SALLY THORNE

İKİNCİ İLK İZLENİMLER

YABANCI

Bölüm 1

Providence Huzur Villaları'nda ön büro elemanı olarak çalışmanın "güzelliklerinden" biri, istesem de istemesem de (ki istemiyordum) hayat tarzım ve dış görünüşümün en ince detayına kadar yorumlanıyor olmasıydı. Providence sakinlerinden en sık duyduğum üç soru şöyleydi:

- Kaç yaşındasın? (Yirmi beş)
- Erkek arkadaşın var mı? (Yok)
- Neden yok? (Soranları asla tatmin etmeyen birtakım karmaşık sebepler yüzünden)

Bir defasında Bayan Whittaker'la kol kola girmiş, kaldığı eve giden ıslak patikada yürürken, "Bu hayatta erkek arkadaşın olmasından öte şeyler de var," demiştim. "Burada sizlere yardım ediyor olmak, tam da benim istediğim şey."

"Ruthie, doğru söylüyorsun, tatlım. Sen iyi bir çalışansın," demişti. "Ama erkek arkadaşlar da hayatın çok güzel bir parçasıdır. Bir defasında aynı anda üç erkekle çıkmıştım." Fayans zeminde tıkırdayan bastonunun yardımıyla villaya girdi. Yanlış anlamış olabileceğimi düşünüyordum ki omzunun üzerinden

bakıp ekledi, "Üçü de birbirinden haberdardı, o yüzden sıkıntı olmuyordu. Ah, Tanrım, çok yorucu bir şeydi. Gençlik hâlimden daha güzelsin, sen neden bunu denemiyorsun?"

Sorularımı bastırmaya çalışarak kapının eşiğinde duruyordum. Asıl merak ettiğim şuydu:

- Nasıl?

Bayan Whittaker seksen yedi yaşındaydı ve tahminen şu an bile benden daha aktif bir özel hayatı vardı. Bu diyaloğa çok sık kafa yoruyordum.

Patronum Sylvia tekne tatilindeydi ve ben de yokluğunda onun manzaralı masasına geçmiştim. Bir yandan bakım elemanlarına e-posta yazıyor, bir yandan da her gün öğleden sonra saat üçte içimde beliren melankoli dalgasıyla boğuşuyordum. Yoğurdumu tam da bu an için saklamıştım. Bana ait olan masada geçici personelimiz Melanie Sasaki oturuyordu. İrade kavramından bihaber olduğundan, öğle yemeğini 10:30'da yerdi. Yoğurdumu açtığım sırada midesinin guruldadığını duyabiliyordum.

Ümitsiz bir çıkışla sessizliği böldü, "Ruthie, senin hakkında düşünüyordum da..."

Düşünmemesini tercih ederdim. "Bakım elemanına yazdığım e-posta bitsin, öyle konuşalım."

Kendini beğenmiş bir pislik gibi göründüğümü biliyordum ancak önümüzdeki iki ay boyunca ofis müdürü olarak işleri yürütebilmem için sessiz zaman politikası uygulamaya çalışıyordum. Sylvia buradayken, o bir şeyler yazdığı sırada asla konuşmazdım. Ya da bir şeylere tıkladığı sırada. Ya da konuşmayı o başlatmadığı takdirde.

Hey. Yıllardır hiç bu kadar rahat hissetmemiştim.

Melanie ise muhtemelen genel anestezi altındayken bile konuşabilirdi. "Hadi sana bir buluşma uygulamasında profil oluşturalım."

Kendi sessizlik kuralımı çiğneyerek, "Zaten bir profilim ol-

madığını nereden biliyorsun?" diye sordum. Bana takıldığının farkındaydım. Providence sakinleri bana karşı çoğunlukla acımasız derecede dürüst davranırlardı. Ama niyetleri her zaman iyiydi.

"Bir Instagram hesabın bile olmadığı düşünülürse, buluşma uygulamalarına girecek bir tip olduğunu pek sanmıyorum. Haksız mıyım?"

Değildi. "Önce şunu bitirmeme izin ver, Mel." *Sessiz Zaman Kalkanları Devrede.*

Hangi Cehennemdesiniz şeklindeki bakım talebimi silip, *önceki e-postamda olduğu gibi*'ye dönüştürerek daha diplomatik bir şekilde güncelledim. Youtube'daki kendin yap videolarından öğrenebileceğim çok şey vardı.

E-postayı gönderdikten sonra, kişisel klasörümdeki "RUTHIE_PROFİL" başlıklı Word dosyasını buldum. Dosya geçmişine bakılırsa, geçtiğimiz sene garip bir yalnızlık duygusuna kapılıp otuz saniyeliğine de olsa internetten birileriyle tanışıp buluşma fikrine sıcak baktığım o kısa süreçten sonra bu dosyayı bir daha hiç açmamıştım. Belki o kadar da kötü değildi? Belki benim Bay Doğru'yu bulmamı sağlayacak bir profil için işe yarar bir taslak olabilirdi? Eğer Melanie gözlerini dikmiş bakıyor olmasaydı, parmaklarımın arasından okumak zorunda kalmazdım.

Seni Kiliseye Gönülden Bağlı Olan Ailemin Yanına Götürebilir Miyim?

Yaşlı bir ruhum var (ruhu 124 yaşında olan, 24 yaşında bir kadınım). Sadece bir kez doğrudan (o da oldukça kısa sürmüştü) penis gördüm ve bir tane daha görmek için uğraşacak kadar etkileyici bulmadım (ki uğraşsam daha iyi olabilirdi sanırım). Hırkamın düğmelerini yanlış iliklediğimde bunu bana söyleyebilecek, sabırlı ve sarmaş dolaş olmaya meyilli ruh eşimi arıyorum. Huzur Villaları'nda çalışıyor ve yaşıyorum. Görünüşe bakılırsa, yaşlılığımı da burada geçireceğim.

Pekâlâ, görünene göre güncellemem gereken tek bir şey vardı; artık ruhu yüz yirmi beş yaşında olan yirmi beş yaşında bir kadındım.

Melanie, "Bitmedi mi daha?" diye sordu sabırsız bir amir edasıyla.

Ekrandaki suç delilini sildikten sonra, "Sisteme girmeni istediğim yeni sakinimizin profili ne durumda?" diye karşılık verdim.

Melanie oyunbozanın tekiymişim gibi dudağını sarkıttı. "Neden gerçek yeteneğimi sergilememe izin vermediğini anlayamıyorum. Özgeçmişime yazamadığım o gerçek yetenek." Dramatik bir etki vermek için bir süre duraksadı. "İnsanları aşkla buluşturmak. Şu karşında oturanın kim olduğunu bir anlasan, bu fırsatı asla tepmezdin."

Birinin kendine bu kadar güvendiğini görmek, sunduğu teklifi daha cazip kılıyordu. "Eh, aslında özgeçmişinde pek çok şey vardı."

Melanie kollarını havaya kaldırıp esnetti. "Eh, geçici işler evresinde olduğumu biliyorsun. Kusursuz işi bulana kadar her işi deniyorum. Aynı durum erkekler için de geçerli. Düşünmeden, hızla cevap ver: Âşık olmaya hazır mısın?"

"Evet." Kendimi tutamamıştım ve cevabımın bu kadar net olması küçük düşürücüydü.

Her gece güvenlik turlarımın bir parçası olarak Providence'ın batı ucuna dek yürür ve çöp konteynerlerini koruyan kepenklerin kilitli olup olmadığını kontrol ederdim. Kimsenin çöpleri çalmaya kalkışmayacağını biliyordum. Tel örgülere yaslanır, aşağıdaki şehrin ışıklarını izlerdim. Canımın içi ruh eşimin o sokak lambalarından birinin altında olabileceğini ama onu bulamayacak kadar korkak olduğumu bilmek kalbimi sızlatırdı. Eğer bir süre daha müdahale etmezsem, ağrıdan kurtulmak için kalbimi söküp atmam gerekebilirdi.

Her gece kilitleri kontrol ediyor, ışıklara bakıyor ve ruh eşimden özür diliyordum.

Melanie bana öyle bariz bir empatiyle bakıyordu ki telaşla ağzımdan çıkan cevabı hafifletmeye çalıştım. "Yani demeye çalıştığım, sonuçta herkes bir gün aşkı bulmayı..."

Durumu kurtarma çabamı durdurana dek, "Şişşt, şişşşt, şişşşşt..." diye tekrarladı. "Merak etme, sana yardım edeceğim."

Melanie bizimle çalıştığı son üç-dört haftada en az dört ayrı randevuya çıkmıştı ve her biriyle de "Er Meydanı" diye adlandırdığı bir İspanyol meyhanesinde görüşmüştü. Her buluşmadan önce atkuyruğu formundaki uzun, siyah postişini takar ve iyi durduğundan emin olmak için her bir açıdan incelememi isterdi. Ve yine her buluşmadan önce, "olur da öldürülürse" diye, buluşacağı kişiyle ilgili bildiği her bilgiyi bir kâğıda yazıp bana bırakırdı. Benim şahitliğime mi güveniyordu? Gururlanmalı mıyım bilmiyordum.

Takvimimi kontrol ettim. Geleli sadece üç hafta olmuştu. Belki de onun gibi deneyimli bir uzmandan akıl alma fırsatını değerlendirebilirdim. Aşk hayatım konusunda bir tesisatçı rolü üstlenebilirdi. "Ee, senin profilinde neler yazıyor?"

Telefonu hep elindeydi. Ekrana bile bakmadan buluşma uygulamasını açtı. "Şöyle yazıyor: Yirmi iki yaşında, hiçbir şeyden pişmanlık duymayan, ilgi delisi, yarı Japon bir prensesim. Bana maceralar yaşatacak birini arıyorum. Tuhaf tipler, küçük penisliler, fakir erkekler ve çirkinler yazmasın."

Bunlardan herhangi birinin benim için engel teşkil edeceğini kesin bir şekilde söyleyemezdim. "Ya ruh eşin bunlardan biriyse? Fakir bir... çirkin ya da..." Masamdaki muza ve dudak nemlendiricime baktım. Dünya birçok değişkenle doluydu. Atkuyruğumun altındaki ensem terlemeye başlamıştı.

Başını salladı. "Değil. Ruh eşlerine inanıyor musun? Benim ruh eşim öyle biri olamaz." Yüzünde, *Yaaaa*... der gibi bir ifadeyle beni süzdü. "Seni küçük gizli romantik!"

"Bana yardım etmene gerek yok, kendim halledebilirim." Fikrimi değiştirmiştim ama artık çok geçti, Melanie bu hayır işine kendini çoktan kaptırmıştı bile.

Simli defterinde boş bir sayfa açtı. "İsim: Ruth Midona mı yazalım, Ruthie Midona mı?"

"Ruthie olsun." Hiç değilse Ruthie'yle kafiyeli daha az kelime vardı. Öğretmenler sınıftan çıktıkları zaman beni bir kara kutu gibi kullanırdı: Onlar yokken sessizce oturur, geri döndüklerinde de bir barut gibi patlayarak onların yokluğunda kimlerin konuştuğunu tek tek sayardım. O yüzden sınıftaki lakabım Barut Ruth'tu. Ben kiliseye giden, ikinci el ayakkabılar giyen kızdım. Sınıf arkadaşlarımın ise midillileri ve JetSkileri vardı.

Melanie'nin de dikkati dağılmıştı. "Ah, mesaj geldi. Hımm, on üzerinden dört veriyorum. Bak, çük fotoğrafı." Ekranı bana çevirdi. Gerçekten de biri çükünü göndermişti. Kıyaslayabilmem için bir muza ya da dudak nemlendiricime ihtiyacım vardı. Cevap vermeden önce sırıttı. "Böyle mesajlara zebra penisi fotoğrafıyla cevap veriyorum. Ellerinde bir ölçek bulunsun." Gönderdiği fotoğrafı da gösterdi.

On üzerinden onluk bir insan penisi nasıl olmalıydı? Aniden bu yüzden davalık olabileceğimizi fark ettim. İşyerinde penis fotoğrafları: Sylvia olsa öfkeden çıldırırdı. "Çalışmamız lazım. Birileriyle buluşacak zamanım yok." Sıkıcının S'si ile başlayan bir klasörle ilgilenmeye koyuldum.

"Dürüst olalım, kesinlikle zamanın var. On altı yıl boyunca burada çalışmayı nasıl başardın?"

"Kaç yaşında olduğumu sanıyorsun acaba?" Bakışlarının kıyafetlerime kaydığını fark ettim. "Mel, altı yıldır buradayım. On altı değil."

"Sözleşmem Noel'e kadar. Ve kusura bakma ama bu bile bana sonsuzluk gibi geliyor." Sesinden kasvet akıyordu.

Verecek başka cevabım olmadığından, "İstersen fazladan yoğurdum var," dedim.

"Tanrım, evet, lütfen." Yoğurdun verdiği güçle devam edebilirdik.

"Yirmi beş yaşındayım," dedim. Bu gerçek nedense beni biraz utandırmıştı.

Şaşkın bir tavırla bir yandan yazıp bir yandan da, "Yirmi beş," diye tekrarladı. "Benden sadece üç yaş büyüksün, bu nasıl olur?" Derken söylediklerinin kulağa nasıl geldiğini fark etti ve "Ama harika bir cildin var," diyerek toparlamaya çalıştı. "Demek istediğim, tam bir yetişkinsin. Burayı yönetebiliyorsun."

Onun profil formatını kendime uyarladım. "Yirmi beş yaşında, birçok pişmanlığı olan, pek ilgi delisi olmayan bir köylüyüm."

Melanie gülerek kalemini masaya vurdu. Koyu renk gözleri eleştirel bakışlarla beni izliyordu. "İlgi delisi olmadığını nereden biliyorsun?"

"Bana bir bak."

"Bunun görüntüyle alakası yok." Melanie merhametli davranıyordu. Normal bir görünüşüm vardı ama süslü bir tip değildim. "Bir erkeğin seninle çok ilgilenmesini istemez misin? Sürekli mesaj atmasını, seni bir yerlere götürmesini, hediyeler almasını? Sürekli seni düşünen bir tip mi istersin yoksa sana biraz alan tanıyan birini mi?" Kısa bir aradan sonra, "Offf, pardon!" dedi. "Belki de kadınlarla ilgileniyorsundur, o da mümkün tabii!"

"Gerçekten emin değilim." Gözlerini kırpıştırdığını görünce açıkladım, "Erkeklerden hoşlanıyorum. Ama bir erkeğin sürekli benimle ilgilenmesini ister miyim bilmiyorum."

(Yalan. Kesinlikle isterdim.)

(Sanırım.)

"Son sevgilin nasıl biriydi?"

"O..." Aklımdan çok dindar şeylerden başka bir şey geçmiyordu. Ellerimi dua eder gibi birleştirdim ve bunun yeterli olmasını umdum. "Uzun zaman önceydi."

Gözlerini kıstı. "Tam olarak ne kadar önce?"

Buna cevap vermem için çarmıha gerilmem lazımdı. "Oldukça uzun zaman önce."

Eğer bu bir gençlik filmi olsaydı, bu noktada geçmişten birkaç sahne gösterirlerdi: Üzerimde balo elbisem, Adam adında

genç ve dindar bir çocukla dans ediyorum. Sonraki sahnede yarı çıplak bir hâlde, tek kişilik bir yatakta uzanıyoruz. Adam yüzü bana dönük, hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Eğer bundan daha kötüsü olamaz diye düşünüyorsanız bir de şunu dinleyin:

- Babam bir din adamıydı.
- Adam, sonraki sabah ona rehberlik etmesi için babama gitmişti.
- Danıştığı şey, benimle işlediği günahtı.
- Evet.

Annem olanları duyduğunda yanıma gelmiş ve babamın "seçimlerim" yüzünden "derin bir hayal kırıklığına uğradığını" söylemişti. Belli ki bu çok büyük bir hayal kırıklığıydı çünkü o günden beri babamla doğru düzgün konuşmamıştık ve bir daha asla yanlış seçimler yapmamıştım.

"Flört sahnelerine geri dönmek istiyor." Melanie bunu defterine not etti. "Tüm arkadaşlarımın profillerini ben oluşturdum, ablam Genevieve'inkini de. Düğününde fıstık yeşili bir nedime elbisesi giyeceğim. Bana teşekkür etmesi gerekirken verdiği karşılığa bak!"

Nişanlı bir abla mı? Melanie'nin gerçekten sağlam referansları vardı. Ama bu da bir gençlik filminin başlangıcına benziyordu ve böyle bir filmde oynamaya niyetim yoktu. "Lütfen benim onayım olmadan hiçbir şey paylaşma."

"Merak etme," dedi. Ona güvenmiyor oluşum kafasını karıştırmış gibiydi. Bu beni utandırdı. "Oldukça basit ev ödevlerinden oluşan bir program hazırlayacağız. Ta ki sen, Er Meydanı'nda seksi bir adam tarafından boynunun öpüleceği güne hazır olana dek. Öyle ilk yazanı da seçecek değiliz. Ben buradan gitmeden önce hayatında bir erkek olacak."

Hayretle ona baktım. "Bu kesinlikle imkânsız."

"Melanie Sasaki Metodu'nu uyguladığın sürece hiç de imkânsız değil." Bu cümleyi de deftere ekleyip birkaç kez altını

çizdi. "Sasaki Metodu. Harika bir isim. Tıpkı bir kişisel gelişim kitabı adı gibi. Ya da bir Netflix dizisi." İsim haklarını satmaya çoktan hazır gibiydi.

Bir şeyler için sabırsızlanan sadece o değildi, ben de seksi bir adam tarafından boynumun öpülmesi için sabırsızlanıyordum. Melanie sihrini konuşturup gittiğinde, yanımda beni öpmek isteyen biriyle birlikte kanepede yayılmış, en sevdiğim televizyon dizisi olan *Cennetten Gelen*'in Noel özel bölümünü izliyor olacaktım. Bu gerçekten de imkânsız mıydı?

Melanie, "Ee, Sasaki Metodu'nu uygulamaya var mısın?" diye sordu kocaman sırıtarak. "Çok eğlenceli olacak."

Uzun uzadıya kafa yormadan bir şeylere karar verebilen tiplerden değildim. "Biraz düşünsem olmaz mı?"

"Cuma günü mesai bitimine kadar bir cevap istiyorum." Bugün pazartesiydi.

Bilgisayarına dönüp bir şeyler yazmaya koyuldu. Tam da bir mucizeye tanık olduğumu düşünürken –Melanie çalışıyordu– ekranımda cuma akşamı saat beş için bir toplantı talebi belirdi. Toplantı başlığı ise tabii ki Sasaki Metodu'ydu. Talebi kabul ettim. Konuşma henüz bitmemişti, sadece cuma gününe ertelenmişti.

bozuk sayfa için telegram: SuleeNurr

Bölüm 2

Yoğurtlarımızı yedikten sonra, Melanie yeni sakinimizin profilini sisteme girmeye başladı ama bu defa o çalışırken benim konuşasım vardı. Güzel bir öğleden sonraydı. Ofisin açık kapısından, villalara uzanan bakımlı patika manzarasını görebiliyordum. Manzarada mükemmel çitler, zümrüt yeşili çimler ve gümüşi mavi bir gökyüzü vardı. "Sylvia'nın masasının manzarasına bayılıyorum."

Melanie yazmayı bırakmadan cevapladı, "Onun yerine geçmek için can atıyorsun sanırım?"

Başımla onayladım. "Eğer çok büyük bir sıkıntı olmazsa, seve seve emekli olabileceğini söylüyor." Sanırım demeye çalıştığı, işler ciddiye binmeden önce emekli olmak istediğiydi.

Prescott Geliştirme Şirketi (PGŞ), on sekiz ay önce Providence'ı satın almıştı. Aldıkları her yere gözalıcı ve amaca yönelik bir yenileme yapmalarıyla tanınıyorlardı. Providence'ı bir sağlık merkezine mi çevireceklerdi? Butik otele? Bir *reality* şov setine? Zaman geçti ama hiçbir şey olmadı. Ne gelip gittiler, ne aradılar, ne de bir yıkım ekibi gönderdiler. Derken sonunda PGŞ antetli kâğıdında bir kararname geldi: Tüm kira sözleşmeleri, gelecek sene 31 Aralık tarihinde eşzamanlı olarak bitirilecek şekilde değiştirildi.

Kira sözleşmelerindeki değişikliği açıklayan evrakları gö-

türdüğüm zaman (o efsanevi üç sevgili olayını anlatan) Bayan Whittaker, "Sorun değil," dedi. "O zamana kadar zaten ölmüş olacağım, tatlım. Kalemin var mı?" Sakinlerin tutumları ya keyifli bir umursamazlık ya da komplo teorilerine dayalı dedikodular şeklindeydi. Ailelerinden gelen aramalarda yöneltilen stresli sorulara hâlâ yanıt veremiyorduk. Önümüzdeki Noel'de ofisi boşaltmamız gerekebilirdi.

Yaptıkları bu mükemmel yatırımdan etkilensinler diye, PGŞ'ye düzenli olarak mali raporlarımızı ve topluma olan katkılarımız üzerine kaleme alınmış yazıların yer aldığı sevimli gazete kupürlerini gönderiyorduk. Fakat kurumsal babamız, pekiyilerle dolu karnelerimizi ve kusursuz bale resitallerimizi fark edemeyecek kadar meşguldü. Başarılı ama unutulmuş çocuklardık. Ve ben bunu dert etmiyordum.

Melanie bana doğru döndü, "Ah, bir scooter sesi duydum. Ben fark ettim, sen ilgilen."

"Görevlerinden biri de villa sakinlerine yardımcı olmak. Hatta en büyük görevin."

"Hepsi çok yaşlı ve tenleri neredeyse saydam durumda. Buna dayanamıyorum." Melanie ayağa kalktı ve elinde telefonla tuvalete gitti. Yardımcı olmak için dışarı çıktım.

Tiz bir ses, "Ödediğimiz onca para karşılığında şu kaplumbağalar hakkında bir şeyler yapmaları gerekirdi!" diye bağırıyordu. Parloni kardeşler, tepeden aşağı bana doğru geliyorlardı. Daha baskın olan büyük kardeşin adı Renata'ydı. Geçenlerde doksan bir yaşına basmıştı. Posta kutusuna bir tebrik kartı bırakmıştım ve kartı paramparça edip bana geri göndermişti. Sorun değildi, bunu yapacağını biliyordum.

Agatha (Aggie), "Dikkatli ol, nesilleri tehlike altında," diye yanıtladı. Seksen dokuz yaşındaydı ve haklıydı: Nesli tükenmekte olan bu kaplumbağalar her yerdeydi. Providence, gezegen genelinde en yüksek altın kaplumbağa nüfusuna sahip yerdi. Yavaşça ilerleyen kaplumbağaların yanından scooterlarıyla geçerlerken kalbim ağzıma gelmişti.

"Burada tehlike altında olan onlar değil, benim!" dedi Renata. "Şu kaplumbağalardan tarak yapmak istiyorum." Yanıma ulaştıklarında durmak için fren yaptılar. Aggie'nin ön sepetinde duran radyoda bir Britney Spears şarkısı çalıyordu.

Renata eskiden bir moda editörüydü. Şeytan, adını bile bilmediğimiz markaları giyiyordu. Youtube'da, 1991 yılındaki bir defilede Karl Lagerfeld'in yüzüne "Weekend at Bernie's!"* diye bağırdığı bir videosu bile vardı. Karl da Fransızca olarak daha da kötü şeyler söylemişti ama Renata bunu bir zafer olarak görüyordu. *Yaratıcı bir cevap verememişti.*

SEKSİ Mİ, DEĞİL Mİ dergisi yayından kalkalı çok olmuştu ama Renata hâlâ tam olarak emekli sayılmazdı. Kıyafetleri ünlü markaların logolarıyla kaplıydı.

Kardeşi Aggie Parloni ise benim moda ikonumdu. Gri bir takım elbise, beyaz bluz ve siyah mokasenler giyerdi. Beyaz kısa saçları vardı ve oldukça zeki, şık ve mantıklı bir kadındı. Onunla çok iyi anlaşıyordum. Aggie sessiz bir tipti, gürültülü olan radyosuydu. Yerel radyo istasyonunun bir yarışması vardı: Eğer aynı şarkıyı gün içinde birden fazla çalarlarsa, bunu yakalayan dinleyiciye 10 bin dolar vereceklerdi. Aggie'nin paraya ya da sürekli kazanma peşinde olduğu ödüllerin herhangi birine ihtiyacı yoktu. Onun bağımlı olduğu şey çekilişler ve kazanma ihtimaliydi.

Yüksek sesle, "Var mı bir gelişme?" diye sordum.

Aggie müziğin sesini kıstı ve bana birkaç zarf uzattı. Çoktan mühürlenmiş ve öğleden sonraki postaya hazırdılar. Zarflar, Yirmi Beş Kelimede Anlat, On Kupon Topla ve Bu Yata Bir İsim Ver adlı yarışmalar içindi. Renata'nın alay edeceğini biliyormuş gibi, "Eh, ufak bir şey kazandım," dedi dikkatli bir şekilde.

"Bir frizbi kazandı," diye güldü Renata. "Hadi komşularımızla frizbi oynayıp kalça kemiklerimizi kıralım!"

Zihnimde beliren görüntüden kurtulmaya çalıştım. "Sizin

* Weekend at Bernie's, iki beceriksiz karakterin başrolü paylaştığı bir film. Karl Lagerfeld de ikonik Weekender çanta koleksiyonu ile ünlü bir tasarımcıdır. *–çn*

için yapabileceğim başka bir şey var mı?" Yardımcılarının yanlarında olmaması pek hayra alamet değildi.

Renata şeytani bir şekilde gülümsedi. "Yeni bir taneye ihtiyacımız var."

Neden söz ettiğini çok iyi biliyordum. "Phillip'e ne oldu?"

Sorumu duymazdan geldi ve güneş gözlüğünü asla beceremeyeceğim kadar havalı bir şekilde indirip Melanie'nin boş sandalyesine baktı. "Küçük ve sevimli Asyalı kölen nerede? Yoksa böyle söylemek politik doğruculuğa uymuyor mu? Ondan esinlenerek kendime güzel, siyah bir peruk sipariş ettim."

"Kesinlikle ona böyle hitap etmemelisin." Anladığından emin olana kadar göz temasımı korudum. "Ama peruk meselesini duyunca gururu okşanacak. Kendisi tuvalette, sosyal medya hesaplarını incelemekle meşgul."

Renata'nın gülüşü tüylerimi ürpertiyordu. Bu, okul yıllarında popüler kızların attığı kahkahaların Providence versiyonuydu. "Zamane gençliği işte. Tuvalette, ait oldukları yerdeler. Keşke benim de Instagram'ım olsa."

"Denemek için çok mu geç kaldın?" Çaktırmadan insanı tahrik etmekte Aggie'nin üstüne yoktu. Konuşmaya dahil olduğu için minnettardım. Gün bitmeden, Renata'nın tuğla bir duvara yaslanmış pozunu yakalayıp sokak stili fotoğraflarını çekebileceğimden emindim.

Renata, bir dergi kapağındaymışım ve hiç de SEKSİ DEĞİLMİŞİM gibi kıstığı gözleriyle bana bakıyordu. Kuşların korkmasına neden olacak kadar yüksek bir sesle, "Bugün çok yaşlı görünüyorsun, genç hanım. Noel için sana aldığım siperlik nerede? Böyle devam edersen cildin YAŞLILIK LEKELERİYLE kaplanacak," diye patladı. "Şu lekeli YAŞLI ELLERİME bak." Derken Renata radyoda çıkan şarkı üzerine, "Bu şarkı sabah da çalmıştı," dedi Aggie'ye. "Ara hemen."

Aggie not defterini kontrol etti. "Hayır, 09:09'da *Billie Jean*'i çalmışlardı. Bu çalan *Thriller*. Phillip'e ne yaptığını anlat ona."

Renata muzaffer bir edayla, "Onu şu korkunç kokan şaka kü-

lotlarından birkaç tane verdim ve onları ütülemesini istedim. Bu kadar basit bir isteğin bardağı taşıran son damla olacağı kimin aklına gelirdi ki?"

Aggie bıkkın bir ifadeyle, "Anahtarlarını aldı ve çekip gitti," dedi. "Çoğundan daha fazla dayandığı söylenebilir, tam iki buçuk gün."

Bazı insanlar eğlenmek için safariye çıkarken, Renata Parloni bambaşka bir av tercih ediyordu. Şarjör değiştirmek için, "Uzun zamandır gotik bir oğlanımız olmadı," dedi. "Sürekli olarak ölümlü olduğunu düşünen bir yardımcı hoşuma gider."

Dik durmaya çalışarak, "Bir anlaşmamız vardı," dedim. "Mantıklı bir ilan vereceğiz. Gidip getireyim." Sylvia'ya Parloni meselesini net olarak çözdüğümü söyleyebileceğim günün hayaliyle yaşıyordum.

Elimde dosyamla geri döndüğümde Renata, "Eski ilanı oku," dedi. "Sorunun ne olduğunu duymak istiyorum."

"Uygun pozisyon: Providence Huzur Villaları'nda yaşayan iki yaşlı kadın için sömürüye ve aşağılanmaya açık erkek asistan aranıyor."

Renata araya girdi, "Bu ilanın nesi var şimdi?" İki kardeş de scooterlarının tepesinde hafifçe sallanıyordu. *Thriller* çalarken sabit kalmayı kimse başaramazdı. Ben de içimdeki dans arzusunu bastırmaya çalışarak ağırlığımı bir sağ, bir sol ayağıma verip duruyordum.

"Cinsiyet ayrımcılığı yasadışı bir şey. Bu ilan sadece erkeklere açık."

"Bir kadına patronluk taslamak istemiyorum. Devamını da oku," dedi ve bana patronluk taslamayı sürdürdü. Aggie derin bir empatiyle bana baktı.

Devam ettim: "Görevler, butiklerden alışveriş yapma, fastfood getirme ve canıgönülden dalkavukluk etmeyi kapsıyor. Yakışıklı adaylar bir adım önde olacak ama çok da seçici değiliz." Aggie'ye döndüm. "Bunun da yasal olduğunu sanmıyorum. Bu ilan size işe yarar bir yardımcı sağlamayacaktır. Şimdiye kadar sadece..."

Renata tekrar lafımı kesti, "Sadece gözaltları mosmor, bir deri bir kemik kaykaycı çocuklar bulmamızı sağladı. Düz vites araba kullanmayı ya da portakal soymayı beceremeyen, işe yaramaz çocuklar."

Kendi hazırladığım ilan taslağını çıkardım. "Aranıyor: Providence Huzur Villaları'nda ikamet eden iki yaşlı ve aktif kadına yardımcılık yapacak, yaşlı bakımında tecrübeli bir bakıcı aranıyor. Görevler arasında ev işleri, geziler ve alışveriş yer alıyor. Ehliyet ve sabıka kaydı kontrolü gereklidir." Renata'nın zehirli bakışları karşısında korkuyla sinmemek için büyük çaba harcıyordum. "Bu konuda anlaşmıştık."

Aggie benim tarafımdaydı. "Ren, bence bu yeni ilanı denemeliyiz. Gerçekten bir şeyleri becerebilecek bir yardımcı iyi olacaktır. Çamaşır yıkamak, yatakları toplamak gibi. Senin tuhaf hobin yüzünden dağınık bir evde yaşamayı sürdürebilecek yaşı geçtim."

Renata öfkeyle atıldı, "Anlaşmamıza göre, yaşlı ve zengin olduğumuzda..."

"O elli beş yıl önceydi," diye araya girdi Aggie. "Erkek cinsinden intikamını aldın. Evet, etrafımızda genç insanlar olması eğlenceli bir şey. Ama ne temiz kıyafetimiz ne de temiz bardağımız var. Bırak da rahat bir hayat süreyim. Ellerim artık eskisi gibi değil." Aggie'de periferik nöropati vardı ve bu sebeple parmaklarında uyuşma yaşıyordu.

Renata'nın ifadesi yumuşadı. "Son bir oğlan daha, sonra emekliye ayrılacağım. Bu defakini yıldırmak için sağlam çaba harcayacağım." Siperliğini düzeltti. "Sert bir içkiye ihtiyacım var. Ama bilin bakalım ne yok? İçkimi hazırlayacak genç bir oğlan! Lanet olsun."

Aggie bana döndü ve pek de umutlu olmayan bir ifadeyle, "Belki sıradaki oğlanla ikramiyeyi kazanırız," dedi. "Sanırım kazanmak için denemek gerekiyor."

"Gidip sizin için ilanı ayarlayacak ve sonra postanızı alacağım. İyi günler." İçimde hâlâ bir nebze umut kalmış olmalıydı. Tam içeri dönmek üzereyken Renata beni durdurdu.

"Arabamıza yakıt koyman gerekiyor. Abur cuburumuz da bitti. Ayrıca bize akşam yemeği getirmen lazım – Tayland yemeği istiyoruz ama baharatlı olmayacak. Erişte ya da pilav istemiyorum. Çorba ya da hindistancevizi de. İçinde kişniş ya da nane de kesinlikle olmasın."

O akşam tesis dışına çıkma fikri nabzımı yükseltmişti ama onları tepenin ortasında açlıktan ölmeye terk edemezdim. "Bu gece biraz meşguldüm ama... pekâlâ."

Renata güldü. "Sen? Bir pazartesi gecesi meşgulsün? Hadi oradan. Bak, bize güzelce hizmet et, ben de seni vasiyetime ekleyeyim." (Sıkça başvurduğu bir taktikti. Kız kardeşiyle birlikte araya girip ikaz etmeye çalışsak da konuşmayı sürdürdü.) "Bize taze çiçekler getir, şık bir aranjman olsun. Ama zambak istemiyorum. Biri bana zambak getirdiğinde kendi cenaze törenimdeymişim gibi hissediyorum."

Hangi çiçekleri getirdiğim takdirde azarlanacağımı gayet iyi biliyordum. Başımı göğe çevirdim ve içimden dua ettim: *Daha fazlasını kaldıracak gücüm kalmadı. Lütfen bize o aradığımız yardımcıyı gönder.*

Renata scooteryla ilerlerken seslendi, "Sonra gel ve bana bir Instagram hesabı aç. Sonra da DVD oynatıcımızı tamir et." Sesi gittikçe uzaklaşıyordu. "Sonra da birlikte bir DVD izleriz. Sonra da Aggie'nin kıyafetlerini yıkarsın ve sonra da..." (Bu noktada söyledikleri anlaşılmaz hâle gelmişti.)

Gece için tek planım, ofisten 127 adım uzaklıktaki evime yürümek, sıcak bir duş alıp *Cennetten Gelen*'i izlemekti. Ama görünen o ki dışarı çıkmam gerekecekti. Şansıma, yakıtı buraya sipariş etmek söz konusu değildi.

"Teşekkürler, Ruthie," dedi Aggie. İçten içe imrendiğim o şık çantasından cüzdanını çıkarmaya uğraşıyordu. Kalın para tomarından iki yüz dolar çıkarıp uzattı. "Bu yeterli olur mu? Keşke yardımcımız sen olsaydın. Ama Sylvia buna asla izin vermezdi. Senin gibisini bulmak zor."

Eğer Sylvia beni Parloni kardeşlerin hizmetine verse, bir haftada on yıl yaşlanırdım ki bu da 135 yaşında olacağım anlamına geliyordu. "Size düzgün birini bulacağım. Sizin evi çekip çevirebilecek birine ihtiyacınız var. Hayatınızı kolaylaştıracak birine." *Hem sizin hayatınızı hem de benimkini.* "Umarım Sylvia geri döndüğünde..."

"Merak etme. Ona mekânı harika yönettiğini söyleyeceğim." Aggie cüzdanından üçüncü bir yüz dolarlık banknot çıkardı. "Ren adına özür dilerim. Bu da senin teşekkür hediyen." Bakışlarını uzaklardaki kardeşine çevirdi ve hayatımda gördüğüm en güzel yüz dolarlık banknotu bana uzattı.

"Ah, teşekkür ederim ama buna gerek yok." Parayı geri vermeye çalışsam da cüzdanını çoktan çantasına koymuştu bile. Renata'nın hâlâ bağırarak bir şeyler söylediğini duyabiliyorduk. "Aggie, bu çok fazla."

"Sonuçta kurallara aykırı değil, alabilirsin. Git kendine hoş bir şeyler al." Üzerimdeki sade giysilere eleştirel değil, nazik bir bakış attı. Giydiğim her şey temiz ve iyi durumdaydı ama hepsi ikinci eldi. "Yirmi beş yaşında ol. Bu kadar genç olmak ne güzel olsa gerek. Bir daha kazanamayacağım tek ödül." Scooteryla kardeşinin peşinden ilerledi.

Aldığım beklenmedik bahşişi cebime koyup ofise geçtim. Melanie masasına dönmüştü. Kulaklığı boynundan sarkıyordu ve ayakkabılarını çıkarmıştı. İş ilanı dosyasını önüne bıraktım ve Aggie'den aldığım zarfları posta bölümüne koydum.

"Bu ilanı birkaç günlüğüne yayınlayacak, sonra kaldırıp benim versiyonumu yükleyeceğiz. Sen halledebilir misin?" Melanie'yi bulmamızı sağlayan yerel işe alım merkezi, artık Parloni kardeşler için çalışmak istemiyordu. Taze erkek avı için ağımızı internete atıyorduk. Bir sevgili bulma arzumu hatırlayıp yüzümü buruşturdum; ben de aynı şeyi mi yapacaktım?

"Tabii ki," dedi Melanie. "Şu yeni sakin kaydı konusunda sıkıntı yaşıyorum. Şuraya, sözleşme bitiş tarihi kısmına ne yazacağım?"

"Bütün kira sözleşmeleri önümüzdeki sene 31 Aralık'ta sonlanacak."

Meraklı gözlerle bana baktı. "Ondan sonra ne olacak? Sözleşmeleri mi uzatacaksınız?" Bir süre düşündü. "Yoksa bunun sebebi onların... yani... yaşlı olmaları mı?"

"Hayır. Bu bizim yeni kurumsal politikamız. O tarihten sonra ne olacağını açıkçası biz de bilmiyoruz." Arkama doğru uzandım ve Sylvia'nın, "PGŞ – GELİŞTİRME" etiketli dosyasını buldum. "Eğer yapacak işin kalmazsa, biraz bilgi edinmek için bunu okuyabilirsin. Ben yürüyüşe çıkıp birkaç sakini kontrol edeceğim."

Melanie dosyayı açtı, sıkıcı olduğuna karar verdi ve "Sasaki Metodu'nu düşün," dedi. "Karşılaşacağın ilk tatlı erkeğe gülümsemen gerektiğini düşün."

Elimde lateks eldivenimle yerdeki kaplumbağaları yoldan uzaklaştırarak tepeyi çıkarken bunları uzun uzun düşündüm. Her bir kaplumbağaya sahte ve cilveli gülücükler attım. Geri dönüş yolumda, onlarla tekrar karşılaşacağımı biliyordum.

Kimse elimden gelenin en iyisini yapmadığımı iddia edemezdi.

Bölüm 3

Emanet aldığım pırıl pırıl arabaya binip yola çıkma zamanım gelmişti. Bu macerada ihtiyacım olacak şeyler şunlardı:

- Havalı hırkam (üzerinde tilki ve mantar desenleri vardı)
- Her yanından saç tutamları fışkırmayan yeni bir topuz
- Fırçalanmış dişler ve pembe dudak parlatıcısı
- Ve garip olsa da, biraz cesaret

Sıkı tutunun dostlar, vadiye çıkacağız ve... Tanrım, kimi kandırıyordum ki? Yol boyunca gerginlikten içim içimi yiyecekti. Bir defasında Parlonilerin arabasının fiyatını Googlelamıştım ve beynim, bir travma yaşamışçasına gördüğü miktarı ânında unutmuştu. Araziden ayrılmaktan nefret ediyordum. Ya bir şeyler olursa? Biri düşerse, bir boru patlarsa? Bir kaplumbağa bileğini burkarsa? Kendimi zorlayarak (o oldukça pahalı olan) motoru çalıştırdım. Ne kadar erken gidersem, en sevdiğim dizinin bu geceki bölümüne o kadar erken kavuşabilirdim.

Bunu kimseye söylememiştim ama en eski *Cennetten Gelen* çevrimiçi forumu olan Cennetten Gelen Sensin'in kurucularından biriydim. *Cennetten Gelen*; Papaz Pierce Percival, karısı Taffy,

çalışkan genç kızları Francine ve daima yaramazlık peşinde olan sekiz yaşındaki ikiz kız çocukları Jacinta ve Bethany'nin hayatlarını anlatan bir diziydi.

Dünya genelindeki hayranları olarak tüm diziyi forum kapsamında baştan izlediğimiz bir etkinlik yapıyorduk. Bu gece ikinci sezonun sekizinci bölümünü izleyecektik. Bu bölümde İncil kampında evlerini özlemekte olan ikizler, kızarmış bir marşmelovun üzerinde İsa'nın yüzünü görüyorlardı. Parlonilerin işlerini halledip döndüğümde, bölümü baştan izleyip bir tartışma başlığı açmam gerekiyordu.

Aklımda bu hedefle birlikte yolculuğa başladım. Vay canına. Dış dünyadaydım. Çok yoğun olmayan bir benzin istasyonunda arabanın deposunu sıvı altınla doldururken, arkası dönük duran genç bir adamı süzüyordum. Melanie'nin postişlerini utandıracak uzunlukta siyah saçları vardı. Böylesine parlak, ışıltılı saçların erkeklere bahşedilmesi ne acıydı. Eminim ne krem kullanması ne de kırıklarını aldırması gerekiyordu. Motosikletine yaslanmış duruyordu. Kendisine bahşedilmiş o emeksiz güzellik, rüzgârın etkisiyle zarifçe uçuşuyordu.

Varlığımdan haberi yoktu ve bundan memnundum.

Yirmili yaşlardaydı. Gergin cildi dövmelerle kaplıydı. İçlerinde bir akrep, bir çatal bıçak ve elmas bir yüzük görmüştüm. Sanki telefonda beklemeye alınmışken sıkıntıdan yaptığı karalamalar için kâğıt yerine bedenini kullanmış gibiydi. Biraz daha incelediğimde bir kelebek dizisi, bir sustalı ve bir donut fark ettim. Sanatsal açıdan hoş bir manzaraydı. Bu adam bedenini önemsiz ve alakasız objelerin resimleriyle kaplama konusunda oldukça özenli bir iş çıkarmıştı.

Dövmelerin hiçbiri renkli değildi ve kalem kutumu açıp her birini tek tek boyamak istiyordum. İşe, kolunun arkasındaki o kocaman açmış gülle başlayabilirdim. Aslında boya kalemleri yerine pembe rujumu da kullanabilirdim. Rujun eğimli ucu, her biri bir kadının öpücük izi boyutlarında olan taç yaprakları boyamak için idealdi.

İzlendiğini hisseden bir hayvan gibi başını çevirdi ama bana bakmadı. Tekrar arkasını dönene dek öylece beton zemine baktım. Elimi boynuma götürdüğümde, kalp atışlarımı tenimde hissedebiliyordum. Enteresan bir gelişmeydi bu: Demek bedenim yirmi beş yaşında olduğunun bilincindeydi.

Melanie şansımı deneyip bir erkeğe gülümsememi söylemişti. Kendime şöyle bir baktım. Annem bir defasında bana güzel baldırlarım olduğunu, arabanın camındaki yansımamın fena görünmediğini, hatta yüzümdeki ifadeyi biraz yumuşatırsam gayet güzel bile sayılabileceğimi söylemişti.

Bir erkek olduğumu hayal ettim. Oturduğumda bir tavuğunki gibi yayılmayan bir popoya sahip olmak nasıl bir duyguydu acaba? Eğer bir günlüğüne erkek olsam, ilk bir saatimi kan ter içinde kalana dek saman balyaları taşıyarak geçirirdim. Sonra bir penis görmenin önemli bir şey olup olmadığına karar verebilmek için, cesaretimi toplayıp fermuarımı açardım. Dakikalar geçiyor, Rolls-Royce yakıta doymuyor ve genç adam hareketsiz bir şekilde oturmayı sürdürüyordu. Görünürde ikinci bir kask daha yoktu. Çantası o kadar doluydu ki fermuarı için endişelendim.

Arabayı kilitledim ve her bir kapıyı tek tek kontrol ettim. "Kapılar kilitli," diye mırıldanarak kendimi ikna etmeye çalışıp ödeme yapmak için içeri girdim.

Renata'ya hangi çikolatadan almam gerektiğini düşünürken, görevlinin telefonda fısıltıyla konuştuğunu duydum. "Çalacağına eminim."

Arabayı kontrol etmek için hızla pencereye koştum ama Dövmeli Adam bıraktığım yerde duruyordu. Aldıklarımı tezgâha koydum.

Görevli hâlâ telefondaydı, "On dakikayı geçti. Motorun deposunu doldurdu, parayı ödeyemiyor ve ne yapacağına karar vermeye çalışıyor." Aldıklarımı kasadan geçirdi ve dudaklarını oynatarak kaç dolar tuttuğunu söyledi. "Evet. Kontağa dokunduğu anda polisi arayacağım."

Tozlu pencerelerden dışarı doğru baktım. Adamın omuzla-

rının duruşundan ve yüzündeki o keskin, düşünceli ifadeden berbat bir an yaşadığı anlaşılıyordu. Hayran gözlerle kızına kilitlendiğimden bunu fark edememiştim. Hırsızlık meselesini düşündüm. Acaba gerçekten de hiç parası yok muydu? Bir defasında benzer bir duruma düşmüştüm. Evden ayrılalı birkaç hafta olmuştu ve kredi kartım sürekli hata veriyordu. Gözyaşlarımı tutmak için büyük çaba sarf ediyordum. Derken anacı bir kadın benim yerime ödeme yapmış ve gecenin karanlığında kaybolmuştu. Tek söylediği, "Sen de başkası için aynısını yap," olmuştu.

Karmaya olan borcumu ödeme zamanı gelmişti. "Onun yerine ödeme yapacağım," dedim. "Kaç dolar?" Cüzdanımdan o özel yüz doları çıkardım.

Görevli telefonu kapadı. "Yirmi dolar. Ne kadar da kibarsınız." Bunu söyleme şekli pek de kibarmışım gibi hissettirmiyordu.

Arabaya varmak üzereydim ki görevli hoparlörden anons geçti: "İki numaralı pompa, lütfen İyilik Meleğine teşekkür et. Ödemen yapıldı ve artık gidebilirsin."

Benzinlikte bizden başka müşteri olmadığından, gecenin karanlığında kaybolma şansım yoktu. Yine de denedim. Derken Dövmeli Adam arkamdan, "Çok teşekkür ederim, hanımefendi," diye seslendi.

"Önemli değil." Beceriksiz bir şekilde arabanın anahtarlarını ararken bir şeyleri düşürüp duruyordum. "Lafı olmaz."

"Gerçekten kıçımı kurtardınız – yani, popomu. Hayatımın en kötü gününü geçiriyorum." Daha da yaklaştım. "Cüzdanımı bir yerlerde unutmuşum ama mutlaka bulacağım. Dünya sizin gibi İyilik Melekleri ile dolu. Eğer bana bilgilerinizi verirseniz, en kısa zamanda borcumu ödeyebilirim."

"Hiç gerek yok," dedim. Tam arkamdaydı. Esen rüzgârda, üzerindeki tişörtün kokusunu alabiliyordum. Ayağımdaki mokasenlere doğru baktığımda, yere düşürdüğüm şeyleri toparlayan dövmeli bir el gördüm.

"Sen de başkası için aynısını yap," demeyecektim tabii ki. Kız

işi, saçma sapan bir şey olduğunu düşünürdü. Ama Melanie'ye anlatacak heyecan verici bir hikâyeye ihtiyacım vardı. Ona doğru döndüm.

Yerden topladığı çikolataları uzatıp, "Buyurun," dedi. Ona dönük olduğumu görünce şaşırmıştı. Şöyle bir baktı ve keyifle ıslık çaldı. Yukarılarda bir yerlerden, "Aman Tanrım, mükemmel görünüyorsun," diye seslendi.

Acaba Melanie beni mutlu etmek için yakışıklı bir oyuncu mu tutmuştu?

"Siktir. Fazla iyisin." Cevap vermediğimi görünce devam etti, "Arkadan bakınca beni kandırmayı cidden başarmıştın." Saçlarını geri atarken bembeyaz dişlerini sergileyerek tatlı bir şekilde güldü. "Kostümlü partilere bayılırım. Ben de gelebilir miyim?" Güldüğünde, uzun ve kaslı bedeni titriyordu. Tek bir kahkahayla tüm kaslarını çalıştırabiliyor gibiydi. O kadar yakın duruyorduk ki bir an ne demek istediğini anlayamamıştım. Sonra neden söz ediyor olabileceğini sezdim.

"Pardon?"

Hayranlığını gizleme gereği duymadan göğsüme doğru bakıyordu. Bilgisayar kullanırken taktığım gözlüğüm, hâlâ boynumdaki zincire asılı hâlde göğsümde duruyordu. Tekrar kahkahaya boğulmadan önce, "Muazzam," dedi saygılı bir tavırla. "Altın Kızlar kostümü mü?"

"Hayır..."

"Tek eksiğin inci kolye ve bir baston. Şu büyükanne ayakkabılarına bak!" Bunu abartılı bir edayla söylerken, ayakkabısının ucuyla mokasenlerime dokunuyordu. "Kendine bir yaşlı kadın arabası bile bulmuşsun! Bütün detayları düşünmüşsün resmen!" Gülmekten gözünden gelen yaşı sildi. "Tweety'deki büyükanneye benziyorsun!"

Ciddi bir tavırla, "Kabalık etmene gerek yok," dedim ve aslında sadece, *Aynen, büyük bir partiye gidiyorum. Umarım bu kostümle birinci olabilirim*, demem gerektiğini fark ettim.

Muhtemelen gerçekten ihtiyacı olan birine yardım etmemiş-

tim. Dövme yaptırmak ucuz iş değildi ve bedenini kaplatmak bir servete mal olmuş olmalıydı. Alışılmadık tipteki motorcu pantolonunda birçok dikiş ve çapraz çizgi vardı ki bu da iyi bir el işçiliğinin eseri olduğunu gösteriyordu. İkinci el mağazalarından alışık gözlerim, cebindeki ufacık logoyu fark etti: BALMAIN. Çok ama çok pahalı bir markaydı.

Dikkatle onu süzdüğümü fark etti ve muzip bir gülümsemeyle, "Kaç yaşındasın peki?" diye sordu. "Yüzünü gerdirmiş, seksen yaşında bir kadın mısın?"

"Kaç yaşında olduğum seni hiç ilgilendirmez." Providence sakinlerine bir türlü veremediğim cevabı, dövmeli bir motorcuya mı vermiştim cidden? "Yakıtını ödedim çünkü zor durumda olduğunu sandım. Ama pek de ihtiyacın olmadığını görebiliyorum."

"Babamı arayabilmek için cesaretimi toplamaya çalışıyordum." Çenesini kaşıdığı sırada, parmaklarında yazılı olan kelimeyi okumaya çalıştım ama başaramadım. "Normalde zor durumda kalmak için mesai saatlerini tercih ederim, böylelikle babam yerine asistanıyla konuşabilirim. Bu şekilde daha az vaaz dinlemeyi başarabiliyorum."

"Sana PayPal adresimi vereceğim. Sen geri ödediğinde, ben de gerçekten ihtiyacı olan birine yardım ederim." Adresi Parlonilerin fişine yazamazdım. Cebimde Sylvia'nın kartvizitlerinden biri vardı. Onun e-posta adresini karalayıp kendiminkini yazdım. Görevli içeriden bana doğru sırıtarak başparmağını havaya kaldırdığında utançtan kıpkırmızı kesildim.

Avcuna bıraktığım kartviziti inceledi. "Huzur Villaları mı?" Gözleri parıldamıştı. Birkaç rengin birleşiminden oluşan gözleri tanıdık geliyordu ama bana kimi hatırlattığını çözemiyordum. Gülmemek için zor duruyor gibiydi. "Senin olayın ne gerçekten?" Kendimi arabaya atıp kapıları kilitledim. "Hey, bekle," diye bağırdı. Gaza bastım ve adamla özürlerini ardımda bıraktım. Tadım kaçmıştı. Gerçek dünyada iyi niyetle kalkışılan bir işin kötü sonuç verebilmesi ne komikti. Sanki güzel bir meyvenin çürüyüşünü hızlandırılmış çekimde izlemek gibi.

Yola çıkabilmek için trafikte bir boşluk beklerken, takip etmeye kalkışmaması için dua ederek dikiz aynama baktım. Avcunu alnına dayamıştı ki bu evrensel beden dilinde, *İşin içine sıçtım,* anlamına gelirdi. En azından ne yaptığını fark edebilmişti. Kalbimi kıran birçok kişi, bunu yaptığının farkına bile varmazdı. Yaptığım yirmi dolarlık yatırım bana neden Providence'ta kaldığımı ve internetin herkesten uzak güvenli bir köşesindeki o küçük forumda zaman geçirdiğimi hatırlatmıştı.

Dış Dünyaya Karşı Kalkanlarım Devredeydi.

Melanie arkamdan, "Bugün çok sessizsin," dedi. "Yanlış bir şey mi söyledim ya da?.."

Gelmesini beklediğim araba için gözlerimi otopark alanından ayırmadan, "Dün gece biraz kalbim kırıldı. Seninle ilgili bir durum değil," diye cevap verdim.

Parlonilerin işlerini hallettikten sonra onları kanepede, el ele uyurken bırakıp kendi evime döndüm. Yatak odama gidip aynamın karşısına geçtim. Elime aldığım ikinci bir ayna yardımıyla arkadan nasıl göründüğüme baktım. Adam haklıydı: Birçok açıdan, yaşlı bir kadın gibi görünüyordum. Forumdaki yönetici arkadaşlarım Austin, JJ ve Kaitlynn'e yazdım. Grup konuşmamızda koro hâlinde öfkelerini kustular –*şerefsize bak, bu çok KABA, tabii ki yaşlı filan değilsin!*– ama tesellileri çok da gerçekçi gelmiyordu çünkü hiçbirimiz henüz yüz yüze görüşmemiştik.

Melanie zarifçe, "Bildiğim tek bir şey varsa, o da senin iyi bir insan olduğundur, Ruthie," dedi. "Ve kalbinin kırılmasını asla hak etmiyorsun. Bana bunu kimin yaptığını söyle, ben de gidip onu öldüreyim."

"Tanımadığım ve bir daha asla karşılaşmayacağım biri." Saate baktım ve boğazımdaki yumruyu yok saymaya çalışarak, "Toplantıya odaklanmam lazım," dedim. "Keşke konunun ne olduğunu önceden bilseydim."

"Özür dilerim," dedi Melanie. "İşleri batırdığımı biliyorum."

Eğlence merkezinin dışındaki ampullerden birini değiştirmek için merdiven tepesindeyken, Melanie bana gelen bir aramayı not almıştı. Yazdığı tek şey şuydu:

- *Jerry Prescott*
- *Bu öğlen saat 3'te.*
- *Onarım ile ilgili bir şey?*

Dehşete kapılmış bir şekilde, "Jerry Prescott, Providence'ın sahibi," dedim. "Asistanıyla mı konuştun?" Başını iki yana salladı. "Prescott Geliştirme Şirketi'nin sahibiyle mi konuştun?! PGŞ? PGŞ?"

"Kibar bir adamdı," diye cevap verdi.

Her şeyi denemiştim –ofiste karanlık bir ortam yaratıp doğaçlama bir hipnoz seansı yapmayı bile– ama Melanie başka hiçbir şey hatırlamadığına yemin ediyordu. Jerry'nin asistanı da aramalarıma dönüş yapmamıştı.

Bir motosiklet park alanına girdi.

"Hayır." Kiralık bir araba bekliyordum. Motorcu kaskını çıkardı, başını salladı ve ofise doğru baktı. O olağanüstü saçları nerede görsem tanırdım.

Bölüm 4

DAHA ÖNCE HİÇ YAŞAMADIĞIM bir his göğsümü delerken, kalp atışlarımı duyabiliyordum. Öfke miydi bu? Yoksa heyecan mı? Benzin istasyonundaki adam borcunu ödemek, bana güldüğü için özür dilemek ya da daha fazla para istemek için gelmişti.

"Hah, harika," dedim. Sinirlerim bu kadar gerginken bir de onunla uğraşacak vaktim yoktu. "Mel, benim için çözmeni istediğim bir durum var."

Mel ânında, "Benim işim bu," diye cevap verdi. "Hallederiz. Ne yapmamı istediğini söyle yeter."

Ama... ağzımı bir türlü açamıyordum. Yetkiyi ona vermek istemiyordum. Rüzgâr, adamın saçlarını sanatsal bir şekilde savurdu. Tıpkı benzincide olduğu gibi motosikletine yaslanmış duruyordu. Acelesi yok gibiydi. O şişkin sırt çantası yine yanındaydı. Mutfak lavabosu hariç, ihtiyacın olabilecek her şeyi sırtında taşımak pek de rahat bir şey olmasa gerekti.

Melanie ona doğru bakarak, "Bu kim?" diye sordu. "Onu tanıyor musun?"

"Bana borcu olan biri. Soru sorma." Gizemli olmaktan keyif alabileceğim kimin aklına gelirdi?

Melanie, "Ama sormak istediğim çok fazla şey var," diye iti-

raz etti. "Keşke Sasaki Metodu'nu şimdiden kabul etmiş olsaydın, böylelikle sana birtakım ciddi tavsiyelerde bulunabilirdim. Bu çocuk seni aşar, kızım."

Bunu söylemese olmaz mıydı sanki? Ben asosyalin tekiydim. O ise bir motorcuydu. Lisenin üzerinden çok da uzun zaman geçmemişti ve gerçek hayatta hangi kombinasyonların imkânsız olduğunu biliyordum. Melanie yumuşak bir şeftaliyi parmaklarıyla parçalıyormuşçasına, kalbimde tanıdık bir sızıyı uyandırmıştı.

"Ben zaten asla..."

Melanie itirazımı umursamadan tavsiyelerini sürdürdü, "Zaten ne olduğunu bilmediğim bir sebeple kalbin kırılmış. Bir de bu adam yüzünden incinmeni istemiyorum. O bir Lamborghini, sen ise acemi bir sürücüsün. Gaza bastığın anda duvara çakılacağını ve kendini yaralayacağını biliyorum."

"Yanlış anladın. Düşündüğün gibi bir şey yok."

"Ben ona baktığımda bir kötü çocuk görüyorum. Sen görmüyor musun?" Onaylamak zorunda kaldım. "Senin, kalbini kırmayacak, sana uygun, iyi bir adama ihtiyacın var. Asla kimseye borç verme. Ve asla kalbini kırmalarına müsaade etme." Son cümlesi, koruyucu bir azarlamaya benziyordu. Melanie koluma girdi ve sıkıca tutundu. "Tesisten çıkmamana sevinmeye başladım."

Yaşadığım utanç ve omzunun o dostane baskısı beni sinirlendirmişti. "Ben aptal değilim, Mel. Böyle bir adamla şansımı denemeyi aklımdan bile geçirmem."

Nasıl da büyük bir yalandı. Aklımdan neler neler geçiyordu.

Ayakkabılarımın altında ezilen çakıl taşlarını hissettim. Dizlerinin arasında dikildiğimi, saçlarını kibarca elime doladığımı hayal ettim. Başını hafifçe geriye doğru çektiğimde gözleri şaşkınlıkla parlıyordu. Gülmek üzere olduğunu biliyordum. Kontrolü elimde tutmama izin veriyordu. Açık açık konuşmaya başladığımda yanakları kızarıyordu ve dudaklarımı–

Melanie araya girdi. "Gerçi onu hayal etsen de seni suçlayamazdım." (Kıvranmamaya çalışıyordum.) "Off. Saçları cidden

çok güzel. Hatta benim saçlarımdan bile daha güzel. Tanrım, ondan nefret ediyorum." Kolumu bıraktı ve atkuyruğunu eline doladı. Mel'in ilgisini hissetmişçesine bileğindeki siyah lastik tokayı çıkarıp siyah yelesini kafasının üstünde topladı. Toplum içinde saçları sıkıntı çıkarmasın diye zaptetmesi iyi bir şeydi. "Onu nereden tanıdığını söylemeyecek misin cidden? Hiç değilse adını söyle."

"Söyleyemem."

İsimsiz adam öylece duruyor, ağzını bir aslan gibi kocaman açarak esniyordu. Bir kaplumbağa ağır adımlarla botlarına doğru ilerledi. Kaplumbağayı eline aldı, ona bir şeyler söyledi ve biraz sevdikten sonra bahçeye bıraktı. Kaplumbağanın aklından şöyle şeyler geçmiş olmalıydı: *Ah, ne kadar büyük, yakışıklı ve eğlenceli bir adam. Ama bunu neden yaptı ki? Yaralı değilim ama... iyi de değilim?*

Belki de bana söyleyeceklerini prova etmişti. O vücut, geri alacağım yirmi dolar ve iyi bir konuşma bir araya geldiğinde, belki (genç) insanlara olan inancımı geri kazanabilirdim. Gözlerimi ondan alamıyor gibiydim.

Zaman ilerliyor ve Jerry Prescott'ın geliş anı yaklaşıyordu. Kendimi toparlamam lazımdı. "Hızlıca oraya gideyim de ondan kurtulayım."

"Ben yaparım," dedi Melanie.

Cevap vermeye fırsat bulamadan son model bir sedan sahneye girdi. Beklediğim araba buydu. Şoför, motosikletin yanındaki boşluğa hızla girdi ve gürültülü bir şekilde frene bastı. Kaplumbağa hâlâ orada olsaydı, bir krep gibi ezilmiş olacaktı. Arabadan bir adam indi. Bu Jerry Prescott'tı. (Yaptığım kapsamlı çevrimiçi araştırmalara dayanarak bunu net bir şekilde söyleyebilirdim.)

Dövmeli Adam'la konuştu ve dostane bir şekilde omzuna vurdu. *Hey, Dostum, nasıl gidiyor?* Bütün erkekler büyük bir penis kulübünün üyeleriydi. Aklımdan bunu geçirmesem daha iyi olurdu tabii. Şimdi de Dövmeli Adam'a bakıyor ve *büyük penis* kelimesini düşünüyordum.

Güçlükle camın önünden çekildim ve küçük toplantı masasındaki su bardaklarını düzelttim.

"Beraber geliyorlar," dedi Melanie. "Genç Adam yerden başka bir kaplumbağa aldı. Kaplumbağayı, bu konuda sinirli görünen Yaşlı Adam'a gösteriyor. Patikada ilerliyorlar. Aralarında derin bir muhabbet var. Görüş alanımdan çıktılar ama kapıya gelmek üzeredirler..."

Jerry Prescott kapı eşiğinden, "Tık tık," diye seslendiğinde yerimden sıçradım. İçeri girdi. Dövmeli Adam ise bir elinde ayaklarını çırpıştıran bir altın kaplumbağa, diğer elinde de ağır sırt çantasıyla kapı girişinde duruyordu.

"Hoş geldiniz Bay Prescott. Tanıştığıma memnun oldum. Ben Ruthie Midona." Seri adımlarla yanına gittim. "Sylvia Drummond'un yokluğunda yerine ben bakıyorum." Oldukça düzgün ve eski usul konuşuyordum. Hırkam ve mokasenlerimle tam bir sekreter görünümündeydim. Tanrım, zincire takılı okuma gözlüğümü hâlâ çıkarmamıştım. Ve Dövmeli Adam bunların farkındaydı.

Genç adam sanki eski dostlarmışız gibi beni kolayca tanıyarak, "Ah, selam," dedi, "dün gece gözlüğünle ilgili çok ilginç bir rüya gördüm."

Duymazdan gelmeye karar verdim. "Bu da geçici çalışanımız Melanie Sasaki."

"Ruthie, Melanie, ikinizle de tanıştığıma memnun oldum." Jerry güçlü bir şekilde ellerimizi sıktı. Uzun, Esmer ve Yakışıklı kavramlarının biraz yaş almış versiyonuydu. Pahalı bir gülümsemesi vardı. Bana döndü ve "Genel merkezdeki arkadaşlarım senden çok söz etti. Beklediğimden çok daha gençmişsin," dedi.

"Bunu çok sık duyuyorum."

(Dövmeli Adam, kendi pahalı dişlerini sergileyerek sırıttı.)

Gözlerimi ona diktim. "Şu an bir toplantım var, üzgünüm." Onu kibar bir şekilde kovmaya çalışıyordum.

Jerry, genç adama doğru döndü ve "Bu benim oğlum, Theodore," dedi. "İçeri gel de kendini tanıt."

Theodore, "Selam, ben bu adamın oğluyum," dediğinde babasının kaşları çatıldı. "Prescottların ufacık evlatlarıyım."

Jerry, "Bir kez olsun ciddi davranamaz mısın? Bir kez bile?" diye azarladı onu. "Tanrı aşkına, şu kaplumbağayı da bırak artık." Theodore elindeki esirini bırakmak için dışarı çıktığında, Jerry bıkkın bir tavırla bize dönüp, "Kusura bakmayın lütfen," dedi.

Bu ziyaretin tek açıklaması, bir şeyleri fena hâlde batırmış olmam olabilirdi. Benzin istasyonunda olanların her bir detayını tek tek zihnimden geçirdim. Theodore'a karşı ters ve kaba davranmıştım ama o da bana yaşlı demişti. Yabancılara para vermek PGŞ kurallarına aykırı olabilir miydi? Yoksa benzinlikten çıkarken motorunu mu çizmiştim?

Kovulmuştum. Olacağı buydu.

Tek seferde hem işsiz hem evsiz kalacaktım ve Theodore Prescott'la saçları da bu âna tanıklık etmek için ofise geri dönmüştü. Bir cesedinkini andıran beden dilime baktı ve "Sorun yok," dedi. "Gerçekten, Ruthie, çıldırmana gerek yok."

"Kusura bakmayın, oldukça sıradışı bir başlangıç oldu." Jerry yapay ve parlak dişleriyle güldüğünde, onun da gergin olduğunu anladım. "Sadece işlerin nasıl gittiğini görmek için bir uğramak istedik."

"Oturmak ister misiniz?" Küçük yuvarlak masayı işaret ettim ve su bardaklarını doldurdum. Theodore endişeli bir tavırla, doldurduğum bardaklardan birini bana uzattı.

Melanie ofis sandalyesine oturdu ve tekerlerini sürüyerek masaya geldi. "Ben de not alayım." Elinde yine o simli defteri vardı ve asıl amacının, elinde hayali bir patlamış mısır paketiyle olacakları izlemek olduğunu biliyordum. Kahverengi gözleri her beş saniyede bir Theodore'a kayıyor, tüm bedenini ufak parçalara ayırıp özenle inceliyordu. Bu çok sinir bozucuydu çünkü aynı şeyi ben de yapmak istiyordum.

Kolundaki dövmelerden birini işaret ederek, "Bunu sevdim," dedi. "Bu bir *dai-dōrō*, değil mi?" diye sordu ve bize dönüp, "Bir

Japon taş feneri," diye açıkladı. "Geceleri yakıldıklarında harika görünürler."

Theodore, "Bendeki ne kadar denersem deneyeyim yanmıyor," diye cevap verdi. "Japon musun?"

"Yarı Japon'um." Melanie konudan (yani kendisinden söz edilmesinden) hoşnut görünüyordu. "Babam Kyotolu ve annemle tanıştıkları zaman..." Bakışlarımı fark ederek sustu. "Pardon, işimize dönelim." Defterine günün tarihini yazdı. O anda zihnimde çok tuhaf bir düşünce belirdi: *Melanie, onun kolunun arkasındaki gülü bilmiyordu. O dövme bana aitti. Ve Theodore'un fenerinin gece boyunca yandığına emindim.*

"Eminim tüm bunların ne anlama geldiğini merak ediyorsunuzdur," dedi Jerry.

"Sanırım ben biliyorum," dedim ve oğluyla ilk defa uzun bir göz teması kurdum.

Theodore Prescott'ın sahip olduğu şeyler şunlardı:

- Ela gözler
- Burnunun üzerinde ufacık, çocuksu çiller
- Düşüncesiz bir şerefsize göre şaşırtıcı derece empati içeren bir ifade

Theodore, "Onu fena korkuttun, baba," dedi.

Kendimi açıkladım. "Benzin istasyonunda sadece bir iyilik yapmak istemiştim."

Jerry oğluna döndü ve "Benzin istasyonu derken? Ne yaptın sen?" diye sordu. Sesinde, golden retriever cinsi köpeğini devrilmiş bir saksının yanında dikilirken bulmuş da ona kızıyormuş gibi bir ton vardı. Theodore buna alışkın olsa gerek ki sersem bir şekilde sırıtarak kuyruğunu salladı.

Tam bir hayırsever olmalıydım çünkü genç Prescott'ı korumaya kalkıştım. "Villa sakinlerimizden birinin arabasına yakıt doldurmaya gitmiştim. Tabii sigorta açısından bakılırsa, belki de yapmasam daha doğru olurdu."

Theodore suçu üstlenmeme izin vermedi. "Zor bir anımdaydım ve o da bana yakıt için yirmi dolar verdi. Baba, karşında bir İyilik Meleği oturuyor." Sol elinin parmaklarında yazılı olan harfleri okuyabildim: TAKE*.

"Teddy, tanımadığın insanlardan para isteyemezsin." Jerry dehşete kapılmıştı. "Beni araman lazımdı. Ya senin Prescott soyadını taşıdığını bilen biriyle karşılaşsaydın?"

Melanie, çocuksu bir heyecanla, tıpkı bir büyüyü dillendirir gibi, "Teddy," diye tekrar etti ve defterine "Teddy Prescott," diye not düştü.

"Ne yani? Teddy'ye benzemiyor muyum?" Gözlerinde muzip bir tavır vardı ve soruyu yönelttiği kişi de bendim. Otuz saniyenin üzerinde ciddi kalabilme becerisi yok gibiydi. Nazik bir tavırla üsteledi, "Hı?"

Teddy'ye benzemiyor muydu? "Şey..."

Hâlâ odamda sakladığım, çocukluktan kalma Teddy adında bir ayıcığım vardı. Görünen o ki ikisinin de kadınların yataklarında oturma konusunda çokça tecrübeleri vardı. İkisi de sarılmak için yaratılmış, uyandığında çarşaflarınızın üzerinde bulabileceğiniz, boncuk gözlü, sevimli yaratıklardı. Teddy'nin gözlerindeki ışıltı yoğunlaştı: Altdudağını ısırarak gülmemeye çabalıyordu. Yüzüme düşen bir tutam saçı geri attım. Yanaklarım alev almış gibiydi.

Güvenilir bir yorum için doğru adres Melanie'ydi. "Teddy biraz komik duruyor, bunun için yaşın geçmiş. Theo'ya ne dersin?" Haksız sayılmazdı. Theo adı ona çok yakışmıştı.

Jerry, yetişkin oğlunu utanç denizlerine atarak, "Doğduğu günden beri o benim küçük ayıcığım," dedi. Böyle bir âna tanık olmak muazzamdı. "Ama evet, artık birçok şey için yaşı geçti. Özellikle de saçlarını bu kadar uzatmak için."

(Melanie deftere *küçük ayıcık= bebek* Teddy diye not düştüğünde gülmemek için dudağını ısırma sırası bana geçmişti.)

---

* (İng.) Almak –*çn*

"Ama kadınlar uzun saçlarıma bayılıyor." Eğer topuzunu aç saydı, Melanie de ben de gerçekten düşüp bayılabilirdik ama bunun farkında olması sinir bozucuydu. Refleks olarak bakışlarını bana çevirdiğinde, onayımı almak istediğini fark ettim. Benimle eğleniyordu. Ben bir Teddy miyim? Ben karşı konulmaz biri miyim? Oflayarak duruşumu dikleştirdim.

Jerry, bunu duymamış gibi devam etti. "Providence'ı aldığımızdan beri pek ilgilenme şansım olmadı. Başka bir projeyle meşguldüm."

Teddy, "PGŞ ve Providence arasındaki ilişkiyi daha yeni öğrendim," dedi bana. "Gerçekten haberim yoktu." *Çok fazla şeye* sahip olan zengin babanı aramak istemeyerek motosikletine yaslanıp dramatik anlar yaşamak da böyle bir şeydi demek ki. Bakışlarımı tekrar sırt çantasına çevirdim.

Jerry, Melanie ve benim yüzlerimizdeki endişeli ifadeyi gördüğünde neşeli bir şekilde, "Endişelenmeyin," dedi, "henüz Providence'la ilgili ne yapmak istediğime karar vermedim."

Sylvia'ya yazacağım mail bundan ibaret mi olacaktı? Henüz buldozerler gelmedi mi diyecektim? "Pekâla, tamam, kulağa harika geliyor," diye mırıldandım. Providence'ın sorumluluğu omuzlarımdaydı ve sesim en fazla bu kadar mı çıkıyordu ciddden?

Teddy iç çekti. "Neden bir şeyleri olduğu gibi bırakamıyorsun ki? Burası gayet iyi görünüyor."

Jerry, "Hayat değişimdir," dedi ve bu cümleyi çok sık tekrar edebiliyor olacağını düşündüm. "Eğer sadece bir ofiste oturup bir şeyler alıp satmakla uğraşmak isteseydim, öyle yapardım. Ben bunu seviyorum, işin içinde olmayı." Bu noktada masaya vurdu. "İnsanlarla konuşmayı ve bir fark yaratmayı. Bir şeylere hayat vermeyi. Bir şeylerle ilgilenmeyi. Sen de denesen fena olmaz."

Teddy'nin gözleri alevlendi ve çenesi kasıldı. "Benim de birçok şeyle ilgilendiğimi biliyorsun."

Jerry, "Tabii yaa. Son parlak fikrin," diye söze başladı ancak

oğlunun bakışlarını görünce konuyu kapattı. Benim için üzücü bir durumdu çünkü Teddy'yi bu kadar öfkelendiren şeyin ne olduğunu öğrenebilmek için can atıyordum. Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Bay Prescott, satın alımlarınızı takip ediyordum da," dedim.

Şaşırmıştı. "Gerçekten mi? Bana Jerry de lütfen." Arka planda Teddy derin bir nefes aldı ve bakışlarıyla bana teşekkür etti.

"Aldığınız o eski golf sahası zorlayıcı bir arazi olmalı. İnşaat araçlarının tepeye ulaşması zor olsa gerek. Tamir ve restorasyon ekipleri buraya gelirken bile büyük zorluk yaşıyorlar."

Jerry etkilenmiş bir şekilde başını salladı. "Kesinlikle haklısın. Tam bir kâbus."

Teddy alaycı bir tavırla, "Golften nefret ederim," dedi.

"Altmış beş müstakil kabine sahip bir spa merkezi olacak. At binme, yürüyüş, meditasyon gibi hizmetler sunulacak. Bir golf sahasını yeniden düzenlemektense, daha çok istihdam ve barınma imkânı sağlamak çok daha mantıklı." Oğluna baktı. "Bir ara gidip görmelisin."

Vârisi bu yemi yutmamıştı. "Sabırsızlanıyorum, bir cilt bakımına gerçekten çok ihtiyacım var."

"Bir ikamet adresine ihtiyacın var," diye yanıtladı Jerry.

Bir kez daha devreye girdim. Teddy'de beni canlı bir kalkan hâline getiren bir şeyler vardı. "Sizin için pazartesi sabah saat sekizden itibaren doluluk ve mali durumlarımızı gösteren bir çizelge yazdırabilirim."

Jerry oğluna dönüp, "Bunu yapabilir misin, Teddy? Bir tesisin finansal verilerini yönetebilir misin?" diye sordu. "Bir muhasebe yazılımı kullanabilir misin?"

"Tabii ki yapamam." Teddy gittikçe öfkeleniyor, biraz daha böyle giderse mavi siyah kıvılcımlar çıkaracak gibi duruyordu. "Ki zaten nasıl yapılacağını bilmem de gerekmiyor. Alistair tüm işleri hallediyor."

"Sence bu adil bir durum mu? Eğer bir iş kuracaksan, bunları öğrenmen gerekiyor." Jerry taşı gediğine koyduğu için keyiflen-

miş gibiydi. Bana dönerek ekledi, "Gerek yok, Ruthie. Sadece her zamanki raporlarınızı ofisime göndermen yeterli."

Jerry'yi etkilemenin bir yolunu bulmam lazımdı. "Providence'ın ününü korumak için çok sıkı çalışıyoruz, tabii bunu söylemeye gerek bile yok."

"Teddy için biraz daha açıklayıcı olsan fena olmaz," dedi Jerry. Ama bunu biraz da kendi itibarını korumak için yapmış gibiydi. Belki de Providence'ı neden satın aldığı yerler koleksiyonuna eklediğini hatırlamıyordu. Broşür moduna geçtim.

"Providence 1960'ların sonlarında kurulduğu andan itibaren her zaman ülkenin en iyi on huzur sitelerinden biri olarak bilinmektedir. Böylesine özel bir yer olduğumuz için gururluyuz. Bulunduğumuz bölgede insanlar, 'Şansım yaver giderse, emekli olduğumda Providence'ta kalırım,' diyorlar. Bunun nihai hedefleri olduğunu söylüyorlar."

Jerry'nin gerçekten dinlediği söylenemezdi. "Sen de burada yaşıyorsun, değil mi?"

"Evet, efendim. Konaklama da maaş paketimin bir parçası. Eskiden tesisin güvenliği ve bakımı için kullanılan çift daire hâlinde bölünmüş, ufak bir kır evinde kalıyorum. Villa sakinleri için yedi yirmi dört buradayım."

Teddy, "Süre olarak?" diye sordu.

Pek de zeki biri değildi herhalde? Tanrım. Güzellik geçiciydi. "Pardon? Yedi yirmi dört dedim ya. Gece ve gündüz boyunca." Ateş basmışçasına hırkamı çıkardım.

"Onu demiyorum. Ne süredir burada yaşıyorsun, yedi gün yirmi dört saattir mi?"

"Ah. Başından beri. Altı yıldır."

Teddy tıpkı benzin istasyonunda yüzümü görüp gerçek yaşımı anladığı andaki gibi sersemlemiş görünüyordu. "Hiçbir yere gitmiyor musun?"

"Providence harika bir kurumdur. Tatillerimde ailemi ziyaret ederim," dedim ve ruhsuz bir şekilde ekledim, "tabii bir de ben-

zin istasyonuna gidip geliyorum. Nereye gittiğimin önemi yok. Önemli olan, her zaman burada oluşum."

"Bu kulağa çok..." Teddy babasının dik bakışlarını görünce sustu.

Jerry, "Kulağa, işine karşı uzun vadeli bir bağlılığın varmış gibi geliyor," diye cümleyi tamamladı. "Bir rol seçmiş ve o rolü tümüyle benimsemişsin gibi geliyor. Gördüğün her parıltılı şeyin peşine takılmayan biriymişsin gibi geliyor."

Teddy itiraz etti. "Ben de öyle yapmıyorum. İşe başladığımızda bunu sana kanıtlayacağım."

"Eh, göreceğiz." Jerry hafifçe gülümseyerek bana baktı. "Senin gibi kendini işine adamış insanlarla nadiren karşılaşıyorum, Ruthie. Sadece maaş için çalışan birini ilk görüşte anlarım."

Bu iltifat, bana mide bulandırıcı derecede keyif vermişti. Bir yandan da çelişkili hisler yaşıyordum çünkü Jerry'nin bu küstah azarı oğlunu incitmişti. "Teşekkür ederim. Burayı seviyorum. Tesisi gezmek ister misiniz?"

"Teddy'nin bir iki aylığına kalacak bir yere ihtiyacı var," dedi Jerry. "Ev arkadaşları tarafından kovuldu ve kanepesinde yatabileceği bir ev daha kalmadı. Prescott soyadını taşıyan birinin karton bir kutuda uyuması da bizim için pek hoş görünmez. Senin kaldığın kır evinin diğer yarısında kalacak."

"Biraz rutubetli bir yer." Şaşkınlıktan mideme sancı girmişti. Aramızda sadece bir duvar olacaktı.

"Birkaç aylığına kalacak. Ayağa kalkmasına yetecek kadar bir süre. Biraz para biriktir ve kendini toparla, Teddy. Ruthie, eğer anahtarları bana verebilirsen gidip kendimiz bakabiliriz. Belki sen de evi onun için az biraz temizleyebilirsin."

Bu sabaha dek PGŞ'nin radarına yakalanmamayı başarmıştık. Ancak bahtsız ve cüzdansız oğlu yardıma ihtiyaç duyduğunda, Jerry varlığımızı hatırlamıştı. Ve şimdi temizlik yapmak zorundaydım. Sakin bir şekilde, "Elbette, sorun değil," demeyi başardım.

Teddy hakarete uğramış gibiydi, belki de beni zor durumda bırakmak istememişti. "Kendim temizleyebilirim," dedi. Anahtarları almak için elini uzattığında, babası da aynı şeyi yaptı. Ama patronumun kim olduğunu biliyordum.

Jerry anahtarları aldı ve "Burada kaldığın sürece, Teddy, ofis işlerine yardım edeceksin," dedi.

İfadesizliğimi korumaya çalıştım. Bu ne kadar derin ve umutsuz bir şekilde istemediğimi anlatamazdım.

Teddy, "Yardım etmemi istemiyor," dedi. Beni bu kadar kolay mı okuyabiliyordu? Bu biraz korkutucuydu.

"Tabii ki istiyor," diye itiraz etti Jerry. "Eminim ki tesiste bir şeyler öğrenmek, işimize duyduğun ilgiyi de artıracaktır. Eğer istersen burada öğrendiklerini son iş girişiminde de uygulayabilirsin." Bunu söylerken pek de ikna edici bir hâli yoktu.

Teddy iç çekti. "Ben bir mülk geliştiricisi değilim. Ben bir dövme sanatçısıyım. Ve hiçbir zaman PGŞ'den maaş bordrom olmayacak." Neden bu kadar çok dövmesi olduğu anlaşılmıştı. Dövmeler, motosiklet, plansız bir yaşam, bir sonraki yemeğinin ne olacağı ya da sıradaki yatağının nerede olacağı konusunda hiç endişe taşımayışı... Bana mikroskobik bir varlıkmışım gibi bakmasına şaşırmamak lazımdı.

Jerry, düşünceli gözlerle Melanie'ye baktı. "Sözleşme yaptınız mı?"

Onun yerine cevap verdim. "Evet. İki ay oldu ve onu şimdiden eğittim." Mel günün sekiz saatini internette eğlenceli testler çözerek geçirirken patronun oğluyla karşılıklı oturacak değildim. Mel, böyle durumlar için vardı. Melanie minnettar gözlerle bana baktı. Teddy'nin ifadesinde pek bir değişiklik olmamıştı. "Bir bakım görevlimiz ve bir bahçıvanımız var... bütün pozisyonlarımız dolu."

"Başka bir şey?" Jerry'nin keskin bakışlarını bana yöneltmişti. "Teddy'nin buralarda yapabileceği herhangi bir şey?" Jerry gerçekten de Teddy Projesi başlığının yanına bir tik atabilmek istiyordu. "Ruthie, az önce bir villa sakininin arabasına yakıt doldurduğundan söz etmiştin. Bu kulağa bir iş gibi geliyor."

Beynimdeki çarkların çok yavaş döndüğünü hissedebiliyordum. Stres yüzündendi. Derin bir nefes almayı ya da kendi adımı bile zar zor hatırlayabiliyordum.

Ne lazımdı? Teddy için bir iş... Ne yapılabilirdi?..

"Parloni kardeşler içindi," diye araya girdi Melanie, yardımcı olmak amacıyla. "Çok sık yardıma ihtiyaçları oluyor. Hey, bir dakika!" Mel yavaşça bana doğru döndü. Onun beynindeki çarklar benimkilerden çok daha hızlı işliyor gibiydi. "Bir yardımcı arıyorlardı. Onlar için çalışabilir."

Teddy Prescott benzin istasyonunda bana bakıp dış görünüşüme dair her bir detaya tek tek güldüğünde kendimi çok küçük ve gülünç hissetmiştim. Şimdi ödeşme zamanı gelmişti. "Harika, çok iyi düşündün, Mel. İş ilanını görmek ister misin, Teddy? Temek olarak şoförlük, ayak işleri ve temizlik üzerine bir iş." İçimden, "Aynı zamanda bu, hayatının en tuhaf ve küçük düşürücü deneyimi olacak," diye ekledim.

Jerry, "Harika!" dedi. Sanırım o da bunu Teddy ile ödeşmek için bir fırsat olarak görmüştü.

Teddy bana şüpheci gözlerle bakıyordu çünkü şeytani bir neşeyle doluydum. "Sanırım o sakinler önce benimle bir mülakat yapmalı. Özel muamele görmek istemiyorum."

Jerry buna itiraz etmedi. "Bunun için çaba göster. Ben çıkıp biraz yürüyeceğim. Sahip olduğumuz arazilere gerçekten ayak basmak harika bir duygu." Ofisten çıkıp patikaya adım attığı sırada, oğluyla profilden ne kadar benzeştiklerini fark ettim.

Jerry'nin tesiste bensiz dolaşacak olmasından hoşlanmıyordum. Yeni fikirler geliştireceğini biliyordum. Sonuçta hayat, değişimdi. Ama onun bu tesisin ne kadar önemli olduğunu anlamasını sağlamalı ve Sylvia'ya da elimden gelen her şeyi yaptığımı söyleyebilmeliydim.

Aniden ayağa kalkıp ona seslendim, "Bay Prescott? Pardon, Jerry? Size katılabilir miyim?"

"Teddy'ye mülakatta eşlik etmeni tercih ederim," dedi, "İşin konusunda emin olmak istediğini biliyorum." Bitkin bir şekilde

tepeye baktı. "Burayı ne zaman satın aldığımızı bile hatırlayamı-
yorum."

"Meşgul birisiniz."

"Fazlasıyla. Kızım Rose, şimdiden daha fazla sorumluluk al-
maya hazır. Ondan araziyi ve tesisi detaylı olarak incelemesini
isteyecek ve nasıl ilerleyeceğimize dair kurula bilgi vereceğim.
Rose'a seni aramasını söylerim." Bu çözümden memnun görü-
nüyordu.

"İhtiyacı olan her bilgiyi sağlarım," dedim. Onları Providen-
ce'ı olduğu gibi bırakmaya ikna edebilmek için raporlardan çok
daha fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyordum. Sakinlerimizin
bizimle ilgili yorumlarını onlara nasıl gösterebilirdim? Jerry'yi
tesise nasıl âşık edebilirdim? "Sanırım bu yılki Noel partimize
katılmak istemezsiniz? Parti için para topluyorum ve her yıl çok
eğlenceli geçiyor. Bir temamız var ve... bu, burada yaptığımız
şeylerin harika bir örneği."

Jerry büyülenmiş gibiydi. "Detayları asistanıma gönder. Mü-
sait olursam neden olmasın, gelirim tabii. Kulağa eğlenceli geli-
yor." Yürümeye başladı. "Rose'a da bir davetiye gönder lütfen.
Arada ofisten çıkıp insanlarla tanışmayı öğrenmesi gerekiyor.
Teddy'nin o tarihte hâlâ burada olacağından şüpheliyim. Ancak
o gidene kadar, ona göz kulak ol ve yerleşmesine de yardım et,
olur mu?"

Cevap vermek zorundaydım. "Elbette."

Bölüm 5

Ofise döndüğümde, Mel ve Teddy gayet kaynaşmışlardı. Parlonilerin numarasını çevirdim ve sonunda telefonu açtıklarında, arka plandaki televizyondan gelen yüksek sesi duydum. "Ne var?" Renata o kadar yüksek sesle bağırmıştı ki Teddy bile durduğu yerden onu duyabilmişti. "Kim öldü?"

"Burada mülakat için gelen bir oğlan var." Karşımdaki kaslı adamdan oğlan diye söz etmek oldukça komikti. Ama sonuçta babasının yanına buraya sanki gazete dağıtım işine başvuracak gibi gelmişti.

Renata, "Hayret," diye bağırdı, "bezlerimizi değiştirmek için bir bakıcı bulacağını sanıyordum. Tam da altımı ıslatmaya başlamak üzereydim. Nasıl bir tip?" Yüksek sesle bir şeyler çiğniyordu. "Hangi kategoriden?"

Söz ettiği kategoriler şunlardı:

- Kederli gotik
- Beyin ölümü gerçekleşmiş kaykaycı
- Kendini beğenmiş züppe
- Yeteneksiz müzisyen
- İdealist genç

- Ve o esnada karşımda bana ilginç bir şeymişim gibi bakan yakışıklıdan dolayı aklıma gelmeyen daha birçok kategori.

Hangi kategori? Tek bildiğim, gözlerinin bir altın kaplumbağanın kabuğuna benzediğiydi. Kahverengi, sarı ve yeşil. Oldukça nadir, sadece burada bulunan bir altın kaplumbağanın kabuğu gibi. Bakışlarım tişörtünün koluna, oradan da bileklerine doğru kaydı. Karşımdaki bu kusursuz sanat eserine bakmak beni heyecanlandırıyordu. Bakışlarımın altındaki elleri, sanki ona dokunmuşum gibi gevşedi. Daha fazla oyalanmadan, "Dövmeli kategorisinde," dedim.

"Bunun sadece bir alt kategori olduğunu biliyorsun."

"Providence'ın sahibinin oğlu. Bir süreliğine kaldığım evin diğer yarısında yaşayacak. O yüzden oldukça uygun bir aday, ihtiyacınız olduğu an kapınızda belirebilecek."

Renata, "Ooo," dedi neşeyle. "Demek sonuncu oğlanım bir Richie Rich ha? Buna hazırlıklıydım işte!" Kısa bir duraklama oldu. "Providence'ın sahibinin oğlu mu demiştin? Bu defaki oğlana düzgün davranmam mı gerekecek?" İlk defa hareketlerinin bana nasıl etki edeceğini düşünüyordu.

Aldığım keyfi gizlemeye çalışarak, "Özel muamele istemiyor," dedim. "Her zamanki gibi bir mülakat yapabilirsin."

"Beyaz Gömlek Sınavı'nı uygulayacağım. Ne zamandır yapmıyordum. Oğlanı buraya yolla. Of, ne giyeceğim şimdi?" Telefonu kapattı.

Telefondan dıt dıt sesleri yükselirken, "Sorun değil. Birazdan görüşürüz," diye yanıtlayıp telefonu kapattım. "Hadi gidelim."

Melanie defterini kapıp, " Ben de gelebilir miyim?" diye sordu.

"Burada kalıp telefonlara bak." Sandalyesini kaydırarak masasına döndü. "Ayrıca not almana da hiç gerek yoktu."

"Sadece seni ve sürekli not alışını taklit ediyordum." Teddy'ye dönüp, "Her neyse, umarım işi alırsın," dedi. "Etrafta muhabbet edebileceğim genç birinin olması güzel olur."

Teddy bana doğru baktı. "Sanırım ben Ruthie'den büyüğüm."

Mel söylediği şeyin kulağa nasıl geldiğini fark edince bunu üste çıkarak kapamaya çalıştı. "Toplamda üç genç olacağız demek istedim zaten. Bu arada daha önce Sasaki Metodu diye bir şey duymuş muydu? Duymamışsındır tabii çünkü onu ben icat ettim."

"Adına bakılırsa, kulağa yasal bir şey gibi geliyor." İlgili bir şekilde sırıtarak Mel'in masasına eğildi ve masanın üzerindeki ıvır zıvırla oynamaya koyuldu. "Umarım bir saadet zinciri filan değildir. Parasız ve kolay kandırılabilir bir tipim. Aman, ne fark eder. Varım."

"Ona Sasaki Metodu'ndan söz etmeyeceksin," diyerek araya girdim.

Teddy, Mel'in defterini eline aldı. "*Küçük ayıcık* mı? Tanrım, tam şu anda canımı almalısın!" Masadan bir kalem alıp üzerini karaladı. Notları okumaya devam etti. "'*Saç kesimi. Etkileyici saçlar. Golf sahasında cilt bakımı.*' Faydalı notlar, tebrik ederim. Hey, bu ne anlama geliyor? '*Ruthie'yi bu konuda bir kez daha uyar.*'"

Mel omuzlarını silkti. "Sadece patronumun o saçlar yüzünden kör olmasını istemiyorum."

Teddy bakışlarını bana çevirip parmak uçlarıyla saçını düzeltti. Gözünü gözümden ayırmıyordu. *Sakin ol Ruthie, sakin ol.* Hiç utanç duymadan bana gülümsedi ve Melanie'nin notlarındaki "Ruthie'yi uyar" maddesinin üzerini karaladı.

Her nasılsa Melanie bunların farkına bile varmamış gibiydi. Zihnindeki düşünce zincirini sürdürüyordu. "İlgi konusuyla ilgili bir ikilemdeyiz. Ruthie'nin ilgi delisi mi yoksa pek ilgi beklemeyen bir tip mi olduğuna karar veremiyoruz. Buluşma uygulamasındaki profiline yazacağız. Sen ne düşünüyorsun?"

"Buluşma uygulaması mı?" Anlık olarak şaşırsa da hızla toparlandı ve beni şöyle bir süzdü. "Hımm, bir düşüneyim."

Harika, artık kıkırdayıp duran çalışan sayım ikiye çıkmıştı. Üstelik benim üzerimden şakalaşıyorlardı. Başlangıçta komik

olsa da, tüm çocukluğum ve gençliğim boyunca Din Adamının Kızı Barut Ruth olduğum düşünülünce, şakanın tadı kaçıyordu.

Melanie söze girdi, "Sasaki Metodu sayesinde Ruthie'nin..."

Bir golden retvieverın korkudan işemesine sebep olacak bir sesle, "Bu kadarı yeter, Melanie," dedim. "Lütfen işinin başına dön."

"Anlaşıldı," dedi. İncinmemiş gibiydi. Teddy'ye dönüp, "Umarım Ruthie'nin kalbini kıran o kişi sen değilsindir," diye ekledi.

Teddy şaşkın bakışlarla bana döndüğünde ofisten çıktım. Mel'e, "Bazen böyle şeyler yapabiliyorum," dediğinde, sesindeki o içten pişmanlığı duyabildim. "Umursamaz bir pislik olduğumu söyleyenler olmuştu."

Melanie sert bir sesle, "Bir daha bunu yapma," dedi. "Yoksa seni öldürürüm."

Kalbimde şeytani bir keyifle, "Gel hadi, mülakatın var," diye seslendim. Renata Parloni'nin onun canına okumasını umuyordum.

Tepeyi neredeyse koşar adımlarla çıktığım hâlde, Teddy bana kolayca yetişti. "Bu vahşi doğa olayı nedir?"

Çiftleşmekte olan iki altın kaplumbağa görmüştük. Türlerinin devamlılığı adına sevinsem de, tuhaf bir manzaraydı. Onlara biraz alan tanımaya çalışırken önce Teddy'ye, oradan da çitlere çarptım. Teddy dengemi sağlamak için kolumdan tuttu. Durduk ve birbirimizin yüzüne baktık.

Kıkırdayarak, "Dikkat et," dedi. Sanki etrafı tanımayan ziyaretçi benmişim gibi. Sanki ailesinin yatırımını korumak için bu arazide kıçımı yırtarak çalışan ben değilmişim gibi. Öfkelenmiştim. Providence radara girmişti. Bir zamanlar farkımızda bile değillerdi. Oysa şimdi, Jerry Prescott şu gölün diğer tarafında fotoğraflar çekiyor ve yeni planlar yapıyordu.

Birbirlerini keyiflendirmekte olan kaplumbağaları işaret ederek, "Belki de oyun oynuyorlardır," dedi. "Belki de sandığımız şeyi yapmıyorlardır." Şakalaşmaya çalışıyordu.

"Kabuğunda sarı renk olanlar, nesli tükenmekte olan altın kaplumbağalar. Üzerlerine basma lütfen, aksi takdirde onları yerden kazıyıp bir form doldurmam gerekir."

Ki o formların ne işe yaradığını bildiğinden bile şüpheliyim, dostum.

Teddy derin bir nefes aldı ve ofise doğru baktı. "Sanırım şimdiye dek içinde bulunduğum en utanç verici durum buydu." Tekrar hatırlayarak, "Küçük ayıcık," diye homurdandı. "Hey, bu varla yok arası gülücük bana mıydı?" Hâlâ kibar bir şekilde kolumdan tutuyordu.

Bir nevi... panik hâlindeydim? İçimdeki kıpırtının başka bir açıklaması olabilir miydi?

Tepkimi fark etti ve sanki ürkütücü bir mahlûkmuşum gibi yavaşça kollarını kavuşturdu. Şimdi sol elinin parmaklarında yazan harfleri de görebiliyordum: VER. Al ve ver. Tanrım. Bu kelimelerden sonra dile getirecek normal kelimeler bulamıyor oluşum normal miydi?

"Babamın seni zor durumda bıraktığının farkındayım. Bunun için özür dilerim. Söz veriyorum, yeterli parayı biriktirir biriktirmez buradan ayrılacağım. Sadece birkaç ay. Burası da fena bir yere benzemiyor, değil mi?"

"Burası gerçekten özel bir yer. Hadi, yola devam edelim."

Teddy her zamanki gibi acelesiz bir tavırla, "Hey, dur biraz," dedi. "Bırak biraz tadını çıkarayım."

Providence, sağındaki sarp tepeden aşağı akan derelerle beslenen doğal bir gölün çevresine inşa edilmişti. Karanlık ve eğri büğrü ağaçlardan oluşan orman, yürüyüş yapmak ya da yere bir battaniye serip üzerinde keyif çatmak için uygun değildi ki ikisini de denemiştim. Orada ağaçlar, sivrisinekler ve Kocaayak dışkısı dışında bir şey yoktu. Kaplumbağalar yavaş hareketlerle gölün kıyısında otlar, ilkbahar geldiğinde ise o kıyılar benim diktiğim çan çiçekleri ve beyaz lalelerle süslenirdi.

Ama Teddy manzaraya değil, villalara bakıyordu.

"Bu kır evlerine baktığımda, sanki dilimin ucunda bir şey

varmış gibi hissediyorum. Bir çeşit *déjà vu* gibi. Çiftleşen kaplumbağaların üzerinden atlayıp endişeli bir ifadeyle yürümeye başladı. "Belki de burayı rüyamda görmüşümdür." Göğsümden sarkan gözlüğüme baktı. "Bu aralar çok rüya görüyorum."

"Eminim öyledir." Ne kadar soğuk davranırsam, o kadar çok sırıtıyordu. Evleri işaret ettim. "Sana bir şey söyleyeceğim ve bir daha her baktığında onu göreceksin."

Teddy Bayan Allison Tuckmire'ın kaldığı 1 numaralı villanın önünde dikildi ve çenesini yumruğuna yasladı. Düşünürken çok tatlı görünüyordu. Daha sık düşünse hoş olurdu. "Önce ipucu ver. Binanın mimarisiyle ilgili."

"Mimariyle ilgileniyor musun?"

Omuzlarını silkti. "Tasarımdan hoşlanırım." Vücudunu tasarımlarla kaplamasından anlaşılıyordu.

"Koloni Dönemi mimarisi. Kapıların her iki yanında çift sütun, pencerelerin üzerinde kemer motifleri. Panjurlar ve arduvaz çatı. Broşür konuşmamda ipucu vermiştim aslında. Burası 1960'ların sonlarında inşa edildi."

Teddy inleyerek bana doğru döndü. "Bulamıyorum. Söyle hadi."

"Graceland,"* dedim ve sanki ayaklarının altındaki toprak yerinden oynamış gibi hayretle bana baktı.

Şaşkın bir şekilde "Graceland," diye tekrarladı. "Kediciklerle dolu Graceland."

Betimlemesi beni güldürmüştü. "Providence'ı tasarlayan mimar Herbert St. Ives, sıkı bir Elvis hayranıydı. Burada toplam kırk kedicik var." Gölü çevreleyen evleri gösterdim. "Bir zamanlar bu tesis aşırı derecede modern ve büyüleyiciydi. Şimdi ise sadece..." Cümleyi nasıl çevirebileceğimi düşündüm. "Elimizden gelen en iyi şekilde korumaya çalışıyoruz."

Pişman bir ifadeyle boynunu ovuşturdu. "Benzin istasyonundayken seni kırdıysam özür dilerim. Tedavi edilemez bir ağız

* Elvis Presley'nin çiftliğinin ve içinde yer alan evinin adı.

ishali vakasıyım. Gerçekten kendimi kaptırmıştım ve sen de hayal gücümü tetiklemiştin. Ama bu benim hatam, senin değil. Üzgünüm."

Onun içinde bir şeyleri tetikleyebilme fikri karşısında nutkum tutulmuştu. Bir süre birbirimize baktık ve asıl duymak istediğim şeyi söylemeyeceğini fark ettim. "Aslında hiç de yaşlı görünmüyorsun," demesini ummuştum.

Aramızdaki sessizliğe daha fazla dayanamadı. "Sanırım burada yaşayan herkes çok zengin."

Birçok adaydan bu cümlenin çeşitli versiyonlarını duymuştum. *Tesis Sakinlerini Koruma Kalkanları Devrede.* Yürümeye başladım. "Bu taraftan."

Bazı adamlar... erkekliklerinin farkına kolayca varmanızı sağlayabiliyorlardı. Sanki bir T-Rex tarafından takip ediliyor gibi hissediyordum. Her adımında ayağının altındaki granit taşların gıcırtısını duyuyordum. Gölgesi, benim gölgemin üzerine binerek önümüzde uzanıyordu. Birinin ilgisini *hissetmenin* nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum ama topuzumu tutan lastik gittikçe gevşemiş ve külotlu çorabım belimden birkaç santim aşağıya kaymıştı bile.

Derin ve boğuk erkek sesiyle, "Görevlerimin neler olacağını sorabilir miyim?" dedi.

Hem sorudan hem de ayağımın altında dolanan kaplumbağalardan kaçınarak, "Bunu mülakatta sorsan daha iyi olur," dedim. "Patronun Parloni kardeşler olacak, ben değil."

"Evet ama senin istediğin her şeyi de yaparım." Neden bilmiyorum ama bunu söyleme şekli bedenimin ısınmasına sebep olmuştu. Cevap vermediğimi görünce normal ses tonuyla devam etti, "Başıma ne geleceğine dair bir ipucu bile vermeyeceksin yani?"

"Baskı altında nasıl çalışacağını görmek istiyorum."

Birkaç büyük adımla yanıma ulaştı. "Merak etme. İnsanların odalarına girmek ve beni sevmelerini sağlamak uzmanlık alanım."

"Yüzde yüz başarı oranınız olduğunu söyleyebilir misiniz?" Sırıtarak abartılı bir iddiada bulunmasını bekliyordum ama nedense sarsılmış görünüyordu. Yüzündeki o özgüvenli maske kayıp düşmüş gibiydi. Belki de babasını düşünüyordu.

İlgimi fark etti. "Sen de baskı altında iyi iş çıkarıyorsun. Babamın bir şeylere karışmasının stresli bir şey olduğunu biliyorum."

Parlonilerin zilini çalmadan önce üstümü başımı düzelttim. "Baban kız kardeşin Rose'un arazi incelemesi yapmasını istiyor."

"Tanrım. Üzgünüm. Sanırım taşınman gerekecek." Derin bir nefes alıp verdi. Gergin olduğu belliydi. Sadece iyi rol yapıyordu.

Kapıyı kurşun rengi, şık bir takım elbise giyen Aggie açtı. Bu tip bir jakar kumaşı sadece koltuk takımları ve zengin yaşlı kadınlar böyle güzel taşıyabilirdi. "Renata yeni bir kostüm seçmekle uğraşıyor. Selam genç adam."

Tanışma kısmına dahil oldum. "Theodore Prescott, bu Bayan Agatha Parloni."

Gülümseyip, "Teddy," diye düzeltti. Ciddi ve çevik bir tokalaşmadan sonra ekledi, "Tanıştığımıza memnun olduğum, Bayan Parloni."

"Bana Aggie de. Bu taraftan, genç adam. Sen de bize katılacak mısın, Ruthie?" Elimdeki defteri fark etmişti.

"Sorun olmazsa evet." Peşlerinden içeri girdim. Ev biraz dağınık hâldeydi. Kanepenin arkasındaki kuru temizleme tornalarında, bir yığın kıyafet vardı. Tezgâh her zamanki gibi kupalarla kaplıydı. Daha dün gece, benimle dalga geçmesi için bir adama yirmi dolar verdiğim için burnumdan soluya soluya bulaşık makinelerini doldurmuştum. Bunu hatırlamak sinirlerimi bozmuştu. Bu noktadan itibaren Teddy'ye yardım etmeyecektim.

Aggie bitkin bir şekilde iç çekip, "Ev biraz dağınık," dedi. "Providence'ı bulmakta zorlandın mı?"

"Hayır. Ayrıca Ruthie de eve kadar bana eşlik etme nezaketini gösterdi."

Aggie, yarım bir gülümsemeyle, "Ruthie öyledir," dedi. Ağır

bir aşağılama ritüeli izlemek istediğimden haberi yoktu. "Hep çok naziktir."

Renata arkamızda belirdi ve duygusuz bir sesle, "Biraz gergin bir tiptir," dedi. Sahneye çizgi romanlara özgü muazzam bir zamanlamayla nasıl girileceğine dair uzmanından ders almak büyük bir zevkti. Bize doğru yürüdü. Bonus olarak bir defile kazanmıştık.

Teddy şaşkın bir suratla, "Çok yeşilmiş," dedi.

Tamamen yeşil bir kombin yapmıştı. Çok geniş paçalı bir pantolon ve ipek bir bluz giymiş, mücevherlerle süslü bir bel çantası ve üstünde banknot desenleri olan bir siperlik takmıştı. Küçük, topuksuz ayakkabıları ışıl ışıldı. Üstüne bir de "Balık Burcu" adını taktığı zümrüt yeşili peruğunu takmıştı. Bir Broadway sahnesinde, en arka sıradakilerin bile rahatça görebileceği bir makyaj yapmıştı. Ona göre makyajı iyice yedirmek, "*zamanı olan gençler*" içindi.

Teddy'nin ağzı açık kalışından keyif alıyorsa bile, bunu göstermemişti. Aksine, yeni teslim aldığı bir buzdolabını inceler gibi etrafında dönüyordu. "Bunun markası ve modeli nedir?"

Aggie bu teatral tavır karşısında iç çekti. "Teddy Prescott. Bu da Renata Parloni."

Renata, "Saçlarını aç, Rapunzel," diye emretti ve Teddy emre uyduğunda, şampuan reklamlarından alınmış bir kesit izledik. "Bu saçlardan harika bir peruk çıkardı. Bana satmayı düşünür müsün?"

"Üzgünüm. Saçlarım olmadan bir hiçim."

"Denemeye değer. Hiç kestirmiyor musun?"

"Noel zamanı kız kardeşim Daisy verandada saçlarımın uçlarından biraz alır. Bu konuda güvendiğim tek insan odur. Diğerlerine güvensem saçımı kökten kazırlardı." Rahatlamak için elini saçlarına götürdü.

Renata kolay pes etmeyecekti. "Büyük para öderim. Bunu bir düşün."

Aggie boğazını temizledi. Her zamanki gibi tuhaf bir başlangıç olmuştu. "Hadi kış bahçesinde oturalım."

Renata dudak bükerek o sarı gün ışığıyla aydınlanan odaya arkasını dönüp, "En sevmediğim oda," dedi. "Bana kalsa, panjurları kalıcı olarak kapatırdım."

Aggie yumuşak bir sesle, "Ama sana kalmadı," dediğinde, o güne dek ilişkilerinde gözden kaçırdığım bir şeyi yakaladım. Renata kurnaz ve bir sis düdüğü kadar gürültücüydü ama patron Aggie'ydi. "Oturun lütfen," dedi ve dediğini yaptık.

"Teddy Prescott, ilk görevin tenime bir daha asla güneş ışığı değmemesini sağlamak. Siz ikiniz teninizin kıymetini bilmiyorsunuz." Renata'nın çıkışı, Teddy'yle ikimizi yerimizden sıçratmıştı. Şöyle bir kendimize baktık. Ürpertici bir sesle, "Güzel ve genç tenler," diye ekledi.

"Bu hikâyenin sonunda bir kuyunun dibinde kendime güneş kremi sürüyor olacağım sanırım?" diye sordu Teddy.

Renata, "Boş zamanlarda ne yaptığın beni ilgilendirmez," dedi. "Ah, hadi bir bakalım." Parmaklarındaki dövmeleri kastediyordu. "VER ve AL. Sağlak mısın, solak mı?"

"Solak."

"Yani verdiğinden fazlasını aldığını kabul ediyorsun." Renata, daha önce de defalarca tanık olduğum bir moda girmişti: Adayın kendini nasıl algıladığını temel aldığı, dolambaçlı bir tartışma inşa etmek istiyordu. Muhtemelen en fazla altmış saniyemiz kalmıştı.

"Kiminle olduğuma göre değişir."

Renata, "Açıkla," diye emir verdi.

"Eğer elimde güneş kremiyle bir kuyunun dibindeysem, evet. Ama eğer yalnız değilsem, kesinlikle almaya da vermeye de açığım." Alacalı gözleri bana döndü. Bu müstehcen cevabı nasıl karşıladığımı görmek istiyordu. Eğlendiğimi görünce gözleri parıldadı.

Aggie hakemlik yaparak, "Teddy'ye bir puan," dedi.

"Burada bomboş bir tuvalimiz var." Renata uzanıp bileğimi

tuttu, kol düğmemi açtı ve gömleğimin kolunu yukarı sıyırdı. "Onu dövme yaptırmaya götürebiliriz. Ben ödeyeceğim. Nasıl bir şey yaptırsa acaba? Buldum, büyük bir Meryem Ana portresi." Şaşırtıcı derecede güçlüydü. Tırnakları etime bastırırken derin bir nefes aldım.

"Ah," dedim.

Teddy, eve girdiğimizden beri ilk defa rahatsız olmuş görünüyordu. "İlk mülakat sorunuz mu bu? Lisanslı bir dövme sanatçısı olarak Ruthie'ye ne dövmesi yapardım? Ne isterse onu yapardım tabii ki. Şimdi lütfen onu bırakın." Sesi, erkeklerin bir şeyi ciddi olarak istediklerindeki o tona dönmüştü. Üç kadın, bir anda karşımızda bir adam olduğunu hatırladık.

Renata, hilal şeklinde tırnak izleriyle kaplanmış olan kolumu bıraktı. Kayıtsızlığını koruyan Aggie ile uzun bir süre bakıştılar. Sözsüz bir iletişim hâlindeydiler. Sonra Renata bana döndü ve "Sanırım yeni bir kategori yaratmamız gerekecek, değil mi Ruthie?" diye sordu. Bu onun özür dileme şekliydi.

Teddy, sanki normal bir diyalog yaşanıyormuş gibi rahat bir şekilde, "Mevcut kategorileriniz nedir?" diye sordu. "Belki hangisine uyduğumu söyleyebilirim."

Renata parmaklarıyla saymaya başladı, "Cahil Köylü. Yitik Genç Oğlan. Oksijen İsrafı. Sahte Torun – ki bu kategori, mirasımdan pay almayı uman tipleri kapsıyor."

Aggie ekledi, "Çevreci Adam – yani deodorant kullanmayanlar."

"Ben deodorant kullanıyorum."

"Teddy'ye bir puan daha. Bazen Matthew'un kokusu hâlâ burnuma geliyor," dedi Aggie. "Üzerinden yıllar geçmesine rağmen."

Dahil olmaya çalıştım. "Acılı Sanatçı?" Eğer dövmelerini kendi tasarladıysa, yetenekli biriydi.

Teddy, "Şu an biraz acı çektiğim doğru," diye onayladı. Renata, özel birini hatırlamışçasına camdan dışarı doğru baktı. "Ben en çok Uykusuz Ot Kafaları severim. Bana da ot getirirler ve sa-

baha kadar oturup ilk ölecek olan sıradaki ünlünün kim olabileceğini tartışırız."

"Bunu duymamış gibi davranacağım." Fazla yumuşamış olmalıydım. Öğleden sonra güneşini sırtımda hissediyordum.

Renata kardeşinin elini tutup, "Bu kadar yaşlandığında, ot ve yemekten başka uğruna yaşanacak bir şeyin kalmıyor. Tabii bir de aşk," dedi. "Ah, *je suis très romantique**... Çabuk, derhal bana iltifat et." Bu da Teddy'nin sınavlarından biriydi.

Teddy, "Eviniz çok hoş," diye yanıtladı. Odanın manzarası çok tatlıydı: Özenle biçilmiş çimenler, çit bitkilerine dek uzanıyordu. Daha ileride de bir kuş havuzu ve bir morsalkım ağacı vardı.

Renata alaycı bir tavırla, "Sıkıcı bir deneme, eksi puan," dedi. "Eğer bir milyon yaşında olmasaydım, Tribeca'daki eski çatı katıma geri dönerdim." Yine aynı hikâye. Teddy'nin gözleri ciddi bir ifadeyle kısıldı. "Eve değil, bana iltifat edecektin."

Teddy bir kez daha denedi. Gözlerini kısarak gün ışığına baktı, sopasını kaldırdı ve vuruşunu yaptı. İçten ve vurgulu bir tavırla, "Siz," dedi, "bugüne dek tanıdığım en iyi giyinen insansınız."

Kalabalık ayağa fırladı. Ellerimizi gözlerimize siper edip atışı takip ettik. İltifat, sahanın dışına çıktı ve köşedeki otobüsün camını patlattı.

Renata kendine şöyle bir bakıp, "Ah," dedi, "bunları mı kastediyorsun?" Dudaklarında bir gülümsemeyle, ellerini kıymetli bir hayvanı severcesine ince baldırlarında gezdirdi. "Dior'un 2016 yaz koleksiyonundan bir parça olan bu bol paçalı pantolon ve bu kaliteli Balenciaga bluz mu? Bu başarılı bir iltifattı." Odanın sıcaklığında uyuklamaya başlayan Aggie'ye döndü ve "On puan aldı," dedi.

Teddy böbürlenmedi. "Yardımcının üstleneceği görevler nelerdir?"

---

* (Fr.) Ah, çok romantiğim. –*çn*

"Araba sürebiliyor musun?" diye sordu Renata. "Umursadığım tek şey bu. Bir defasında oğlanlardan biri karbon ayak izi bırakmamak için araba sürmediğini söylemişti. Ben de onun kıçında bir ayak izi bıraktım."

Teddy gülümsedi ve bu hoş bir şeydi. "Motor kullanıyorum. Ama Roll-Royce'unuzla turlamayı da çok isterim."

Aggie güneşin altında kestirmeyi bıraktı ve "Bize kendinden söz et," dedi. Tam da o sırada Renata, "Boyun kaç?" diye soruyordu. Yaşlı kadınlar neden genç erkeklerin boyunu bu kadar umursuyorlardı ki?

"Yirmi yedi yaşındayım. Boyum 1.90. Daha önce de söylediğim üzere, dövme sanatçısıyım. Ama kuryelik işi de yapmıştım."

Aggie bir süre düşündü. "Neden kendi alanında çalışmıyorsun?"

"Arada serbest olarak dövme işi alıyorum. Ama geceleri, yani sizinle çalışmama engel olmaz."

Renata araya girdi, "Biz çok talepkâr insanlarız. Bize bir şeyler almak ya da bizi gezdirmek için her an hazır olmanı istiyorum. Çok fazla kuru temizleme işimiz var. Aslında kolay bir iş, neden genç oğlanların bu kadar zorlandıklarını anlamıyorum. Bize çiçek getireceksin. Pizza. Restoran rezervasyonları. Hımm, başka ne vardı?" Bu son soru banaydı.

"Bakım, temizlik, çamaşır, iltifat." Bu, kişinin gururunu ve öfkesini bastırmasını gerektiren zor bir işti. "Sık sık abur cuburları biter ve internetten bir şeyler sipariş etmelerine yardım etmen gerekir."

Teddy, "Biraz yemek yapabiliyorum," dedi. Bana bakıyordu. Bir şey sormamı mı bekliyordu? Bana bakmak ona güven mi veriyordu? Kâğıdımı ondan gizlemek için diğer tarafımdaki masaya koyup not aldım:

- *Dövmeci / Kurye*
- *27 yaş, 1.90, Saçlar*
- *Yemek pişirebiliyor; içten iltifat edebilme becerisi*

Bir yandan da kazandığı ve kaybettiği puanların kaydını tutuyordum. Melanie her toplantıda not tutulmasını beklediğimi düşünmekte haksız sayılmazdı. Profilimi hazırlarken *gergin bir tip* olduğumu da eklesek iyi olurdu.

Elimi saçıma götürdüm ve yerinden fırlamış saç var mı diye kontrol ettim. Hafifçe arkaya doğru esnedim. Nemlendiricimi iyice dağıtmak için dudaklarımı birbirine sürttüm. Neden kimse konuşmuyordu? Başımı kaldırdım. Teddy bana, kız kardeşler de onun bana bakışına bakıyordu.

Aggie gülümsüyordu. "Güneş ışıklarının altında çok güzel görünmüyor mu?" Teddy şaşkın bir şekilde gözlerini benden ayırdı. Demek ki bir süreliğine de olsa görünür olmak böyle bir histi. Elektrikli tellere dokunmak gibi.

Renata ekledi, "Bir deyim vardır; yavaş atın çiftesi pek olur. Ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Teddy yine samimi bir tavırla, "Artık biliyorum," dedi. "Sanırım gerçekten de biliyorum."

Ben utançtan kızarmaya başlamışken, Aggie araya girdi. "Bu işin dövme sanatçılığına dönmeden önce bir basamak olduğunu düşünüyorum." O, Merhametli Konu Değiştirmelerin Koruyucu Azizesi'ydi. Bu gece onun için bir mum yakacaktım.

"Dostlarımdan biri Fairchild'da ikinci bir dövme stüdyosu kuruyor ve ben de ortak olup mekânı işletmeyi düşünüyorum. Ama Noel'e kadar çok para biriktirmem lazım yoksa hisseyi başkasına satacak." Refleksel olarak bana döndü ve mütevazı bir şekilde ekledi, "En azından planlarım bu yönde."

Babasının onun bunu başarabileceğinden şüphe ettiğini biliyordum ama gerçekçi olmak lazımdı. Teddy, bir kar fırtınasının ortasında buz satabilecek bir tipti. Eğer çabalar ve cazibesini de kullanırsa, istediği her şeye sahip olabilirdi. İnsanların basit hedeflerini aşağılamaya bayılan Renata ona sataşmadan önce cevap verdim, "Bunu yapabileceğine eminim, Teddy."

Bu kadar net konuşmam onu şaşırtmıştı.

"Hiç Fairchild'a gitmedim," dedi Aggie. "Ne kadar uzakta?"

Hepimiz onun bizden *çok uzaklara* gidip gitmeyeceğini hesaplamaya çalışıyorduk.

Endişemizde haklı olduğumuzu onayladı. "Beş saat uzaklıkta. Gerçekten güzel bir yer. Aslında buraya da benziyor. Ama en önemlisi, orada başka dövme stüdyosu olmayışı. İş için biraz araştırma yaptım. Orada bir üniversite kampüsü ve askeri eğitim merkezi var. Ve herkes dövme yaptırmak için saatlerce yol gitmek zorunda kalıyor." Görünüşe bakılırsa bu konuyu gerçekten önemsiyordu. Onun hakkındaki fikirlerimin biraz olsun değiştiğini hissettim.

"Neden babacığından para istemiyorsun?" diye sordu Renata, yapay bir tatlılıkla. Aslında bunu sorabilmeyi ben de istiyordum. "Mirasından avans al. Nakit para, evlat."

"Mirasta payım olmadığına eminim."

"Tek erkek çocuk musun?" diye sordu Renata. Teddy, rahatsız bir ifadeyle başını salladı. Tam araya girmek üzereydim ki Renata devam etti. "Tahminen bir noktada büyük ikramiyeyi yakalarsın."

"Sırada bekleyen dört kız kardeşim var. Her neyse. Ondan para almıyorum. Zaten o da bana para vermiyor. İlişkimiz para alışverişini kapsamıyor."

"Eh, Teddy bir stüdyoya sahip olacak. Peki senin hedefin nedir, Ruthie?" diye sordu Aggie.

Bunu sanki bir anaokulu çocuğuna büyüyünce ne olmak istediğini soruyormuş gibi bir tonla sormuştu. Çocukken babamın eski beyaz gömleklerinden yapılma bir veteriner önlüğüm, bir de sürekli yara bandı yapıştırıp durduğum için ön bacakları kel olan turuncu, çizgili bir oyuncak kedim vardı. Aggie sadece kibar davranmaya çalışıyordu ve bu mülakatın konusu ben değildim ama yine de cevap vermek istedim.

"Umuyorum ki..." Sylvia emekli olduktan sonra ofis yöneticiliğine terfi etmek yönündeki hayallerimden söz etmek üzereydim ki Renata ben yokmuşum gibi konuşmaya başladı.

"Şimdi mülakatımızın uygulamalı kısmına geçiyoruz."

Teddy bir kez daha refleks olarak bana baktı ve "Tamam," dedi.

Renata, "Artık tek başınasın," diye çıkıştı. "İpucu yok, yardım almak yok. Genç erkekler hep bu noktada beni çileden çıkarırlar. Yetersizliklerini, yetkin genç kadınlarla kapatmaya çalışırlar." Gittikçe sinirleniyordu. "Kariyerimizin ilk yıllarında, ofisteki erkeklerin işlerini yüklediği eşeklerden farksızdık. Yok öyle yağma. Bir daha asla. Artık eşek sizsiniz."

"Haklısınız. Özür dilerim." Azarı yemişti. "Aaaa-iiiii."

"Al şu üç yüz doları, git bana beyaz bir gömlek al gel. Bakalım ne kadar akıllıymışsın, seni küçük eşek. Şu andan itibaren tam bir saatin var." Parayı avcuna attı. "Ruthie, altmış dakika tutar mısın lütfen?"

Aggie bana dönüp, "Uzun zamandır bunu yapmamıştı," dedi. Fırına gidip saati kurdum. Akşam olmak üzereydi ve açıkçası bunu başarabileceğini düşünmüyordum. Bir yandan paniklemiş, bir yandan da keyiflenmiştim.

Teddy bu göreve şaşırdıysa bile bunu gizlemeyi başarabilmişti. "Nasıl bir gömlek istediğinize dair soru sorma hakkım var mı?" Ocağa doğru baktı ve kendi telefonunun zamanlayıcısını kurdu.

Aggie bu deneme karşısında başını salladı. "Tabii ki yok, genç adam. Elinden gelenin en iyisini yap." Gözleri keyifle parıldıyordu. Bir an için onun da tıpkı ablası gibi, erkeklerle kukla gibi oynamayı sevdiğini düşündüm. "Elinden gelenden daha fazlasını yapamazsın zaten."

Teddy bahçedeki biçili çimlere baktı. Teknik olarak o pencerenin ardındaki her şey babasına aitti. Prescott soyadına sahip biri için aşağılayıcı bir görevdi bu. Dönüp parayı başına çalmasını söyleyecek ve başka bir iş arayacaktı.

Ama öyle olmadı. "Kolay iş," dedi. Koşar adım evden ayrıldığında, Renata bir keyif çığlığı attı ve hepimiz birbirimize bakıp sırıttık. Genç bir adamın tutuşmuş bir şekilde koşturmasını izlemek çok eğlenceliydi. Ve nasıl bir gömlekle gelirse gelsin, Teddy'nin işi alacağından emindim.

Bölüm 6

Gündüz saatlerinde giydiğim yün hırkaları gören biri, akşamları çıplak gezmeye olan düşkünlüğümü asla tahmin edemezdi.

Standart akşam rutinim perdeleri kapatmak, kıyafetlerimi çıkarmak ve banyo yapmadan önce evde birkaç dakika öylece dolaşmaktı. Bu rutinin başlangıcında sapkın bir neden yatmıyordu. Bu eve taşınalı altı ay olmuştu ve çamaşır sepetimden bir havlu almak için oturma odama kadar çıplak yürümek durumunda kalmıştım. O an evin tamamen bana ait olduğunu ve ne istersem yapabileceğimi fark etmiştim. Sonra da havayı çıplak tenimde hissetmenin bağımlısı olmuştum. Ama Teddy burada kaldığı sürece giyinik kalmak durumundaydım.

Hayatın akıl almaz bir işleyişi vardı. Sıradan bir güne uyanabilir ve gece her şey değişmiş bir şekilde yatabilirdiniz.

1980'lerdeki bir mutfak yangınından sonra bu kır evinin tam ortasına bir duvar örülmüş ve ev iki kişilik bir konuta dönüştürülmüştü. Yeni komşumun evin içinde hareket hâlinde olduğunu duyabiliyordum. Hapşırıyor, dolap kapaklarını çarpıyor, küfrediyor, ağlamaya benzer yapay sesler çıkarıyordu.

Rutinlerime sadık kalmakta kararlıydım. Her gece yaptığım şeyleri tekrarladım, tabii bu defa içimde yeni bir kıpırtıyla. Fırı-

nı ısıttım. Banyoya girip arka taraftaki mumları yaktım. Küveti köpüklerle doldurdum ve saçlarımı o sıkı topuzdan kurtardım.

Sylvia'ya e-posta yazmak beni yormuştu. Olanları makul bir şekilde anlatmak imkânsıza yakın bir hedefti: *Merhabalar, nasılsın ve panik yapma ama içimde kötü bir his var.* Üç paragraflık postayı halletmek için neredeyse bir saat boyunca kendimle çatışıp tekrar tekrar yazmıştım. Uzun bir banyoya hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı. Tam bluzumun düğmelerini çözmek üzereydim ki biri kapıyı tıklattı.

Kapıyı açtım ve Teddy, "Rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi.

Elimin altındaki düğme hâlâ yarı ilikli bir şekilde araftaydı ve soyunmak üzere olduğum açıkça anlaşılıyordu. Bir an için yüreğim ağzıma geldi. Onu tanımıyordum ve bu loş ışıkta keskin dişleri ve gözlerindeki tuhaf parıltıyla bir vampire benziyordu.

Zihnimi okumuş gibi bir adım geriledi ve başını başka yöne çevirdi. "Daha sonra da gelebilirim."

"Hayır, sorun değil. Ne oldu?" Düğmemi ilikledim. Ve tedbiri elden bırakmamak için bir üstteki düğmeyi de ilikleme gereği duydum. Âdeta siper alıyordum.

"Sıcak su ünitesi nerede?"

"İkimiz ortak kullanıyoruz. Kusura bakma, düşünemedim." İçeri doğru birkaç adım attım ve peşimden gelmediğini fark ettim. Sanırım vampirlerin de davete ihtiyacı vardı. "Gel lütfen."

İçeri girdi ve yavaşça etrafa göz gezdirdi. "Duvar kâğıtlarını sevdim. Morris reprodüksiyonu sanırım?"

Gerçekten de tasarım işiyle ilgileniyordu. "Evet. Blackthorn modeli. Kendim kapladım." Yıl boyunca her maaş aldığımda bir rulo satın almıştım. Sylvia bana ait olmayan bir yeri dekore etmemi aptalca bularak gülmüştü. Ama ben kendimi bu karanlık ve çiçekli ormanda iyi hissediyordum ve yaptığım için mutluydum. Özellikle o anda.

Teddy telefonunu çıkardı, fotoğraflamak istediği ayrıntıları ve bölümleri seçmeye koyuldu. "Bir masal kitabının yan kâğıt-

larını andırıyor." Duvara hafifçe vurdu ve yemin ederim, elini sırtımda hissettim. "Harika bir iş çıkarmışsın, Ruthie, desen hiç bozulmamış."

Üzerinde GIVE yazan elinin parmakları, duvar kâğıdının birleşim hatlarında geziyordu. Bedenimin unutulmuş bölgeleri bu manzaraya kasılarak tepki gösterdi.

Duvar kâğıtlarımın hayatı bile benimkinden daha heyecanlıydı. "Teşekkürler. Çiçekleri sever misin?"

"Stüdyodaki çocuklar benimle dalga geçiyor ama çiçeklere karşı ciddi bir ilgim var. Müşterilerime çiçek dövmesi yapmayı seviyorum." Dramatik bir şekilde iç çekti. "Kendimi duvarlarınla kaplayabilir miyim?"

Aklının içinden geçen her şeyi bu kadar rahat dile getirebilmenin nasıl bir his olduğunu merak ediyordum. Ânın gerginliğiyle verebildiğim cevap ise, "Tabii, yap gitsin," olmuştu.

Ses tonuma bakarak sinirli olduğumu düşünmüştü. "Pardon. Nedense seninle konuşurken hep aptalca şeyler söylüyorum." Duvar kâğıtlarını bırakıp havlu dolabıma bakmaya başladı. "Bir etiket makinen olacağını biliyordum. Peki tam olarak ne arıyorum? Göremiyorum da."

"Sıcak su ünitesi."

"Nerede ki?"

Dolabın yarısını kaplayan, eski metal bir şeydi. Nasıl göremediğine şaşırarak ona baktığımda, gözlerinin eğlenceyle ışıldadığını fark ettim. "Ah, buradaymış. Ruthie, neden onu da etiketlemedin ki?"

Bir kez daha espri malzemesi olmuştum. Harika. "Arka tarafında büyük bir kol var. Dur göste–"

Cümlemi bitirmeme fırsat vermeden eğildi, arkaya uzandı ve "Buldum," dedi.

"Hadi ya, zor olmadı mı?"

"Hayır." Ayağa kalktı ve avuçlarını pantolonuna sildi. Kaslı kollara ve güçlü ellere sahip olmak güzel bir şey olsa gerekti.

"Şimdi sıcak bir banyo yapabilirsin."

Paylaşmakta olduğumuz sıcak suyun litre litre dolmakta olduğu küvete doğru yan gözle bakarak, "Banyo..." dedi. Ne aptalca bir öneriydi. Hem zaten erkekler küvet keyfi yapar mıydı ki? Derken, "Hiç aklıma gelmemişti," dedi. "Yaparım belki."

Gidip musluğu kapattım. "Bütün suyu bitirmemeye çalışırım."

"Benim yüzümden rutinini değiştirme." Ne komik, tam da kapımda belirip işimi bölmeden önce ben de kendime bunu söylemiştim. Yüzünü ovuşturarak banyo kapısına yaslandı. "Bir rutinim olması için neler vermezdim."

"Anladığım kadarıyla son zamanlarda hayatın biraz düzensiz."

"Eh, bu biraz kibar bir betimleme oldu. Düzensiz." Kısa bir tereddütten sonra, bana güvenebileceğine karar vermiş olmalı ki, "Küçükken belirli bir uyku saatin var mıydı? Ailen otoriter miydi?" Başımla onayladım. "Ben de bir etiket makinem olsun isterdim ama sanırım benim için çok geç."

"Hiç de geç değil." Gülümsemesinin geri gelmesini istiyordum. "Eğer yardımı olacaksa, senin için bir uyku saati belirleyebilirim."

Bakışlarını kaçırıp bir müddet odayı inceledi.

Sonra tekrar bana baktı.

Beni ofis ortamının dışında görmek ona garip mi geliyordu acaba? Parıldayan gözlerine ve bir pelerin gibi uzanan saçlarına baktığımda, zihnimde eski stil şeytan çizimleri canlanıyordu. Ailem böyle bir adamla aynı odada olduğumu bilse ne yapardı acaba? Bence dua okumaya başlarlardı.

Tedirgin ve korkmuş hissetmem gerekiyordu. Ama hiç de öyle hissetmiyordum. "Demek Parloniler seni işe aldı."

"Evet."

"Nasıl bir gömlek satın aldın?"

"Martin Caddesi'ndeki ikinci el mağazasında eski stil bir bluz buldum. Bir çocuk kıyafetiydi sanırım. Renata'nın bedenine uygun görünüyordu. Krem rengi olduğu için kabul edip etmeye-

ceğinden emin değildim. O an hile yapıp seni aramak istedim." Sırıttı ve gözlerindeki mumların tamamı alev aldı. Kadife gibi bir sesle ekledi, "Numaranı alabilir miyim?"

Parloniler için çalışan herhangi bir yardımcıya numaramı vermek, ancak çaylakken yapabileceğim bir hataydı. "Orası benim en sevdiğim mağazadır. Kasada kim vardı? Genç bir adam mı?"

Kaşları düştü. "Evet. Numaran onda mı var?"

"Hayır. Onun adı Kurt. Benim bedenime uygun ve hoşuma gidebileceğini düşündüğü şeyleri benim için ayırır. Ama genelde zevkime uygun seçimler yapmayı başaramaz. Genelde benim için kısacık etekler seçiyor." Benim giydiğim etekler ise genelde ayak bileğime dek uzanırlardı.

"Tabii ki öyle şeyler seçiyordur." Gözleri gittikçe parlıyordu. Her şeyi görmüş olsa gerek ki artık banyoyu incelemeyi bırakmıştı. Bu defa incelenme sırası bana gelmişti. "Saçların çok güzel."

Otomatik bir şekilde elimi saçlarıma götürdüm. "Keratin bakımı yaptırmayı düşünüyorum. Birilerinden ilham aldım da."

Gizli iltifatımı anlamamıştı. Safça, "Kadınlar işte," dedi. "Bu kadar bakım olayıyla nasıl uğraşabiliyorsunuz? Birçoğuna hiç gerek olmadığını biliyorsun, değil mi?" Parmaklarıyla saçlarını taradı.

Dövmelerini işaret ettim. "Eminim bu dövmeleri yaptırmak, saç bakımı yaptırmaktan çok daha uzun zaman alıyordur."

Omuz silkti. "Beyaz Gömlek Sınavı'nda başka ne gibi sonuçlar almıştınız?"

Oda çok ısınmıştı. Aldığım her nefes hoş kokulu ve buharla doluydu. Bir ayna gibi buğulanmıştım. "Birçoğu Chanel ya da Gucci gibi markalara giderek boş yere zamanlarını harcadılar."

Yanından geçerek kapıyı açtım. Şekerli çay gibi kokuyordu ve bu saçma bir şekilde çok hoştu. Daracık kapı boşluğunda, klostrofobik bir yakınlık yaşamıştık. "Gucci'ye gitmek boşa zaman harcamak mı?"

"Bu hileli bir soru. Gucci'de 300 dolara bile gömlek bulamazsın. Birçok erkeğin elendiği nokta da bu oldu." Oturma odasına

girip birkaç lambayı yaktım. "Kimileri Target'a gitti. Kimileri ise 300 doları alıp bir daha geri dönmedi." Gönülsüzce ekledim, "İyi iş çıkarmışsın. Ben de olsam vintage bir şeyler bakardım."

"Hayır, aldığım bluzdan nefret etti. Yarın sabah ilk görevim o bluzu 'en az bir metre derinliğinde' bir çukur kazıp bahçeye gömmek. Sanırım ciddi."

"Kesinlikle öyle."

"Modeli beğenmese de düşünme şeklimi ve 298 dolarlık para üstünü takdir etti." Yatak odamın kapısında dikiliyordu. Ellerini beline dayadı. "Bana aldırma, meraklı bir tipimdir. Demek burası da Ruthie Midona'nın yatak odası."

(Katıksız bir merakla söylenmişti.)

Eşiği parmağının ucuyla bile geçerse, onu ensesinden tutup dışarı atacaktım. "İzin verilmeden insanların odalarına bakmamalısın. Ya odam... dağınıksa?"

Başını iki yana salladı. "Çok düzenli bir insan olduğunu gayet iyi biliyorum. Kadınların odalarına bakmayı severim. İnsan çok şey öğreniyor."

"Eminim öyledir," dedim sertçe, o gülerken. "Buyur o zaman, gönder gelsin. Ne kadar sıkıcı olduğumu söyle." Gelmekte olan bir sataşmanın kontrolünü eline almak ileri seviye bir taktikti.

"Sen çok ama çok ilginç birisin." Bunu çok içten bir şekilde söylemişti. Doğru ya, onun karşı tekniği de buydu. "Sürekli çok endişeli görünüyorsun. Rahatla biraz. Yoksa alnın kırışacak. Her şey yolunda."

Evimde olmasının bir sebebi olduğunu biliyordum ve bu sebep, benim çok ilginç biri olmam değildi. Eğer lisede olsaydık, ertesi gün teslim edeceğimiz bir ödevde yardım almak için geldiğinden şüphelenirdim. Kalbimin kırılacağı belliydi ve bir an önce olup bitmesini tercih ederdim. "Şu dolabın üzerindeki kutulara bak. Hepsi de etiketlenmiş. Etiket makinem sayesinde."

Sanki içinden bir hayalet geçmiş gibi titredi. "Çok çekici."

"Ah, ne demezsin." Her zaman için yatak odamın sevimli ve rahat bir yer olduğunu düşünürdüm ama sanırım ona çok ço-

cukça gelmişti. Bakışlarım yatağıma doğru indi ve ensemin yandığını hissettim.

Yatağımın üzerindeki eski ayıcığa bakıp, "Selam dostum!" dedi. "N'aber? Ben Teddy. Ya sen?" Yan gözle bana baktı. Gülümsemesini belden aşağımda hissedebiliyordum. "Lütfen, lütfen bana onun adının tahmin ettiğim şey olduğunu söyle."

Gözleri ve sesi karşısında güçlükte ayakta durabiliyordum. "Adı Rupert." İtibarımı korumak için yalan söylemiştim.

Ama inanmadığı belliydi. "Eminim öyledir. Ee, bu odayı kim görüyor?" Ne tuhaf bir soruydu bu böyle?

"Ne demek istiyorsun? Benden başka kimse görmüyor. Tabii şimdi bir de sen gördün." Bir kez daha güldü ve omzunu kapıdan çekti. "Marş marş, Teddy. Banyo yapmam lazım." Onu tutup evden atmama az kalmıştı.

"Ufak bir problemim var." Elini kapıya yasladığında dövmesi bir kez daha karşımdaydı. TAKE. Yerinde bir hatırlatma. Yeterince oyalanmıştı.

"Sabah konuşuruz." Parmaklarını tek tek kapıdan ayırdım. T, A, K...

"Çarşafım yok. Havlum da. Kıyafetlerim dışında hiçbir şeyim yok. Kokulu mumları bırak, bir kalıp sabunum bile yok. Sanırım yardıma ihtiyacım var."

Sanırım patronun oğluna karşı misafirperver davranmalıydım.

"Eminim orada bir yerlerde acil durumlar için yedek malzemeler vardır. Bir bakayım." Peşinden evin ona ait olan bölümüne gittim ve yüzümü buruşturdum. Soğuk ve rutubetliydi ve neredeyse hiç mobilya yoktu. Pekâla, onun için üzülmüştüm. "Termostat şurada. Çalışıp çalışmadığına emin değilim."

"En az bir Sovyet Füze Test Merkezi kadar sevimli bir yer. Lütfen benim de iç mimarım olabilir misin?" Teddy dostane bir tavırla eliyle omzuma dokundu. "Bütçem kısıtlı ama harikalar yaratabileceğinden eminim."

"Üzgünüm, şu an yeni müşteri alamıyorum."

Evlerimizi ayıran duvarı işaret etti. "O tarafta olmayı tercih ederdim. Senin yanında."

Kalbim bir şekilde göğüs kafesimden kurtulmuş, yerde zıplaya zıplaya dolaşıyordu. Tam kalbimi yerine geri nasıl koyacağımı düşünürken, "Şaka yapıyorum," dedi. "Seni sadece televizyonun için istiyorum."

Anlamı: Yanlış bir fikre kapılma, ahmak. Çarşaf dolabını açtım. "Daha önceleri burada birkaç takım çarşaf gördüğüme yemin edebilirim." Dolapta bir rulo tuvalet kâğıdı bile yoktu. Zor bir durumdu.

Teddy arkamdan boğuk ve ikna edici bir sesle, "Ruthie," diye seslendi. Duvar kâğıdına dokunduğu zamanki hissi bir kez daha sırtımda yaşıyordum, üstelik bana parmak ucuyla bile dokunmuyordu. "Wi-Fi şifreni alabilir miyim?"

"Rüyanda görürsün, Theodore." Bu kediciğe karşı acımasız davranmazsam, sabaha kadar kapımda miyavlayıp duracaktı. "Eh, süpermarketler hâlâ açık. Bence bir an önce yola çık."

Parıltısı gözümü aldı. Baktıkça daha da çarpıcı bir hâl alan kusursuz dişleri ve özel bir gülüşü vardı. "Şu anda ne yaptığını sanıyorsun?"

Gözlerini kırpıştırdığında güç kalkanlarım devre dışı kaldı. "Ne?"

"Beni etkilemeye çalışıyorsun." Utanmaya başladığını ve gözlerini kaçırdığını görmek beni keyiflendirmişti. "Muhtemelen bu sihirli güçlerin birçok kadın üzerinde çok işe yarıyordur ama bana sökmez." Bu söylediğimde haklı çıkabilmeyi umuyordum. Kendi bölmeme döndüm ve kapıyı kapatmama fırsat vermeden peşimden içeri daldı.

"Burası çok sıcak." Kar fırtınasından gelmiş gibi ellerini ovuşturdu. Pembe yanakları da bu etkiyi güçlendiriyordu. "Sadece biraz oturacağım." Kanepeme oturdu ve sağlık dergilerimden birini kurcalamaya koyuldu. "Bakalım neler varmış. Mantar enfeksiyonu. Bu ne demek ki?" Bakışları satırlarda gezinirken

derin bir sessizlik oldu. Okumayı bitirdiğinde kederli bir sesle, "Kadınlar tüm bunlara nasıl dayanabiliyor?" diye sordu.

Sözlerimi toparladım. "Sen burada otururken içeride banyo yapacak değilim."

"Neden ki?" Hâlâ ön ısınma ayarında olan fırına doğru baktı. Akşam yemeğine davet edilmek için ne yapması gerektiğini düşünüyor olmalıydı. Televizyon kumandasını okşadı, yastıklardan birine sarıldı ve iç çekti. "Sanırım cennetteyim."

Banyo kapımın kilidi yoktu. "Seni tanımıyorum."

Karşı konması güç bir çabayla, "Ben seni yüzyıllardır tanıyormuş gibi hissediyorum," diye yanıtladı. Ama Renata'nın deyimiyle, *buna hazırlıklıydım.*

Providence'ı sonsuza tek terk ettiği zaman, bunun ne kadar hoş bir an olduğunu hatırlayacaktım. Zahmetsiz, kendiliğinden gelişen arkadaşlıklara sık rastlanmazdı. Yardımıma ihtiyacı olan herkes, işi bittiğinde ardına bakmadan çekip gitmişti. Ailemin bodrum katındaki çekyata yeni çarşaflar serilmişti. Tesis sakinlerini adres değiştirip cennete yerleşmişlerdi. Parloni oğlanları öfkeyle kaçıp gitmişti. Melanie'nin sözleşmesi bitecekti. Sylvia bana bir kartpostal bile göndermemişti.

Mutsuzluk, bir yumru gibi boğazıma yerleşmişti. "Dışarı."

Teddy derin bir iç çekişle, "O zaman çabucak şu banyonu yap da sonra geleyim sana biraz kendimi tanıtayım." Bunu bir yabancıya, yeni komşusuna söylemek dünyanın en normal şeyiymiş gibi dile getirmişti. Elinde dergimle birlikte evimden çıktı ve kapıyı ardından kapattı.

Çıplak kalmak artık yanlış geliyordu ama direndim. Küvete uzandım ve sıcak suyun kaslarıma ulaşıp beni yavaşça gevşetmesini bekledim. Sylvia'dan bugünkü gelişmeler üzerine alacağım öfkeli e-posta şimdi çok uzağımdaydı. Buradayken bana ulaşamazdı. Pembe bir marşmelov gibi erimeye başladım, gün içinde bedenimde biriken stres silinip gidiyordu ve...

"Ruthie."

Suların küvetten dışarı fışkırmasına neden olacak bir hızla doğruldum. Mumlardan biri ıslanıp sönmüştü. Bedenimi kollarımla örtmeye çalıştım. Eve girip girmediğinden emin olmam lazımdı. "Ne oldu?"

Duvarın arkasından gelen sesi çok netti. "Yalnız hissediyorum."

Buna gülümsediğimi göremediği için mutluydum çünkü gülüşüm onu cesaretlendirebilirdi. "Git başımdan, Teddy. Banyodayım."

"Siktir. Duvarlar amma inceymiş. Tuvalet olayı için bir zaman çizelgesi hazırlamalıyız. Güzel bir kadın tarafından duyulma ihtimalim varken sıçamamak gibi bir tıbbi problemim var." Duvarın diğer tarafındaki küvetin gıcırdadığını duydum.

Tavana bakarak kıkırdadım. "Aman *Tanrım*." Tanrı'nın telefona sarılıp beni babama şikâyet etmesine sebep olacak kadar yüksek sesle küfrettim. *Rahip Midona, kızınızla ilgili bir konu var.* Hey, bir dakika. Teddy bana güzel mi demişti?

Konuşmaya devam ederken sırıttığı sesinden anlaşılıyordu. "Boş küvetimde, tümüyle giyinik olarak oturuyorum. O yüzden aklından sapıkça şeyler geçirme. Banyomda, senin tadını çıkarmakta olduğun o lüks şeylerden hiçbiri yok. Jelatin saç bakımı dahil."

"İç sesini içinde tutmaya çalış." Ben de sırıtıyordum. "Eminim daha önceleri de saçlarını el sabunuyla yıkamışsındır."

"Bu doğru. O kadar belli oluyor mu? Bu harika saçları hak etmiyorum." Tahminen onu övmemi bekleyerek bir süre sessiz kaldı. "Kendime bir diş fırçası almam lazım." Biraz daha sessizlik. "Gel de seçmeme yardım et. Sen düzenli birisin, bense dağınık herifin tekiyim. Hayatımı benim için etiketlerle doldur."

Bir Parloni çalışanının benden ilk yardım isteyişi değildi. Yüzümdeki gülücük silinirken, Jerry Prescott'ın benden Teddy'nin evini temizlememi istediğini hatırladım. "Ben bu dünyaya birilerinin asistanı olmak için mi geldim?"

"Hangi ölçülerde bir çarşaf almam gerektiğini bile bilmiyo-

rum. Kız kardeşim Daisy'ye yatağın bir fotoğrafını yolladım ama ölçeklendirmek için yanına koyabileceğim hiçbir şey yoktu."

Ölçeklendirme kelimesi aklıma muzları ve dudak nemlendiricilerini getirdi. "Ve?" Yüzüme su çarpmam lazımdı.

Sevgi dolu bir sesle güldü. "Bir yetişkine sormamı söyledi."

"Bu sevimli, yardıma muhtaç adam numaraları herkesin üzerinde işe yarıyor mu?"

Neşeli bir şekilde, "Çoğu zaman," dedi. "Daha önce hiç motora bindin mi?" Bunu ciddi bir şekilde sormuştu.

"Üzgünüm ama benim için gün bitmiştir." Gecelik rutinime dönecektim. Fırının zamanlayıcısı ötecekti, günün *Cennetten Gelen* bölümlerini izleyecek ve biraz da forumda takılacaktım. Biraz esneme hareketi yapacak, günlüğümü yazacak ve sevgili Ted... Yani Rupert'ıma sarılıp yatacaktım. Çocukluk ayıcığım *Rupert*'ıma.

"Günü bitirmek için çok erken. Saat daha altı buçuk."

"Providence zaman kuşağında bu akşam olduğu anlamına gelir."

"Dünyanın Providence'tan ibaret olmadığını biliyorsun, değil mi?" diye sordu. Kelimelerini dikkatli seçmeye çalıştığının farkındaydım.

Damarıma basmak üzereydi ve içimde bir sızı hissettim. "Sana rutinlerimi açıklamak zorunda değilim, Yabancı." Derin bir nefes aldım, tümüyle suyun içine girdim ve baloncuklar saçarak nefesimi dışarı bıraktım.

Tekrar su yüzüne çıktığıma, "Biz komşuyuz," dediğini duydum. "Her şeyi paylaşmalıyız."

Elime aldığım sabuna kederle baktım. Her şeyi mi? "Anlaşmamızda böyle bir madde olduğunu hatırlamıyorum."

"Ne anlaşması?"

Kafam karışmıştı. "Hı?"

"Babam sana, 'Eğer küçük ayıcığımın aile işlerimizle ilgilenmesini sağlarsan, sana on bin dolarlık bir ikramiye vereceğim,' filan mı dedi?" Babasının taklidini yapmakta çok başarılıydı. Duyacağı cevaptan endişeli olduğunu hissediyordum.

"Keşke öyle bir şey söyleseydi." Elimle dizlerime biraz su sıçrattım ve köpüklerin aşağı doğru kayışını izledim. Tepki vermediğini görünce ekledim, "Dalga geçiyorum. Rüşvete karşıyım."

Onayladı. "En büyük ikramiye, sonunda benim bir iş kuracak oluşum zaten."

"Asıl ilgilenmen gereken ikramiye nedir biliyor musun? Bana borcun olan yirmi dolar."

"Ah. O vardı bir de. Evet." Boş küvet bir kez daha gıcırdadı; ya pozisyon değiştiriyor ya da küvetten çıkıyor olmalıydı. "Cüzdanımı bulur bulmaz ödeyeceğim. Sıradaki İyilik Meleğim bu konuda biraz yavaş davranıyor."

Evrene karşı bu kadar inançla bakmak hoş olsa gerekti. "Banka kartlarını iptal ettirdin mi?"

"Ruthie, kartlarım zaten uzun zaman önce kapatılmıştı." *Tanrım, hayatımın hâline bak*, der gibi bir sesle homurdandı. "Daha önce hiç bir kartının limitini aştığın oldu mu, Düzenli Kız?"

Ne gülünç bir soruydu bu böyle. "Her çeşit ödeme kabul ediyorum. Banka transferi, PayPal, Venmo, Western Union, külçe altın, bozuk para." Ne gülmüş ne de cevap vermişti. "Bu tesisin sahibi senin baban ama senin yirmi doların bile yok mu yani?"

"Lütfen babamın sahip olduğu şeyleri gündeme getirme. O ve ben bambaşka insanlarız. Onun kendince bir şeylere sahip. Ben kendimce bir şeylere."

(Doğrusu, Teddy hiçbir şeye sahip değilmiş gibi duruyordu.)

Sahip olduğum tüm bu lükslerin farkına varmamı sağlayan kişinin, zengin bir adamın oğlu olması ne tuhaftı. Sabunlar, havlular... "Neden şu anda dövme stüdyonuzda çalışmıyorsun? Ne oldu?"

"Alistar, Fairchild'daki hissemin tamamını alana dek stüdyoya gelmememi söyledi. Ya hep ya hiç türünden bir ültimatom yani. Onu daha önce hiç o kadar öfkeli görmemiştim." Sustu.

Duvarın ardında ruh hâlinin değişmekte olduğunu hissedebiliyordum ve küvetimdeki su da soğumaya başlamıştı. Söyle-

diği doğruydu, o anda gerçekten de her şeyi paylaşan komşular gibiydik. "Hâlâ orada mısın?"

"Hı-hı."

Onu o eski, tozlu küvette uzanırken hayal etmeye çalıştım. "Akşam yemeği hazırlayacağım. Ve ekstra bir diş fırçam var."

"Hayır. Benim için gerekenden çok daha fazlasını yaptın. İyi geceler, Düzenli Kız." Nasıl bir insan eline "almak" anlamına gelen bir dövme yapardı ki? Görünüşe bakılırsa cevap, ne yaptığının tamamen farkında olan biriydi.

Her banyomda olduğu gibi küvetin köşesinden damlayan suların ve kendi nabzımın sesini dinleyerek öylece uzandım. Her zaman olduğum noktaya dönmüştüm işte, tümüyle yalnız bir şekilde, öylece duruyordum.

Bölüm 7

Sabah ön kapımı açtığımda, Teddy'yi ortak bahçemizdeki ufak masanın üzerine eğilmiş bir hâlde bulmak beni şaşırtmıştı. "Günaydın."

Yarım ağızla, "Günaydın," dedi. Çizim defterine bir şeyler çiziyordu ama beni görünce defteri kapatmıştı. Elimdeki fincanı fark etti. "Ah, yüce Tanrım!"

"Kahve ister misin, Theodore Prescott?"

Kızarmış gözleri, dağınık saçlarının arasından ışıldıyordu. "Şu an bir fincan kahve için seninle evlenebilirim."

İçeriden saç fırçamı alıp karşımdaki dağınık saç yığınını o cam gibi parlayan, kusursuz hâline geri döndürmemek için zor duruyordum. Ama bu da bir taktikti, değil mi? Yelesiyle karşı cinsi cezbediyordu. "Tek taşa lüzum yok. Kahveni nasıl içersin?"

"Koyu ve şekerli." Yokluğumda çizimine devam etmiş ama beni görür görmez yine defteri kapamıştı.

Uyumadan önce, gece nasıl geri çekildiğini düşünüp durmuştum. O andan itibaren, Teddy'nin bir şeyleri elde etmek için önce hak etmesi gerekiyordu. "Bu kahveyi istiyorsan, önce benim için bir çizim yapacaksın. Bedavacılık yok."

"Elbette." Boş bir sayfa açtı. "Ne çizmemi istersin?"

"Bir kaplumbağa." Fincanı masaya koydum.

"Kaplumbağa demişken." Kalem, kâğıdın üzerinde kayarak uzun bir eğri çizdi. "Dün gece çok kötü bir şey yaptım. Sana söylemek için cesaretimi toplamaya çalışıyorum."

Bir süre bekledim ama anlatmaya niyeti yok gibiydi. "Gece rahat uyudun mu?"

"Eğer İyilik Meleği Komşum olmasa, ağlayarak sızacaktım. Çok teşekkürler."

"Sorun değil."

Açıklamam gerekirse, kendi başının çaresine baksın diye onu yalnız bırakmaya çalışmıştım. Banyomu yaptım, tavuk *kievski*-mi ve sebzelerimi yedim, bulaşıkları yıkadım ve *Cennetten Gelen Sensin*'e gelen yeni üyelik taleplerini onayladım. Elimde fenerimle arazideki rutin gece turuma çıktım ve telefonumdaki listede yer alan her maddeyi kontrol ettim.

Her zamanki gibi turun sonunda arazinin batı ucuna gidip tel örgülere yaslandım ve bir motosiklet sesi duymayı bekledim. Muhtemelen bir tutsak gibi görünüyordum.

Dişlerimi fırçaladığım sırada Teddy hâlâ dönmemişti. Yardım etmediğim için berbat hissediyordum. Üstelik o, patronumun oğluydu. Örnek bir İyilik Meleği gibi davranmaya karar verdim ve bahçedeki masaya şunları bıraktım:

- Bir nevresim takımı (bulut desenli)
- Bir havlu ve uyumlu bir banyo paspası
- Bir yorgan
- Bir diş fırçası (kırmızı)
- Bir rulo tuvalet kâğıdı
- Yatağımdaki kullanmadığım ekstra yastık (ne kadar da utanç verici)

Tıpkı bir anne gibi, "Yatağın bir buçuk kişilik. Her neyse, Parlonilerle ilk gününde başarılar. İyi iş çıkaracağına eminim," dedim ve gitmeye davrandım.

"Dur, dün gece otoparktan dönerken kötü bir şey oldu. Kapını tıklattım ama cevap vermedin. Uyuyor muydun?" Elini saçlarına götürdü. Saçları, bir kuzgunun kanatları gibiydi: mavi siyah, şeytani ve kesinlikle çok güzel. İnleyerek masanın altına uzandı ve yırtık bir peçete kutusu çıkardı. Kutunun içinde, pek de hoş görünmeyen bir altın kaplumbağa vardı. "Üzerine bastım ve şimdi bir form doldurman gerekecek."

"Kulaklıklarım takılıydı." Onun için bahçe masasına bir şeyler bıraktıktan sonra, bunu bir aşk nişanı olarak görebileceği yönünde anlık bir endişeye kapılmıştım. Ben de dizüstü bilgisayarımla birlikte kendimi yatağa atmış ve yüksek sesle bir *Cennetten Gelen* bölümü açmıştım. Tüm bu çabam, geri döndüğünü duymamak içindi.

"Nöbetçi veterinere götürdüm ama sadece ağrı kesici verdiler ve bir sürüngen uzmanı bulmamı söylediler." Kutudaki bir marul yaprağını, oldukça ilgisiz görünen kaplumbağanın yüzüne doğru uzattı. "Üzerine bastığımda çıkan ses hâlâ kulağımda."

Daha önce kimsenin bir kaplumbağaya bastığı için bu kadar kötü hissettiğini görmemiştim. "Üzgünüm, Teddy." Yüzündeki ifade daha da kederlendi. "Ama hayır, henüz bir rahip çağırmamız gerekmiyor. Durumu düzeltebiliriz."

Bu görevi üstlenmekten memnundum. Malzeme çantamı aldım, eldivenlerimi taktım ve yaralı kaplumbağayı kaldırdık. Küçük bir kaplumbağaydı, olsa olsa bir iskambil kâğıdı kadardı. "Eh, dört bacağını da hareket ettirebiliyor. Bu iyi bir şey."

"Dün gece veteriner de aynı şeyi söyledi. Ama sorun şurada." Kabuktaki kırık bölümü gösterdi. "Enfeksiyonu önlemek için bir jel sürdüler ama kabuğu birleştiremediler. Gerekli malzemeleri yoktu. Şansıma, sürüngenler konusunda uzman olan birinin bitişiğinde yaşıyormuşum."

"Birkaç şey biliyorum ama uzman sayılmam." Kabuktaki çatlağı takip ettim ve geçmişte gördüğüm röntgenlere dayanarak hasarı zihnimde canlandırmaya çalıştım. "Kabuğu reçine ile onarmamız gerekiyor. Şu kısımda da tel kullanılabilir."

"Bunu yapabiliyor musun?" Başımla onayladığımda, etkilendiğini fark ettim. "Resmen bir veteriner gibisin. Meslek hedefin bu mu? Dünkü mülakat sırasında Renata sana sormuştu." Kalemini aldı ve çizimine geri döndü. Sayfada bir kaplumbağa şekillenmeye başlamıştı. Kalemini bir dövme makinesi gibi kullanıyor, hatları birleştiriyor, çizgilerle bir doku yaratıyordu.

Kaplumbağayla konuşuyormuş gibi, "Çok eskiden, henüz küçük bir çocukken hayalim veteriner olmaktı. Ama görülebileceği üzere artık değil. Ben bir bebek bakıcısıyım. Bu kaplumbağalar kara borsada sağlam para ediyormuş. Tesiste yaşama sebeplerimden biri de bu," dedim.

"Bu işte profesyonel gibi duruyorsun."

"Sadece bu ufaklıklara dinlenip iyileşebilecekleri bir yer sağlıyorum." Bahçede alçak çitlerle oluşturduğum minik bölmeye doğru yürüdüm. "Sanırım 44 numarayı sürüngenlere özel bir hayvanat bahçesine göndermemiz gerekecek. Bir röntgen çekip onu tedavi edebilirler. Sık sık buraya uğruyor ve bizden hiç ücret almıyorlar."

"Keşke bunu, veresiye yazdırabilmek için veterinerdeki çalışanla flört etmeden önce biliyor olsaydım." Bunu hatırlamak onu gülümsetmişti.

Kalbimdeki sızıyla birlikte, bunu duyduğuma memnun olmuştum. Sonuçta onun olayı buydu. Teddy'den Korunma Kalkanları'mı daima devrede tutmam gerektiğini hatırlamıştım. "Paranın karşılığını alamadığını biliyorum. Kapıyı duymadığım için üzgünüm. Etrafta başka birinin olmasına pek alışkın değilim."

Küçük kurbanına bakarak kaşlarını çattı. "Bu yaptığımın seni büyük hayal kırıklığına uğratacağını biliyordum." Başını kaldırdı ve bana azarlanmayı bekleyen bir çocuk gibi baktı. "Eminim sen bir kaplumbağanın üstüne asla basmamışsındır."

"Yıllardır bu arazide karanlıkta dolaşıyorum. Senin de adımlarına dikkat edeceğine eminim." Malzemeler arasından kırmızı bir ruj çıkardım. "Bu 50 numara."

"Onları kurtarıp iyileştiriyorsun. Daha önce bir kaplumbağayla hiç böyle bir bağ kurmamıştım." Kalemini aldı ve elinin üzerine 50 yazdı. "Bence hâlâ veteriner olmak için geç kalmış sayılmazsın."

Panikledim. "Ben sadece bir ofis asistanıyım. Bu kadarını herkes becerebilir." Dosyada boş bir sayfa açıp ona uzattım. "Formu sen doldurabilirsin. Kabuğuna kimlik numarasını yaz. Sen sormadan söyleyeyim, evet etiket makinesini de denedim ama yapışmadılar. Kalıcı rujlar çok daha iyi iş çıkarıyor."

Ruju aldı ve kaplumbağanın kabuğuna TJ yazdı. "Teddy Junior. Onu nereye koyacaksın?"

"Diğerlerinin yanına."

Kaplumbağayı ve formları bana vermesi gerektiğinde, uzattığım elime sanki bana güvenmiyormuş gibi baktı. Gözlerini kısıp başını göğe kaldırdı, yağmur yağacak mı diye kontrol etti. Bahçedeki bölmeye baktı. Küçük prensine layık bulmamıştı.

Belki de tıpkı kahve için çizim anlaşmamızda olduğu gibi, bunu da Teddy'nin kendi başına halletmesi daha iyi olurdu. Hem bu hayvana yatırım da yapmıştı. "Eğer daha iyi hissedeceksen, almaya geldikleri zamana kadar sende kalabilir. Sadece kutuyu düz tut, sallama." Kutuya bir şeyler koyup ufak bir yatak hâline getirdik.

Teddy telefonundan saate baktı ve yine bana kükreyen aslanları hatırlatan bir şekilde esnedi. "Siktir, işe başlama zamanım geliyor. Yıllardır hiç bu kadar erken uyanmamıştım."

Şaşkınlıkla saatime baktım. "Saat sekiz." Benim mesaime daha çok vardı, ben de biraz dinlenmek için Teddy'nin yanındaki soğuk metal sandalyeye oturdum. Sabah güneşinde bahçede oturmak normalde hiç yapmadığım bir şeydi.

"Bu saatlerde doğru dürüst çalışamam ki. Bugün benim için ne kadar zorlayıcı olacak? Al, çizimin hazır." Kâğıdın altına adının baş harflerini yazdı ve sayfayı koparıp bana verdi. Bu kadar çabasız bir şekilde ve bir dolarlık bir tükenmez kalemle, bu derece detaylı bir çizimi nasıl yapabilmişti? Karikatürize bir şey

beklerken bir sanat eserine sahip olmuştum. Bunu çerçeveletmeliydim.

Şımaracağını bilsem de umursamadım. "Teddy, bu muhteşem."

Umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Bu kahve de öyle." Defterinde yeni bir sayfa açtı ve gevşek, serbest hareketlerle bir şeyler çizmeye başladı. Sayfada beliren figür, uzun, yün bir hırka giyen bir kadındı. Dolgun kalça ve göğüsleri, hoş bir sırt kıvrımı ve gurur verici derecede ince bir beli vardı.

"Dün gece nereye gittin?" diye sordum.

"Bowling salonuna. Hatıralar Pisti'nin bar menüsünde Patatestayn diye harika bir şey var ve arada sırada canım çektiğinde direnemiyorum."

"Patatestayn da nedir?"

"Hatıralar Pisti'nin birçok yerde salonu var ve hepsinde de farklı bir versiyonunu satıyorlar. Bu şubedeki, üzeri peynirli makarnayla kaplı kızarmış patates," dövmeli ellerini sırayla birbiri üzerine koyarak tarif ediyordu, "sonra biraz sos, onun üstüne de ekmek kırıntıları serpip fırına atıyorlar. Fırından çıktığı anda da içine bir sosisli ekliyorlar. Resmen köpek mamasına benziyor. Çoğu cuma gecesi, mekânı kapattıktan sonra oraya gideriz." Dövmeci arkadaşlarını kastediyordu. Telefon galerisinde dolaşırken dalgın bir şekilde, "Yeni stüdyonun yakınlarında şubeleri olup olmadığına bakmam lazım," dedi.

Fotoğraftaki şey, korkunç bir yiyecek yığınıydı. Piercingli sert adamlar ve alımlı kızlardan oluşan arkadaşları tabağa doğru eğilmiş, kusuyor gibi poz vermişlerdi. "Bak." Parmaklarıyla fotoğrafı yakınlaştırdı. "Leziz bir köpek maması." Kızlardan biri kameraya bakıyordu ve fotoğrafı çeken Teddy'ydi. Kızın ne düşündüğü gözlerinden okunuyordu: O bir ilah.

Ne düşündüğümü net olarak dile getirdim. "Bu çok iğrenç."

"Duygularını yiyerek bastırmak istiyorsan, işe yarayacak tek şey bu."

"Duyguların da oldukça karmaşık ve iğrenç olsa gerek."

"Aynen, doğru anlamışsın." Çizmeye devam etti. "Her neyse. Mutsuz bir geceydi. Eve geç döndüm. Kendimi bu dünyada bir başıma kalmış gibi hissediyordum. Sonra benim için bıraktığın yardım paketini buldum ve dünyada ne kadar iyi insanlar olduğunu hatırladım."

Ona sadece bir havlu verdiğimi hatırlıyorsunuzdur.

"Muhtemelen bunu önceden belirtmeliydim ama şimdi söyleyeyim. Tesise misafir getirmezsen çok sevinirim. Gün içerisinde ziyarete gelenler ofisteki deftere imza atmalıdır... yani bir arkadaşın seni görmek için uğrayabilir. Ama tesise giren her bir insandan haberdar olmam gerekir. Olası bir sıkıntıyı önlemek adına."

"Yaşlılarla dolu bir tesise kimi getirebilirim ki zaten?"

Doğrudan dile getiremiyordum. Ama söylemek istediğim asıl cümleler şunlardı: *O fotoğraftaki tipleri buraya getirme. Küçük dünyamın duvarlarında, içeri sızabileceğin kadar bir çatlak açtım. Ama o duvarın ardından bir kadının kahkahalarını duymak istemiyorum.*

Kaplumbağa kabuklarını anımsatan parlak gözleriyle yüzüme baktı. "Ah, ne demek istediğini şimdi anladım. Tabii ki duvarlar bu kadar inceyken öyle bir şey yapmam. Seni travmatize etmek istemem." Hırka çizimi üzerinde çalışmayı sürdürdü. Beni bir çocuk gibi görüyordu.

Ben de kendimi bir çocuk gibi savundum. "Travmatize olmam zaten."

Beynim, karanlık odamda neler duyabileceğimi tahmin etmeye çalışıyordu. Gıcırdayan yaylar, ritmik bir şekilde duvara çarpan yatak başlığı, onun bedeninin, dokunuşlarının ve en çok da odaklandığı tek şey olmanın verdiği zevkten nefesi kesilmiş bir kadın... Saçlarının kızın yüzünü örttüğünü, onu öpmek için eğildiğinde yastıkta siyah bir yağ birikintisi gibi öbek olduğunu hayal ettim.

Teddy gibi rahat bir tip, öyle bir anda neler söylerdi? Nasıl kendinden geçerdi? Hayal gücü nasıl alevlenirdi? Bütün çekici-

liğini sergileyeceğinden eminindim. Muhtemelen yatakta da çok sık gülerdi.

Ve tüm bunlar, benim bulut desenli çarşaflarımın üzerinde olacaktı.

Güçlükle, "Pekâlâ, belki biraz travmatize olabilirdim," diye şakalaştım.

İçimde yükselen gerginliği baskı altında tutabilmek için çenemi kapattım. Bu evde hiçbir kadın böyle bir sahne yaşamayacaktı yoksa yemin ederim ona ne yapacağımı...

"Ama Melanie'nin söylediğine göre internetten birileriyle tanışıp buluşmaya başlıyormuşsun, öyleyse belki sen de bana aynı nezaketi gösterebilirsin." Başını kaldırmadan hırkanın düğmelerini detaylandırıyordu. "Ben çok kolay travmatize olurum."

"Böyle bir sorun yaşanacağını sanmıyorum." Parmağımla kendimi işaret ettim.

Ne demeye çalıştığımı tahmin etmeye uğraşıyordu. "Senin... hırkan üstünden çıkmıyor? Hırkanın altında bir hırka daha var, hatta bir ıslak mendil paketinde olduğu gibi birbiri ardına gelen yüzlerce hırka? Bu bir bekâret hırkası? Büyülü bir hırka?"

Çizime döndü ve omuzlarla etek uçlarına birkaç mavi mürekkep pırıltısı bıraktı. Bana baktıkça bir şeyler mi görüyordu?

Benimle uğraşması umduğum kadar canımı sıkmamıştı. Ona alışıyor olmalıydım. Çantamdan kahvaltılık kekimi çıkarıp ikiye böldüm. Keki alırken neredeyse gözleri dolmuştu. Oturup keklerimizi yedik ve evlerimizi ayıran kâğıt inceliğindeki duvarı düşündüm.

"Bu gece yatağa girdiğimde," diye söze girdiğim anda yüzündeki ifade değişti. Uykulu bir şekilde esneyip duran adam, bir anda kıstığı, pırıltılı gözlerini bana çevirdi. Mumlar yeniden yanmıştı. "Ve sen de yatağına girdiğinde..." (Tanrım, gözleri çığırından çıkmaya başlamıştı) "yüksek sesle birbirimize bir şeyler söyleyelim. Böylece birbirimizi duyup duyamadığımızı anlarız. Herhangi bir tuhaf nedenden dolayı değil tabii."

"Tuhaf şeylere bayılırım." Telefonundan saate baktı. Kilit ekranında neon ışıklarla DAİMA VE SONSUZA DEK yazan bir tabela vardı. Ekranı karartti ve boş fincanı bana uzattı. "Çok teşekkür ederim. Gitsem iyi olacak."

"Kolay gelsin." Bunu söylerken kendimi biraz suçlu hissetmiştim çünkü Parloni oğlanlarının ilk günlerinin pek de kolay geçmediğini iyi biliyordum.

"Eğer öğle molam olursa yanına uğramaya çalışırım." Eşyalarını toparlarken gergin bir şekilde iç çekti. Yaşama içgüdüleri alarm vermeye çalışıyor gibiydi. "Benim için herhangi bir ipucun ya da tavsiyen var mı?" Muhtemelen önceki gece veterinerdeki çalışanla konuşurken kullandığı kadifemsi ses buydu.

"Parloniler genelde öğle uykusuna yatarlar. Eğer o saate kadar direnebilirsen, öğle yemeği için fırsatın olacaktır. Ofise gelip bizi ziyaret edersin."

"Direnebilirsem mi? Tabii ki direneceğim." Şaka yapmışım gibi güldü. "Sonuçta direnmezsem seni göremem, değil mi? Şimdiden sabırsızlanıyorum."

Ofise giden yolda yürürken, tek sabırsızlananın o olmadığını fark ettim. Ve bu, başımın büyük bir belada olduğu anlamına geliyordu.

Bölüm 8

Bütün sabahı Parloni kardeşlerin saat kaçta öğle uykusuna yatabileceklerini düşünerek geçirdim. Belki ilk gününde Teddy'ye işkence etmek onlarda bir enerji patlamasına neden olurdu ve Teddy de ofise uğrayamazdı. Kendi kendime, biraz olsun sessiz sakin bir zaman geçireceğim için mutlu olmam gerektiğini söylüyordum.

Birkaç saat önce Bayan Petersham ofisi aramış ve gidip birkaç dergi almamızı istemişti. Melanie masraf kasasından para alırken, "Bu tam benlik bir iş," demişti. "Çok iyi dergi seçebildiğimi de özgeçmişime eklemeliyim. Geri geleceğim." Eninde sonunda?

Yapılacaklar listemdeki maddelere giriştim. PGŞ'nin internet sitesinde iki tıklamayla Providence'ın yeni tesis yöneticisini bulmuştum. Yardımcı Yönetim Ortağı Rose Prescott, güçlü bakışları olan, mavi gözlü bir sarışındı. Muhtemelen okul yıllarında takım sporları için ilk seçilen kızdı. İnsanın suratını hokey diskiyle patlatacak gibi bir ifadesi vardı. Ne saç ve göz rengi, ne de şiddetli aurası Teddy'ye benziyordu.

"Teddy olsa doğru dürüst gülümserdi," dedim boş ofiste sesli bir şekilde. Fotoğrafçı onun gülmediği, göz kırpmadığı, esnemediği ya da kıpırdanıp durmadığı bir kare yakalamakta çok

zorlanırdı. Teddy'nin pasaport fotoğrafını görmeyi çok isterdim. Rose'un kurumsal profilinin çıktısını alıp PGŞ dosyama ekledim.

Listedeki ikinci madde, uzun zamandır erteleyip durduğum bir şeydi.

Babam telefonu ikinci çalışta açtı. "Rahip Midona." Anlayacağınız üzere, eğer Tanrı bir gün onu ararsa, babamı işini ciddiye almamakla suçlayamazdı.

"Selam, ben Ruthie."

Telefonu göğsüne dayayıp, "Abigail, Abigail!" diye bağırdı. Bir süre onun bağırışlarını dinleyerek öylece bekledim. "Bahçeden geliyor da." Ahizeyi elinden bırakacaktı.

"Sen nasılsın?" diye sordum aceleyle. Artık sorumluluk sahibi evlat sütununa bir tik işareti atabilirdim.

"İyiyim, meşgul ve iyiyim."

"Grip salgını varmış, umarım kapmamışsındır." Bunu ben uydurmuştum. Kilisede ne tip virüsler olduğuna dair bir fikrim yoktu ama insan çaresiz anlarda böyle konu başlıkları yaratabiliyordu.

"Grip kapmadım," dedi ve telefonlar kulağımızda, sessizce oturduk.

Sessizliği bölen ben oldum. "Annem, Sylvia tatildeyken Providence'ın yöneticisi olduğumu sana söyledi mi?" Sesimdeki umutlu ve kendiyle övünen tınıyı duyduğum an, hata yaptığımı fark ettim. Bu tam harika bir fıkra anlattığınız esnada başka birinin atlayıp en vurucu kısmını söylemesi gibi bir histi.

Babam bu fırsatı değerlendirip, "Umarım ofisi kilitlemeyi unutmuyorsundur," dedi. "Annen geliyor."

"Peki o zaman. Görüşürüz." Telefonu ağzımdan uzaklaştırıp derin bir nefes verdim. Titriyordum ve ağlamak üzereydim. Hem ben artık dikkatli bir insandım, öyle değil mi?

Dün geceki rutinimi düzgün bir şekilde gerçekleştirdiğimden emin olmak için telefonumdaki kontrol listesi uygulamasını açtım. Tik atmadığım tek bir madde –eğlence merkezi– vardı. Gerçekten de bunu unutmuş olabilir miydim? Oraya kadar git-

tiğimden emindim ama belki de dikkatim dağılmıştı. Gözlerimi kapattım, kendimi orada, elimi kapının kolunda hayal ettim. Ama kulaklarım, uzaktan geçen motosikletlerin seslerindeydi.

Annem minik cinnetimi böldü. "Benim küçük Ruthie Maree'm. Ben de tam seni düşünüyordum. Nasılsın?" Onu arayan bendim ama mantıksız derecede sinirlenmiştim. Gitmem lazımdı. "İyiyim anne, sağ ol. Sen nasılsın?" Sesim fazla canlı çıkmıştı. "Hoparlörü açıp konuşalım mı?" Kimse denemediğimi söyleyemezdi.

"Baban gitmiş bile." Şaşırmış gibi konuşuyordu. "Nereye gitti bilmem."

"Belki de camdan kaçmıştır." Su borularından aşağı kayıp koşarak uzaklaşmıştır. Bir anlığına gözlerimi kapattım ve içimdeki karma karışık duyguları dengelemeye çalıştım. Önce itilmiş, sonra ise çok sıkı bir şekilde sarmalanmıştım. Sırf bu yüzden, ailemi içimden geldiği için aramak yerine, yapmam gereken bir madde olarak listeme yazıyordum.

"Eh, bu çok yaratıcı bir cevap." Annem babamla aramızdaki meselede sakin bir rol üstleniyordu. Belki de durumu fark etmiyordu bile.

Konu bulmaya çalıştım. "O yeni doğum yapan genç anne nasıl – adı neydi? Hâlâ sizinle mi kalıyorlar?" O güne dek kaç tane garip görünümlü yabancının acil durumlar sebebiyle bodrumumuzda kaldığını ve yemeğe bizimle oturduğunu hatırlamıyordum bile. Bodrumda daima temiz çarşaf serili bir çekyat ve katlı hâlde temiz bir havlu bulunurdu. Sonuçta hayırseverlik, insanın evinde başlardı.

"Ah, Rachel ve Olivia. Burada olsan bebeğe bayılırdın, Ruthie. O kadar sevimli ki. Gece boyu neredeyse çıtı bile çıkmadı." Daha yumuşak bir sesle ekledi, "Çok sakin bir bebekti, ona rağmen yokluğunda ev çok sessiz geliyor."

"Ne zaman gittiler?"

"Geçen hafta. Biraz ani gelişti. Rachel bize bir sesli mesaj bırakmış."

Birçoğu bu kadarını bile yapmazdı. Sunulan yardıma minnet duyar ama kendi ayakları üzerine kalktıkları anda yürüyüp giderlerdi. Bunun hep böyle olduğunu bilsem de, annemin kalbi kırılıyordu. İçimden öfkeyle *ne büyük kabalık* diye söylendim. "Pek şaşırtıcı olmamış."

Annem sesimdeki sertliği fark etmemiş gibi yaparak, "Gidebilmeleri iyi oldu," dedi. "Cemaatimizin cömertliği sayesinde, ülkenin diğer ucundaki büyükannesinin yanına gittiler. Artık rahat uyuyabilirim."

Bir sonraki fırtınalı gece yarısında kapıları çalana kadar. Annem almak isteyen herkese kendinden bir parça verirdi. Kendini nasıl tazeleyebildiğini bilmiyordum. Kendisini uzun bir banyo ya da nostaljik bir televizyon dizisiyle bile ödüllendirdiğini sanmıyordum. Ben bunları düşünürken annem devam etti:

"Providence'ta hayat nasıl gidiyor?"

"Hoş ve sessiz," dedim ve Teddy'nin patikadan aşağı, ofise doğru gelmekte olduğunu fark ettim. "Aslında, Sylvia'nın yokluğunda birkaç ilginç şey oldu." Ailem kilise aracılığıyla Sylvia'yı yıllardır tanırdı.

"Harika zaman geçiriyor olmalı. Her gün posta kutumuzu kontrol ediyorum. Tahiti'ye gittiği zamanı hatırlıyor musun?" Sylvia yıllar önce Thaiti'den üzerinde kilise resmi olan bir kartpostal yollamıştı ve muhtemelen annem onu hâlâ buzdolabının üzerinde saklıyordu.

E-posta kutumu kontrol ettim. "Bir süredir ben de haber alamadım, işle ilgili gelişmeleri yazdığım e-postalara da dönüş yapmıyor. Her gün internete giren bir kadındı. Belki de geminin internetinde bir problem vardır."

"Sylvia'yı bilirsin. İmkân bulduğu anda cevap yazacaktır."

Yüzümü buruşturdum. Sylvia'yı iyi tanıyordum. "Her neyse, iki tane geçici personel aldık. İkisi de benim yaşlarımda. Etrafta yaşıtlarımın olması eğlenceli oluyor." Yapışkanlı bir not kâğıdına EĞL. MERKEZİNİ KONTROL ET yazıp elimin üzerine yapıştırdım.

"Vaaay!" Annem gerçekten heyecanlanmıştı. "Demek yeni arkadaşlar edindin. Kendini aşıyorsun, Ruthie Marce."

"Biriyle komşuyuz. Benim yaşlarımda, iyi bir adam."

"Bir adam." Kuşkulanmıştı. Yirmi beş değil de, hâlâ on beş yaşındaymışım gibi düşünüyordu. "Bilemiyorum, Ruthie."

"Hiç sorun yok. Kendisi tesisin sahibinin oğlu."

Annem biraz düşündükten sonra, "Eh, senin evine girmediği sürece sorun olmayacaktır," dedi.

Teddy'nin gülümseyerek yatak odamın kapısına yaslandığı ânı düşündüm. İzin versem yatağımın ucunda kıvrılıp uyumaya bile razıydı. Eğer annemi ve babamı –bir kez daha– hayal kırıklığına uğratırsam kimim kalırdı ki? "Tabii ki öyle bir şey olmayacak, anne. O sadece bir çalışan. Arkadaşım filan değil."

Başımı kaldırdığımda Teddy ofisin kapısında dikilmiş, teatral bir edayla elini kalbine bastırarak ne kadar incindiğini göstermeye çalışıyordu.

"Nazik ve dikkatli davranıyorsun, değil mi tatlım? Geceleri ön kapıyı kilitliyor musun?" diye sordu annem.

"Bu çok uzun zaman önceydi, anne."

Annemin dikkatli bir şekilde yönelttiği soru mu yoksa babamın sesindeki alaycı tını mı daha kötüydü, bilmiyordum. Bazen kapının kilidini tekrar tekrar kontrol ettiğim rüyalar görüyordum. "Üzgünüm, kapatmak zorundayım. Bakım elemanı geldi. Gece arasam olur mu?"

"Seni şaşkın, geceleri toplamaya çıktığımı unuttun herhalde." Annem çocukluk yıllarımdan beri geceleri kamyonetiyle çıkar, restoran ve marketlerden bağış için verilen yiyecekleri toplardı. "Ama yarın sabah konuşabiliriz. Hayatında olup biten her şeyi duymak istiyorum." Telefonu kapattık. Eziğin teki olduğumu ve hayatımdaki tüm gelişmelerin az evvel anlattıklarımdan ibaret olduğunu bilmiyordu.

Teddy bir sandalye çekip karşıma oturdu. Elime yapıştırdığım kâğıdı alıp göğsüne yapıştırdı ve gözlerini kapatarak, "Selam," dedi, "hoşuna gitse de gitmese de, ben senin arkadaşınım."

Eğer bu doğruysa, belki de ilk giden ben olabilirdim. Belki de ilk defa, giderken ardından bakılan ben olurdum. Sandalyemi geriye doğru çekerken, "Lütfen kal," dedi muhtaç bir sesle.

Yorgun ve kafası karışık bir hâldeydi ve kabul etmek zorundaydım ki ona bakmak istiyordum. Ve gözleri kapalıyken bunu yapabilirdim. Koyu lacivert tişörtü bedenine sıkıca oturmuş ve bakabileceğim birkaç yeni dövmeyi ortaya çıkarmıştı. Bisepslerine bakmak için kendime biraz zaman verdim. Bir Japon balığı. Kuğu. İçinde bir (1) insan kalbi olan bir kavanoz. Kolunu hafifçe hareket ettirdiğinde birkaç bonus daha ortaya çıktı. Bir stiletto, bir hançer, siyah bir kuş tüyü. Kolunu uzatıp bileklerini bana doğru çevirdiğinde, gözlerini açtığını ve kendini bana sergilemekte olduğunu fark ettim.

"Şey, pardon." Suratımın kızardığına emindim. "Ee, bu sabah sana neler yaptırdılar?"

Kollarını karnında kavuşturdu. "İlk hatam, bir gündüz insanı olmadığımı söylemek oldu."

"Ah, Teddy. Büyük hata."

"Ve haftanın geri kalanı boyunca mesaim sabah altıda başlayacak." Dargın gözlerle bana bakıyordu. "Beni biraz eğitseydin ne yapıp ne yapmamam gerektiğini bilirdim. Ama beni bile bile derin kuyulara attın. Ben sana ne yaptım ki?"

Benzin istasyonunda olanları hatırladım. Ve babasının Providence'ı yıkılacaklar listesine aldığını. Ama o, iki suçundan da habersiz bir şekilde mutlu mesut yaşıyordu. İşin en sinir bozucu kısmı da, ona kızgın kalamıyor oluşumdu. Hoşuma gitse de gitmese de, o benim arkadaşımdı.

"Altından kalkabileceğini biliyordum."

Derin bir iç çekti. "Beyaz bluzu limon ağacının altına gömdüm ve sonra Renata bana onu yanlış ağacın dibine gömdüğümü söyledi. Bluzu gömdüğüm yerden çıkardım, yeni bir çukur kazdım, tekrar gömdüm ve konunun kapandığını sandım. Ama bu defa da bluzun o kadar da çirkin olmadığına karar verdi ve bir kez daha kazıp bluzu çıkardım ve elde yıkamak zorunda kaldım."

"Hımm. Peki."

"Hiç şaşırmamış gibisin. Bugüne kadar ne biçim şeylere tanık oldun sen?" Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Görmediğim şey kalmadı. Ve unutma ki ne zaman içinizden biri istifa etse, kazma ve tekrar gömme işi bana kalıyor. Her neyse, artık yanlarına dönmen gerekiyor." Ayağa kalktım. Eğlence merkezine yürüyecek olmak canımı sıkıyordu. Eliyle oturmamı işaret etti.

"Henüz söylenmeyi bitirmedim. Bunlar sadece sabah dokuz çeyreğe dek olanlar. Ruthie, bu sabah yaptığım her şey saçma sapandı. Onun... aklı başında mı?" Başını salladı. "Rasgele Pasta Sınavı'na tabi tutuldum."

"Ah, onu bana da yapmıştı." (Sınav, sadece dolapta olan malzemelerle bir pasta yapmak üzerineydi.)

"Unları yoktu. Ben de dolaptaki yer fıstıklarını mutfak robotundan geçirip un gibi bir şey yapmak zorunda kaldım."

"Hiç değilse denemişsin."

"Renata bir örtü serip en iyi porselen takımlarıyla bir çay partisi masası kurmamı ve bir uşak gibi onlara hizmet etmemi istedi. Karakterim için trajik bir yaşam öyküsü uydurmam gerekiyordu ve pasta da..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışıyordu. "Tek kelimeyle iğrenç oldu. Pastayı limon ağacının altındaki ilk kazdığım çukura gömmemi emretti." Yorgun bakışlarla gözlerime baktı. "Artık her sabah saat altıdan itibaren bunları tekrar tekrar yapmak zorunda mı kalacağım? Bu arafta olmak gibi bir şey."

"Aggie seninle maaşın hakkında konuştu mu?"

Aniden canlandı. "Enteresan bir anlaşmaydı," diye söze başladı ve ağzından çıkanı duyunca başını salladı. "Yani tabii ki öyleydi. Teşvik edici bir plan hazırlamış. Onlar için çalışmaya devam ettiğim sürece, maaşım her hafta ikiye katlanacak. Bir süre sonra resmen bir CEO kadar maaş alacağım. Noel yemeğinde herkese artık resmî olarak stüdyonun ortaklarından biri olduğunu söyleyebileceğim." Dalgın gözlerle etrafına baktı.

İçimdeki hüzne rağmen cesaret verici bir tavırla gülümsedim. "Bu harika."

"Ama bunu başaramayacağım. Sen haklıydın." Eğilip yüzüstü bir şekilde masamın üzerine yayıldı. Hesap makinemin tuşlarına yasladığı yanağı, ekranı bir sürü rakamla doldurmuştu. "Bunu bilmem gerekirdi. Sen hep haklısın."

"Ne kadar da profesyonelsin. Hiç dramatik bir tip değilsin cidden." Dayanamayıp gülümsedim.

Önümde yayılan erkek bedeniyle ne yapabileceğimi bilmiyordum. Saçlarını paket lastiğiyle tepesinde toplamıştı ve acıklı bir şekilde o lastiği çözmeyi ve saçlarının bir şelale gibi üzerime akmasını istiyordum.

Masanın bu tarafından görebildiğim tek şey, pamuklu kumaşla örtülü yuvarlak ve geniş omuzları ile narin kulaklarıydı. Kolunun arkasındaki gül dövmesinin sadece bir kısmı görünüyordu ama o gülün bir duvar kâğıdına basılacak kadar güzel olduğuna emindim. Ona dair her şey öyleydi.

"Bir papatya*." Parmağımla bileğinin iç tarafındaki çiçeklerden birine dokundum. "Ah, anladım."

Ne zaman canı sıkılsa, bileğine kız kardeşi için bir papatya daha ekliyordu. O kadar tatlıydı ki içimdeki kız çocuğu derin bir iç çekmek istiyordu. İçimdeki kadın ise bu bedene başka kaç kadına dair şeylerin kalıcı bir şekilde işlendiğini merak ediyordu. Eğer bir yerlerinde içinde bir kadın adı yazan bir kalp dövmesi varsa, bu beni sinirlendirirdi. Ciğerlerimdeki hava ateş gibiydi. "Kaç kız kardeşin var?"

Uyuşuk bir şekilde yanıtladı: "Dört tane. Hepsi de benim işe yaramaz biri olduğumu düşünüyorlar."

"Öyle düşünmediklerine eminim."

"Haklılar çünkü öyleyim. Bunu çok sık söylüyorlar."

"Annem hep ne der biliyor musun? İki elin ve atan bir kalbin varsa, işe yaramaz değilsindir. Artık gerçekten gidip eğlence

* Teddy'nin kız kardeşinin adı olan Daisy, İngilizce'de papatya anlamına gelmektedir. –çn

merkezinin kapısını kontrol etmem lazım. Dün gece biraz dikkatsiz davranmıştım." Banyo boyunca gülmüş ve gecenin karanlığında zihnim onunla meşgul bir şekilde yürümüştüm. Yakışıklı erkeklerin çevrelerindeki insanların kafalarını karıştırabilmeleri ne kadar sinir bozucuydu.

Parmakları, masanın bana yakın olan kenarını kavradı. Orada, birkaç santimetrelik mesafedeydiler. Ver ve al. Elleri gerçekten çok güzeldi ve neler yaratabildiklerini de görmüştüm.

"Bunu atlatabilmek için yardımına ihtiyacım var." Kirpikleri kapkaraydı. "Beni duydun mu? Sana ihtiyacım var."

Eline yazdığı 50 sayısının hâlâ durduğunu gördüm ve kaplumbağayı hatırlamama sebep olduğu için sevindim. Birkaç marul yaprağı ve biraz istirahatten sonra Teddy Junior rahatlıkla sahalara dönebilecekti.

Fazla dürüst bir şekilde yanıtladım. "Bunu atlatmana yardım ettikten sonra ne olacak? Benim de yardıma ihtiyacım olabileceği hiç aklına geldi mi?" Öyle bir iç çekti ki sözlerimi geri alabilmeyi diledim.

Melanie, "Ben geldim," diye şakıyarak ofise girip çantasını masaya bıraktı. Sayesinde, gittikçe hızlanan nabzım ve karmaşık hislerim dışında odaklanabilecek bir şeyim olmuştu. Eminim masamda yatan adam da bana cevap vermek zorunda kalmadığı için rahatlamıştı.

Melanie sırıttı. "Aaa. Robot Teddy arıza mı verdi?"

"Galiba. Ben de tam kontrol panelini açmak üzereydim. Sanırım panele ulaşmak için saçlarını kazımam gerekecek." Elime aldığım kalemle elini kaldırdım. El, gevşek bir şekilde masaya geri düştü.

Melanie bir yandan telefonuyla uğraşıp bir yandan da trafikten dert yanıyordu, Teddy ceset gibiydi. Ben de kalemin kapağıyla parmağındaki bir harfinin üzerinden geçtim. Duyabilecek kadar yakınımda olduğundan, nefesimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum.

Mel gevezeliğe devam ederken Teddy'nin cesediyle konuş-

maya koyuldum. "Bazı geceler, kendimi dünyadaki son insan gibi hissediyorum." Kirpikleri kımıldadı. Sonraki harfin üzerinden geçerken devam ettim, "Bazen bütün hafta sonunu çalışarak geçiriyorum. Yedi gün yirmi dört saat uzun bir zaman. Yoruluyorum."

Melanie, "Ve birden porno dergiler sattıklarını fark ettim!" diye yükseldi. "Buna inanabiliyor musunuz?"

Görev icabı güldüm ve kalemimin kapağını sıradaki harfin üzerinde gezdirdim. Eli kasıldı ve hafifçe titredi. Kalemi ofisin bir ucuna fırlattım ve bunu hiç yapmamış gibi davrandım.

Melanie'nin anlatacakları bitmişti. "Hâlâ ölü mü?"

"Evet, maalesef. Rahmetli Teddy. Hadi onu diğer Parloni oğlanlarının yanına götürelim. Ayaklarına beton döküp onu göle atalım."

Melanie ofisin içinde dolaşarak, "Kaplumbağaların yiyecek bir şeylere ihtiyacı var," dedi. "Sen kollarından tut, ben de ayaklarından tutayım."

Teddy, "Hayattayım," dedi ve dik bir şekilde oturdu. Ruhların gerçekliğinden şüphe eden insanlar varsa, ela gözlerinin nasıl ışıldayarak hayata döndüğünü görmemiş demekti. Elmacıkkemiğinde, hesap makinesi tuşlarının hafif bir izi çıkmıştı. O kadar tatlıydı ki dilim tutulmuştu.

Bir şeyler değişmişti. Sözlerim ve dokunuşum, bana olan bakışını değiştirmiş gibiydi. Parmaklarını esneterek, "Bunu tekrar yapabilir misin?" diye sordu.

Melanie kuşkulu gözlerle, "Neyi?" diye sordu.

Teddy bir anlığına bana baktı, ifademdeki SAKIN uyarısını okudu ve ellerini ovuşturarak ardına yaslandı. "N'aber, Mel?"

"Hayallerimdeki hayatı yaşıyorum. Gidip yaşlı bir kadın için birkaç dergi satın aldım. Dönüşte bana çay ikram etti. Çayın tadı portakal kabuğuna benziyordu, yine de hepsini içtim."

Artık tesis sakinlerini görünce tuvalete saklanmayacaktı yani? "Mel, seninle gurur duyuyorum."

"Hiç o kadar gururlanma." Cebinden çıkardığı para üstü ve

fişle birlikte masamın arkasına geçip dosyayı ararken pembe yanaklarla gülümsüyordu. Derken aklına bir şey gelmişçesine, ürkek gözlerle bana baktı. "İtiraf etmeliyim ki biraz çeşit yapmak istedim ve Bayan Petersham'a kapağında Erkeğinize Yatakta Çığlık Attıracak On Beş Şey yazan bir dergi aldım."

"Öğrenmenin yaşı yoktur," dedim ve ikisi de gerçekten komik biriymişim gibi güldüler.

"Teddy, Bayan Midona üzerinde iyi bir etkin var. Biraz olsun gevşemeye başladı..." Bana dönüp omzuma dokundu ve "Belki de o dergiyi sana almalıydım. Bunu da Sasaki Metodu'ma ekleyebilirim."

"Sürekli bu metottan söz edip duruyorsunuz," diye homurdandı Teddy. "Konuya Fransız kalmaktan nefret ediyorum."

"Yakın gelecekte hiçbir erkeğe çığlık attıracağımı sanmıyorum." Bunu ofiste, yüksek sesle söylediğime inanamamıştım. Onlar da öyle. İkisinin de ağzı açık kalmıştı. Teddy'nin göğsündeki kâğıda baktım ve Melanie'ye dönüp, "Bu sabah eğlence merkezinin kilidini açtın mı?" diye sordum.

"Neden bu kadar kafaya taktın ki?" Teddy bıkkın bir şekilde esnedi. Ağzındaki kar beyazı dişlerin tamamını görmüştüm. Melanie, "Zaten kilitli değildi ki? Senin açtığını sandım," diye cevap verdi.

Mel bir yandan masraf kasasının kayıtlarını doldurup bir yandan da gevezeliğe devam ederken Teddy bana dönüp, "Ruthie, neler oluyor?" diye sordu.

"İşleri batırdım." Tek yapabildiğim, nefesimi kontrol altında tutmaya çalışmaktı. Daha önce Melanie'nin araya girmesine hiç bu kadar sevinmemiştim.

"Bugünlerde dergiler çok pahalı. PGŞ'yi bile etkileyecek bir yenileme projem var. Tahmin etmek ister misiniz?"

Teddy konuşmanın bölünmesini istemiyordu, bakışları hâlâ yüzümdeydi. Keskin bir şekilde, "Gayet iyisin ve hiçbir şeyi batırdığın da yok," dedi. Ve bedenim ona inandı. Ruhum bedenime dönene dek aldığım her bir nefes öncekinden daha kolaylaştı.

Melanie havalı bir şekilde, "Benim yenileme projem, Ruthie Midona. Onu tamir edeceğim."

Teddy bu sözler karşısında benim yerime bozulmuş gibiydi. "Depodaki eski motosikletimin tamire ihtiyacı var. Ruthie'nin değil."

Melanie zeki bir dönüş yaparak, "Ruthie'nin motor hız ayarlarını düzenlemesi gerekiyor," dedi.

Araya girdim. "Ruthie henüz bu planı onaylamadı."

(Aynı zamanda Ruthie, kendi yaşındaki insanlarla arkadaşlarıymış gibi konuşabildiği için şaşkındı. Belki Ruthie bu konuya eğilse iyi olabilirdi?)

Melanie devam etti, "Onu kaplumbağa kabuğundan çıkarmak için tasarlanmış bir randevu programı hazırlıyorum. Eğlence, randevular, yeni insanlar, romantizm. Filmlerden öğrendiğimiz önemli bir şey daha var." Teatral bir duraksamadan sonra devam etti, "Onu baştan yaratacağım."

Ve bu noktada itiraz ettim. "Mümkün değil."

Teddy, Melanie'ye döndü ve sanki benden bir mucize beklenmemesi gerekirmiş gibi, "İyi ama ona bir baksana," dedi. İçimde yükselen acı dalgası, cümlenin devamıyla ortadan kayboldu, "Kusursuz bir şeyi neden değiştiresin?" Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

"Tabii ki o kusursuz biri," dedi Melanie. "Ama bence özgüveni biraz yükselse, ne denli komik ve zeki bir kadın olduğunu diğer insanlara da gösterebilir. Ve böylelikle hikâyenin sonunda o ruh eşine, ben de lila rengi nedime elbiseme kavuşabilirim."

Ona dik dik baktım. "Kendini bu kadar aşabildiğine inanamıyorum."

Teddy bana dönüp, "Peki sen bunu gerçekten istiyor musun?" diye sorduğunda, bunun yanıtlayamayacağım kadar samimi bir soru olduğunu düşündüm. Yine de devam etti, "Eğer istediğin buysa, ben de yardım ederim."

Melanie bunu duyduğuna sevinmişti. "Ruthie, konu kapanmıştır. İkimiz de sana yardımcı olacağız. Lütfen bir değişim sü-

reci tasarlamama izin ver. Tanıştığımız günden beri kaşlarını almayı hayal ediyorum." Bunları tatlı bir hevesle söylemişti.

"Lisedeyken havalı biri olmayı denedim ama işler pek yolunda gitmedi. Hem ben Melanie'nın baştan yarattığı ateşli hâlimde birlikte olmak isteyecek birini istemiyorum. Ben... bunu sevecek birini istiyorum."

"Peki ya 'bu'nu nasıl tarif ederdin?" Melanie yine defterini eline almıştı. "Profil taslağımızda pek ilerleyemedim. Bana üzerinde çalışacağım bir şey vermiyorsun."

Teddy'yi güldürmek için onun kelimelerini kullanarak, "Düzenli bir kız," dedim ancak o derin bakışlarını gözlerime sabitlemiş, öylece duruyordu. Oda kararmış, gözlerindeki altın rengi parıltı benim tek ışık kaynağım olmuştu. Tüm duyularım güçlenmişti ve bu yeni dünyayı dokunarak tanımak istiyordum. Bir kez daha denedim: "Eski kafalı düzenli kız..."

Gözlerine baktıkça zihnimde sahneler canlanıyordu. Düzenli kız, bedenini yaslayabileceği uzun, dağınık bir adam arıyor. Bir yatakta, masada, duvarlarda ve ay ışığının aydınlattığı çimenlerin üzerinde o adam tarafından darmaduman edilmek istiyor. Bütün kapılar daima kilitli olsun istiyor. Tek istediği bir ten, o tenin ipeksi sıcaklığı, eline dolayacağı siyah, gür saçlar...

Bir sandalye gıcırtısıyla gerçekliğe döndüm. Teddy bana doğru eğilmişti. Devam etmemi o kadar istiyordu ki elleri bembeyaz olmuştu. "Devam et?" Sesinde meydan okuyan bir tını vardı.

Ver kelimesinin anlamını ve almayı ne kadar çok istediğimi düşündüm.

Teatral duraksamaların kraliçesi Melanie, sessiz anları doldurma konusunda da oldukça iyiydi. "Yirmi beş yaşındaki sevimli profesyonel, hepimizin aradığı şeyi arıyor." Kısa bir tereddütten sonra parlayan gözlerle Teddy'ye döndü. "Bilirsin, ona yatakta çığlık attıracak on beş şey."

Teddy ciddi bir ifadeyle, "Ben otuz tane biliyorum," dedi.

Eğer Teddy Prescott yatak odama gelip bana bildiklerini gösterseydi, ne kadar ses çıkardığım ya da duvarlarımızın ne kadar

ince olduğu hiç fark etmezdi. Providence'ta beni duyabilecek tek kişi o olurdu.

Melanie elindeki cetvelle Teddy'nin kafasına vurdu ve "Ben de senin cesedini ortadan kaldırmak için elli tane yol biliyorum." dedi. "Ruthie ruh eşini arıyor, yatak arkadaşı değil. Bunu o kalın kafana sok."

Bölüm 9

Teddy ikinci iş gününde ofise geldi ve içinde TJ'in olduğu peçete kutusunu Melanie'nin masasına bıraktı. Mel kutuya kuşkuyla baktı. "Iyy. Bunu neden istediğini anlamıyorum, Teddy. Bırak Ruthie halletsin."

"O aşağıladığın benim oğlum," diye cevap verdi Teddy.

Bir karahindiba kemirmekte olan ufak yaratığa baktım ve "Olanları düşününce, bence iyi görünüyor," dedim. "Tedavi için onu almaya ne zaman geleceklerini öğreneceğim."

"Sana bir davetiye getirdim. Çeşitli kuralları var tabii ama endişelenme. Şartlar sadece beni kapsıyor." Elini kıçına götürdü ve cebinden üzerinde adım yazan sıcak bir zarf çıkardı. "Bu arada neden herkes istifa etmemi bekliyor ki? Bu o kadar da zor bir iş değil."

Yanağına siyah bir şey bulaşmıştı. Saçlarında örümcek ağları, omuzlarında ise toz zerrecikleri vardı. Hapşırdı ve "Hiç bu kadar kolay bir işte çalışmamıştım," dedi.

Ben zarfı açarken, "Neden bu kadar kirlisin?" diye sordu Mel.

"Tavan arasını temizlemem için beni bir merdivene çıkardılar."

Suratına baktım. "Buradaki villalarda tavan arası yoktur."

"Eh, olsaydı çok daha kolay olurdu zaten. Döşeme altı boşluğuna inip sanki antika eserler ve ölü bedenlerle dolu bir tavan arasındaymış gibi yaparak sürünüp durdum. Yırtına yırtına güldüler. Büyük bir yalıtım yastığının üzerine kıvrılıp biraz şekerleme yaptım." Bunu hatırlamak onu güldürmüştü. "Bütün gece rüyamda hayaletlerle uğraşacağım."

Dikkatimi davetiyeye çevirdim. Güller ve sarmaşıklarla çerçevelenmiş, kare şeklinde bir karttı. O çerçeveyi çizmesi sadece birkaç dakikasını almış olmalıydı. Yeteneğine beş dolarlık bir tişört muamelesi yapıyordu.

"Bu bir düğün davetiyesi olabilecek kadar şık," dedim. Önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkti ama gözlerinin keyifle parladığını görebiliyordum. "Belki Noel partisi dekorasyonları için bize yardım edebilirsin."

Melanie ne yazdığını görmek için çıldırıyordu, o yüzden yüksek sesle okudum. "Ruthie Midona, cuma günü saat 12'de yenilecek olan, tüm masrafları tarafımızca karşılanan lüks bir öğle yemeğine ve öğleden sonra Parlonilerle muhabbet etmeye resmen davet edilmiştir. Lütfen olumlu cevabınızı derhal T. Prescott'a iletiniz." Melanie acıyla inledi. Davetiyede adı geçmiyordu. Benim de bu davete pek sevindiğim söylenemezdi. Davetiyeyi bir kenara koydum. "Pekâlâ. Bu bir davetiye değil, tebligat."

Teddy, "Tam olarak öyle sayılmaz," diye yanıtlasa da, öğleden sonra neler olacağına dair bir fikri yoktu. Parloni kardeşleri yıllardır tanıyordum.

"Bu sadece süslü bir jüri üyeliği daveti. Aggie omzumda uyurken, Renata'nın seçtiği kıyafetleri deneyip durmasını izlemem gerekecek. Yarın yapacak işlerim var."

Teddy özür dilercesine, "Maalesef hayır cevabını kabul etmediklerini söylemek zorundayım," dedi. "Renata, eğer hayır dersen seni kucaklayıp arabaya bindirmem gerektiğini söyledi."

Mel, "Gerçekten mi," dedi, "Gerçekten ben davetli değil miyim? Eğer bu ofisten çıkmamı sağlayacaksa, ben seni kucağımda taşırım!"

Teddy o özel, ikna edici sesiyle, "Senin TJ'e bakman gerekiyor," dedi. "Senden başkasına güvenemem." Mel gururlanmış, mutluluktan yanakları pembeleşmişti. Ben ise tahminen bir kurbağa gibi görünüyordum. Teddy o büyüleyici bakışlarını bana çevirdi. "Eğlenceli olabilir, değil mi? Havalı bir öğlen yemeği? Bunu bir düşün. Üzgünüm Mel, ben sadece bir elçiyim."

Mel, Teddy'yi darlarken oturup düşündüm. Bazı günler Providence topraklarından dışarı adım atmak bana zor geliyordu. Bunun pek de normal olmadığını biliyordum. Üstelik başkasının sürdüğü bir arabaya binmek, kontrolün bende olmaması, istersem ânında geri dönemeyecek olmak? Gidip bir yerlerde birkaç derin nefes almaya ihtiyacım vardı.

Teddy peçete kutusunu aldı ve "Güven bana, iyi geçecek," dedi. Kutuyu özenle tutuyordu. "Ben yanında olacağım. Elini hiç bırakmayacağım."

Ve birden, tereddütle de olsa, "Tamam," demiş bulundum.

Teddy cuma sabahı ofise ne yapacağını bilemez bir hâlde geldi. Parloniler ona içten hizmetleri için altın bir saat hediye etmişlerdi. (Muhtemelen Aggie her zaman saat işlerine bakan "saatçi çocuğu" aramıştı. Ah, bu derece zengin olmak...)

"İade etmeleri için çok dil döktüm. Hem bu yasak değil mi ki?" Saat kutusunu bana verdiğinde sorunun ne olduğunu anladım. Parloniler şah-mat yapmıştı; kutuda, "Özel işlemelidir, iade edilemez, rehin verilemez," yazıyordu.

Saatin üzerindeki işlemede, *Olağanüstü Oğlan,* Teddy *Prescott* yazıyordu.

"Aynen öyle," dedim ve bunu yüksek sesle söylediğimi fark ettim. Teddy'nin dudakları yukarı doğru kıvrılırken, profesyonel kalmaya çalıştım. "Bunu aldırmak için onları manipüle etmediğini biliyorum. O yüzden sanırım sende kalmasında bir sakınca yok." Bir pompayla Parlonilerin küçük tuvaletindeki klozeti açmışlığım bile vardı ama kimse bana özel işlemeli hediyeler

vermemişti. Renata'nın eğer onun için bir şey daha yaparsam beni vasiyetine dahil edeceği yönünde sinir bozucu şakalarıyla yetinmek zorunda kalıyordum.

Teddy saati bileğine taktı. "Çocukluğumdan beri hiç saatim olmamıştı." İşe dönmek için ofisten çıkarken kolundaki saate hayranlıkla bakıyordu.

Bir süre sonra telefon çaldı ve telefonu Mel açtı. "Jerry Prescott arıyor."

Telefonumun yanıp sönen ışığına baktım ve derin bir nefes aldım. Telefonu açtım ve yaklaşık otuz saniye boyunca havadan sudan konuştuk. Sonunda konuya girdi. "Teddy'yi merak ettiğim için aradım. Yerleşebildi mi?"

"Teddy gayet iyi. Daha az önce buradaydı."

"Düzgün davranıyor mu?" diye sordu Jerry. Arka planda bir kadın sesi, Jerry'ye bir şeyler söylüyordu. Geceyle ilgili bir şeyler. "Peki geceleri tesiste mi kalıyor yoksa partilere mi gidiyor?"

"Bütün geceyi evde geçiriyor. Mesaisi sabah altıda başlıyor ve çok yoğun çalışıyor. Bugün üçüncü gün ve her şey gayet iyi gidiyor." Sesimde onunla övünür gibi bir ton fark ettim.

Jerry güldü. "Sabah altı ha? Bunu başarabileceğini düşünmemiştim. Rose, yirmi dolarını alayım." Teddy'nin işleri batırıp batırmayacağına dair bahse mi girmişlerdi? Bu çok korkunçtu.

"Gayet iyi iş çıkarıyor. Şimdiden, burada nesli tükenmekte olan kaplumbağalar için olan rehabilitasyon uygulamalarımıza bile dahil olmuş durumda."

(Rehabilitasyon uygulamasına sebep olan şeyin oğlunun 46 numara botları olduğunu bilmesine gerek yoktu.)

Jerry sert bir tonla, "Gözlerini kamaştırmasına izin verme," dedi. "Böyle bir eğilimi vardır."

"Gözümü kamaştırmak mı?" Yüzümün kızardığından emindim. Melanie bana döndü ve sanki büyülü bir sözü tekrarlarcasına dudaklarını kımıldatarak, "Gözlerini kamaştırmak..." diye tekrarladı.

Jerry devam etti, "İnsanların gözünü kamaştırır. Onu severim

ama böyle bir kusuru var işte. Hayatta kalmayı, insanları büyüleyerek başarıyor. Ardında uzanan uzun, çok uzun bir kırık kalpler zinciri var."

Rose, "Ofisteki kızlarla mı oynaşıyormuş?" diye sordu.

"Böyle bir şey kesinlikle olmayacak," dedim.

Melanie not defterini bana doğru kaldırdı. Sayfada kocaman harflerle **HOPARLÖRE AL LÜTFEN** yazıyordu.

Jerry bunu açıklayabilmekte zorlanıyordu. "Onu üçkâğıtçının teki gibi göstermek istemiyorum. Kendince çok samimi biri. Ama fazla iyiliksever insanlarla karşılaştığında biraz fazla rahat davranabiliyor."

Arka plandan Rose'un sesi yükseldi. "Theodore'un bu dünyada en çok önemsediği şey kendisidir. Dünya onun etrafında döner. O ise güneştir," dedi ve kindar bir tavırla ekledi, "tıpkı annesi gibi."

Kendimi tutamayarak, "Bu haksızlık," dedim. Sonrasında ise gözlerimi yumup ağzımı elimle kapattım. Melanie şok olmuş bir şekilde, "Hii," diye tepki verdi. Tanrım, ben ne yapmıştım böyle? Neyse ki Jerry o esnada telefonu göğsüne dayamış, Rose'la konuşuyordu da işimi kaybetmedim.

Jerry telefona döndü. "Ona yüz verirsen astarını ister. Böyle biridir. Kanepesinde yatabileceği tek bir ev bile kalmadı derken şaka yapmıyordum."

Bir an durdum ve kendi kanepemi düşündüm. Dün gece o kanepede uzanmış, bir yandan gülüp bir yandan söylenerek gününün nasıl geçtiğini anlatmıştı. Renata, Big Mac'ini tek lokmada yenilebilecek kadar küçük parçalara böldürtmüş, sonra da tıpkı bir bebek gibi ona yedirmesini istemişti.

"Senin gibi güzel bir kızı incitirse çok kızarım. Yani kabul edelim, sen onun tipi değilsin." Jerry büyük bir kahkaha attı. "Ama bunu söylediğim için üzgünüm: Bu onun seninle ve geçici çalışan arkadaşınla şansını denemesini engellemeyecek. Kızları kendine hayran bırakmadan rahat edemiyor. Kontrol dışı, refleks gibi bir şey."

Yaşadığım aşağılanmadan tutulan dilimi zorlukla çözdüm ve "Öğrendiğim iyi oldu," dedim. Aklıma gelen ikinci kanepe, bir sonraki muhtaç insan için ailemin bodrum katında hazır bekleyen çekyattı.

Rose, "Yakında birileriyle davalık olacak," diye uyardı.

Jerry'nin boğuk bir sesle, "Evet, söyleyeceğim," dediğini duydum. Sonra bana döndü ve "Tanıştığımızda da söylemiştim, bu aralar çok fazla şeyle uğraşıyorum. Şöyle söyleyeyim, Ruthie, o golf sahası pek başarılı bir yatırım olmadı. Yani deliği ıskaladık diyebilirim."

Maaşımı ödeyen o olduğu için mecburen güldüm.

"Rose elindeki projeyi tamamladı ve artık işleri hızlandırıp Providence'ı yeni bebeği yapmaya hazır." Jerry bunu sanki sevinmem gereken bir şeymiş gibi söylüyordu. Ben de öyleymiş gibi yapmaya çalıştım.

"Providence'ı bizzat görmeye gelecek mi? Onu tesiste ağırlamaktan memnuniyet duyarım, böylece ne kadar özel bir yer olduğumuzu da görebilir." Onu buraya âşık etmeye kararlıydım. Bunun için bir dizi kaplumbağayı eğitip onu tepeden yukarı kızakla çektirmek zorunda kalacak olsam bile.

Jerry ahizeyi eliyle kapattı ve sorumu Rose'a iletti. Tesis ziyaretinin ne kadar önemli olduğunu anlattığı sırada, Rose sözünü kesti. Artık hiçbir şey duyamıyor ve kalbim ağzımda bekliyordum. Rose benim ışıltılı gölümü görmek istemiyordu. Tesisin zihninde soyut bir şey olarak kalmasını istiyordu. Jerry de bunu onayladı.

"Tesisi uzaktan incelemeyi tercih ediyor. Zaten Teddy ve Rose'u bir araya getirmemek daha doğru olur." Jerry alaycı bir sertlikle devam etti, "Son kez hatırlatmak istiyorum: Gözlerini kamaştırmasına izin verme. Her neyse, Rose seni yakında arayacak."

Doğru söylemişti. Dört dakika sonra Rose aradı ve kalemimin mürekkebini tüketecek kadar çok rapor talep etti. Gerilmiştim. Sylvia ayrılırken hesaplarla uğraşmamı istemediğini net olarak

belirtmişti. *Bir Ruthie felaketi daha yaşansın istemiyorum*, demişti ve ne demek istediğini çok iyi biliyordum.

"PGŞ'ye gönderdiğim her şey Sylvia'nın kontrolünden geçmişti. Elinizdeki tüm raporlar doğru olmalı," diye cevap verdim.

"Hepsini tekrar istiyorum," dedi Rose ciddi bir sesle, "ve Jerry'nin söylediği şey gerçekten önemli. Eğer Teddy seni rahatsız ederse, beni aramanı istiyorum. Yakında oradan ayrılacak ama o zamana kadar profesyonelliğini koru."

Kesinlikle hiç ama hiç profesyonel davranmamıştım. Bunun bu kadar net olması içimi acıtmıştı. "Tabii ki. Sizin için raporları hazırlayacağım. Peki size tesis incelemesinin neden gerekli olduğunu sorabilir miyim? Bildiğim kadarıyla PGŞ, Providence'ı aldığı zaman yeterli inceleme yapılmıştı."

"Satın alma sürecine dahil olmamıştım ve en baştan başlamak istiyorum. Sen bir kez daha sormadan ben söyleyeyim, bizzat ziyaret edecek zamanım yok. Ben babam gibi sürekli seyahat edip zamanımı boşa harcayan biri değilim. Her şey uzaktan yapılabilir. Şimdi mümkünse Providence'ın banka hesaplarının giriş bilgilerine ihtiyacım var." Sanırım elinde kalem, hazır bekliyordu.

"Bilgiler bende yok, sadece Sylvia biliyor."

"Hesaplara sadece bir kişinin mi erişimi var?" Bu Rose'a tuhaf gelmişti. "Bu ne zamandır böyle?"

"En başından beri." Sylvia'yı ispiyonluyormuşum gibi hissediyordum. İşe ilk başladığım sıralarda bunu ona sormuştum, o da bu konuda güvenilirliğime emin olduğu zaman bana söyleyeceği şeklinde cevap vermişti.

Rose endişeli düşüncelerimi böldü. "Girişimi kendim halledeceğim. Ayrıca tesisin işe alım uygulamaları hakkında da bilgi sahibi olmak istiyorum. Mesela seni ele alalım. İşe alırken iyice incelendin mi? Polis kayıtlarına ya da benzeri evraklarına bakıldı mı?"

"Emin değilim. Bu çok uzun zaman önceydi." Sylvia'nın en alt çekmecesinde R. Midona şeklinde adlandırılmış bir dosya vardı ama dosyaya bakmaktan korkuyordum. "Sylvia'yla uzun

yıllardır tanışıyorduk. Boş bir pozisyon olduğunda beni aramıştı. Ve altı yıldır da buradayım." Bunun başarılı bir işe alım olduğunu ima etmeye çalışıyordum.

"Kulağa hiç resmî gelmiyor." Rose bunu onaylamamıştı. "Şirket politikanıza dair bütün dosyaları görmek istiyorum. Sistemleriniz ISO Kalite Akreditasyonuna sahip mi? Diğer hattan aranıyorum. Asistanım asistanınla iletişime geçecek."

Telefonu kapattığım an Melanie, "Ne öğrendin?" diye sordu.

"Adımlarımızı çok dikkatli atmamız gerektiğini öğrendim."

Ekranımda bir toplantı hatırlatıcısı belirdi: Bu öğleden sonra Melanie'ye Sasaki Metodu ile ilgili cevabımı vermem gerekiyordu. Rose'un sesi hâlâ kulaklarımdaydı ve ekrandaki hatırlatıcının ne kadar profesyonellikten uzak bir durum olduğunu fark ettim. Hatırlatıcıyı kapattım ve Melanie'nin hayır cevabını aldığında ne kadar kırılacağını düşündüm.

"Önümüzdeki birkaç haftamız yoğun geçecek. Uzun mesailer yapacağım. Hatta şey için bile zamanım olacağını sanmıyorum..." Ekranda bir hatırlatıcı daha belirdi. Sivrisinekler gibi tepeme üşüşmüşlerdi. Bu defaki, Parlonilerin öğle yemeği daveti üzerineydi. "Hiç zamanım yok," diye mırıldandım.

Melanie ne yaptığımı anlıyor ama onaylamıyordu.

Koyu renk gözlerini gözlerime dikti ve "Uzun mesailer yapacaksan, ben de sana yardım edeceğim," dedi. "Her şeyi halledeceğiz ve iş dışında kalan zamanlarda ne yapacağımıza da biz karar vereceğiz. Şimdi Teddy ve Parlonilerle yemeğe gideceksin. Müşterilerle bir iş yemeği gibi düşün. Konu kapanmıştır."

Bölüm 10

Teddy havalı öğle yemeği için belirlediğimizden on beş dakika önce geldiğinde, üzerinde daha evvel birçok Parloni oğlanında görmüş olduğum şoför kıyafeti vardı. Melanie kendini tutamayarak, "Yakışmış," dedi. "Striptizciler gibi olmuşsun."

Teddy isim etiketini gösterdi (ki etiketin üzerinde Ateşli Genç yazıyordu) ve Mel'in gözleri kamaştı. "Bu ismi boşuna kazanmadım." Şapkasını ve kaplumbağanın yer aldığı kutuyu masasına koyup bana döndü. "Sen ne düşünüyorsun?"

Bu kadar muhteşem birinin benim iltifatıma ihtiyacı yoktu. "TJ'e hoşça kal de," dedim ve Melanie'ye dönerek, "Mark kaplumbağaları almaya gelecek, bahçemin yerini biliyor. Giriş ve çıkışta imza almayı unutma. İzinsiz giriş..."

Melanie gözlerini devirerek, "Ziyaretçi kayıtlarıyla ilgili tavrını biliyorum," dedi. "Keşke güvenlik görevlisi filan olsaymışsın. Tam senlik bir meslek."

Geçmişimi bilmeden böyle çelişen bir meslek önerisinde bulunması beni incitmişti ama Teddy geçmişe dalmama fırsat vermeden araya girdi, "Demek öyle ha." Karamsar bir ifadeyle parmağını TJ'e uzattı.

Sorunun ne olduğunu anladım. "Endişelenme, geri getirecekler."

Bir anda canlandı. Beyaz dişleri ve kaplumbağa kabuğu gibi gözleri parıldadı. "Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Çok ama çok sevindim. Teşekkürler, Ruthie."

O rahatlayınca ben de rahatladım. Ondaki duygusal değişimleri nasıl bu kadar net hissedebiliyordum? Sırf tekrar gülümseyebilsin diye onun için bir şeyleri düzeltme içgüdülerime direnmeyi öğrenebilecek miydim? Babası beni uyarmakta geç kalmıştı. Bu uyarıyı, o benzin istasyonuna büyükanne kılığında girmeden beş dakika önce duymam gerekiyordu.

Omuzlarından bir yük kalkmış gibi kollarını esnetti ve "Patronunu götürüyorum, Sasaki," dedi. "Hadi gidelim, Midona. Yemek zamanı."

Melanie elinde kalemle kaplumbağayı dürterken, "Beni davet etmediklerine inanamıyorum," diye söyleniyordu. "Ben bu ekibin değerli bir parçası değilim," diyerek ofladı. "Dışlanıyorum."

Teddy yalvaran bir sesle, "Bu kadar kısa sürede TJ için güvenilir bir bakıcı bulabilmek çok zor," dediğinde, Mel ister istemez başını salladı. Zavallı kız. Eğlenmeyi benden daha çok hak ediyordu. Daha önce yüzlerce kez öğle yemeğini atlatmamı sağlayan o mükemmel hazır çorbalarla yetinebilirdim.

"Rose görev listemi gönderdi. Muhtemelen bütün akşam çalışmam gerekecek. Mel, benim yerime sen gidebilirsin." Mel coşkuyla alkışlayıp gülümserken, midemdeki kederli çalkantıyı yok saymaya çalıştım. "Size iyi eğlenceler."

"Eyvah," dedi Teddy. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Seni uyarmıştım. Aldığım katı talimatlar, bağırıp tekmelesen de seni buradan çıkarmam yönünde."

"Ne? Hayır!" Bana doğru gelmeye başladığında sandalyemle birlikte geriledim. "Hayır, tamam. Geleceğim..."

"Kural kuraldır," dedi Teddy ve ellerimden tutup beni ayağa kaldırdı. Gözleri parıldıyordu.

Gözlerimin kamaşması yönündeki uyarıyı ciddiye almalıydım ama artık çok geçti. Eğildi, omzunu karnıma dayadı, bir kolunu dizlerime doladı ve kendimi baş aşağı dönmüş, zeminden

çok yukarılarda, onun poposuna bakarken buldum. Kendi kendime tekrarladım: *Göz kamaştırıcı.*

Ayağımla kalem kutumu devirmiştim. Melanie neşeyle çığlık atıyordu.

"Hayır, hayır," diye yalvarırken hareket etmeye başladı. Önce Mel'in masasını, sonra gözlerini kırpmakta olan TJ'i, sonra da kapının yanındaki saksı çiçeğini gördüm. "Çantam! Ceketim!"

Teddy beni hafifçe hoplatarak duruşumu düzeltti. Melanie çantamı ve ceketimi onun boş koluna astı. Suratım sırtına dayalı bir şekilde, "PGŞ için çalışmaya başlamam gerekiyor," dedim.

Teddy, "İşleri ne zamana kadar halletmeniz gerekiyor?" diye sordu Melanie'ye.

"Rose'un asistanı bana yazdı. Yeterince zamanımız var. Uzun bir öğle yemeği hiçbir şeyi engellemez. Ayrıca alacak hesapları üzerine bir toplantımız vardı ama onun da zamanını değiştirebiliriz. Anlayacağın, öğleden sonra burada olmasına gerek yok."

"Kesinlikle döneceğim," diye itiraz ettim.

Baş aşağı hâlime baktı ve "Bütün hafta sonunu çalışarak geçirmeyi planladığını biliyorum," dedi. "Yarın gelip yarım gün seninle çalışacağım, böylece yalnız kalmak zorunda kalmayacaksın." Eliyle saçlarımı sevdi. "Çok eğlen."

Melanie'nin cumartesi günleri kıymetliydi. Öğleden sonra ikiye kadar uyurdu. "Ah, Mel, bunu yapmak zorunda değilsin." Bir erkeğin omzunda ikiye katlanmış pozisyondayken iş konuşmak pek kolay değildi. Normal bir sesle durumu idare etmeye çalıştım. "Pekâlâ, Teddy, bizi yeterince güldürdün. Şimdi beni yere bırak."

"Ben güldüğünü duyamıyorum." Koluyla bacaklarımı sıktı.

"Onu bu tarafa doğru çevir de bir fotoğrafını çekeyim," dedi Melanie.

Bir pterodaktil gibi çığlık atarak, "İkiniz de öldünüz!" diye bağırdım. "Duydunuz mu? Artık ikiniz de ölüsünüz!" Kapıdan geçerken pervaza tutunmaya çalıştım ama başaramadım. Aklımda tek bir soru vardı: Rose Prescott şu hâlimi görse acaba ne derdi?

Teddy, "Görüşürüz, Mel," dedi. "Günün kalanında tek başınasın. O benimle olacak." Patikadan aşağı inerken, "Oğluma iyi bak!" diye seslendi. "Gluten intoleransı var!"

"Siyah ciltli klasörün içinde kilitleme prosedürleriyle ilgili bir dosya var," diye bağırdım. "Alarmı kur. Kapıları kilitle. Kapıları kilitlediğinde bana mesaj at!"

"Ne? Seni duyamıyorum."

"Kapıları kilit–"

"Şirketin zamanını boşa harcayıp Sasaki Metodu üzerine çalışacağım. Fazla yaramazlık yapmayın. Yarın görüşürüz, çok erken olmamak kaydıyla!"

Artık hayat benim için hipnotize edici bir sallanış ve Teddy'nin ayak seslerinden ibaretti. Belki de bir hastane yatağında koma hâlinde yatıyor ve hayatımın en güzel rüyasını görüyordum: Teddy'nin kıçını. Beni bu kadar kolay taşımayı nasıl başarıyordu? Nasıl oluyor da onun tek omzuna sığabiliyordum? Bir kaplumbağanın etrafından dolaşırken, "Lütfen beni düşürme," dedim ve pantolonunun belini kavradım.

"Çok sıkı tutma, yırtabilirsin. Sakin ol. Seni düşürecek değilim." Yolun aşağısına doğru bağırdı, "Onu aldım! Bana bir bakın, ben Mağara Adamı Teddy'yim!.. Demek Rose sana çok fazla iş veriyor ha? Üzgünüm." Bunu çok samimi bir şekilde söylemişti. "O gerçekten de korkutucu biri."

"Sen daha Sylvia'yı görmedin tabii." Ailevi durumlarını bilmiyordum ama Rose ve Teddy'nin ayrı evliliklerden doğmuş çocuklar olduklarını tahmin ediyordum.

Teddy'den bahsederken sesinin o kadar soğuklaşmasını anlamak mümkün değildi. Teddy çok... sıcak biriydi. Hem de her anlamda. Beni tekrar düzeltmek için hoplattığında ellerim belinden kaydı. Teknik olarak tek yaptığım sadece tutunmaktı. Tepenin sonuna vardığımızda üzüleceğimi biliyordum.

Renata'nın karşısında durduk. Ona, tepenin bitmesine, yanımızdaki arabaya, hepsine kızgındım. "Şuna bak, bir patates çuvalı gibi."

Teddy beni yere indirirken, "Kızların, ayaklarını yerden kesen erkeklerden hoşlandığını sanırdım," dedi. "Ama bu pek öyle değil."

Renata bilmiş bir şekilde, "Bütün kızlar bundan hoşlanır," dedi. "Yanaklarının nasıl pembeleştiğine bak."

Aggie her zamanki ağırbaşlılığıyla, "Bu ikisi adına özür dilerim," dedi. "Birbirlerini kötü etkilediklerini düşünüyorum. Yemeğe gidelim mi? Bağımlılığım yüzünden yol üzerinde bir yerde durmamız gerekecek." Sanırım piyango biletlerini kontrol etmesi gerekiyordu.

Teddy, "Hanımlar," derken, isim etiketindeki Ateşli Genç yazısı gün ışığında ışıldıyordu. "Müsaadenizle." Koşarak arka kapıları açtı ve hanımların arabaya binmesine yardım etti. Benim kapımı da açtı ve binmeden önce kulağıma eğilip, "Hey," dedi, "harika kokuyorsun. Banyoda bedenini marine ettiğin için herhalde."

Kendimi koltuğa öyle bir bıraktım ki bütün araba sallandı. Omzunu hâlâ karnımda hissedebiliyordum.

"Bence bu çok eğlenceli oldu," dedi Aggie. Arkaya dönüp ona baktım. Kız kardeşiyle el ele oturuyorlardı, ne tatlı! Onu biraz olsun canlı görmek beni rahatlatmıştı.

"Ellerin nasıl?" diye sordum. *Elden ne gelir* dercesine omuz silkti. Renata kardeşinin elini nazikçe ovalamaya başladı.

Yaşlandığında seni seven biriyle yaşıyor olmak çok güzel bir şey olmalıydı. İşe başladığımdan beri bunu çok sık düşünüyordum. Bu düşünce bir şeylere geç kaldığım hissini tetikledi ve Melanie'nin benim için hazırladığı planı düşündüm. Hayatımın geri kalanıyla ilgili bir karar vermem gerekiyordu. Aman ne kolay!

Yol boyunca Teddy'ye güldük. Birkaç farklı karakter geliştirmişti:

- Hayvan Taşıma Aracı Şoförü Eddie ("Yerinizde durun, sizi gürültücü inekler!")

- Gergin Şoför Tedderick ("Eyvah, jant kapaklarım, amanın!")
- Providence'ın Badigardı Prescott (Sanırım bu noktada Kevin Costner'dan alıntılar yapıyordu ama emin olmak için kontrol etmem lazımdı.)

Şoför şapkasının ucuna dokunarak, trafik ışıklarında bekleyen bir yayayı tatlı bir şekilde selamlarken, "Ben bu iş için doğmuşum," dedi. "Hayat amacımı bulmama yardım ettiğiniz için size çok teşekkür ederim."

(Benim yeni hayat amacımsa, o gri tüvit kumaşın altındaki bedeniydi.)

Aggie, "Bizim için bir zevk," diye yanıtladı. Renata ise sırıtarak camdan dışarı bakmakla yetindi.

Mutluluk arabayı doldururken, Providence'tan ayrılmanın hiç de zor bir şey olmadığını fark ettim. Hele ki birinin sırtında bağırıp havayı tekmeleyerek taşınırken. O güne dek birçok Parloni oğlanıyla tanışmıştım ama bunu yapacak kadar işini önemseyen tek kişi o olmuştu. Teddy'ye baktım: Dikiz aynasından inanılmaz bir sevgiyle patronlarına doğru gülümsüyordu.

Beni yere indireli çok olmuştu ama hâlâ kalbim omzunda atıyormuş gibi hissediyordum. Nabzım bir daha düzelmeyecekti sanki. Ona tutulduğumu anlamamasını umuyordum. Gece dizlerimin üstüne çöküp Melanie'nin bunu fark etmemesi için dua etmeliydim yoksa beni öldürürdü.

Teddy bana baktığında midemin kasıldığını hissettim. "İyi misin sen?" Başımı sallayıp gülmek zorundaydım çünkü gerçek cevap *muhtemelen hayır*dı.

Teddy, Rolls-Royce'u ürkütücü görünen bir restoranın önüne çekti. Bina baştan ayağa sarmaşıklarla kaplıydı. "Hedefimiz Snobsville'e ulaşmış bulunuyoruz," dedi ve iyi bir şoför olarak Aggie'yi araçtan indirdi ve güvenli bir şekilde kaldırıma ulaşana dek kolundan çıkmadı.

"Sıra bende," diye bağırdı Renata. Kapımı açıp araçtan indim. Restoranın görünüşüne bakılırsa, kıyafetim biraz basit kaçacaktı. Belki Teddy ve ben civarda bir hamburgerci bulabilirdik. Renata üstünü başını toparlarken, "Acıktım," diye söylendi ve damarlı elleriyle saçlarını düzeltti. "Ve çok da susadım." Aggie'nin koluna girdi ve arkalarına bile bakmadan restorana yöneldiler.

Teddy arabanın anahtarını valeye vermeden önce şoför şapkasını ve üzerinde Ateşli Genç yazan ceketini çıkarıp yolcu koltuğuna bıraktı. Seksi pantolonu ve beyaz gömleğiyle kalmıştı. Kravatını bağlarken, müşterisiyle buluşmaya lüks bir iş yemeğine giden genç bir profesyonel gibi görünüyordu.

Altın saatinden yansıyan gün ışığı göğsümü hedef alıyor ve kalbimi kör ediyordu. Onu izlediğimi fark edince cilveli bir bakış attı. "Özel okulda okudum. Kravat bağlamayı biliyorum." Kravatla işi bittiğinde, sıra saçlarını toplamaya gelmişti.

"İnsanın tipi güzel olunca, her tür ortama uyum sağlayabiliyor tabii." Bunun ne kadar adaletsiz olduğunu düşünerek başımı salladım. Restoranın camını işaret ettim. "Şuna bak, Renata çalışanları nasıl da paniğe sokmuş. Hangi masayı önerirlerse önersinler bir bahane bulup beğenmeyecek."

"Tadını çıkaramadıktan sonra yaşlı ve zengin olmanın ne anlamı var ki?" Haklıydı. Ön kapıdan içeri girdik. Kulağıma eğilip, "Sence benim tipim ne kadar güzel?" diye sordu. Elini belimde hissettim.

"Theodore," diye tısladığımda sadece gülümsemekle yetindi. Rezerve edilmiş dört kişilik bir masa vardı ama çalışanlar aceleyle çift kişilik iki masayı hazırlamakla uğraşıyorlardı.

Renata yemeklerini yiyen düzinelerce şık görünümlü insanın içinde, "Biz burada oturacağız. Siz ikiniz birlikte otursunuz," diye bağırdı. "Ne kadar da romantik." Herkes çatalını bırakıp bana doğru baktı. Kıyafetimdeki her bir kusurun incelendiğini hissediyordum. Renata'nın işi daha bitmemişti. "Ruthie, sen de gerçek bir randevuya çıkmadan önce biraz alıştırma yapmış olursun."

"Gerçek bir randevu?" diye tekrarladı Teddy. "Bana bir çimdik atsana. Son kontrol ettiğimde gerçektim."

"Ne kastettiğini biliyorsun." Utançtan pespembe kesilmiştim. Biz masamıza doğru ilerlerken herkes çatalı bıçağı bırakmış, sessiz bir şekilde bizi izlemeyi sürdürüyordu. Teddy sandalyemi çekti, ben de yavaşça oturdum.

"Menüde fiyatlar yazmıyor," dedi Teddy. "Bu pek hayra alamet değil."

Garson yanımıza geldi ve "Arkadaşlarınız sizin adınıza sipariş vereceklerini söylediler," dedi. "Herhangi bir sebeple tüketemediğiniz bir gıda var mı?"

"Fakir olmam dışında yok." Güldüğümü görmek Teddy'yi mutlu etmişti. Ellerini ovuşturdu. "Beleş yemek. Her şey harika ilerliyor. Kaplumbağama bu kadar kafayı takmış olmam normal mi?" Telefonunu alıp bir mesaj yazdı. "Mel arada mesaj atıp durumundan haberdar edeceğine söz verdi."

"Bazen çok hasta bir kaplumbağa olduğunda, bahaneler yaratarak gidip kontrol ederim."

Başını salladı. "Bunun nasıl bir his olduğunu anlayabilecek tek kişisin. Nasıl oluyor da onları Sürüngen Hayvanat Bahçesi'ne ücretsiz götürebiliyoruz?" Masanın altından ayağımı dürttü. "Form meselesini kim akıl etti?"

"Nesillerinin tehlikede olduğunu biliyordum, ben de birkaç yeri aradım ve hayvanat bahçesinden birkaç kişi Providence'a geldi. Formlar benim fikrimdi tabii. Fazladan evrak işi yapmaya bayılırım," diye şakalaştım ama kendimle dalga geçmemden hoşnut olmamış bir tavırla başını salladı.

"Yani nesli tükenmekte olan bir tür için kapsamlı bir rehabilitasyon programı yarattın. Hem de tek başına. Senin o korkunç Sylvia'nın bunu onaylamadığına dair bahse girerim." Sorunun cevabını yüzümden okuyabilmişti. "Mel bana para toplayacağınızı söyledi. Providence sakinlerinin koltuk minderlerinin altındaki bozuklukları toplasak bile en az on tane Noel partisini finanse edebiliriz."

"Önemli değil."

"Ama önemli olmalı. İnsanlar senden çok fazla şey alıyor. Rose'un seni ezmesine izin verme." Konuyu değiştirmek için telefonun ekranını gösterdi. Melanie, TJ'in peçete kutusuna özenli gözlerle baktığı bir selfie göndermişti. Kafasına kâğıttan bir hemşire kepi takmış, kepin üzerine de kızıl haç çizmişti. Teddy sevgi dolu bir sesle, "Bu kız tam bir manyak," dedi.

Bir an için hayalimde ikisini evlendirdim. Bu, düğünlerinde anlatabilecekleri çok tatlı bir hikâyeydi. *Ben de ona dedim ki, senden başkasına güvenemem. Kadehlerimizi gelinime kaldıralım!* Ben de tahminen düğün sonunda yemek şirketi çalışanlarının boş bardakları toplamalarına yardım edecektim.

Bu can sıkıcı hayale rağmen ses tonumu kontrol etmeyi başardım. "Kaplumbağa babalarının da mola vermeye ihtiyacı vardır."

"Bunun garip olduğunun farkındayım. Benim hiç evcil hayvanım olmadı." Çocukken ona bir midilli bile alabilirlerdi. Daha konuyu kurcalamaya fırsat bulamamıştım ki kederli bakışlarla masa örtüsünü düzeltti ve "Pekâlâ, burası cidden lüks bir yer. Diğer Parloni oğlanlarına da öğle yemeği ısmarlıyorlar mıydı?" diye sordu.

"Sanmıyorum. Bence sen özelsin. Yani..."

Yumuşak bir sesle, "Özelim demek, çok kibarsın," diye onayladı. Küçük ekmeklerden birini alıp tereyağına buladıktan sonra ağzına attı. "Son oğlan nasıl biriydi?"

Arkama yaslandım ve çatal bıçak takımını düzelttim. "Adı Phillip'ti. Gazetecilik okuyordu ve spor ayakkabılar üzerine bir blogu vardı. Şaka çamaşırlarını ütüleme meselesi onun için bardağı taşıran son damla oldu."

"Nasıl ya? O sürekli bana şaka yapmakta kullandıkları leopar desenli eski tangayı mı kastediyorsun? Çarşaflarımın arasında çok daha kötüleriyle karşılaşmışlığım var." Bunu oldukça yüksek sesle söylemişti, yan masaların bakışlarını üzerimize çevirdiğini hissettim. "O tangayı Japon usulü katlayıp bir kibrit kutusuna sığacak hâle getirdim."

Güldüm. "Bazen sen de düzenli bir çocuk olabiliyorsun demek ki."

"Seninle tanıştığımdan beri her şeyi katlıyorum. Hayatım boyunca darmadağınık yaşadım. Ben de bir etiket makinesi istiyorum. Eşyalarıma da dövme yapmak istiyorum. Bana Phillip'ten önceki çocuktan bahset." Teddy ağzına ikinci bir ekmek daha sokuşturdu.

Gülümsemesinin altında derin ve gerçek bir şey görmüştüm ve bu dikkatimi dağıtmıştı. Galiba bir Prescott olmak sandığım kadar kolay bir şey değildi.

"Phillip'ten önce Brayden vardı. On dokuz yaşında, kronik işsiz bir çocuk. İşe alındığına çok şaşırmıştı. Bu kadar mutlu olması içimi acıtmıştı. Ön büroda takılır, ayağıma dolaşıp dururdu."

Ağzındakini yutmadan sordu: "Onu nasıl hurdaya çıkardı?"

İstemsizce güldüm. "Renata ölü taklidi yaptı. Brayden da ardına bakmadan kaçtı ve bir daha hiç dönmedi. Hâlâ da öyle sanıyordur." Başımı çevirdim ve gülüşmekte olan Renata'yla Aggie'ye baktım. "Yaptığı çok gereksiz bir şeydi. Bazen onun gerçek bir şeytan olabileceğinden şüpheleniyorum."

"Sanırım bunu benimle de denedi. Ama televizyonun kanalını değiştirdiğimde kalbi tekrar atmaya başladı. Peki Brayden'dan önceki?" Üçüncü ekmeğini de yağlarken birden durdu. Yüzümdeki ifadeyi kontrol edememiş olabilir miydim? "Çok pardon, ekmek görünce kendimi kaybettim. Parmaklarımın kusuruna bakma."

Tereyağlı ekmek parçasını tabağıma koydu. Bunu kendim de yapabilirdim ama gerek kalmamıştı. Ve tam da bu yüzden o, yediğim en lezzetli tereyağlı ekmekti.

İki lokma arasında, "Luke yirmi yaşlarındaydı," dedim. "Tepeden aşağı kaykayla inerken bir kaplumbağaya çarpıp yuvarlandı. Providence'a dava açmaya kalkıştı ama onu arazide kaykay kullanmaması için uyardığım her ânın kaydını tutmuştum. Tarih ve saatleriyle birlikte."

Teddy övgüyle, "Her avukatın hayalindeki müvekkil ve de

örnek bir çalışansın," diyerek beni utandırdı. Bana bir *iyilik timsaliymişim* gibi davranıyordu. "Bir tane daha?" Elini ekmek sepetine uzattı. "Biraz karbonhidrata ihtiyacın var. Çok şükür bugün seni hazır çorba içmekten kurtarabildim."

"Evet, lütfen. Ben de senin babanı bir davadan kurtardım. Ki bu da daha fazla miras alacağın anlamına geliyor." Garsonun uzattığı şarap kadehini aldım ama içmeden masaya bıraktım.

Renata restoranın diğer ucundan, "İç onu," diye bağırdı.

Teddy başını salladı. "İşte ben buyum. Şimdilik sadece zaman öldürüyor, kesinlikle hakkım olan mirasa kavuşacağım günü bekliyorum." Bu defa ekmeği biraz daha sert bir tavırla yağlıyordu. "Tabii bunun için önce Rose'un cesedini çiğnemem lazım."

Yeniden gülümsemesine ihtiyacım vardı. "Şerefe, Teddy. Renata ve Aggie Parloni'nin en uzun süre hizmet veren yardımcısı olduğun için tebrikler!" Kadeh tokuşturduk ve ekşi şarabımdan bir yudum aldım. Tadı berbattı ama büyümek zorundaydım.

Mel'in iş yemeğinde olmakla ilgili söylediklerini hatırladım. Belki de Jerry'nin oğluyla profesyonel bir görüşme yapmayı denemeliydim.

"PGŞ bugüne dek bizim varlığımızın bile farkında değildi. Bu incelemenin tam olarak neden yapılacağını anlayamıyorum. Bizi hepten unutmuşlardı." Sesimdeki küskünlüğü fark etmiş gibiydi.

"Ortaya çıktım ve her şeyi mahvettim, değil mi?" Biraz bekledi ancak cevap veremediğimi görmek içindeki ışığı söndürmüştü. "Varlık ve borçları inceleyecek ve yönetim kuruluna bir sunum yaparak onlara PGŞ'ye en çok parayı neyin kazandıracağını söyleyecek. Eğer bu tepenin yüksek binalarla kaplanmayı hak ettiğine karar verirse, bunu yapacaktır."

PGŞ'ye dair başka hangi bilgilere sahip olduğunu merak ediyordum. "Peki ya Rose yaşlılara zaafı olan sevimli biri mi?"

"Muhtemelen çocukken oyuncak bir buldozeri vardı." Yüzündeki boş ifade hoşuma gitmemişti. Telefonunu aldı ve esneyerek konuyu kapattı.

"Muhtemelen mi? Bunu net olarak bilmiyor musun?" Şarabımdan bir yudum daha aldım. "Belki onu bizi ziyaret etmeye ikna edebilirsin. Eğer Providence'ı bizzat görürse..."

"Sana kendimle ilgili bir bilgi vereyim." Göz göze geldiğimizde, bakışlarındaki keskin ifadeyi gördüm. Karşımda saçmalıkları bir kenara bırakmış, yetişkin bir adam vardı. "Birileri bir Prescott olarak herhangi bir konuda onlara fayda sağlamamı umduğunda, bunu anlayabilirim. Senden çok hoşlanıyorum, o yüzden sana bunun nasıl sonuçlanabileceğine dair sadece bir ipucu vereyim. Ben bu işlere karışamam. Eğer onların kararları üzerinde en ufak bir etkim olabileceğini sanıyorsan, gerçeklerden zerre haberin yok demektir."

Duygusal bir tepki verdim. "Providence'ın hayatlarının bu döneminde evlerinden koparılmayı asla hak etmeyen birçok yaşlıya ev sahipliği yapıyor olması umurunda değil mi? Bu stres onları öldürebilir."

İşverenlerine doğru baktı ve gözlerindeki pişmanlığı hissettim. "Umurumda. Ama sana yardım edemem. Ben istesem bile, Rose buna izin vermez."

Bölüm 11

Garson konuşmamızı bölerek önümüze sıkıcı, hiç de iştah açıcı görünmeyen salatalarımızı bıraktı. Salatanın üzerinde dişimizin kovuğunu bile doldurmayacak kadar minik sos damlacıkları vardı ve tabağı süsleyen çiçekler yol kenarından toplanmış gibiydi. Midemden yükselen gurultu, Melanie'nin hayal kırıklığına uğradığında çıkardığı sese benziyordu.

Teddy çatalının ucundaki şeyi kaldırarak, "Bu bir domates mi?" diye sordu. Çaresizce konunun değişmesini umuyordu. "Yoksa yarı saydam bir pancar mı? Ya da ölü bir soğan?"

"Bu bir domatesin hayaleti," dedim ve çatalımla tabağı karıştırıp yenilebilecek bir şey aradım. "Beleş yemek karşısında nankörlük yapmak istemiyorum ama şu anda tereyağlı ekmek çok daha cazip geliyor."

"Annenle baban hâlâ beraber mi?" diye sordu Teddy. Başımla onayladım. "Ne iş yapıyorlar?"

Sanırım malum gerçeği açıklama zamanım gelmişti. Bu hiç seksi bir gerçek değildi ve insanlar bunu duyduklarında benim neden böyle biri olduğumu çözmüş gibi davranıyorlardı. "Şu anda bir Rahip Kızı'yla yemek yiyorsun." Şarabımdan bir yudum daha aldım.

"İçme onu," dedi Teddy.

"Rahip çocuğu olduğumu öğreneli daha bir saniye bile olmadı ve şarap içemeyecek kadar muhafazakâr olduğuma mı karar verdin?" Kadehteki şarabı tek dikişte bitirdim. Ağzımda kalan tat, yanan bir kibrit yutmuşum gibiydi.

"Hayır, içme dedim çünkü tadını beğenmediğin gayet açık. Renata'nın istediği her şeyi yapmak zorunda değilsin. 1.50 boyunda biri sana ne yapabilir ki?" Teddy suyundan bir yudum aldı. Sonuçta şoförümüz oydu. "Hâlâ kiliseye gidiyor musun?"

"Ailemi ziyaret ettiğim zamanlarda olay çıkmasın diye gidiyorum. Ama burada gittiğim bir kilise yok. Babamı hayal kırıklığına uğratıyorum." Tüm bu duyguları KonMari usulü katlayıp bir kibrit kutusuna sığdırabiliyor olmam inanılmazdı. Ben kiliseye olan inancımı, babam da bana olan inancını yitirmişti. İlk önce hangisi gerçekleşmişti? Kadehimi kaldırıp garsona seslendim. "Bir tane daha lütfen."

Renata restoranın diğer ucundan bize doğru bağırdığında, etrafımızdaki müşteriler suratlarını ekşittiler. "Siz iki aşk böceği ne konuşuyorsunuz bakalım?"

Teddy cevap verme işini bana bıraktı. Renata'nın kulakları iyi duymadığından bağırmak zorundaydım. "Baba meseleleri?"

Bıçağını şöyle bir sallayıp, "Devam edin," dedi. Başımı çevirdiğinde Teddy'nin gözlerindeki neşeli ışıltıyı görmek, çevredekilerin bakışlarını umursamamamı sağlamıştı. Kime neydi ki?

Midemdeki şarap sıcak ve hoş bir his veriyordu. Sanırım bunun tadını çıkarmalıydım. Ekmekleri işaret ettim ve Teddy benim için bir tanesini daha yağlamaya başladı. "Sen bir şekilde benden daha iyi yapıyorsun," dedim ve her nasılsa bunu hiç tuhaf karşılamadı. "Karnım aç ve şimdiden sarhoşum." Garson ikinci kadehimi muazzam bir zamanlamayla önüme bıraktı.

"Daha sadece iki küçük ekmek ve bir domates hayaleti yedin. Ana yemekte ne var acaba?"

"Piliç ızgara," diye yanıtladı garson. "Ama önce çorbanız gelecek."

"Küçük tavuklarla doyamayacak kadar açız. Siparişi değiştirebilme şansımız var mı? Hadi biftek yiyelim. Senin için uygun mudur, Ruthie?" Garson sinirli bir şekilde yanımızdan ayrıldı. Ama Teddy kendinden memnundu. "Başıma bela açıyorum ama olsun."

"Tanrıya şükür yemeği Parloniler ısmarlıyor. Beş kuruşum yok." Aslında Teddy'nin bana olan borcuna da saydırabilirdim ama artık umurumda değildi. Onunla zaman geçirmek bir karnavalda olmak gibiydi ve ödediğim ücretten memnundum.

"Unuttum sanma." Elini arka cebine attı ve çıkan yırtılma sesi yan masadaki kadınlardan birinin Teddy'nin kalçalarına endişeli gözlerle bakmasına sebep oldu. Teddy kalçasına vurdu ve "Ah, hayır," diye inledi. "Şimdi olmaz, burada olmaz."

Masanın altından bakıp ne olduğunu anlamaya çalıştım. "Ne oldu?"

Şaşırmıştı. "Dalga geçiyorsun, değil mi? Ceketimdeki Ateşli Genç etiketini görmedin mi? Üzerimdeki, parçaları birbirine cırt cırtla tutturulmuş bir striptizci kostümü."

"Bu kostümü kaç defa kuru temizlemeciye götürdüm, kim bilir benim hakkımda neler düşünmüşlerdir!" İkinci kadehimi yudumlarken, kuru temizlemecideki çalışanların bana neden öyle baktıklarını anlamaya başlamıştım.

Şeytani bakışlarla, "Hayatında birtakım ateşli adamlar olduğunu düşünmüşlerdir," dedi. Bu defa cüzdanını çok hafif bir cırt sesiyle çıkarmayı başarmıştı. "Karşıma bir İyilik Meleği daha çıktı. Hoş bir bayan bunu çamaşırhanede bulmuş. Zaten İyilik Melekleri hep kadınlardır. Erkeklerin hepsi çöp." Cüzdanını açtığında, çizgi filmlerdeki gibi bir güvenin uçarak cüzdandan çıktığını hayal ettim. Eskimiş banknotları karıştırdı. "Yirmi dolar. Teşekkür ederim."

Borç kapanmıştı. Aramızdaki bu bağın silinmesinden hoşlanmadığımı fark ettim. Deri cüzdanı, Ortaçağ'dan kalmış ve üzerinden binlerce at geçmiş gibi görünüyordu. Cüzdanı açıp içindeki her bir fişi ve kartı okumak istiyordum. Uyumadan önce

onu yastığımın altına koymak istiyordum. Ah, hayır. Bu hiç iyi değildi.

Sırf muhabbet olsun diye, "En son kiminle çıktın?" diye sordu.

"Erkek arkadaşımın adı Adam'dı. Evet, biliyorum, tam da babamın onaylayacağı bir erkek adı." Garson önümdeki dolu salata tabağını aldı. "Çıkıyorduk. Yani bence çıkıyorduk. On altı yaşından... mezuniyet balomuzdan sonraki sabaha dek."

"Kulağa oldukça enteresan bir hikâye gibi geliyor." Bir kez daha muhabbetimiz bölündü. İkimizin önüne de küçük birer kâse pembe çorba konmuştu. Ve çorbalar soğuktu. "Affedersiniz, bu nedir acaba?" diye sordu Teddy.

"Litvanya'ya özgü soğuk pancar çorbası." Garson bunu ifadesiz bir suratla söylemeyi başarmıştı. Teddy de zekice davranarak acı çektiğini gizlemeye çalıştı. İşverenleri bizi izliyordu.

"Eh, deneyelim bakalım." Çorbadan bir kaşık aldı ve düşünceli bir şekilde kıstığı gözlerini tavana çevirdi. Sırada ne vardı? Beğenecek miydi, beğenmeyecek miydi? Bunu neden umursuyordum? Daha da geç olmadan Jerry Prescott'ın tavsiyesini dinlemem gerekiyordu. Ne zaman geç olacaktı bilmiyordum ama sonum iyi görünmüyordu.

Tepkilerini diken üstünde izlemek yerine, kendi deneyimlerime odaklanmalıydım. Çorbadan bir yudum aldım. "Tadı şekere bulanmış pastel boyaya benziyor."

"Bir leğen dolusu pancar sosunu verandaya koymuşlar, sonra da üstüne yağmur yağmış," diye karşılık verdi Teddy. Yine de yemeye devam etti.

Başımı çorbama eğdim ve sırıtarak, "Tam üstüne bastın," dedim.

"Gülümsemeni seviyorum. Sen gülümseyince şuramda bir şeyler kanatlanıyor." Karnına vurdu. "Ee, Adam'la neler olduğunu anlatmak ister misin? Kalbini mi kırdı? Onu öldürmemi ister misin?" Bana Melanie'yi hatırlatıyordu.

Şarabın etkisiyle itiraf ettim. "Mezuniyet gecesi kötü geçti. Ben onun için yanlış verilmiş bir karardım. Ertesi sabah da akıl

almak için babama gitti. Kötü bir durumdu." Sesim titredi. İçeride ne konuştuklarını bilerek babamın ofisinin kapalı kapısına bakarken midem bulanmıştı.

"Bunu yapmamalıydı. Babana gitmek ne demek? Senin özel hayatını ihlal etmiş."

"İhlali bilmem ama..."

"Kendi duygu ve tecrübelerinin seninkilerden daha önemli olduğunu düşünmüş. Bu beni çok sinirlendiriyor. Ne demiştim sana? İnsanlar senden çok fazla şey alıyor."

"Hiç bu açıdan düşünmemiştim." Şarabımı bitirdim. "Eh, işte bu benim son... tecrübemdi. Providence'ta çalışmaya başladığımdan beri de bir erkek arkadaş bulmak benim için yapılacaklar listemde yer alan ve uğraşmak istemediğim bir angaryadan ibaretti. Melanie ortaya çıkana kadar tabii."

Vay be, şarap cidden işe yarıyordu. Bu saatte sarhoş olmuştum ve çok sakıncalı da olsa fena tutulduğum adamın karşısında oturuyordum. Tahminen o anda cam kadar şeffaftım. "Bu öğleden sonra Melanie'ye bir cevap vermem gerekiyor..."

"Sasaki Metodu hakkında," diye cümlemi tamamladı. "Benden bu konuda seni ikna etmemi istedi. Ama ben bunu yapmanı istemiyorum. Dışarısı balta girmemiş bir ormandan farksız." Suratını ekşitti. "Ve bir kez daha söyleyeceğim, erkeklerin hepsi çöp."

"Sen de erkeksin."

"Çöp."

"Eğer yirmi beş yaşımdan doksan beş yaşıma dek bir huzur villasında tek başıma yaşamak istemiyorsam, bir şeyler yapmam gerekiyor. Bana dürüstçe cevap vermeni istiyorum. Eğer bu gerçek bir randevu olsaydı, beni nasıl değerlendirirdin?" Bu çok belirsiz ve platonik bir soru olmuştu. Kendimi şaşırtıyordum.

"Tam olarak kendin gibisin ve yapman gereken tek şey de bu." Bu belirsiz cevabın beni tatmin etmediğini görünce biraz daha düşündü. "İyi bir dinleyicisin, eğlencelisin, zekisin ve dürüstsün... Benim yerimde olmayı istemeyecek tek bir erkek bile

yoktur." Bakışları bir çizim kalemi gibi yüzümde dolaşıyordu. "Her şeyinle çok güzelsin."

Bu sözler beni çok etkilememişti çünkü ağzından çok kolay çıkmışlardı. Belli ki hazırda bekleyen, ezbere iltifatlardı. "Çok kibarsın." Benmerkezci bir tip olmasına rağmen, dinleyen taraf benden ziyade oydu. Tekrar göz göze geldiğimizde midemde bir kıpırtı hissettim.

"Radarında kimse var mı peki?" diye sordu.

"Kesinlikle kimse yok." Bu düpedüz yalandı ama bunu duyduğunda kötü bir haber almış gibi yüzünün solduğunu görmek hoşuma gitmişti. Ne kadar sinir bozucu bir soruydu bu böyle. Tabii ki radarımdaki kişi Teddy'ydi. Bu bir kasırgaya kapılıp havaya savrulmak kadar doğal bir şeydi. Onun içinde dalgalanan ve ona dair ne varsa aydınlatan elektriği takdir etmemek mümkün değildi.

Onun yerine kasırgaya tutulsam çok daha kolay olurdu. Hiç değilse sigortam vardı.

"Radarında kimse yok demek." Cevabımı değiştirmem için bana bir şans daha veriyordu. Benden ne istiyordu ki? Ela gözlerindeki o limon sarısı detaylara ve o detayların sadece doğrudan gün ışığına maruz kaldıklarında ortaya çıkmasına bayıldığımı söylememi mi?

"Benim radarım arızalı."

Bu cevap da onu mutlu etmemişti. Herkesin ona âşık olmasını bekliyordu. "O zaman tamir edelim. Nihai hedefin ne? Mel bana hayallerindeki nedime elbisesini gösterdi bile."

"Lila rengi, biliyorum." Gerçekten ne istediğimi söyleyemezdim. Arka planda *Cennetten Gelen* oynarken kanepemde uzanıp alma ve verme arasındaki dengeyi kurabilmiş bir adamla sevişmek istiyordum. "Sana nihai hedefimin ne olduğunu söylemem. Kolayca travmatize olabildiğini söylemiştin." Bu kadar cesur konuşabilmek harika bir hisli. Etkisini gözlerinde görebiliyordum.

"Beni travmatize et." Elini uzatıp masa örtüsünün üstüne koydu. Bu bir talepti. Dokun bana. Ver. "Bunu yapmanı istiyorum."

Bu daha sonra geriye dönüp baktığımda, bir iş gününde lüks bir restoranın ortasında elimi eline koyabilecek cesaretim olsaydı her şeyin nasıl ilerleyebileceğini merak edeceğim an mıydı? Elimi uzatsam o parmaklar kıvrılıp elimi sıkıca kavrar mıydı?

Ver, ver, ver.

Tepkisini görmek için, "Sadece kendime normal, hoş bir adam bulmak ve kanepemde oturup öpüşmek istiyorum," dedim. Tepkisi pek de olumlu değildi. Kaşlarını çattı, elini geri çekti ve uzanıp dokunacak cesaretim olup olmadığını öğrenme şansımı yitirdim. Gerildiğimi gizlemek için gülümsedim. "Ne var? Çok mu sıkıcı geldi?"

Yüzü asıldı. "İnternette sadece öpüşmekle yetinecek birini bulmak pek kolay değildir."

"Öpüşmekle yetinmek istediğimi kim söyledi?"

Önümüze gelen tabaklara baktım. Biftek ve patates, kesinlikle hazır çorbadan daha güzel bir menüydü. Kabuğumdan çıkmaya zorlanmış olmak, alıştığımdan daha iyi beslenmemi sağlamıştı. Teddy gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Eğer ona karşı ufacık da olsa bir şeyler hissettiğimden şüphelense, bana kibar ama acıyan gözlerle bakacağını biliyordum. "Bunu yapacağım."

"Neyi?"

Aşırı neşeli ve özgüvenli bir şekilde telefonumu çıkardım. "Hadi bakalım, bir kez kabul ettikten sonra asla geri dönemeyeceğim o şeyi yapalım." Mesajı yazıp Teddy'ye okudum. "Sasaki Metodu ha? Ben varım."

"Gerçekten emin misin?" diye sordu. "Mel tuttuğunu koparan biridir. Birini bulacağına eminim."

"İş ve özel hayat arasında bir denge kurmak istiyorum ve eğer bu şansı tepersem hayatımda hiçbir şey değişmeyecek." Gözlerinin içine bakıp onun sadece komşum ve arkadaşım olduğunu düşündüm. Sorun yoktu. Mesajı gönderdim.

Mel'in bir şeyler yazdığını gösteren noktalardan sonra ekranım emojilerle doldu. Birbiri ardına elmaslar, kalpler, yüzükler ve şampanya şişeleri gönderiyordu. Dans eden bebek ve sallanıp

duran maymun gifleri ekranı neşeyle doldurmuştu. Bir an için o kadar duygulanmıştım ki ağlayabilirdim. Bana yardım etmeyi bu kadar çok mu istiyordu?

Öğle yemeğinde şarap içmek güzel şeydi.

Lüks bir restoranda, yakışıklı, kibar bir adamla oturuyordum ve o da bana yardım etmek istiyordu? Cesaretimi topladım, uzanıp elini hafifçe sıktım ve tepki vermesine fırsat bırakmadan elimi geri çektim. "Sonuçta kaybedecek neyim var ki?"

Renata restoranın diğer ucundan, "Ben size biftek söylememiştim," diye bağırdı. Ve şimdi hayatlarımızı kaybetme riskiyle karşı karşıyaydık.

Bölüm 12

Öğleden sonraki Dikiş Grubu: Eğlen ve Söylen etkinliği için eğlence merkezini hazırladım.

Yarın Teddy yeni işindeki ikinci haftasını tamamlayacaktı ve ben de ona tişörtüne takabileceği, küçük bir askeri madalya hazırlıyordum. Gözümde canlandırabiliyordum: Rozeti göğsüne takacaktım. Asker selamı verip gülecekti ve akşam yemekte ne olduğunu soracaktı.

Sanırım bu, bir ev arkadaşına sahip olmaya en yakın tecrübemdi. Ya da bir en yakın arkadaşa. Parlonilerin evlerinde cana yakın bir genç adam olmasından neden keyif aldıklarını anlayabiliyordum. Teddy birkaç gün önce İyi Komşu Kavanozu diye bir şey icat etmişti ve gıda alışverişlerime yaptığı ilk katkıyı kavanoza atmıştı. Tesis dışına çıkmaktan nefret ettiğimi bildiğinden, alışveriş işlerini o üstlenmişti. Elinde bir liste olmasını seviyordu.

Her market alışverişinden, çok iyi bir komşu olduğum için bana tatlı bir şeyler alarak dönerdi.

Eğlenip söylenecek sakinleri beklerken, kas hafızamı güçlendirmek için eğlence merkezinin kapısını test ettim. Kilitli kapıların verdiği o noktayı koyma hissini seviyordum. Kilitsiz kapılar

ise gevşeklik hissi yaratıyordu ve buna tahammül edemiyordum. Bir süredir bu kapı testlerini sık sık yapıyordum.

Melanie patikada yürürken, "Konferans aramanız nasıldı?" diye sordu. Bir zamanlar ben de onun gibi o stresli toplantılara katılmak zorunda değildim ve bunu çok kıskanıyordum. Acaba Sylvia da hep böyle mi hissediyordu?

Elimi kapı kolundan çektim. "Tutarlı davranmaya çalıştım. Her neyse, senin burada ne işin var? Ofise göz kulak olman gerekiyordu."

"Sana bize hangi iğrenç görevleri verdiklerini sormama fırsat bırakmadan kaçıp gittin. Oturduğum yerden bıyıklarının terden parıldadığını görebiliyordum." Melanie, scooteriyla yanımızdan geçen tesis sakinlerinden birine coşkuyla gülümsedi. "Merhabalar Bayan D'Angelo." Cep telefonunu çıkarıp bana doğru salladı, "Rahatla biraz. Çağrıları cep telefonuma yönlendirdim."

Tesis sakinlerine gittikçe daha sıcak davranmaya başladığı için onu övebilirdim ancak dikkatim dağılmıştı. "Ve ofisi kilitlemedin, değil mi? Mel, ofise geri dön."

Elini çiçekli çitlere doğru kaldırmış, manikürünün fotoğrafını çekmekle meşguldü. "Rose bu defa ne istedi?"

"Sigorta bilgilerimizi. Ayrıca her zaman Sylvia'nın hazırladığı birtakım ileri seviye raporları istiyor. Bu süreçte yardımına ihtiyacım olabilir." Tek terleyen bıyıklarımız olmayacaktı. "İçimde kötü bir his var. Banka hesaplarımıza erişim sağladılar. Konuşmalarına bakılırsa, tesisin batmakta olan bir gemi olduğunu düşünüyorlar. Sanırım Sylvia'yı aramalıyım."

E-postalarımın hiçbirini yanıtlamamıştı. Düzenli olarak bilgi vermem konusunda ısrar eden oydu ama artık kendimi tacizci gibi hissetmeye başlamıştım. Tekneden filan mı düşmüştü acaba? Güvertede sarhoş bir şekilde güneşlenirken sızacak tipte bir kadın değildi.

Melanie #el fotoğrafını Instagram'a yükledi. "Olmaz öyle şey. Her şeyi kendi başına halledebildiğini kanıtla. On beş bin yıldır geçici işlerde çalışıyorum ve öğrendiğim tek bir şey var: Bugün

gözünü korkutan her şey, ileride bir iş görüşmesinde anlatabileceğin harika bir öyküye dönüşür."

"Unuttun sanırım, benim hedefim bir daha asla iş görüşmesine gitmemek."

Eğer Sylvia döndüğünde işleri batırdığımı görürse, seneye işten atılmış olacaktım. Bir kez daha ailemin bodrum katındaki çekyatı düşündüm, belki de beni bekliyordu. Pek âdetim olmadığı hâlde içimden dua ettim.

Geçici Personel Melanie, şirketime olan bağlılığımdan hiç etkilenmiyordu. "Providence'ta kendine bir villa seçtin mi? Mezar yerini de almışsındır sen? Ah, Ruthie... Bir an önce Sasaki Metodu'na odaklanmamız ve seni tekrar yaşayanların diyarına döndürmemiz gerekiyor."

Gitmek üzereydi ki, "Hey, bir dakika dur," dedim. "Sasaki Metodu'na dair her şeyin aramızda kalmasını istiyorum. İnsanlar böyle bir şey yaptığımızı öğrenmemeli. O yüzden de Teddy ile aramıza bir çizgi çekmeliyiz."

"Katılıyorum. Bence o bir sınav."

"PGŞ'nin bir sınavı mı?" Bunu hiç düşünmemiştim.

"Hayır. Aşk tanrıları tarafından gönderilmiş bir sınav. Hani aç karnına markete gittiğinde verdiğin sınav gibi. Eğer yanında alışveriş listen yoksa kendini bir anda arabada yemek üzere bir kara orman pastası alırken bulursun. Senin alışveriş listende neler var?"

Nasıl bir cevap vermem gerektiğini biliyordum. "Granola ve tuvalet temizleyicisi."

"Aynen öyle," diye bağırdı. "Alışveriş örneğinden çıkardığımız dersi erkekler konusuna da uygulayacağız. Bazıları gerçekten çok lezzetlidir ama sağlığın için iyi değildir. Teddy'nin senin evinde takıldığını biliyorum. Ki sık sık onun rüyalarına girdiğini de biliyorum."

Anlatmasını istesem de, "O bir sınav değil," dedim gözümü bile kırpmadan. "Biz komşuyuz."

"Geçen gün sen Bayan Tuckmire'ı ziyarete gittiğinde Teddy

ofise uğradı. Ona daha önce hiç âşık olup olmadığını sordum." Melanie altdudağını kemirerek uzaklara doğru baktı.

İç organlarım paslı bir testerenin ucundaymış gibi hissettim. Eğer bir kelime daha ederse, içim parçalara ayrılacaktı. "Beni ilgilendiren bir konu değil. Seni de öyle, Melanie Sasaki."

"Beni asıl üzen, soruyu sorduğumdaki gülüş şekliydi. Birini sonsuza dek, düzgün bir şekilde sevmenin genlerinde olmadığını söyledi." Bu bir uyarıya benziyordu. Utançtan içim sızladı. Mel ofise doğru yürümeye başladı. "Alışveriş listeni unutma," diye seslendi. "Abur cubur yok!"

Doğru zamanda yapılmış bir uyarıydı çünkü tek istediğim şey o araba pastasıydı. Şehrin ışıklarını izleyebileceğimiz bir köşede, gerçekten romantik bir şekilde... Düğmelerim çözülecek, fermuarlarım açılacak, inleyerek verdiğim nefeslerle arabanın camları buğulanacaktı.

Birinin hızlı adımlarla bana doğru geldiğini duydum. Teddy patikadan aşağı koşuyor, hemen ardından da Renata scooteryla geliyordu. Onları karşılamak için dışarı çıktım. "Neler oluyor?" Teddy dostane bir şekilde kaşını kaldırdı ve koşarak yanımdan geçti. Kalbim, topuklarının altındaydı.

"Bana karşı küstah davrandı, ben de biraz enerji atması gerektiğine karar verdim. Gölün etrafında bir tur at, gözüm üzerinde." Renata onu şeytani bir keyifle izliyordu. Teddy dimdik bir duruş ve rahat hareketlerle koşarken saçları vişne gibi ışıldıyordu. Ona dair detayları fark etmeyi bırakmam lazımdı. Ama Teddy çok fitti.

"Bundan emin değilim," dedi Renata. (Ah, hayır. Bunu yüksek sesle mi söylemiştim?) "Mesai başlangıç saati konusunda çok yaygara koparıyor, ben de onun yaşam tarzını elden geçiriyorum. Koşusu bitince de karalahana ve tofulu smoothie içecek."

"Bu zalimlik."

"Ben harika bir işverenim," diyerek kendini savundu Renata. Ardından gelen, "Bak seeen," yorumuyla birlikte, bir dakikadır cevap vermeden sadece Teddy'yi izlediğimi fark ettim.

Renata'nın kuşkulu bakışlarına rağmen kendimi durduramıyordum. Teddy çok ilgi çekiciydi. Bir göz mıknatısı gibiydi. Görülmeye değer tek şey oydu. Koşarken yürüyüş yapan iki tesis sakiniyle karşılaşmış, geri geri koşarak onlarla muhabbet etmeye koyulmuştu. Kahkahaları gölü aşıyor, benim içimde çınlıyordu.

"Bak seen," diye tekrarladı Renata. "Bu konuda ne hissetmem gerektiğini bilemiyorum."

Gözlerimi Teddy'den ayırdım ve scooteriyla yanımızdan geçmekte olan Bayan Penbroke'a el salladım. "Eğlen ve Söylen'e çok az kaldı, unutmayın."

"Aklımda Ruthie," diye cevapladı Bayan Penbroke. "Dikiş iğnem ve söylenecek şeylerimle birlikte orada olacağım." Renata'ya sert bir bakış attı.

"Noel partisi için de iki dolarlık bir bağış getirebilirseniz çok sevinirim." Tesis sakinlerinin ne kadar çok içtiğini bildiğimden, Noel partisi için para toplama işine yılın ilk gününden başlıyordum.

Renata güneş gözlüğünün sapını scooterına vurdu ve "Odaklan," dedi. "Küçük bir kuş bana senin yakında et pazarına giriş yapacağını söyledi. Seni baştan yaratmak için de bir katalog çıkarmamı rica etti." Renata beni baştan ayağa süzdü. "Valentino'nun tasarım çizgisi hakkında ne düşünüyorsun?"

Lanet olsun Melanie. Renata, her şeyi Sylvia'ya yetiştirecekti. "Evet, bu doğru. Birileriyle buluşmaya çıkmayı düşünüyordum. Ama Porvidence'ın yeni sahipleri yönetim sürecimizi büyük bir incelemeye aldılar ve Sylvia da neredeyse Noel'e kadar burada olmayacak. PGŞ'nin benden istediği incelemelere odaklanmam lazım." Ne kadar da sorumluluk sahibiydim. "Ayrıca düzenlemem gereken bir Noel partisi var. Partilerimize hiç katılmadın ama ciddden büyük bir organizasyon. Hepsine birden yetişebileceğimi sanmıyorum," dedim ve bunun doğru olduğunu fark ettim. "İş-yaşam dengesi kurma konusunda en ufak bir deneyimim bile yok."

"Akıllı kızsın sen. Her şeyi halledersin. Ayrıca zaten gönlünü birine kaptırmışsın bile. İşte geliyor."

Teddy, "Tahmin edeyim, bir tur daha koşmamı isteyeceksin," dedi ve Renata'nın cevabını bile beklemeden koşmaya devam etti. Yanımdan geçerken, içimde parıldayan bir enerji dalgası hissettim.

Renata ellerini kaldırıp dürbün gibi gözlerine dayadı ve "Böyle anlarda yaşadığım tatmin duygusunu tahmin bile edemezsin," dedi. "Sanki atım Kentucky Yarışı'nda en önde koşuyormuş gibi. Onu bir tayken alıp büyüttüm. Ve şimdi nasıl da koşuyor."

"Gönlümü Teddy'ye kaptırdığım filan yok. O benlik bir tip değil. Ben de onun tipi değilim zaten." Korkarak sordum, "Sence devam edecek mi?"

"Kramp girerse koşmayı bırakıp yürümesi gerekebilir."

"Neyi kastettiğimi biliyorsun."

Renata derin bir iç çekti. "Maalesef ki ikinci haftasını da tamamlayacakmış gibi duruyor."

"Ev işlerini yapıp çamaşırlarını yıkamıyor mu?" İçimden geçenleri kelimeye dökmemek için zor duruyordum: *O sana yardım ediyor. Hayatına giren bu harika şeyi kabul et, seni sersem kadın.* Sanırım başıma Melanie gibi biri geldiği için, aynı şeyler bana da söylenebilirdi.

Renata vites değiştirmeden önce, "Bu konularda sinir bozucu derecede becerikli," dedi. "Yaşlı bir kadından bir hayat dersi duymak ister misin? Hayat, sadece dert yanabileceğin çekici biri olduğu zaman katlanılabilir bir şeydir. Eğer Aggie olmasaydı, 1990'ları atlatamazdım. Seninle cehennemde görüşeceğiz, Karl Lagerfeld."

Güldüm. "Pekâlâ, hayat dersi için teşekkürler."

Başıyla gölü işaret etti. "Seni Aggie'ye benzetiyorum. İkinizin de hamuru aynı. O yüzden bu çocuk dövme stüdyosunun anahtarlarını alıp ardına bile bakmadan beş saat uzaklıkta bir yere gittiği zaman kalbinin kırılacağını biliyorum."

"Bana uygun birini bulabilmeyi umuyorum. Senin yaşına geldiğimde, bir şeylerden dert yanabileceğim çekici biriyle olmak

istiyorum." Telaşla açıkladım, "Senin yaşına geldiğimde derken, senin yaşlı olduğunu söylemek istemedim tabii."

Renata koluma okşadı. "Zamanın kendisi kadar yaşlıyım. İşte geliyor. Nefes alışlarına bakılırsa o kadar da fit değil. Son turu için çok çaba sarf etti. Oysa bilmiyor ki..."

Teddy yanımızdan geçerken atletik bir tavırla, "Bir tur daha," dedi, "koşucu kafasına gelmek üzereyim."

Renata hem etkilenmiş hem sinir olmuştu. "Bu oğlana karşı gerçekten daha zeki olmam gerekiyor."

"Ve benim de gerçekten Eğlen ve Söylen için hazırlanmam gerekiyor," diye yanıtladım ama tabii ki bu bir işe yaramadı. Uzanıp gömleğimin kollarını dirseklerime kadar sıvadı. Gömleğimi eteğin beline soktu ve eteği biraz yukarı doğru çekti. Melanie'nin Sasaki Metodu için moda danışmanı olmayı kabul etmiş olmalıydı. Gömleğimin ilk iki düğmesini açtı.

"Bir beden daha küçük giysiler al. Ayrıca bel hattının olduğu yer burası. Büyük birkaç kemer al ve bu bölgeye sıkı bir şekilde tak." Belime hayali bir çizgi çizdi. "Hem senin yeni şeylere karşı olan tavrın nedir böyle? Maaşın mı yetmiyor?"

"Eskiden kilisenin ikinci el mağazasında çalışıyordum, o yüzden gayet yeni kıyafetlerin de bağışlanabildiğini biliyorum. Çevre için doğru olan da bu. Ayrıca evet, kısıtlı bir bütçem var."

Renata saçımdaki tokayı çekiştirdi. Onun için zor bir hareketti ve böyle anlarda onun ne kadar güçsüz olduğunu çok net hissediyordum. Ona bu kadar teslim olmamın nedeni de buydu. Ufak tefek geveze kadının tekiydi ama isteği dışında doksan bir yaşında bir bedene sıkışmış durumdaydı.

Ondan bekleyebileceğimden çok daha şefkatli bir sesle, "Kendine bir bak," dedi, "senin gibi bir kızla birlikte olabilmek, her erkeğin yakalamak isteyeceği bir şans. Ve aradığın adamı bulduğun zaman, senin gibi bir kızı asla bırakmayacaktır."

Dönüp eğlence merkezinin camındaki yansımama baktım. Renata küçük mucizeler yaratma konusunda çok başarılıydı. Kendimi bir barın önünde durmuş, bana doğru yürüyen adama

elimi kaldırıp selam verirken hayal edebiliyordum. *Ruthie? Sonunda seninle tanışabilmek ne güzel. Harika görünüyorsun.* "Teşekkürler, ben de öyle düşünüyorum."

Teddy karşımızda ellerini dizlerine dayamış, nefes nefese duruyordu. "Hissettiğin fiziksel durumlar hakkında detaylı bilgi istiyorum," dedi Renata. "Seksenlerden beri hiç koşmadım. Ya da yetmişler. Altmışlar." Biraz daha düşündü. "Hayatımda hiç koşmadım."

Teddy baldırlarını ovuşturarak, "Sıcak bir his, bir yanma hissi. Ama çok güzel," dedi. Kıyafetleri terden bedenine yapışmıştı. "Sanki yeterince derin nefes alamıyormuşum gibi. Yanıyorum ve düzgün göremiyorum." Başı aşağıda, kaldırıma konuşuyordu. Varlığımın farkında değil gibiydi.

Yanaklarındaki rengi ve alnını kaplayan ışıltılı ter damlalarını görmek ne kadar beklenmedik bir sürprizdi. Duvarın ardından duyacağım nefesler de böyle mi olacaktı? Hayatım boyunca son birkaç günde düşündüğüm kadar seks düşünmemiştim. Gömleğimi eski hâline getirmeye çalıştığım sırada Renata güneş gözlüğüyle bana öyle bir vurdu ki gözlük kırılıverdi.

Teddy'ye dönüp, "Topla şunu yerden," dedi. Teddy dizlerinin üzerine çökebildiği için aşırı mutlu görünüyordu. "Eve döndüğümüzde benim için bir mektup yazacaksın. Mektubu Céline'in şu anki kreatif direktörüne göndereceğiz. Sayın Bayım, güneş gözlüklerinizin kalitesi gittikçe düşüyor."

Teddy yerdeki gözlük parçalarını toplayarak, "Tabii," diye cevap verdi. Derken nihayet başını yukarı kaldırdı.

"Kendine gelebildin mi?" dışında söyleyebilecek bir şey bulamamıştım.

Ama kendine gelmiş gibi durmuyordu. Renata'nın kıyafetim üzerinde yaptığı müdahaleler onu şaşırtmıştı. Gözleri, Renata'nın düşmanı olan gün ışığının doğrudan vurmakta olduğu göğüs bölgemdeki dekolte üçgenindeydi. Kollarım, belim, saçlarım... Gözünü bile kırpmadan beni incelerken, göğsü hızla inip kalkıyordu.

İşte o anda, olağanüstüydüm.

Bölüm 13

Kapıyı arkamızdan kilitlediğim sırada, "Bütün gün saatin beş olmasını bekledim," dedi Melanie. "Sonunda beni evine davet ettin. Şov başlasın!"

Patikada ilerlerken, "Evim o kadar da heyecan verici bir yer değil," diye uyarsam da, benim sıkıcı uyarı ve mazeretlerime aldırmıyordu.

"Farkında mısın bilmem ama ben hâlâ anne ve babamla birlikte yaşıyorum. Sen kendine ait bir evde yaşayan, yetişkin bir kadınsın. Ve. Ben. Çok. Heyecanlıyım!" Bahçeye atlar atlamaz kaplumbağaların olduğu bölmeye gidip bir süre onları izledi ve sonra da Teddy'nin kapısını çaldı.

Kendi kapımı açarken, "Evde değildir," dedim. "Ayrıca o davetli değil, unuttun herhalde?"

Mel, Teddy'nin kapı kolunu çevirdi ve kafasını içeri uzattı. Harika, bunca şey yetmezmiş gibi bir de güvenlik meselesi için endişelenmeye başlayacaktım. "Selam! Teddy, müsait misin?" diye seslendi Melanie ancak evde en ufak bir ses bile yoktu.

Teddy kendisine bir... yuva mı yapmıştı? İçeride enkazdan kurtarılmış gibi görünen bir tekli koltuk, koltuğun üzerinde de afgan örgüsü bir battaniye vardı. Yanındaki sehpayı yol kenarın-

da bulduğundan emindim. Sehpanın üzerinde benden aldığı *Kadın Sağlığı* dergisi ve şekerlemeyle dolu beyaz bir kâse duruyordu. Mobilyalarını benim gibi mi dizmeye çalışmıştı? İçeri doğru birkaç adım attım. Dökülmeye başlamış alçıdan duvarın üzerine tahta kalemiyle devasa bir televizyon çizmiş, üzerine de marka olarak TeddyVİZYON yazmıştı.

"Şükür ki evsahibi babası," dedi Melanie. "Ev değil harabe sanki."

"İnan bana, önceki hâli düşünülünce bu çok büyük bir ilerleme." Küçük battaniyesini katlama şekli, kalbimde değişik hisler uyandırıyordu.

Melanie içeri doğru biraz daha eğildi. "Yaa, şuna bak. Bir kaplumbağa tankı. TJ geri geldiği zaman bahçeye dönerse zatürre olacağından korkuyordu."

Teddy hakkında hiçbir şey bilmiyormuşum gibi davranması beni çileden çıkarıyordu. O tankı depodan çıkaran kişi bendim. "Evet, biliyorum."

"Küçük oğlunu bu kadar çok özlemesi ne kadar tatlı. Aman Tanrım!" Melanie'nin tepkisi, skandal niteliğinde bir şey görmüş gibiydi. "Kütüphaneye gidip *Aptallar İçin Sürüngenler ve Amfibikler* kitabını almış! Sence de Teddy gelecekte çok tatlı bir baba olmayacak mı?"

Eminim o bebeği küçük bir zafer sembolü gibi elinde gezdirip dururdu.

"Uzak gelecekte. Önce kendisinin büyümesi lazım." Melanie'yi çekiştirip kapıdan çıkardım. "Gel gidelim artık. Adamın biraz mahremiyeti olsun."

Benim bölmeme geçtiğimizde Mel, "Tam da Teddy'nin tarif ettiği gibiymiş," dedi. "Winnie the Pooh'un ağaç evi gibi demişti. Sürekli senin evine gelmeye çalışmasına şaşmamalı." İki evi birleştiren ortak duvara vurdu. "Seksi bir adamla kapı komşusu-sun. Sersem ve tuhaf ama inkâr edilemez derecede seksi. Nasıl bir duygu?"

"Çoğu zaman rahatsız edici ama hoş bir şekilde."

Melanie şaşkın bir şekilde gülümseyerek, "Nasıl?" diye sordu.

"Fırınımdaki zamanlayıcı çaldığı anda duvarın diğer yanından seslenip rüyasında ona harika bir yemek pişirdiğimi söylemesi gibi."

"Rüyalarında senin evini görüyor demek," dedi yumuşak bir sesle. Sehpamın üzerinde bir kâse şekerleme vardı –tıpkı Teddy'nin evindeki gibi– ve Mel eğilip şekerlemelerden birini aldı. "Ama seni ancak rüyasında görür."

"Atıştırmalık bir şeyler alacağım." Mel'in planımızdan cayabileceğini düşünerek oyalana oyalana bir aperatif tabağı hazırladım. 1950'lerin ev kadınları gibi bir çaba hâlindeydim. "Bahçede oturmak ister misin?"

"Olur ama önce etrafa bir göz atacağım." Üzerine tüm bedenini kaplayan hayali bir adli tıp kıyafeti giymişti. Ama bu beni çok rahatsız etmiyordu, sonuçta evimde skandal yaratacak bir şey yoktu.

Peynir tabağını ve krakerleri bahçeye, artık Teddy'nin masası olarak gördüğüm yere bıraktım. Ardından da bardakları ve limonatayı götürdüm. Resmen bir cuma akşamını yaşıtım biriyle sosyalleşerek geçirecektim.

Melanie, "Ne kadar düzenlisin," diye seslendi içeriden.

"Sanırım," diye cevap verdim ve Teddy bir güvenlik görevlisiymiş gibi elinde bir telsizle bahçeye daldı. Masadaki atıştırmalıklara şöyle bir göz attı: "Oley be!"

(İşte bir sır: Olması gerekenden daha büyük bir peynir tabağı hazırlamıştım.)

(Daha da büyük bir sır: Kalbim göğüs kafesimden fırlayıp kendini onun spor ayakkabılarının altına atmıştı.)

"Ben resmen..." Konuşması, telsizden gelen cızırtıyla kesilmişti. "Açlıktan ölüyorum."

"Kapını kilitlememişsin," diye suçladım onu. "Melanie az önce evine girdi. Hem sen burada ne yapıyorsun? Bu özel bir toplantı."

Omuzlarını silkti. "Evimde çalınacak bir şey yok." Karşı çıkmak üzereydim ki konuşmamız bölündü.

Telsizin diğer ucundan Renata, "Lokasyonunu bildir, Panda," diye komut verdi. Teddy'nin cevap vermediğini görünce bir kez daha denedi. "Ona bunun işe yaramayacağını söylemiştim. Panda, bana yanıt ver. Lokasyonun nedir? TAMAM." Birkaç saniye geçti ve üzerimizden bir kuş sürüsü uçtu.

Teddy derin bir iç çekti ve telsizin yanındaki düğmeye basarak, "Anlaşıldı, Moda Kurbanı. Tamam. Biraz zaman alabilir. Ruth Bebeği büyük birer tabak peynir, üzüm ve kraker hazırlamış. Üstelik masada benim için üçüncü bir bardak daha var. Tamam."

"Bir cuma akşamı bahçede peynir partisi," dedi Renata. "Şarap da var mı? Ne tür peynirler olduğunu tarif et. Tabii ki TAMAM."

Teddy peynirleri tarif ederken –*sarı bir kapı tamponu, vıcık vıcık beyaz bir hokey diski, gizemli parçalardan oluşan iğrenç bir tür*– içeri girdim ve Melanie'yi yatak odamdaki şifonyerin üstündeki şeyleri incelerken buldum. "Teddy geldi."

"Tamam, güzel," dedi. Şaşkın görünüyordu. "Makyaj malzemelerinin hepsi bu kadar mı?" Far paletimin kapağını tırnaklarıyla, bir petri kabını açar gibi açtı.

Yalan söyledim. "Emin değilim, banyoda da bir şeyler olabilir."

"Banyoya çoktan baktım. Her neyse, bu palet çok eski ve çöpe atılması gerekiyor." (Haksız değildi, mezuniyet balomdan beri aynı paleti kullanıyordum.) "Bir ara kıyafetlerine de bakacağım. Metot'un üçüncü haftasında."

Sesimi alçaltarak, "O buradayken Sasaki Metodu'nun ayrıntılarına girmeyeceğiz," dedim. "Sıkılıp gidene kadar bizimle oturmasına izin vereceğiz."

"Güzel plan." Bahçeye çıktı. "Selam Teddy, ah selammmmm peynirler!" Bıçak gıcırtıları ve şakalaşmalar eşliğinde peynirleri dilimlemeye koyuldular.

"Biz konuşurken Renata scooterının gazına basıyor," dedi Teddy ve avcuna topladığı krakerlerden birini gösterişli bir hareketle bana doğru uzattı.

Olabildiğince kibar bir tavırla, "Sanırım gitsen daha iyi olacak," dedim. Bugüne dek hiç bu kadar incitici bir şey duymamış gibi tepki verdi. "Bu konunun özel kalmasını istiyorum."

"Arkadaş değil miyiz?" Zayıf noktamdan vuruyordu. "Eğer babama ya da Sylvia'ya anlatacağımı düşünüyorsan, öyle bir şey olmayacak. Sadece yardımcı olmak istiyorum."

"Ah, bırak kalsın. Ondan kurtulmak imkânsız." Melanie bana bir kâğıt uzattı. "Önce şunu imzalamanı istiyorum."

Feragatname gibi bir şeydi.

"'Ruthie Maree Midona –ah, demek tam adımı bu yüzden sormuştun– Sasaki Metodu'na (bundan böyle sadece 'Metot' olarak anılacaktır) katılarak, bunu gönüllü olarak yaptığını ve sürecin herhangi bir noktasında iptal hakkı olduğunu kabul etmektedir.'"

Melanie araya girdi, "Ama umarım böyle bir şey yapmazsın."

Okumayı sürdürdüm. "'Kişi, Melanie Sasaki'yi Metot'un uygulanması sonucu doğabilecek olan ve aşağıda listenen (ancak bunlarla sınırlı olmayan) her türlü durumun yükümlülüğünden muaf tutacaktır.'"

Sorumlu tutulamayacağını söylediği maddeleri sesli olarak okudum:

- İncinmiş duygular
- Karşılanamayan beklentiler
- Çevrimiçi flörtün bir sonucu olarak yaşanabilecek duygusal kargaşa ve sıkıntılar
- Randevuya çıkılan kişi tarafından öldürülmek (bu noktada Teddy neredeyse boğuluyordu)
- Beklenmedik bir hamilelik sonucunda çıkabilecek masraflar (bu defa boğulma sırası bana gelmişti)

- Tavsiye edilen herhangi bir görsel düzenlemeden (bundan böyle "Baştan Yaratma" olarak anılacaktır) kaynaklanabilecek masraflar
- Metot'a katılmanın kaçınılmaz sonucu olarak gerçekleşecek düğünle ilgili çıkabilecek masraflar

"Her bir maddenin altına paraf at," dedi Mel.

İncinmiş duygular maddesine paraf atmadan önce uzun süre tereddüt ettim. "Çok yaratıcısın. Bu şablonu nereden buldun?"

İmza satırında duraksayan kalemime bakıyordu. "İnternette bulup düzenledim. Metot'a gönüllü olarak katıldığını kabul etmen çok önemli. Kâğıdın alt kısmına bakarsanız, Sasaki Metodu isminin telif haklarını almış olduğumu görebilirsiniz. Yani aslında daha almadım ama nasıl yapıldığını bilsem alırdım. Demek istediğim, bu harika fikrimi çalmaya kalkışmayın. Bir gün bu metot sayesinde zengin olacağım."

Sesimin çok cansız çıkmaması için çabalayarak, "Bunu memnuniyetle imzalayacağım," dedim. "Ama gizliliğe dair bir madde istiyorum."

"Listeye öyle bir madde koymamıştım."

Bakışlarımı Jerry Prescott'ın oğluna çevirdim. Gözleri kapalı bir hâlde, mutlu mutlu krakerlerini çiğniyordu.

Sözleşmeye bir madde ekledim: *Ruthie Maree Midona'nın Metot'a katılımı ile ilgili tüm bilgiler kesinlikle gizli kalacaktır.*

"Hepimiz imzalayacağız. Ne olursa olsun, bunun aramızda kalmasını istiyorum. Ayrıca mesai saatleri içinde Metot'tan söz etmeyeceğimiz ya da uygulamayacağımız hakkında bir madde ekleyeceğim. Ofis malzemeleri de Metot için kullanılmayacak."

"Tüh!" dedi Melanie. "Artık çok geç. Ofisten dokuz tane dosya kâğıdı ve yarım kaşık kadar mürekkep çaldım bile. Kusura bakma, Teddy, babana geri ödeyeceğim. Ama sözleşmeyi koyduğum şeffaf dosyayı özel olarak kendi paramla aldım."

"Sakin ol, babama bir şey söylemeyeceğim." Sırası geldiğinde Teddy kalemi aldı ve yaptığım eklemelerin yanını imzaladı.

Şaşırtıcı bir imzaydı bu: Yetişkinlere özgü, bir gayrimenkul satış sözleşmesinin altına yakışacak tipte bir imza. "Yoksa söyleyecek miyim? Belki de ben aslında burada gerçekleşen küçük dosya kâğıdı hırsızlıkları için gönderilmiş bir casusumdur."

Ne zaman bir espri yapsa, gülüp gülmediğimi kontrol etmek için bana bakıyordu. Gülümsediğimi görünce arkasına yaslandı ve hayallerindeki hayatı yaşıyormuş gibi bir ifadeyle üzüm yemeye koyuldu. Melanie ve ben de sözleşmeyi imzaladık.

Telsizden yükselen ses, "Deneme bir-ki," dedi, "Moda Kurbanı geliyor, tamam."

"Beni rahatsız etmiyor," dedi Melanie. "Aslında bana, yaşlanmanın çok da korkulacak bir şey olmadığını hatırlatıyor."

"Biraz daha peynir getirsem iyi olacak."

Teddy almayı bilen elinde peynir bıçağı, ağzı tıka basa bir şekilde, "Daha fazla peynirimiz mi var? Kendimi tutmam gerekmiyor muydu yani?" diye sordu.

"Bu senin kendini tutmuş hâlin miydi?"

Ciddi bir ifadeyle ağzındakileri yuttu ve "Ruthie Maree," dedi, "benimle evlenir misin?" Ve bunu itiraf etmekten nefret etsem de, kalbim bu soruyu duyduğunda içimde yıldızlar çarpıştı.

Melanie dosyasının kapağını kapattı. "Buradaki işim bitti. Unutma, lila rengi bir nedime elbisesi."

Daha fazla atıştırmalık getirmek için içeri girdiğimde, "İğrenç olduğunu düşündüğüm peynir bile iğrenç değilmiş!" dedi Teddy. "İçinde bal ve ceviz olan bir krem peynir bu. Uyumlu olalım diye lila rengi bir kravat takacağım."

Gizlice dinlemek için mutfak tezgâhına yaslandım.

Mel, "Sakın Ruthie ile evlenmeye kalkışayım deme," diye çıkıştı. "Bu konuda da bir çalışmamız olacak ama seni gördüğüm ilk andan beri bildiğim bir şey var ki sen onun tipi değilsin."

Sesinden anladığım kadarıyla, muazzam beyaz dişlerini sergileyerek güldü ve "Ben herkesin tipiyim," diye yanıtladı.

Melanie azarlayan bir tonla, "Böyle düşünmen bile onun tipi olmadığını kanıtlıyor. Belki de Sasaki Metodu'nun bir sonraki

adayı sen olmalısın," dedi ve buzdolabını kurcalarken içimde anlık ve çok gerçek bir korku hissettim. Teddy dışarı çıkacak, kadınlarla buluşacak, büyüleyici bir şekilde onları güldürecekti. Yani onun olayı buydu. Ama artık onu tanıyor ve bunu yapmasını istemiyordum. Ah, hayır.

Derken Melanie içimdeki korkuyu daha da güçlendirdi. "Bir sevgilin olmadığını varsayıyorum. Eğer varsa, kendinden utanmalısın."

"Sence bir sevgilim olsa, Tanrı'nın unuttuğu bu yerde altmış yıllık bir yatakta uyuyor olur muydum?" Çiğnemekte olduğu krakerin kıtırtıları ile birlikte ekledi, "Sence sevgilim olsa, kaplumbağalardan aşırdığım marullarla mı beslenirdim?"

Atıştırmalıklarla birlikte bahçeye döndüğümde Renata, elinde boş bir kadeh ve scooterının sepetinde bir şişe şarapla köşeyi dönüyordu. Rahat bir tavırla Teddy'ye dönüp, "Ben geldim. Şişeyi aç," diye emretti.

"Selam Moda Kurbanı," dedi Melanie. "Sanırım peruğun yan dönmüş." Haklıydı. Peruğun kâkülleri Renata'nın kulağındaydı. "Benim yaşımdaysan, peruğun sadece yana dönmüş olması bile bir lütuftur." Renata yürümeye niyeti yokmuş gibi masanın dibine dek scooterıyla geldi. "Ne medeni bir ortam. Ne kaçırdım bakalım?"

"Oldukça yaratıcı bir feragatnameyi imzalayışımı kaçırdın ve Sasaki Metodu'nun ilk haftasına başlamak üzereyiz," diye yanıtladım. "Tabii Mel bize bunun ne anlama geldiğini açıklayabilirse."

Melanie bir an durup kendini toparladı ve gizli dosyasından bir metin çıkardı. "Sekiz haftalık programın 1. Haftası," diye başladı ve duraksadı. Renata'nın varlığı özgüvenini sarsmıştı. Anlaşılabilir bir durumdu. Bu kadın milyarder bir CEO'nun bile kendini sorgulamasına sebep olabilecek biriydi.

"Devam et," diye cesaretlendirdim.

Melanie sayfaları çevirdi ve sessiz bir şekilde, "Hatırlatmak isterim, bunu daha önce hiç yapmadım," dedi.

"Başla," diye komut verdi Renata. "Metot'unu bize sat." Bü-

yük bir kraker kırıntısı. O anda gençliğine dönmüş, bir yönetim kurulu masasının başına oturmuş, tir tir titreyen bir çalışanın bir sonraki SEKSİ Mİ, DEĞİL Mİ sayısının kapağını sunmasını bekliyor gibiydi.

Melanie'ye dönüp, "Sadece bana açıklıyormuşsun gibi düşün," dedim.

Ve Mel anlatmaya başladı: "Ruthie'yi düşününce, onun bir alışma sürecine ihtiyacı olduğuna karar verdim. Bu sebeple, Ruthie'nin ilk dört haftanın sonunda hedefimize ulaşıp gerçek bir randevuya çıkabilmesi için çeşitli aktiviteler yapacağız. Sekizinci haftanın sonuna geldiğimizde de onun kendisini gerçekten seven, hoş bir adamla mutlu bir beraberlik yaşadığını görmek istiyorum. Zaten sonrasında Metot'a ihtiyacı kalmayacak. İlk ödevimizle başlayalım." Hep birlikte kâğıda doğru eğildik. "Ruthie, bir erkekte görmek istediği tüm özellikleri, randevularda yapmaktan hoşlanacağı şeyleri ve onu bir erkekten soğutacak her türlü şeyi yazacak. Burada doldurması gereken bir sürü sütun ve liste var. Bu konuda başarılı olduğunu biliyoruz."

"Dört hafta? Sekiz hafta?" Renata etkilenmemiş gibiydi. "Peki ya şimdi?"

Teddy ile göz göze geldik. Tıpkı benzin istasyonunda beni baştan ayağa süzdüğü andaki gibi hissediyordum: Sanki gözlerini kısmış, anlık bir duraksamayla beni değerlendiriyor gibiydi.

Melanie bir takvim çıkartmıştı. "Şu an buradayız. Altıncı haftaya ulaştığımızda, Ruthie'nin Noel partimize bir erkekle gelmesi gerekiyor. Ve sekizinci haftada, yani yeni yılın ilk gününde, Ruthie yalnız uyanmamalı." Göz kırptı, sırıttı ve kahkaha attı. Evet, her birini yaptı.

Teddy'ye döndüm. "Ee, sen ne düşünüyorsun? Sence sekiz hafta ulaşılabilir bir hedef mi?"

"Fazlasıyla." Elini omzuna attı ve kaşlarını çattı. "Ya programda fazla ilerlersen? Evlerimizi ayıran o ince duvarı unutma."

Melanie umursamaz bir tavırla, "İşler o noktaya geldiğinde sen çoktan taşınmış olacaksın," dedi. "Seni neden ilgilendiriyor ki?"

"Sanırım öyle olacak." Komşuluk ilişkimizin bir gün bitecek bir proje olduğu gerçeği içimi karartıyordu. Ki bu durum, meto-da odaklanmam için bana daha fazla neden sunuyordu. Sonuçta bu kasabada bir an önce taşınıp gitmeyi planlamayan en az bir bekâr erkek olmalıydı, değil mi?

Renata, sert çedar peynirini kesmeye uğraşıyordu. "Sekiz hafta çok saçma. O erkeği bugün bulun." Aramızda uzanmakta olan kolunun kırılganlığı beni tereddüde düşürdü.

Kaç yıldır bu dünyada olduğu düşünülürse, tavsiyesini yok saymak küstahça olurdu. Her şeyi hesaba katan bir yaklaşımla ilerlemeyi düşünmeye başladım. Sonunda çıldırıp, "Tanrı aşkı-na, yeterince güçlü kemikleri olan biri şu peyniri benim için kes-sin! Pekâlâ, Parloni Metodu'na ne dersiniz?" dediğinde, hepimiz kendimizi duyacaklarımıza hazırlamaya çalıştık. "Bara git ve dişleri itici olmayan birini bul. Erkek ya da kadın fark etmez. Eve gelin, kıyafetlerinizi çıkarın ve yuvarlanın. Bizim zamanımızda bu işler böyle yapılırdı."

Teddy avucuna bir kraker bırakana kadar o muhteşem elini uzatıp bekledi. "Eminim Panda da şimdiye dek en az birkaç ya-takta yuvarlanmıştır."

"Bu söylediğin cinsel tacize girer," diye hatırlattım. "O senin çalışanın."

Teddy sadece omuzlarını silkti. "Gerçekleri söylemek taciz sayılmaz." Şok geçirmemi filan mı bekliyordu? Bu zaten bildi-ğim bir şeydi. Böyle bir surata ve nükleer bir etkiye sahip bir adamın uyku tulumlarından tutun sayvanlı karyolalara kadar her türlü yataktan geçmemiş olması mümkün değildi.

Bakışlarımı kaçırmamayı başardım. Eğer öyle yapsam, beni tecrübesiz, küçük bir çocuk gibi görecekti. O anda, mevcut ışıkta, gözleri ne kahverengiydi ne de yeşil. Bu ara tonun bir adı var mıydı ki?

"Ama son zamanlarda değil," dedi. "Artık yataklarda yuvar-lanmıyorum."

"Bunu senin için tercüme edeyim." Renata kadehteki şarabı tek yudumda içti ve bana döndü. "Senin yatağında yuvarlanmak istiyor, Ruthie. Tanrım, bu ses tonu cidden işine yarıyor mu, Ted?"

Teddy telsizi dudaklarına yaklaştırdı ve "Şu anda meşgulüm, daha sonra tekrar sorun lütfen, tamam," diye cevap verdi.

Neden hepsinin gülüştüğünü biliyordum. Komikti çünkü benimki üzerinde yuvarlanılmaya değecek bir yatak değildi. Şaka kaldırabildiğimi göstermek için ben de gülmeye başladım ama büyük ihtimalle yüzüm kızarmıştı bile. Hem o benim yatağıma sığar mıydı ki? Kimi kandırıyordum, o kendini her yere sığdırmanın bir yolunu bulurdu.

Melanie çalışma sayfamdaki detayları açıkladı. Bunun için çok emek harcamıştı. Hava serinleyip sivrisinekler belirmeye başlayınca, Melanie eşyalarını toplamaya koyuldu. "Karşılığında senden bir iyilik isteyebilir miyim? Hayır diyebilirsin."

Renata'nın ceketini giymesine yardım ederken başımı salladım. "Söyle bakalım."

"Sözleşmem aralıkta bitiyor ve bu durum bana artık hayalimdeki mesleği bulmak istediğimi fark ettirdi. Çok uzun zamandır geçici işlerde çalışıyorum ve sanırım artık neyden keyif aldığımı bile unutmaya başladım. Acaba sen de benim için bir çeşit Midona Metodu geliştirebilir misin?"

Sesindeki kırılganlık kalbimi sızlatmıştı. Bana bu kadar çok mu güveniyordu? Ve ona hayır diyebileceğimden mi korkmuştu? Doğrusu, Melanie Sasaki için arabalarla dolu bir yola bile atlardım.

"Keşke daha önceden sorsaydın da senin kadar hazırlıklı olabilseydim. Şuna ne dersin, bana verdiğin çalışma sayfasını doldur. Ama erkekler için değil, işler için. Nasıl işlerden keyif alırsın? Seni bir işten neler soğutur? Hayalindeki işi bulmana yardım etmeyi çok isterim, Mel."

Gözlerim bahçemdeki kaplumbağa rehabilitasyon bölümüne

takıldı. Altı yaşındayken biri bana yönetici olmanın "hayallerimin mesleği" olduğunu söylese dehşete kapılırdım. Minik Ruthie burada olsa, koşarak Teddy'nin evine girer ve *Aptallar İçin Sürüngenler* kitabına sarılırdı.

Bölüm 14

Misafirlerim gittiğinde, neredeyse boşalmış olan tabakları içeri taşırken Teddy'ye dönüp, "Sanırım artık her ay Providence'ta bir peynir partisi düzenleyeceğim," dedim. "Her mevsimi kapsayan bir aktivite programı yürüttüğümü biliyor muydun?"

Kanepeme uzandı ve donuk bir sesle, "Evet, Bayan Midona, biliyorum," dedi. Yine de broşürlerden birini yüzüne bırakmadan edemedim.

"Noel partilerimiz cidden ses getiriyor, dalga geçmiyorum. Sayıları eşitlemek için Bakersfield Huzurevi'nin sakinlerini davet ediyoruz ve bir minibüs dolusu yaşlı adamı buraya getiriyorum. Sabah olunca da onları geri götürmem gerekiyor. Seksen yaş üzeri insanların utanç yürüyüşü çok uzun sürüyor."

Fırını ön ısıtmaya ayarladım. Küveti de doldurabilirsem, rutinimi koruyabilecektim. Olağandışı bir durum yoktu, tabii 1.95 boyunda bir emlak vârisinin kemerini çözmüş bir şekilde kanepemde uzandığı gerçeğini saymazsak. Sanki kendi evindeymiş gibi bir rahatlıkla devasa spor ayakkabılarını da çıkarıp atmıştı.

"Ee, peynir partisi fikrine ne diyorsun? Bence tesis sakinleri bunu sevecek."

"Elbette. Herkes peynir sever." Kanalları gezmeye başladı. Gülümsemiyordu.

"Sorun ne, Theodore? Anlat bakalım." Kanepenin ucuna, siyah çoraplı ayaklarının dibine oturdum. Ödev kâğıdımı bir sıkıştırmalı dosyaya takmıştım. "Mel sayfaya bir de *isim* hanesi koymuş. Sanki benden başka müşterisi varmış da, dosyaları karıştırmaktan korkuyormuş gibi. Eh, yapacak bir şey yok. Evrak ne derse o olur." İsim hanesine RUTHIE MAREE MIDONA yazdım. "Bir liste oluşturmam lazım. Bunu yapabilirim."

"Sadece sen ve ben olduğumuzda daha mutlu oluyorum." Kanepemde sadece bir adam için yer olduğunu biliyordu. "Daha önce hiç her gün aynı şeylerin tekrarlandığı bir yerde yaşamamıştım. Hepsi bu."

"Providence biraz öyledir."

"Hayır, ben buradan söz ediyorum. Sen, fırın zamanlayıcın, küveti dolduran borular. Ben çocukken..." bu noktada, zorlanıyormuş gibi duraksadı, "çoğu zaman geceyi nerede geçireceğimi bile bilmezdim. Annem ve babam düzgün bir velayet anlaşması yapmamışlardı ve işler planlı değil, doğaçlama ilerliyordu. Yazı turada kim kaybederse, o gece onda kalıyordum."

"Ben bunu kaldıramazdım."

"Benim de ne kadar kaldırabildiğim tartışılır." Biraz dikleşip sırtını kırlentlere yasladı. Ona doğru dönüp aynı şeyi yaptım. Bacaklarım, bacaklarının arasındaydı. "Biraz tuhaf bir tepki verdiğimi biliyorum. Ama bir süredir böyle yaşamaya alıştım ve biraz daha sürsün istiyorum."

Bir küvete uzanmış iki kişi gibiydik. Sanki yıllardır öyle oturuyormuşuz gibi hissediyordum. Tokasını çıkardı ve muhteşem siyah saçları, evcil bir hayvan gibi omuzlarına uzandı. Kaslı, hayvani bir erkek gibi görünüyordu. Dosyama doğru bakıp, "Listenden hoşlanmayacağımı biliyorum," dedi.

"Senin hakkında olmadığı için mi?" Gözlerini kırpıştırdığında, bunun doğru olduğunu anladım. "Teddy, o muhteşem narsisizm bölgesine çok yakın uçuyorsun."

Kalemimle dosyaya vurdum. Bakışlarının yarattığı etkiyi ve

yolladığı enerjinin beni kolumdan çekiştirip kendisine bakmam için yalvarışını görmezden gelmeye çalışıyordum.

"Muhteşem mi?"

"Sayın başkan, davaya ara veriyorum." Bacaklarını bacaklarıma yaklaştırdı. Gülümsememek için zor duruyordum. "Ne izleyeceğine karar ver lütfen. Kanal gezip durmana deli oluyorum."

"*Cennetten Gelen*'i açsana. İzlediğini biliyorum, duvarın ardından duyuluyor." Jenerik müziğini mırıldanmaya başladı: "Bir gün yalnız kalırsan, ben yanında olacağım, bir gün yolunu şaşarsan, bekliyor olacağım..."

Benimle alay mı ediyordu? Yüzümün yandığını hissettim. "Kulağını duvara filan mı dayıyorsun sen? O kadar kısık sesle izliyorum ki altyazıları açmak zorunda kalıyorum."

Başını salladı ve tatlı bir sesle şarkıya devam etti (tabii ki çok güzel söylüyordu, kötü olduğu bir alan var mıydı ki?). "Hepimiz bu inişli çıkışlı hayatın bir parçasıyız ama ne zaman akıllanacaksın sen?"

Taştan kalbime rağmen ben bile son mısraya eşlik etmeden duramadım. "Ne zaman akıllanacaksın, cennetten gelen?" Çok ahenkli söylemiştik. Sırıtarak yüzüne baktım. "Benim eziğin teki olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" *Lütfen eğer öyle düşünüyorsan şimdi söyle. Lütfen söyle ve içimdeki bu duygu dolu balonu patlat.*

"Eğer sen eziksen, ben de öyleyim demektir. Bu diziye bayılıyorum. Francine'in sutyen almaya gittiği bölümü açsana." Ayak parmaklarıyla belimde ritim tutarak jeneriği mırıldanmaya devam etti. Kucağımdaki boş sayfaya baktım. Belli ki yazacağım hiçbir şey benim de hoşuma gitmeyecekti. Eğer dürüst davranırsam, liste şuna benzeyecekti:

Hoşuma gidenler:

- Uzun boy
- Dövmeler
- Sihirli gözler

- Çıldırtıcı derecede güzel saçlar
- Almayı ve vermeyi bilen yetenekli eller

Hoşuma gitmeyenler:

- Teddy hariç herkes

Listeyi kurşun kalemle yazsam iyi olacaktı.

Hâlâ cevap vermemiştim. "O bölüme gelmeme daha üç sezon var. Her zaman sırasıyla izlerim. Ayrıca zaten o bölümü izlemene izin verecek değilim, seni sapık. Francine dizide liseye gidiyor."

Omuz silkti. "Hey, dizi yayınlandığında ben de liseye gidiyordum. Kız kardeşlerim ve ben tek bir bölümü bile kaçırmazdık. O zamanlar iple çektiğim tek şey o diziydi. Neyse, hangi bölümdeyiz peki? Özel *Cennetten Gelen* sistemini bozmak istemem."

(Bilmediği şey şuydu ki, forumumun düzenlediği dünya genelinde tekrar izleme etkinliği sağ olsun, gerçekten de özel bir sistem söz konusuydu.)

"Senelik olarak izliyorum ve sıralı ilerlediğimde daha tatmin edici oluyor. Alt hikâyeler, ana hikâyeyi çok güzel inşa ediyor."

"Eminim öyledir, Düzenli Kız." Kendi kendine sırıttı. "Senelik olarak izliyorsun ha. Enteresan bir kısıtlama. Hayalindeki adamla yapmak istediğin şey bu mu? Sarılıp dini bir televizyon dizisini izlemek mi? Bu sana evini mi hatırlatıyor?"

Sanki normal bir şeymiş gibi bacaklarımızı birbirine kenetlemiştik. Bu da sarılmanın bir çeşidiydi. Bir başkasının sıcak ve ağır varlığını bedenimde hissetmek? Bu gerçekten cennet gibiydi. "Bu benim de her hafta iple çektiğim bir şeydi. Ama rutinimi soruyorsan, bu çok eskiden beri böyle."

"Ne kadar eski?"

"Şeyden beri..." Sustum ancak devam etmem için ayağıyla beni dürttü. "Annem akşamları market ve restoranlardan yiye-

cek toplar. Sekiz yaşımdan beri bu böyledir. Yerel bir işletme ona bir kamyonet bağışladı, annem de bu işte oldukça profesyonel sayılır. Topladığı yemekleri aşevlerine ve sivil toplum kuruluşlarına dağıtır ve gece yarısına dek eve dönemez."

"Demek annen geceleri yoktu ama baban evdeydi."

"Bunu söylediğim için kötü biri gibi görüneceğim," dedim tedirginlikle. "Ama annemin gitmesinden nefret ederdim. Babam işten geldiğinde yorgun, kızgın ve dalgın olurdu. Kendini şarj etmek için sessizliğe ihtiyacı vardı ve baş başa kaldığımızda pek rahat hissedemezdik. Çoğu zaman geceyi çalışma odasında geçirirdi."

"Sen de bu yüzden kendi gece rutinini oluşturdun." Teddy odaya bir göz attıktan sonra anlayışlı gözlerle bana baktı. "Ve *Cennetten Gelen*'in aynı gün ve saatte seninle olacağını biliyordun. Ona güvenebilirdin. Tıpkı benim yaptığım gibi." Aramızda güzel bir anlayış hissi yeşermişti.

"Bir diğer mesele de, çoğu zaman evimizde bir yabancının daha olmasıydı. Bodrumda, ihtiyacı olanların kalabileceği bir yatağın yer aldığı bir acil durum odamız vardı. Ben kırılgan bir çocuktum. Bununla baş edemiyordum ama mecburdum. Çünkü hayırseverlik, insanın evinde başlardı."

Banyomuzda dişlerini fırçalayan bir yabancı. Kahvaltıda benim sandalyemde oturan bir yabancı.

"İlk tanıştığımızda bana ailemin otoriter olup olmadığını sormuştun. Öyleydiler. Ama sanırım asıl bekledikleri, neyin doğru olduğunu ve ne yapmam gerektiğini kendiliğinden biliyor olmamdı. Ve beni bu konuda kendi başıma bıraktılar. Sanırım bu noktada seninle birkaç ortak noktamız var."

"Artık her gece gerçekleştirdiğin kutsal Ruthie Ritüeli'ni çok iyi anlayabiliyorum. Belki ben de aynı şeyi yapmalıydım."

"Bir rutin oluşturmak için hiç de geç değil. Yetişkinler için öz bakım gerçekten önemlidir."

Hâlâ düşünüyordu. Ve gözlerime baktığına göre, düşündüğü şey bendim. "Benden bıkıp kapıyı ardımdan kilitleyeceğin güne

dek senin rutinine dahil olacağım. Benim için bahçeye bıraktığın paketler, bunu ilk yapışın değildi ha? Demek bu yüzden bir anda ortaya çıkmam senin için zor oldu."

Kendimden biraz utanmıştım. Bu yaptığım, gönülsüz bir hayırseverlikten başka bir şey değildi. "Tam olarak zor denemez."

"Sorun yok, anlıyorum. Ben etraftayken huzur seviyesi biraz düşüyor."

"Sana bunu kim söyledi?" diye sordum ama o sırada *Cennetten Gelen*'in sıradaki bölümünü aramaya koyulmuştu. "Diziyi izlerken konuşmayı düşünmüyorsun, değil mi? Aa, dur. Beni bir erkekten soğutacak şeyler başlığına yazabileceğim bir madde buldum." Formu açtım ve *Cennetten Gelen'i sevmemesi* yazdım.

Teddy mekik çekercesine doğruldu, yazdığım şeyi okudu ve rahatlamış bir inilti eşliğinde geri uzandı. "Kız kardeşlerim dizi izlerken konuştuğumda kulağıma fiske atarlardı. İstersen sen de yapabilirsin."

Oynat butonuna bastım ve birlikte jenerik şarkısına eşlik ettik. Kucağıma el örgüsü bir battaniye aldım ve Teddy de battaniyenin diğer ucunu üzerine çekti. Bir süre battaniyeyi çekiştirip güldük. Bu nasıl bu kadar kolayca gerçekleşmişti?

Bir bölüm bitti, yenisi başladı. Fırına bir yerine iki parça jambon ve peynir dolgulu tavuk attım. Tolare edebileceğim tek şeyin sessizlik olduğunu sanıyordum ama bölümler sırasında konuşmak hoşuma gitmişti. Doğru anlarda, doğru ve eğlenceli gözlemlerde bulunuyordu.

Ki bu gözlemlerden birini, Cennetten Gelen Sensin'de bir tartışma konusu olarak kullanabileceğimi düşünüyordum.

Teddy bir bölümün sonunda ona uzattığım tabağı alırken, "O zamanlar, ileride Francine Percival ile evleneceğimi düşünüyordum. O benim hayallerimdeki kızdı," dedi. "Vay, buna alışabilirim sanırım." Söylediklerinin ikisi de zihnimde bir alarm çalmasına neden olmuştu.

"Francine'in nesini seviyorsun? Yani, bariz olan sebep dışın-

da." Francine'i canlandıran oyuncu, şu anda bir Fransız kozmetik markasının yüzüydü. Bu soru, Teddy için bir testti.

"Çok temiz ve düzenli bir kız."

"Ah." Bunlar Renata'nın beni tanımlarken kullandığı kelimelerdi, sadece bu defa Teddy'nin boğuk ve hoş sesiyle söylenmişlerdi. Tabağımı sehpaya bırakıp dosyamı aldım. Hoşuma gidenler bölümüne, *Dürüstlük*, yazdım. *İyi bir dinleyici olması. Özgüven.*

Teddy bir yandan yiyip bir yandan konuşmayı sürdürdü. "Çok çekingen bir kız. Ona baktığımda, yüzeyin altında çok fazla şey olduğunu hissedebiliyorum. Ama karakter hiçbir şeye şaşırmıyor gibi görünüyor. Kendini çok iyi kontrol ediyor. Benim gibi pislikler için bu çok ilgi çekici bir şeydir. Ayrıca o kadar eğlenceli ki, bu bende bağımlılık yaratıyor. Bu diziyi izleyen herkes neredeyse sadece onun sahnelerinde gülüyor."

Bu yorumlar beni şaşırtmıştı. "Onun bu yönünü ben de çok seviyorum. Yirmilik dişlerini çektirdiği bir bölüm vardı. Âşık olduğu çocuk Ash Dangerfield hastaneye onu ziyarete geldiğinde..."

"Ah, aynen. Tam da anesteziden yeni uyanıyordu." Teddy sırıttı. "Francine kendini tutmamış, ona gerçeği söylemişti. Tanrım, keşke ben de Ash kadar şanslı olsam."

"O sahnede ne kadar gülünç olsa da, hâlâ bir şekilde onurlu duruşunu koruyordu. Francine'in başa çıkamayacağı hiçbir şey yoktur. Bunu yüksek sesle konuşabilmek ne kadar güzel. Bırak bir erkeği, bugüne dek gerçek hayatta bu diziyi izleyen tek bir insan bile bulamadım."

Tekrar dosyama döndüm ve hoşuma gidenler başlığına yazabileceğim, suç unsuru taşımayan bir şeyler bulmaya çalıştım. *Dürüst. Olgun. Anlayışlı.* Tüm bunlar bir şekilde Teddy'de var olan özelliklerdi. Renata'nın onun için hazırladığı tüm ateş çemberlerinin içinden geçmişti ve kendini yeni işine adayışı da takdire şayandı.

Teddy, "Benim gibi adamlar," diye söze başladığında, midemde tehlikeli bir kasılma hissettim, "Francine gibi bir kızı elde etmek için ne yapmaları gerektiğini merak ederler." Ağzına koca

bir parça yemek atıp, "Dağınık," dedi, yemeğini yuttu ve devam etti, "kontrolsüz ve biraz vahşi adamlar. Onu tavlamak için ne yapmaları gerekir?" Gözlerinde yine o ateş belirmişti.

"Eminim sürekli bu merakla yaşıyorsunuzdur." Dosyayı almaya çalıştı ama vermedim. Yazdıklarım, şüphelerini doğrulayacaktı. "Hayır. Kendi işine bak."

"Ne yazdın?" Alan eliyle bir denemede daha bulundu. "Her şeyi paylaştığımızı unuttun mu?" Ön kapıyı açık bırakan bendim, o yüzden bu kocaman siyah kedinin kanepemde kıvrılıp yatmasına şaşıramazdım.

"Boş ver." Bir sonraki başlığa geçtim. "Birkaç hoşlanmadığım şey düşünebilirim."

"Orada oturmuş, hoşuna giden şeyleri mi yazıyordun? Hasiktir. Skandal." Boş tabağını sehpaya bıraktı, çoraplı ayaklarını kucağıma uzattı, sırtüstü yattı ve koluyla gözlerini kapattı. "Burada olmayı seviyorum. Kalmama izin ver."

"Nasıl yani, geceyi mi kastediyorsun?"

"Sonsuza kadar." Bunu çok samimi bir şekilde söylemişti. Daha elimi bile sürmediğim tabağıma baktı ve dudaklarını yaladı.

Elimi alnıma koydum. "Bana böyle şeyler söyleyip duramazsın."

"Neden?"

"Ben..." Ne diyebileceğimi bilmiyordum.

"Ne?" Meydan okuyordu. "Söyle."

"Burada olmana çok fazla alışırım." Kim bilir şimdiye dek kaç tane kızın kırlentlerine uzanmıştı. "Son İyilik Meleğin kimdi?"

"Nasıl yani?"

"Toplantımızda baban yatacak kanepen kalmadığını söylemişti. Sen de İyilik Meleklerinin genellikle kadınlar olduğundan söz etmiştin."

Sanki beyninin içinde vites değiştiriyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırptı. "Her zaman değil. Gururumu çiğneyip yaşlı Baba Prescott'ı arayana dek, eskiden aynı okula gittiğim birkaç

erkek arkadaşımın evlerinde kalmak zorunda kaldım." Ayaklarını kucağımdan çekti. "Bunu düşünmekten hoşlanmıyorum."

Oturdu, korunmasız hâldeki dosyamı aldı ve okumak için tekrar uzandı.

Birkaç saniye sonra, "Aşırı sıkıcı," dedi. "İstediğin bu mu? Hayalindeki erkek bu mu? Kalemi ver. Birkaç ekleme yapacağım." Kaşlarını çattı ve bakışlarını kâğıdın üzerinde gezdirdi. Daha önce yüzünde böyle bir ifade görmemiştim. "Pekâlâ, bugüne dek bir kez bile kirasını geciktirmemiş birinden söz ediyoruz."

"Ben ve isteklerim sana bir şaka gibi mi geliyor?" Parmaklarımın üzerine hayali bir hat çektim. "Demek istediğim, sen almayı sevdiğini tenine kalıcı olarak işlemiş olabilirsin ama bu hiç de çekici bir nitelik değil."

"Cömertliğin altı iki kez çizilmiş. Hayallerindeki adam erdemli bir hayırsever."

O maddeyi yazarken, cömertliğin birçok farklı versiyonu olduğunu düşünmüştüm. Teddy, ilgi konusunda oldukça cömertti. Dosyayı geri almaya çalıştım.

"Nasıl alınacağını öğrenmelisin." Olası bir cevabı önlemek için parmağını kaldırıp beni susturdu. "Providenceli Azize Ruthie, bencil olmayı öğrenmeli."

"Eh, bu konuda harika bir öğretmen olabilirsin."

"Her zaman için Renata'nın önerisini değerlendirme şansın var. Ne kastettiğimi bilmiyormuşsun gibi davranma." Parmağını odanın diğer ucundaki karanlık koridora doğru salladı. "Senin battaniyenin altında uyumayı hayal ediyordum. Lütfen sabah işe gidebilmem için beni uyandır."

"Bu konuda espri yapma."

"Sana meydan okuyorum," dedi ve hipnotize edici sesi, elimdeki kalkanı delip geçti. "Kendini tutmayı bırakman için ne gerekiyor? Sen de hissediyorsun, bunu biliyorum."

"Hep böyle misindir? Bu şekilde teklifte bulunman pek de romantik sayılmaz."

"Bu doğru, hiçbir zaman romantik biri olarak adlandırılma-

dım. Ama seni öpmekten keyif alacağımı düşünüyorum. Yapacağımız şey de bu. Sadece öpüşeceğiz ve bu gece seninle uyuyacağım. Bence bu gayet romantik bir şey."

Flört etmek böyle bir şey miydi? Acımasız derecede dürüstlük ve potansiyel çıplaklık? Sanırım bu benim kapasitemin çok ötesindeydi. Hafifçe dosyaya vurdum. "Sanırım bu metotla devam etsem daha iyi olacak. Bununla baş edebilirim. Bu madde madde ilerleyen bir süreç."

Loş ışığın altında ayakkabılarını giymek için eğildiğinde, gözlerinde okuyamadığım bir ifade vardı. "Sana bir şey soracağım. Cevabı biliyorum. Ama senden duymam lazım. İleride bir gün Providence'tan ayrılacak mısın?"

Düşünmeye bile gerek duymadan, "Tabii ki hayır," dedim.

"Aynen." Bunu çok üzgün bir ifadeyle söylemişti. "Şimdi anlıyorum. Seni yalnız bırakayım."

Bölüm 15

YÜZME HAVUZUNDA, tesis sakinlerini minibüsten indirme sürecindeydim. Zorlu bir süreçti bu. El çantaları, spor çantalar ve endişe verici bir şekilde araçta unutulmuş iki bastonun ağırlığı altında patikada güçlükle ilerlemeye koyuldum. Teddy kolsuz bir tişört ve şort giymiş, duvara yaslanmış duruyordu. Başında, üzerinde TAZE ET yazan bir şapka vardı. Şüphesiz Renata'nın hediyesiydi. "Geldim," dedi ve gülümseyerek duvardan ayrıldı. "Sana yardım edeyim."

"Senin burada ne işin var?" Birkaç gündür pek karşılaşmamıştık.

"Biz," dedi vurgulayarak, "su aerobiğine katılacağız. Yani ben katılacağım, Parloniler de beni rahatsız edecek. İçerideler." Çantaları benden alıp kolumdaki ağırlığı hafifletirken, muhteşem kollarındaki ilk defa karşılaştığım dövmelere bakmamaya çalışıyordum.

İçeri girdik ve müdür yardımcılarından biri olan Jordan'la selamlaştım. "Bugün on iki kişiler, ah hayır, on üç." Teddy'yi unutmuştum. "İki de izleyici olacak."

Jordan şüpheli bir tavırla Teddy'ye dönüp, "Su aerobiği ha?" diye sordu.

Teddy umursamaz bir tavırla, "Kaslarımı korumaya çalışıyorum," dedi ve sürgülü kapıdan içeri girdi.

Havuza doğru ilerlerken, Jordan şortunun cebinden katlanmış bir yirmi dolar çıkardı. "Şunu alman lazım. Çok kaba bir yaşlı hanım içeri girerken elime tutuşturdu. Bana kapı görevlisiymişim gibi davrandı." Jordan göz ucuyla Teddy'ye doğru baktı. "Onun torunu mu?"

"Kişisel yardımcısı."

"Eh, o zaman kadının sağa sola para dağıttığını fark etmesi gerekiyor. Bence bu uygun bir davranış değil." Jordan parayı uzattı. "Bunu ona geri verirsin, tamam mı?"

"Tabii." Çok dürüsttü. O sabah Melanie'ye teslim ettiğim ödevimi hatırladım. Dürüstlük, hoşuma gidenlerden biriydi. Yaşlı insanlara karşı olan koruyucu tavrı da öyle. Radarlarını açık tutmak böyle bir şey miydi? Göz teması kurmasına izin verdim ama içimde en ufak bir his bile yoktu.

Teddy'ye baktığımda, radarımın özel bir noktaya doğru kalibre edilmiş olduğunu anladım.

"Sandy nerede?" diye sordum. Çoğu zaman havuz başında, eğitime hazır bekliyor olurdu. Jordan müsaade isteyerek onu çağırmaya gitti. Teddy tribünde, kucağında çantalarla mahsur kalmıştı. Yanına doğru ilerledim.

Bugün her şey harika gidiyordu. Teddy tişörtünü çıkartıp baştan ayağa ıslanacaktı. Muhtemelen bunu izleyecektim. Tüm bunlar iş saatlerimde gerçekleşecekti. Hayat bir armağan gibiydi. Yanına vardığımda gülümsedim ve çantaları almak için uzandım.

"Sana numarasını mı verdi o?" Kızmış gibiydi.

"Hayır, Renata'nın ona sadece var olduğu için bahşiş bıraktığı yirmi doları geri verdi." Çantaları omuzladım. "Umarım Renata bunu çok sık yapmıyordur."

"Sadece tipini beğendiği insanlara bahşiş veriyor. Böyle bir kuralı var."

"Hah, ne güzel. Bana bir kez bile bahşiş vermedi." Çantaları

soyunma odasına götürüp astım. Hiçbir şey olmamış gibi konuşuyorduk, normale dönmüştük. Renata ve Aggie oldukça canlı ve keyifli bir şekilde oturuyorlardı. Parayı kolayca Renata'nın çantasına –ıslak betona sanki naylon poşet gibi öylece atılmış olan Hermès Birkin'e– atmayı başardım.

Renata, sanki benim suçummuş gibi bir tavırla, "Tribünlerin ne kadar soğuk ve sert olabildiğini unutmuşum," dedi. "Klorun nasıl koktuğunu da öyle. Keşke hiç gelmeseydim ama Theodore çok ısrar etti. Ee, sen ne bekliyorsun?" Havuzu işaret etti. "Hadi, suya gir de nasıl köpekleme yüzdüğünü görelim."

"Genelde dışarıda kalmayı tercih ederim. Böylece sorun yaşayan biri olursa kolayca görebilirim." Üstüne oturabilmeleri için birkaç havluyu katladım.

"Providence'ın geliştirmeye gireceği konusundaki söylentiler nedir? Bütün yaşlılar bunu konuşuyor." Renata, kendini o gruba dahil etmiyordu. "İçeriden haberleri alayım lütfen. Dedikodu önemlidir."

"Bilmiyorum. Tesis Prescott ailesine ait ve onlar da bir inceleme yürütüyorlar. Teddy ile konuşabilir misin? Olacaklara karşı Providence'ın tarafında olmasını umuyorum."

Biraz düşündü. "Bilmiyorum. Belki de bu durum Aggie'yi buradan ayrılmaya ikna eder. Central Park manzarası ona kendini çok daha genç hissettirecektir."

Aggie derin bir iç çekti ve sessizliğini korudu. Çocukluğundan beri sahip olduğu o meşhur şanslı parasıyla kazı kazan kartını kazıyordu.

"Onu âşık etmem lazım," dedim. Renata'nın kalkan kaşlarını görünce, "Providence'a," diye ekledim.

Teddy'ye doğru döndüğüm anda tişörtünü çıkarıverdi. Sudaki o yaşlı sapıklar bir anda tezahürata başladılar. Sanırım zor bir an yaşıyor gibi görünüyordum çünkü Renata bana baktı ve "Şu an hissettiğin şeyin net bir tarifini istiyorum," dedi.

"Önden görünüşünün de arkadan görüntüsü kadar hoş olmaması için dua ediyorum." Aslında sadece dua ediyordum.

Teni kaymak gibiydi. Bedenini kaplayan saçma ve muazzam dövmeleri, şortunun altına doğru uzanıyordu. O yepyeni bir boyama kitabı gibiydi ve bense her sayfaya takılıp kalan temiz, düzenli kızdım.

Bize doğru döndü ve tişörtünü fırlattı. "Geliyor musun?"

Refleks olarak, "Lanet olsun," deyiverdim çünkü:

- Önden görünümü de çok güzeldi, yani demek istediğim,
- Çok çok güzeldi,
- Çok, çok, çok *güzeldi.*

"Pardon?" Teddy bize doğru yürümeye başladığında küçülerek tribüne sindim. "Ah, anladım. Ruthie görkemli vücudumu gördüğü için bayılıyor." (Evet.) "Suya girecek misin?" Parmağını tek parça mayomun kıyafetimin içinden görünen askısının altına soktu. "Bunu giydiğine göre girmeyi düşünüyor olmalısın."

Bir kaleydoskop görüntüsü gibi dövmelerle kaplı tenine doğru kendimi bırakmaya çok müsaittim, o yüzden savunmacı bir şekilde üfledim. "Sylvia bana aktivitelere dahil olmam için para ödemiyor. Çalışıyorum." Sabah hazırlanırken, bunun tesise klor kokarak dönebilmek için son şanslarımdan biri olabileceğini fark etmiştim.

Teddy sabırlı bir şekilde, "Sylvia sana kapsamlı bir aktivite programı yürütmen için de para ödemiyor ama işte buradayız," diye karşılık verdi. "Suya gir. Bir şeyleri deneyimle." Hava o kadar sıcaktı ki onun üstsüz gezebilmesini kıskanıyordum. En azından çıplak üst bedenine olan ilgimi böyle etiketlemeye karar vermiştim.

Jordan geldi. "Sandy on dakika geç kalacak. Eğer ısınma hareketlerini başlatabilirsen harika olur. Ben girişte durmak zorundayım. Ayaklarını suya değdirmelerini filan sağla."

"Tabii, bunu yapabilirim. Pekâlâ, hanımlar, Sandy biraz gecikecek, o yüzden biz başlayalım." Yarım saatlik dersin tamamını bile yönetebilirdim. Belki de bu ânı bekliyordum. Isınma hare-

ketlerinden sonra ayak çırpmayı mı yoksa bacak kaldırmayı mı öğretmeliydim? Daha karar verememiştim ki lafım bölündü.

Renata arkamızdan, "Teddy su aerobiği öğretebilir," diye seslendi. "Ne dersiniz, kızlar?" Neşeli bağırışlar yükseldi. Renata kıkırdadı. "Bu çok eğlenceli olacak."

Teddy saçlarını dergi kapağı için poz vermeye hazırlanıyormuşçasına topladı ve "Kenara çekil," dedi. Gövdesi hareket edip esnerken, sakinleştirici bir iğneye ihtiyacım olduğunu fark ettim. "Şimdi bu hanımları biraz ısıtacağım."

İçlerinden biri, "Ben çoktan ısındım," diye bağırdığında yükselen çığlık ve kahkahalar neredeyse kulaklarımı sağır edecekti.

"Pekâlâ, hadi başlayalım. Olduğunuz yerde yürüyün." Her biri gülümseyen yüzlerini güneşe bakan ayçiçekleri gibi ona çevirmişlerdi. "Kollarınızı böyle çevirin." Nasıl yapacaklarını gösterdi.

Elbette ki bu konuda da çok iyiydi. Kendimi tutamayarak homurdandım.

Benim tüm yetkinliğimle yapabileceğim her şeyi, genç bir adam daha az teknik bilgiyle ama daha fazla tantanayla yapabilirdi. Bana bir kez bile böyle coşkuyla tepki vermemişlerdi. Sanırım kimse, kendileri için yaptığım tek bir şeyi bile fark etmiyordu. Üzerime astıkları çantaların izleri hâlâ kollarımda duruyordu.

Yanlarına oturmak için tribüne gittiğimde, "Bu kadar somurtma, Ruthie Maree," dedi Aggie. "Sorun ne?"

"Çok sinir bozucu." Muazzam sırtına baktım ve tişörtümle suratımı sildim. "Her şeyi ben ayarladım ve iki yıldır da herkesi havuza getiren benim. Ama şimdi Teddy..." Havuzun kıyısında Mısırlı yürüyüşü figürüyle dans etmeye başladığını görünce cümleme devam edemedim.

Gülmemek için kendimi güçlükle tuttum ve sinirli bir şekilde "O. Çok. Komik," diyerek suratımı kavuşturduğum kollarıma kapattım.

Renata'nın hiç konuşmadığını fark edince başımı kaldırıp

baktım; havuz başı maskaralıklarının büyüsüne kapılmış, aynı hareketleri yaptığını hayal ederek küçük poposunun üzerinde zıplıyordu. Oturarak yürüyen bir Mısırlıydı. İnsanın kalbini sızlatacak kadar sevimliydi ve Teddy'yi dünyalar kadar sevdiğini hissediyordum.

Derken ânı mahvetti ve "Neden her şeyi bu kadar büyütüyorsun ki?" diye sordu. Her zamanki ses tonuyla, "Yap gitsin," dedi. "Bu sarkık yaşlı tavukların yanında sen bir süper modelsin."

(Tavukların bir kısmı, ellerinden gelse Renata'yı boğacakmış gibi baktılar.)

"Of, tamam." Tişörtümü ve şortumu çıkardım ve kendime düşünecek fırsat tanımadan suya atladım. Soğuk suya girmeyeli yıllar olmuştu.

Yüzeye çıktığımda Teddy'ye bakmamak için çabaladım ama kasları, floresan ışıkların altında kutsal bir şekilde ışıldıyor, parlak bölgelerin arasında keskin gölgeler göze çarpıyordu. Bu kadar telaşsız, peynir seven bir tipin böyle bir vücuda sahip olması mantık dışıydı. Ama durum buydu ve bu muhteşemdi. Bacaklarımın yorulduğunu fark ederek gözlerime kadar suyun altına girdim.

Teddy, "Lütfen Bayan Ruthie Midona'ya hoş geldin deyin," dediğinde, herkes gülümseyerek tezahürat etmeye başladı.

Ve o anda, hayatı tümüyle yaşamak için katılımcı olmak gerektiğini kavradım. Sonraki birkaç dakika boyunca, eğitmen Teddy'nin komutlarına itaat ettik. Onun aklına hangi dans figürü gelirse onu yapıyorduk. Geri geri yürüyor, twist yapıyor, şarkılar söylüyorduk. Parloniler de bizi alkışlıyordu. Hep birlikte bir yandan su yutup bir yandan kahkahalar atarken, eskisi kadar formda olmadığımı fark ettim. Ama yıllardır hiç olmadığı kadar çok eğleniyordum.

Gerçek eğitmenimiz kan ter içinde geldiğinde, "Sen Sandy olmalısın," dedi Teddy. "Sen gelene kadar onları ısıttım." Sonra da neredeyse tavana kadar su fışkırtarak yasal olamayacak bir bombalamayla suya atladı ve yüzerek yanıma geldi. Elleriyle yüzü-

nü silip, "Bunu yapmak için bize para ödediklerine inanabiliyor musun?" diye sordu.

Gerçekten de inanamıyordum. Bir işgünü, mesai saatleri içinde su aerobiği yapıyor ve bu sayede para kazanıyorduk.

Erkeklerin yeni şeyler denemeye bu kadar açık olduklarını bilmiyordum. Ama Teddy öyleydi. Ya bir şeylere güler ya da alnını kırıştırarak bir şeylere odaklanırdı. Kol kasları kusursuzdu. Şınav çekmek için sıraya girdiğimizde, yaşlı kadınların onun yanına geçmek için nasıl çabaladıklarını fark etmedi bile. Oysa kıskanmaya gerek yoktu, Teddy çevresindeki herkesle kendini paylaşıyordu. Yorulanlara dayanacak bir omuz sunuyordu. Neredeyse benim bile o omuza ihtiyacım vardı.

Bu iş için para aldığını biliyordum, oysa sadece Parlonileri buraya getirmekle de yetinebilirdi. Enerjisini ve nezaketini çevresine sunmak konusunda çok cömertti. Çok sevimli bir şekilde, omzuna yaslanmış yaşlı kadınların arasında duruyor, güzelliğini ve gençliğini doğrudan hissedebilmelerine izin veriyordu.

Ne kadar cömert olduğunun farkında olmayışı çok üzücüydü.

Dersten sonraki on dakikalık serbest zaman geldiğinde, yaşlılara birer havuz makarnası dağıttık. Sudan çıkıp giyinmem ve onlara yardım etmek için hazır bulunmam gerekiyordu ama Teddy'nin sudan çıkışımı görmesini istemiyordum. Benden önce sudan çıkıp uzaklaşması için bir süre bekledim ama keyfi çok yerindeydi. Makarnalardan birini boynuna dolamış, Bayan Washington'ı sırtlamış hâlde suda dolaşıyordu. Bayan Washington, artık huzurla ölebilirmiş gibi görünüyordu.

Suya girerken bunu düşünmemiştim. O merdiveni parlak ışıklar altında tırmanırken sular kıçımdan ve kalçalarımdan aşağı süzülecekti. Bu mayoyu giymeyeli yıllar olmuştu ve popo kısmı küçülmüş, araya kaçmaya başlamıştı. Dizlerimin arkası da çok tuhaf görünüyordu. En başından dahil olmamam gereken bir ânın ortasında kısılıp kalmıştım.

Teddy sırtındaki yolcuyu indirmiş olarak yüzüp yanıma gel-

di. "Sorun ne? İşemen gerekiyormuş gibi duruyorsun. Tut biraz, kızım. Kuru şeyler düşün."

"Hadi ama, benim kurallara sadık biri olduğumu biliyorsun."

"Bunun beni rahatlattığını söylerdim ama..." O kadar çok güldü ki bu defa kendi mesanesi için endişelenmeye başladı. Etrafımda daireler çizerek yüzmeye koyuldu. "Ama cidden, neyin var? Stresli görünüyorsun."

"Ben havuzdan çıkarken gözlerini kapamanı istiyorum."

Eliyle yüzünü kapattı. Işıltılı ela bir göz, parmaklarının arasındaki boşluktan bana doğru bakıyordu. Dayanamayıp güldüm. Elini indirdiğinde küstah kaşları ortaya çıktı. "Problem ne?"

"Problem, yerçekimi." Çok yakın duruyorduk ama suda olmak nedense bunu dert etmememi sağlıyordu. "Herkes mayoyla senin gibi görünemiyor."

"Beni şımartıyorsun." Ellerimiz suda daireler çizer, dizlerimiz ara ara birbirine değerken biraz daha yakınlaşmıştık. "Benim biraz hoş olduğumu mu düşünüyorsun, Ruthie Maree?"

Nefesim kesilmeye başlamıştı. "Bu kadar özgüvenli olmak nasıl bir duygu?" Suyun içine battım.

"Sadece senleyken böyle hissediyorum. Ama sonra senden beklediğim tepkiyi alamadığımda kendimden şüphe etmeye başlıyorum. Derken bir kaşıktaki yansımama bakıp ne kadar iğrenç olduğumu görüyorum. Akşam yemeği saati geldiğinde bir enkaza dönüşüyor ve dünyanın en çirkin adamı oluyorum." Derken konuşmayı kesti ve bıkkın bir tavırla gözlerini yumdu. "Neden seninle konuşurken hep aptalca şeyler söylüyorum? Neden hep böyle oluyor? Aslında çok normal ve havalı bir tipim."

Ağırbaşlı bir tavırla kafamı salladım. "Sana inanmak istiyorum."

Ayakları yere değecek kadar uzun boylu olduğundan, kımıldamadan durdu ve sanki desteğe ve dinlenmeye ihtiyacım varmış gibi elimi alıp omzuna dayadı. Haklıydı. Islak kirpikleri sivri uçlu öbekler hâlindeydi. Elimin altında, yanan bir kibrit dövmesi vardı ve o kıvılcımı hissedebiliyordum.

Keyifle gülümsedi. "İşte şimdi bana hoş biriymişim gibi hissettirdin."

"Sanki egonu şişirmek için benim gibi yaşlı bir kadına ihtiyacın varmış gibi."

"Ah, gerçekten var."

Onun yanında gülümsemeden durabildiğim için gerçekten tıbbi olarak onaylanmış bir tat kaçırıcı olmalıydım. Ama eğer kendimi rahat bırakırsam neler olurdu? Teddy durdurulamaz bir hâl alırdı. Ve beni yok ederdi.

Tesis sakinlerinden biri, "Ellerinizi görebileceğimiz bir yerde tutun," diye bağırdığında bir kahkaha tufanı koptu.

"Pekâlâ." Boştaki elimi havaya kaldırdığımda kahkahalar daha da yükseldi. "Gerçekten de bir iş gününde seni elediğimi filan mı düşünüyorlar? Sapık yaşlılar." Derken jeton düştü. "Ah, seni kastediyorlardı."

"Suçu kendinde aramaya çok müsaitsin, değil mi? Neyse, nerede kalmıştık? Hah, özgüven meselesi. Artık etrafta, ortamdaki en güzel şeymişsin gibi özgüvenle yürümeye başlamalısın çünkü öylesin," dedi ve elimden tutup beni su valsi yapıyormuşuz gibi yürütmeye başladı. "Sana bir sır vereyim mi?" Daha ağzını açmadan, sıradaki iltifatın bir köpekbalığı gibi bana doğru ilerlediğini görebiliyordum. "Temiz ve düzenli kızlara bayılırım."

Modunu nasıl bu kadar hızlı değiştirebildiğini anlayamıyordum. Daha az evvel havuz başında koşturup dururken, şimdi bakışları koyulaşmış, sesinde baştan çıkarıcı bir boğuklukla konuşuyordu.

Havuz kenarına yüzmeye karar verdim. "Pekâlâ." Arkamı döndüm ancak sadece kolunun izin verdiği ölçüde uzaklaşabildim. Etrafımızdaki su çalkalandı.

"Ama bana inanmıyorsun." Beni geri çekti, bu defa daha da yakınına. "Gözlerin..." Bakışlarını kaçırdı. Birden özgüveninin düşmesinin sebebi neydi? Bu benim içimi sızlatıyordu. "Gözlerin mıknatıs gibi," dedi. "Yine aptalca konuşuyorum," diye homurdandıktan sonra suyun altına indi.

Tekrar yüzeye çıktığında sert bir tavırla, "Koca binada cilveleşebileceğin elli yaş altındaki tek kadın benim ve olay bundan ibaret," dedim.

Ama artık çok geçti. Eli sırtıma inip tenlerimiz arasında sadece ıslak bir kumaş parçası varken, belden aşağımda gururumu okşayan bir dalgalanma oldu.

"İltifatları kabul etmeyi öğren. Kendinin farkına var. Çok görkemlisin." Kırk yıl düşünsem birinin beni görkemli diye tanımlayacağı aklıma gelmezdi.

"Kibarlık ediyorsun."

"Ah, ben kibar biri değilim. Geçen gece senin evindeyken neredeyse eski hâlime dönmüştüm. Sırrımı biliyorsun. *Cennetten Gelen*'den Francine Percival'a karşı büyük bir fetişim var."

"Eh, o muhteşem bir kız."

"Banyo köpüğü kokan ve etiket makinesi olan düzenli ve temiz kızları seviyorum. Dolabındaki bütün hazır çorbalar aynı yöne bakıyor. Küveti her gece aynı saatte dolduruyorsun. Tanrım, resmen göremiyorsun. Bütün peynirlerini yiyip yatağında uyumak istiyorum. Bunu itiraf etmeliyim."

"Bunun farkındayım." Sesim bir tuhaf çıkıyordu. Sindiremeyeceğim kadar güzel şeyler söylemişti. Köpükler, fetiş, yatmak, yatak.

"Hissedebiliyorsun, değil mi?" Suyun altındaki bacaklarıma bakarken, bir anlığına maskesi düşmüş gibiydi. Belki de bunun tek taraflı bir şey olma ihtimalini düşünüyordu. "Bence aramızda enteresan bir elektrik var."

Sonsuza dek teninde yaşayacak olan *ver* kelimesine baktım. O hep çok cesurdu. Artık onun gibi olmaya çalışacaktım.

Elimle çenesinden tutup başını kaldırdım. Yüzüne bakarken, şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Dudaklarına ve porselen gibi dişlerine baktım. Kısacık sakalları, avcumda ıslak kum taneleri gibiydi. Erkekler; uzayan kılları ve sakallarıyla ne kadar da hayvaniydiler. Bunu gizlemek için çok çaba sarf ediyor olmalıydılar.

Ona duymayı delicesine istediği şeyi söylemeye karar verdim. Zaten çok iyi gizleyebildiğim de söylenemezdi. "Teddy, akıl almaz derecede güzelsin."

Bir an bile duraksamadan, "O kadar güzelsin ki çıtayı daha da yükseltmem gerekiyor," diye cevapladı.

Dudaklarıma bakarken gözbebekleri mürekkep siyahına döndü ve etrafımızdaki her şeyin silinip gittiğini hissettim. Beni öpecek gibiydi. Romantizm sahasına dönmeye daha yeni karar vermiştim ve çok tecrübesizdim ama ben bile bunun öpüşeceğimiz anlamına geldiğini biliyordum.

Yemin ederim beni öpecekti. Biraz daha yaklaştı.

Yıllardır hiç öpülmemiştim ve öpüştüğüm zamanlarda da dilimizi pek kullanmazdık. Nasıl öpüşüldüğünü bile hatırlamıyordum ama Teddy'nin hatırladığı belliydi. Suyun içinde, diz dize kalakalmıştık. Derken bir şeyleri hatırlamış gibi gözlerini kırpıştırdı ve ortam değişti. Aramızda kabul edilebilir bir mesafe bırakarak uzaklaştık.

İçimdeki hayal kırıklığıyla karışık rahatlamayı gizlemek için, "Kanepe ve peynirden oluşan bölgenden kopmamaya çalıştığını biliyorum," dedim. Yorgundum ve suyun içinde çeneme kadar batmış hâldeydim.

"Fotokopisini çektiğim ve şu anda kotumun arka cebinde bulunan 1. Hafta ödevine göre, hayallerindeki erkek bana hiç benzemiyor. Yanında kalacak birini arıyorsun. Olgun, cömert, prensip sahibi."

Yumruğunu bana doğru uzattı, hangi eli olduğuna bile bakmadım ve onu rahatlatmaya çalışarak parmaklarını ovuşturdum. "Onlara maskaralık yapmak zorunda değildin ama günlerini güzelleştirdin. Onlar için büyük bir fark yarattın." Sözlerimi kafasında değerlendirmesini izledim. "Kafamın içinde neler olup bittiğiyle ilgileniyorsun ve bu benim için tarif edemeyeceğim kadar anlamlı."

"Neler oluyor burada?" diye bağırdı Renata. "Theodore Prescott, sana mesafe hakkında ne söylemiştim?" Ayağa kalkıp ha-

vuz kenarına geldi. Ayağının altındaki ıslak zemine baktığımda yüreğimin ağzıma geldiğini hissettim.

Teddy gözlerime baktı. "Eğer yanında kalmaya niyetin yoksa Ruthie'yi baştan çıkarma. Çünkü o ne pahasına olursa olsun korunması gereken, hassas bir hazinedir."

"Aynen öyle," diye bağırdı Renata. "Peki sen şu anda ne yapıyorsun?"

Sakin bir şekilde, "Ruthie'ye onun tipi olmadığımı açıklıyorum," dedi ve yüzerek benden uzaklaştı.

"Aynen öyle. Şimdi derhal havuzdan çık." Renata bunu itaat edilmemesi imkânsız bir sesle söylemişti. Teddy de merdivenlerden çıkıp beni orada bıraktı. Soğuk sudan çıktım ve günün geri kalanını bir yandan terleyip bir yandan titreyerek geçirdim.

Bölüm 16

"İyi iş çıkardın," dedi Melanie, başını dolabıma gömmüş bir şekilde. "İlk ödevin muhteşem olmuş. Hayalindeki erkek konusunda çok dürüst davranmışsın."

(Öyle mi yapmıştım gerçekten?)

"Teşekkürler Mel. Seninki de iyi görünüyor." Yatağımda oturmuş, onun ödevini inceliyordum: Aynı ödevin hayallerindeki mesleğe uyarlanmış versiyonunu. "Ödevinden anladığım kadarıyla, her günün aynı geçtiği bir iş istemiyorsun."

"Aynen. Öyle işlerde çürüyüp gidiyormuş gibi hissediyorum." Dolaptan birkaç kıyafet alıp askılarından bile çıkarmadan yatağa fırlattı. "Ama dikkatimi dağıtmaya çalışma. Şu anda konu sensin. Sasaki Metodu'nun ikinci haftasına başlıyoruz."

Mayomu kurusun diye perde rayına asalı üç gün olmuştu ama Teddy ile aramızda gerçekleşenlerin gerçek olduğunu hatırlamamı sağladığı için orada kalsın istiyordum.

O havuza atlamak beni değiştirmişti. Gençleşmiştim.

İçine daldığım şey tenimi hassaslaştırmıştı. Aynı sularda yüzdüğümüzden ve bana *görkemli, elektrik, mıknatıs* gibi şeyler söylediğinden beri nefesim kesilmiş gibiydi. Kendime gelebilmek için bir süre çıplak dolaşmam gerekiyordu ama daha fermuarımı bile açamadan kapımda bitip bir şeyler istiyordu.

Şimdiye dek bir bıçak, bir çatal, bir tabak ve bir tavamı isteyip evine götürmüştü. Yemeklerden sonra bir sıkımlık bulaşık deterjanı istemeye geliyordu. Ben bulaşıklarımı kurularken kapı eşiğinden bana Renata için uğraştığı saçma sapan görevleri anlatıyordu. Gözlerimi kapımın eşiğindeki botlarından alamıyordum. Aramızda bir sınır oluşturuyordu. Bunu yapma gereksinimi duyuyor oluşu, midemde leziz bir kıpırtıya sebep oluyordu.

Mel'e döndüm ve düşünmeden, "Teddy bu projeden şüphe etmeme sebep oluyor," dedim.

"Sen az önce bana Teddy Prescott'ın senin benden ve Metot'umdan şüphe etmene sebep olduğunu mu söyledin cidden?" Melanie tüvit ceketimi öfkeyle yatağa fırlattı. "Onun gibi büyüyememiş bir adamdan mı tavsiye alacaksın?"

Onu savunmak zorunda hissettim. "Bu biraz sert oldu."

"Sert ama doğru." Bluzumu havaya kaldırıp suratını buruşturarak inceledi. "Unutma, o bir sınav. Güçlü durmalı ve arzuna direnmelisin."

"Arzu falan yok," diye yalan söylemeye başlamıştım ki elini kaldırıp beni durdurdu.

"Annem der ki, her ilişkide bir hayran, bir de hayranlık duyulan vardır. Biri sever, diğeri sevilir. Hangisi olduğuna karar vermen gerekiyor."

"Hayran olan ve olunan." Annemi ve babamı düşündüm. Gayet açıktı. Babam anneme bir doğum günü hediyesi bile almazken annem ona üç katlı pastalar yapardı. "Al ve ver."

"Kesinlikle. Theodore Prescott ise kendisine hayranlık duyacak kişilerin peşinde. Ve sen tükenene kadar içindeki bütün beğeniyi sömürecek. Sonra da koca bir eşekarısı gibi vızıldayarak uçup gidecek. Vızzz..."

Muhtemelen Teddy de bunu onaylardı ama Mel'in devam etmesini istemiyordum. "Eğer evdeyse seni duvarın ardından duyabilir, uyarmadı deme. Hapşırdığım zaman oradan çok yaşa diye sesleniyor."

Melanie küçümser bir edayla üfledi. "Eğer evde olsa, çoktan

buraya gelmiş, başını dizine yaslayıp yatağında uzanmış, ne kadar yakışıklı olduğunu sana göstermeye çalışıyor olurdu." Söylediklerini biraz düşündü ve "Seni güldürmek için yaşıyormuş," dedi. "Tam olarak böyle söyledi."

Bu konuyu biriyle konuşmaya çok ihtiyacım vardı. Konuyu değiştirmeli miydim? "Bana söylediklerini gerçekten kastedip etmediğini merak ediyorum."

Mel sanki bir karate eğitmeni gibi, "Kimin umurunda," diye bağırdı. "O senin tipin değil."

Ki bunu Teddy de söylemişti. "O... senin tipin mi?" (Yani, hadi ama. O herkesin tipiydi. Ya da görünene göre, ben hariç herkesin.)

Melanie sorduğum şeyi düşünürken, vereceği cevabın dengeleri değiştirebileceğini fark ettim. Eğer Melanie onu istediğine karar verirse, benim yapmam gereken... Ne yapmam gerektiğini de bildiğim söylenemezdi. Kenara mı çekilmeliydim? Ama zaten yolunda durduğum da söylenemezdi ki? Renata'nın limon ağacının dibine bir metrelik bir çukur kazıp içimdeki hayranlığı oraya gömmem gerekecekti.

Ve ne kadar acıtırsa acıtsın, bunu yapardım. Mel için yapardım.

Başını salladı. "Hayır. Yani büyüleyici bir adam ama onunla tanıştığım anda, dünyamda sadece bir tane ilgi delisi büyüleyici prensese yer olduğunu biliyordum. Ve o prenses de benim. Ve bana hayranlık duyacak birini arıyorum." Atkuyruğunu düzeltti. "Yani onla birlikte olsak durmadan kavga ederdik. Hey, bahçedeki o eski çirkin motor da ne? Üzerinde ölür gider."

"Böyle konuştuğunu duymasın. Motoruna *Hayallerimin Kadını* diyor." Bir motosikleti kıskanıyordum: Bu kadar düşeceğim aklıma bile gelmezdi. "Depodan çıkarmış. Büyükbabasından miras kalan 1939 model bir Indian. Ölmeden önce birlikte tamir ediyorlarmış ama hâlâ onarılması gereken birkaç parçası var. Yağmur yağsa, motoru salona taşıyacağına eminim." Hava durumuna baktım.

Motorla uğraşıyordu çünkü geceleri oyalanacak bir şeye ihtiyacı vardı. Evimden uzak kalabilmek için. Bunu ışıldayan gözlerle, dürüstçe yüzüme söylemişti.

Melanie kıyafetlerimi eleştirmeyi sürdürürken, "Onunla ilgili her şeyi biliyormuş gibi görünüyorsun," dedi. Eleştiri süreci *hayır, iyy, yaşlı işi, hmm, bir ihtimal, neden* tepkileriyle özetlenebilirdi.

"Bana her şeyi anlatıyor." Mel'in söylediklerini tekrar düşündüm. "Sence o gerçekten de ilgi delisi bir tip mi? Aslında çok basit ihtiyaçları var. Esprilerine gülmek, bir şeyler anlattığı zaman bol bol göz teması kurmak ve buzdolabındaki dünden kalma makarnayı yemesine izin vermek yeterli."

"Gerçek bir hayran gibi konuştun." Melanie sanki çok normal bir şeymişçesine kabanımın koltukaltlarını kokladı. Bakım talimatını kontrol etti ve kabanı yatağa attı. "Senden çok fazla şey almasına izin verme. O utanmazın teki."

"Dün gece gelip bir damla zeytinyağı ödünç aldı. Nasıl geri vereceğine dair hiçbir fikrim yok." Ön kapımı kilitlemesem hayat daha kolay olabilirmiş gibi geliyordu. "Ama o da bana bir şeyler veriyor, her zaman."

Mel ifadesiz bir suratla meydan okudu. "Mesela?"

Teddy'nin bana sunduğu anlık şeylerle Mel'i etkilemenin kolay olmayacağını biliyordum. Gölün kıyısından bana yıldız çiçekleri toplamıştı. Gerçi onları ben ekmiştim, yani zaten benim sayılırlardı ama o bunu bilmiyordu. Rehabilitasyondaki kaplumbağalarımın kabuklarına kırmızı rujla kalpler çizmişti. Bahçedeki yaprakları süpürmüştü. Parlonilerin fırınından bana sıcak zencefilli çörekler getirmişti.

Ama en çok hoşuma giden, benim için fiş ve menülerin arkasına çizdiği küçük sanat eserleriydi. Hawaii Usulü Pizza ve Et Sever Pizza arasındaki boş bölüme, küvette yatan bir kız çizmişti. *Bir gün senin için kusursuz bir dövme tasarlayacağım, sadece biraz zaman alacak.*

Paspasımın üzerine kuş tüyleri ve sarmaşık yaprakları bıra-

kan, güzel ve siyah bir kediydi o. Bana sadece kibarlık, dostluk ve kaplumbağa kabuğu gözlerindeki elmas ışıltılarıyla yaklaşıyordu. Küçücük evrenimde, beni güzelliklere boğuyordu.

"Hâlâ onun sana verdiği bir şey duymayı bekliyorum. Para harcayıp aldığı bir şey." Tereddüt ettiğimi gören Melanie, elini şöyle bir salladı. "Ruthie, işte bu yüzden senin için endişeleniyorum. Tam bir hayırseversin ve Teddy sandığımızdan çok daha erken gidecek."

Midem üzüntüyle kasıldı. "Sana bir şey mi söyledi?"

"Hayır ama onun her zaman dörtayak üstüne düştüğünü biliyoruz. O dövme stüdyosunu alacak parayı sokakta bir kese kâğıdı içinde bile bulur o." Melanie iç çamaşırı çekmecemi açtı ve hüzünlü bir şekilde başını sallayarak geri kapattı. "Duygularını incitmesini istemiyorum, Ruthie. Unutma, ailesinin şirketi tesisi almış olabilir ama o bu konuda hiç yardım etmeyecek."

Endişem tavan yapmıştı. "PGŞ'nin sorun çıkarıp çıkarmayacağını bilmiyoruz."

"Bir zamanlar bana verdiğin, PGŞ hakkında medyada yer alan şeylerin olduğu dosyayı okudum. İnternette de Jerry'nin bir röportajını buldum. İlk görüşmemizde bize de anlattığı o hayat değişimdir zırvalarından söz etmiş. Başlangıçta bunun patronlara özgü klişe moral konuşmalarından biri olduğunu sanmıştım ama adam cidden buna inanıyor. Aldıkları yerleri asla olduğu gibi bırakmıyorlar."

Sakin kalabilmek için yataktan ipek bir bluz aldım ve kucağımda dikkatle katladım. "Providence özel bir yer ve mükemmel yönetiliyor. Bunu görecekler."

"Birçok yerde çalıştım ama kaçınılmaz son ortada. Burayı değiştirecekler. Evinden bile olabilirsin. Teddy gitmiş olacak, ben de öyle. Her zaman bir telefon kadar yakınında olacağım ve görüşmeye devam edeceğiz tabii. Ama senin iyi olacağından emin olmam lazım. Çünkü ben sana hayranım."

Küçücük evrenimde, hiç bu kadar şanslı olmamıştım.

Farkında bile olmadan başımı eğip dua etmeye başladım.

Bencil anlarımda eski refleksler tekrar ortaya çıkıyordu — *Tanrım, lütfen iyi bir park yeri bulmama izin ver.* Ama bu defa, dualarımın sebebi minnettarlıktı. Yıllardır ilk kez, bu iki insanı karşıma çıkardığı için Tanrı'ya şükrediyordum. Bir gün üzülecek olmak umurumda değildi. Şu anda sevinecek çok şeyim vardı.

Kucağımdaki ipek bluzun üstünde birkaç ıslak nokta oluşmuştu.

"Ödevine bakılırsa, güçlü ve olgun birini istiyorsun. İşler zorlaştığında yanında olup seni destekleyecek birini." Mel kucağımdaki ipek bluzu aldı ve üzerindeki gözyaşı damlalarına dokundu. "Artık ilgi görme sırası sende. Bunu hak ediyorsun."

Duygusallıktan titreyen sesimle, "Belki de psikoloji eğitimi almalısın," dedim ve bunu ödevinin üzerine not ettim.

"İhtimaller listeme ekle." Dolabımla işi bitene kadar birkaç dakika arı gibi çalıştı. "Pekâlâ. Bunlar dolapta kalmaya devam edecek." Yataktaki kıyafet yığınının büyüklüğü sebebiyle rahatlamaya başlamıştım ki Melanie dolapta kalan birkaç parça kıyafeti işaret etti.

"Mel, giysilerimden vazgeçmem gerektiğini mi söylüyorsun?" Her biriyle anılarım vardı, ikinci el mağazasında bir şeyler bulduğum anlarda kendimi zafer kazanmış gibi hissederdim. "O bluz saf ipekten. Etiketinde yazıyor."

Mel'in umurunda değil gibiydi. "Hepsi geldikleri yere gidecek. Buradaki kıyafetlerin hepsi... eski. Bu kahverengiler, sarıya çalan bejler senin renklerin değil. Alınmaca yok."

Yün eteklerimden birini sanki iğrenç bir yosun parçasıymış gibi tek parmağıyla havaya kaldırma şekline biraz alınmıştım. "Koca bir dolabı bir günde baştan doldurabilecek kadar para kazanmıyorum. Yataktaki kıyafetlerin hepsi başarılı alışverişlerdi bence."

"Hiç kot pantolonun yok, değil mi? Bu gece bunu giyebilirsin." Dolaptan siyah bir cenaze elbisesi çıkarıp havaya kaldırdı. "İkinci hafta aktiviten için." Bir seremoni gerçekleştiriyormuş gibi abartılı tavırlarla dosyasından bir kâğıt çıkardı ama bana vermedi.

"Teddy'yi bilgisayarıma giriş yapmaya çalışırken yakaladım. Sasaki Metodu'nun tam programını öğrenmeye çalışıyor. Yakalanınca patronun oğlu kartını oynadı. Ne haysiyetsiz bir hareket." Suratını buruşturdu. "Kan ter içinde, sıradaki adımımızın ne olacağını öğrenmeye çalışıyordu."

"Şimdi hatırladım da, ödevimin de bir fotokopisini çekmiş."

"Bunu nasıl başardı bilmiyorum. Okumak istedi, ben de defolup gitmesini söyledim. Sonra bir anda önümde kocaman bir Snickers paketi belirdi. Derken bir baktım, Teddy gitmiş bile. Yemin ederim o ya bir büyücü ya da bir vampir." Hatırladığı sahneyi zihninden silmeye çalışırcasına başını salladı. Zavallı kız.

"Eminim seni en zayıf ânında yakalamak için de öğleden sonra gelmiştir. Ona karşı koyabilmek zor."

"Ama sen bunu başarıyorsun." Bir süre düşündü. "Bu yüzden senin peşini bırakmıyor. Daha önce hiç böyle bir zorlukla karşılaşmamış. Şu andan itibaren daha ketum davranalım ki programı sabote edemesin."

Büyük bir kısmı doldurulmak üzere boş bırakılmış olan 2. Hafta ödevimi inceledikten sonra başımı kaldırıp Melanie'ye baktım. "Tek yapmam gereken bir saatliğine bir yerde tek başıma oturup bunu doldurmak mı?"

"Senin yaşında insanların takıldığı bir yerde. Bu kadar. Ve orada otururken, Ruthie Midona'nın kim olduğunu yazacaksın. Bu kâğıtta seni görmek istiyorum. Birileriyle buluştuğun zaman kendini olumlu ve hızlı bir şekilde anlatabilmen gerekecek. İş görüşmelerindeki gibi."

"Herhangi bir sürpriz hazırlamadın, değil mi? Bir anda masamda bir erkek striptizci belirmeyecektir umarım?"

Gözünden yaş gelene dek güldü. "Bunu üçüncü haftaya saklayacağım."

"Tek başıma oturup kâğıdı dolduracağım." Biraz düşündüm. Nereye gideceğimi bilmiyordum. "Gerçekten bu kadar acıklı bir durumda mıyım?"

"Acıklı durumda filan değilsin. Sadece kafayı kilitlerle boz-

muş, Providence'tan ayrılma konusunda endişeleri olan bir kadınsın. Evet, bunun farkındayım ve hayır, bu konuda utanmana gerek yok. Listeleri sevdiğini biliyorum, o yüzden bu tip bir ödevin kafanı dağıtmana da yardımcı olacağını düşündüm. Tesis dışında tek başına olmak bile konfor alanından çıktığın anlamına gelecek. Bunu çok düşündüm ve başarabileceğine eminim."

Bu konuda gerçekten kararlıydı. Gözlerime baktığında, ilk ödevimi teslim aldığımda yaşadığım rahatlamayı bir kez daha hissettim. Çalışmaları benim yetenek ve özelliklerime göre ayarlamak için çok çabalıyordu. "Zaman ayırdığın için çok minnettarım..." Hislerimi tarif etmeye çalışıyordum ki sanki ağzımdan çıkan kelimeler bir duman bulutuymuş gibi elini sallayarak konuşmayı dağıttı.

"Unutma ki sen de bana yardım ediyorsun. Ben ne yapacağım?" Dosyasından ödevin bir kopyasını çıkarıp bana uzattı.

Elime bir kalem alıp yönerge paragrafını biraz değiştirdim. "On yıl sonrası için nasıl bir hayat hayal ettiğini okumak istiyorum. Eğer nereye varmak istediğimizi bilirsek, o noktadan geriye doğru olan adımları belirleyebiliriz."

"On yıl mı?" dedi şaşkınlıkla. "Otuz iki yaşında olacağım. Çok yaşlı." Böyle düşündüğüne bakılırsa, son zamanlarda Providence sakinleriyle pek karşılaşmamış olmalıydı.

"Yaşamak istediğin yeri, sahip olmak istediğin evi, tam zamanlı mı yarı zamanlı mı çalışmak istediğini düşün. On yıl sonra bir mülakata girmişsin de kendini anlatmanı istemişler gibi düşün."

Başını salladı ve kâğıdı özenle dosyasına koydu. Gitmek üzere eşyalarını toparlarken, "Sana gelecek hafta ile ilgili bir bilgi vereyim, alışveriş yapmak için ikinci el mağazasına gideceğiz. O yüzden önümüzdeki cuma akşamı için başka program yapma. Yaşına uygun bir şeyler alacağız. Bunları da paketlemeye başlasan iyi olur, tamam mı? Hile yapmak yok."

Dolapta kalan askıları saydı ve bir fotoğraf çekti. Onu kandırabilmek imkânsızdı.

"Hile yok. Söz." Sasaki Metodu'na kendimi tümüyle teslim etmiştim.

"Pazartesi gününe kadar flört sitesindeki profilin için bir taslak hazırlayacağım. O yüzden kemerleri bağla, güzellik. Yakında düğmeye basacak ve işe başlayacağız." Omzunun üzerinden bana bakarak ekledi, "Ve Tanrı aşkına, git kendine yeni iç çamaşırları al."

Mel giderken, nasıl sekerek yürüdüğünü fark ettim. Belki de Teddy'nin bana söylediği şeyi o içgüdüsel olarak biliyordu: *Ortamdaki en güzel şeymiş gibi yürümesi gerektiğini.* Güzel hissetmeyi. Bundan emin olmayı. Melanie Sasaki kadar genç olmak, ancak rüyalarımda görebileceğim bir şeydi.

Ama belki onun desteğiyle tekrar yirmi beş yaşıma dönebilirdim. Bana yardım etmek için o güne dek kimsenin yapmadığı kadar çok çabalıyordu. Bu öz keşif sürecine katılmayı ona borçluydum. Eğer sonunun felaket olacağından emin olmasa, beni Teddy konusunda bu kadar ısrarla uyarmazdı.

İçeri girdim, Mel'in hazırladığı ödevi aldım ve onun bana gösterdiği kibarlığın karşılığını verebilmek adına onun için küçük bir meslek listesi hazırlamaya koyuldum.

Bölüm 17

Mekânın kapısına asılı olan karatahtaya, tebeşirle bir tabak resmi çizilmişti. Tabakta kıvrımlı makarna parçacıkları ve fallik bir sosisli resmi vardı. Çizimin tepesinde kalın harflerle **GELİN VE PATATESTAYNIMIZI DENEYİN**, yazıyordu.

Hatıralar Pisti Bowling Salonu'na ulaşmam bir saatimi almıştı. Bowling salonu ile Providence arasındaki mesafenin arabayla yedi dakika sürdüğü düşünülürse bu biraz can sıkıcıydı ama arabam beni gördüğüne şaşırmış ve çalışana kadar oldukça inat etmişti.

Sonra inip evimin kapısını kontrol etmem gerekmişti. Ardından, çalışmakta olan aracımda oturup birkaç yeni forum üyesinin başvurularını onaylamıştım. Beş dakikalık bir meditasyon kaydı dinlemiş ve yola çıktıktan sonra da iki kez geri dönmüştüm. Ama sonuçta artık buradaydım ve bu da bir zafer sayılırdı.

Derken Teddy'den bir mesaj geldi: Neredesin? Çok yalnızım. Muhtemelen karnı acıkmıştı. Daha cevap yazmama fırsat kalmadan beni mesaj yağmuruna tuttu. Bir dakika içinde gelen mesajlar şu şekildeydi:

- 1939 model sevgilim, Hayallerimin Kadını benimle muhabbet etmiyor
- Köpeklerden oluşan bir arama ekibi oluşturacağım

- Minik tosbağa araban yerinde yok
- Randevuya mı çıktın???
- Kendimi küvetimde boğacağım
- Güncelleme: Senin küvetinde boğacağım. O daha güzel.

Arabamın içinde, aptal gibi gülüyordum. Asıl soru neydi? Nerede olduğumu sormuştu. O yokken ben de kendimi yalnız hissediyordum. Düşünmeden bir şeyler yapmasına fırsat vermemek için hızla cevap yazdım: Ödevimi yapmak için dışarı çıktım. Karatahtadaki çizimin bir fotoğrafını çekip gönderdim.

Salonun girişinde dururken bir grup ufak çocuk kahkahalar atarak yanımdan geçip içeri girdi. Doğru ve güvenli bir mekân seçimi yapmıştım. Selfie çekme konusunda pek iyi olmasam da, kendimi ve bowling salonu tabelasını tek kareye sığdırarak bir fotoğraf çekmeyi başardım. Bunu kanıt olarak Melanie'ye gösterecektim. Onun seçtiği siyah elbisemi bile giymiştim. Akşam serinliği, çıplak kollarımda aşina olmadığım bir his yaratıyordu.

Merdivenleri çıktım ve barmen sert bir sesle, "Kimlik," diye emretti.

"Vay canına, tamam." Kimliğimi uzattım. "Yirmi beş yaşındayım."

Kimliği iki kez kontrol ettikten sonra kahkahayı patlattı. "On iki yaşında gibi duruyorsun."

Altın Kızlar kostümü giymiş biri sanılmaktansa, on iki yaşında sanılmayı tercih ederdim. Kimliğimi cüzdanıma koyarken, bir an için sarhoş olmayı düşündüm. Belki şu şişedeki yeşil şeyi kafaya dikebilirdim. Arabamı burada bırakır, eve de ilk kez Uber'le dönerdim. Kaplumbağaların arasından sürünerek evime doğru gidecektim. Belki de cesedimi yerlerdi.

"Patatestayn ve kola alabilir miyim lütfen?" Vay be, resmen bunu yapıyordum.

Barmen şüpheci gözlerle bana baktı. "Tek başına mı yiyeceksin? Patatestayn bir grup yemeğidir. Oldukça büyük bir şey. Kalıntıları da pek hoş değildir."

Paket yaptırdığım takdirde Teddy'nin o kalıntıları keyifle yiyeceğinden emindim. Parlonilerin arkalarında bıraktıkları leşleri toplayan bir akbaba gibiydi. Parayı tezgâha bıraktım ve işlem tamamlandı.

Elimde kola bardağımla birlikte oturma alanına doğru ilerledim. Kadın grubunun mu yoksa erkek grubunun mu yakınına oturmalıydım? Muhtemelen Sasaki Metodu'nun amacına zıt bir şekilde kadınların olduğu tarafı seçtim. Barmenin bana acımasına gerek yoktu. İki harika arkadaşım vardı. Sadece şu an yanımda değillerdi.

Ah, kahretsin. Forumdan arkadaşlarıma (grup mesajlaşmasını bulmaya çalıştım) dokuz gündür yazmamıştım. Onları on yıldır tanıyordum. Birkaç satır yazmaya çalışsam da bir türlü ne yazacağımı bilemedim. Varlıklarını unuttuğum için nasıl özür dileyebilirdim? Melanie ve Teddy gittiği zaman, *Cennetten Gelen*'le ilgili eğlenceli görselleri paylaştığım insanlar onlar olacaktı. Eve gittiğim zaman yokluğumu açıklamanın bir yolunu bulacaktım.

Ama: Onlar da bana mesaj atmamışlardı.

Ödev kâğıdını çıkardım, kalem kutumun fermuarını açtım, kulaklıklarımı taktım. Okul kütüphanesinde tek başına çalışan öğrenciler gibiydim. Melanie'nin verdiği kâğıdın köşesinde küçük bir fiyonk çizimi vardı, ben de oyalanmak için pembe kalemimi aldım ve özenle içini boyadım.

Ben kimdim gerçekten? Değişiyordum, o yüzden bu zor bir soruydu.

Boynuma dek klorlu suyun içindeyken kendimi çok sevmiştim. Deneyimsizliğin getirdiği tüm bocalamalarımı bir kenara bırakıp elimi güzel bir adamın çenesine koymuştum. Hayal gibiydi ama gerçekti. Öpücüğü alamamıştım ama beni öpmek istediğini bilmek bile bana yetmişti.

Minderde bir basınç hissettim ve başımı kaldırdığımda kollarını masaya dayamış hâldeki Teddy ile karşılaştım. Kulaklıklarımı çıkardığımda duygulu bir şekilde, "Hayatım boyunca bu kadar güzel bir şey görmedim," dediğini duydum. Söylediği şey

içimde dalgalar yaratırken, omzumun üzerinden bir noktaya baktığını fark ettim.

Barmen gelip, "İşte Patatestaynınız," diyerek tabağı masaya bıraktıktan sonra Teddy'ye dönüp "Teddy, n'aber, dostum?" diye sordu. (Tabii ki Teddy herkesi tanıyordu.) "Fairchild'a ne zaman taşınıyorsun? Sana yönlendirmek istediğim bir arkadaşım var. Eski bir dövmesinin tazelenmesi gerekiyor."

Teddy ellerini ovuşturdu ve gözlerini tabaktan ayırmadan, "Noel'e doğru randevu almaya başlarım herhalde. Ya da belki önce yerleşebilmek için yılbaşına kadar beklerim."

"Tamam, arkadaşa iletirim." Sırıtarak bana döndü ve "Tam bir pislik olduğu için dışarıdan anlaşılmıyor olabilir ama bu adam alanının en iyisi." Kolunu sıvadı ve bana geleneksel tarzdaki deniz çapası dövmesini gösterdi.

"Öyle olduğunu biliyorum. Ayrıca o bir pislik değil." Öfkeli savunmam karşısında Teddy'nin gözleri kısıldı. Barmen gittikten sonra, "Ne zaman masada yemek olsa, birden ortaya çıkıveriyorsun," dedim.

Teddy ayak bileğini benimkine dayadı. "Bu kadar şanslı olmam ne tuhaf. Şu hâline bak, cuma geceni ödev yaparak geçiriyorsun. Suratındaki o üzgün ifade neydi?"

"Az evvel, bir tabak Patatestayn kadar güzel olmadığımı öğrendim." Çıplak omzumu ovdum ve Teddy beni izlemeyi sürdürdü. "Ve senin taşınıp gideceğini hatırladım."

Bunun üzerine bir adım atıp bana vereceği şeye odaklandı: Esaslı bir iltifat.

"Çok görkemlisin," dedi ve kendimi tekrar havuzdaymış gibi hissettim. "Dövme sanatçılarının uykularını kaçıracak kadar güzel bir tenin var." Yemeğin dumanı tüterken, ışıltılı gözlerle beni süzüyordu.

"Bomboş bir tuval çekici geliyor olmalı." Kendimi cesur hissediyordum. "Çılgınca bir şey yapmak istersem ve sen de sonunda bana kusursuz bir dövme tasarlarsan..."

"Ama sana dövme yapamam. Bu bir şeftaliye dövme yapmak

gibi olurdu." Dalgın bir şekilde, üzeri sıcak makarna parçalarıyla kaplı bir patates kızartmasını alıp ağzına attı. Bu kötü bir fikirdi. Eliyle ağzını kapattı, gözleri yeşil ve kahverengi tonlarda parlıyordu. Gözünden yaş gelmişti.

Çantamdan bir peçete çıkardım. "Ama başka kızlara dövme yapmıştın. Bana yakışmayacağını mı düşünüyorsun?" İnatçı bir tavırla başını salladı. "Ailemin öğrenmemesi için gizli bir yerime yaptırmam lazım."

Lokmasını güçlükle yuttu. "Gizli bir yer." Konuşurken resmen ağzından duman çıkmıştı.

"Daha sana ne istediğimi bile söylemedim." Kaşlarını kaldırmasını bekledim. "*Cennetten Gelen*'in logosunu istiyordum." Gülerek tekrar tabağa uzandı. "Teddy, kendini kontrol etmeye çalış..." Çatalımla tabaktaki öbekten bir patates kızartması alıp soğuması için üfledim.

Eğilip çatalımdaki patatesi ısırdı çünkü o böyle şeyler yapardı.

"Ah, her şeyi paylaştığımızı unutmuşum." Dalga geçiyordum ama Teddy tatmin olmuş bir ifadeyle gülümsedi.

"Sonunda anlamaya başladın." Bardağımdan koca bir yudum aldı. Belli ki pipetimizi bile paylaşıyorduk.

"Eğer bir randevuda olsam, kendime ait bir içeceğim olur muydu?"

Ne yaptığını fark etti. "Pardon, her zamanki gibi ne bulsam yalayıp yutuyorum. Sanırım biraz param vardı..." Ceplerini karıştırmaya başladı.

Başımı salladım. "Paranı biriktirmeye devam et. Gayet iyi gidiyorsun." Bir patates kızartması daha aldım ve üzerindekilerin bir kısmı masaya düşüverdi. Neredeyse ödev kâğıdıma gelecekti. "Bu arada, bu pek de iyi gitmiyor."

"Dün gece rüyamda, süre sonuna bir hafta kala Alistair'e parayı ödediğimi gördüm. Sence bu bir işaret mi?"

O güne dek o kadar çok rüyasını dinlemiştim ki bir noktadan sonra saçma sapan bir hâl aldıklarını çok iyi biliyordum. "Sonra ne oldu?"

"Bunun bir rüya olduğunu biliyordum çünkü bana giriş kapısının anahtarını verdi ve anahtar bir sörf tahtası boyutundaydı. Anahtarı cebime sığdırmaya çalışırken uyandım ve baksırımın dizime kadar indiğini fark ettim."

Anahtarlar ve kilitler konusu dikkatimi dağıtsa da gülmeden edemedim. Yanımda birinin olmasının rahatlığı, yerini gerginliğe bırakmıştı. Teddy'nin orada olduğunu bilmek, tesisten ayrılmamı biraz olsun kolaylaştırmıştı. 7/24 orada olmak zorunda olmadığımı biliyordum. Yine de oradayken daha rahat hissediyordum.

"Bu şekilde ödevimin kabul edileceğinden emin değilim. Tek başıma otururken yapmam gerektiği özellikle belirtilmiş."

Tabağın neredeyse yarısını elleriyle yemişti. "Mel'in haberi olmayacak." Boş kâğıdı önüne çekti ve üst tarafa zarif bir yazıyla adımı yazdı. "Sana yardım edeceğim. Bana kendinle ilgili her şeyi anlat, ben de yazayım. En başından başla. Ruthie Maree Midona... gece yarısında doğmuştur. Ya da öğle saatlerinde? Yaklaştım mı?"

Kalemlerimi toplamaya başladım.

Teddy iç çekti. "Eğer ciddiysen, giderim. Sadece seni çok özledim. Eve döndüğümde ışıklarının kapalı olduğunu fark ettim. Kilit kontrol rotanı takip ettim. Çöp konteynerlerinin yanındaki bölgene, şehir ışıklarını izlemeyi sevdiğin o noktaya gittim."

Biraz rahatsız olmuştum. "Sen beni mi takip ediyordun?"

"Sonra mesajını gördüm ve akşama doğru burada içen o dört kişilik tekinsiz erkek grubunu hatırladım ve seni tek başına otururken görüp kolana ilaç atabileceklerini düşünerek telaşa kapıldım. Bu kadar hızlı gelmemin sebebi de buydu." Bardağımı alıp bir yudum daha içti.

"Şansımıza kimse kolama ilaç atmadı, aksi takdirde ikimiz de bilincimizi yitirecektik."

"Senin gibi yumuşak ve kibar birinin dışarıda olması... Senin için endişelendim. Dünya berbat bir yer." Teddy sustu. Lobutları deviren bowling toplarının ve keyifle çığlık atan çocukların

seslerini dinledik. Kulvarların yanında, üzerinde mumlar yanan bir pasta vardı ve insanlar neşeyle doğum günü şarkısını söylüyorlardı.

"Dünya berbat bir yer değil." Gülümsedim. Tuhaf yemeklerin, mutlu çocukların ve masanın altından sarılırcasına bacaklarını bacaklarıma dolayan Teddy'nin olduğu bir yer nasıl berbat olabilirdi ki? "Böyle düşündüğüne göre, Providence'ta biraz fazla zaman geçirmiş olmalısın."

Çizim defterini açtı ve kalem kutumu kurcalamaya koyuldu. Neşeli bir şekilde, "Bir randevuda olmadığına sevindim," dedi.

Özverili davranıyor ve stüdyodaki hissesi için para biriktirirken attığı her adımda onu cesaretlendiriyordum ama o benim hedeflerim için aynı tavrı göstermiyordu. "Çok yakında mum ışığında romantik bir yemeğe çıkacağım. Sen de o esnada yeni stüdyonda bir kızın sırtına Comic Sans fontuyla *Yaşa, Gül, Sev* yazıyor olacaksın."

Sinirli bir şekilde, "Bu, bana söyleyebileceğin en iğrenç şeydi," dedi.

Bir patates kızartması daha almayı denedim. Sonunda yemeklerden inşa edilmiş bu volkan, düzgün bir şekilde yenilebilecek hâle gelmişti. Çatalımı kaldırdım. Siniri geçmiş şekilde, bir şey bekliyormuşçasına öne doğru eğildi.

Bu doğru bir karışım değildi. Ama aldığım her çatal, hem çıtır hem yumuşak dokulardan oluşan, tuzlu ve baharatlı bir prizmaydı. Şatafatlı, erimiş makarna, sosa karışıyordu. Dumanı tüten sosisli parçaları çocukluk anılarımı canlandırıyordu.

Bu düşünce bulutunun içinde ne kadar kaldığımı bilmiyordum. Tek bildiğim, karbonhidrat ve yağ tüketirken hiçbir şeyin kötü hissettirmediğiydi. Peynir sayesinde her şey yoluna girecekti. Başımı her kaldırdığımda, Teddy'nin elini çenesine dayamış gülümseyerek beni izlediğini görüyordum. Burnunun üzerindeki çiller tarçın zerrecikleri gibiydi. Keyifli bir rüyadaydım. Başının çevresinde, beyaz, puslu bir ışık vardı.

Mide fesadı geçiriyor olmalıydım. Ağzıma bir lokma daha attım. "Bana neler oluyor?" Yüzümde ıslak bir çizgi hissettim; gözümden yaş akıyordu.

"Meleğim, bu tabakta cennet var. Sana söylemiştim." Nefessiz bir şekilde tıkındığım süre boyunca ne bir lokma yemiş ne de bir şeyler çizmişti. "Sen mutluyken ben de mutlu oluyorum."

Gerçekten çalışmaya başlamalıydım. Kalem kutumu kurcaladım. "Aslında o kalemi geri almam lazım. Başka kurşun kalemim yok ve yazdıklarımı silebilmem gerekiyor."

Talebimi umursamadan kurşun kalemimle çizim yapmaya başladı. "Bence tükenmez kalemle yazmalısın. Sonuçta kim olduğunu biliyorsun. Ayrıca bu gece senin yüzünden Yaşa, Gül, Sev temalı kâbuslar göreceğim. Teşekkür ederim. Duvarın ardından ağlayışlarımı duyacaksın." Meraklı gözlerle bana baktı ve sonra kahkahayı patlattı. "Aşırı komiksin, biliyorsun değil mi? Söylediğin her şey tam yerine oturuyor."

Şaşırdım ve konuyu değiştirmeye çalıştım. "Ah, teşekkürler. Tüm dövmelerini kendin mi tasarladın?"

"Başka birinin beni tasarlamış olabileceğini mi düşündün gerçekten? Gerçek yeteneği görünce tanıyamıyor musun?" Sırıtıyordu. "Hepsini ben çizdim, Alistair da tenime işledi. Bana sinirlendiği anlarda bilerek daha derine girer. Anlayacağın hepsi oldukça acılıydı." Her şakada bir gerçeklik payı vardı.

"Her birinin bir anlamı var mı?" Sadece gülümsemekle yetindi. "Kaç dövmen var?" Kendimi tutamadan ağzımdan çıkıvermişti. Acaba bu soruyu bugüne kadar kaç kızdan duymuştu? Cevabımı aldım.

"Bilmiyorum. İstersen sayabilirsin." (Buraya tahmin edebileceğiniz o kaş hareketini, gözlerinin parıldamasını, günahkâr gülümsemesini ve kalbimdeki çarpıntıyı ekleyin.) Ağzını iyice açıp patates kızartmasıyla doldurdu. Çiğnerken, "Düzenli kızlar iyi ve planlı olmayı severler, değil mi?" Elimi tutup parmağımı kolundaki dövmelerde gezdirdi. "Bir, iki..."

Devam etmesini istesem de bunu gizlemek zorundaydım.

"Ağzın tıka basa doluyken çok çekicisin gerçekten. Kendimi zor zaptediyorum." Onu böyle güldürebilmek çok tatmin ediciydi.

"Ödevine yardım etmemi ister misin? Seninle ilgili her şeyi yazacağım. Doğum ânına dek döneceğiz. Üniversitede ne okumuştun?" Dünden hazır görünüyordu.

Yüzümdeki gülümseme silindi. "Ailem üniversite eğitimimi karşılayabilecek durumda değildi. İşletme kursu aldım."

"Sağlam partiler vermişsinizdir."

"Uçsuz bucaksız bir grup seks partisi gibiydi." Bir şeyler içmediği için şanslıydım yoksa bu noktada hepsini üzerime püskürtürdü. "Yirmi yaş farkla, kurstaki en genç öğrenci bendim."

"Çok müstehcenmiş."

Bardaki bir kadının bizi izlediğini fark ettim. Yani aslında bizi değil, Teddy'yi izliyordu. Sanırım buna alışmam lazımdı ama bunun hiçbir zaman hoşuma gidebileceğini sanmıyordum. "Kurstakilerin çoğu kariyer değiştirmek için yeniden eğitim görmeye gelenlerdi. Sonunda rahatlayabilmiştim." Çok konuşmuştum ve gittikçe sinir bozucu anılara doğru ilerleyecek gibiydik. Tabağı Teddy'ye doğru ittim. "Al, biraz daha ye."

Ama dikkatini dağıtamamıştım. "Rahatlayabilmiştim derken?"

"Yaşlı insanların yanındayken daha rahat hissediyorum." Ben parmaklarımı ovuştururken öylece oturmuş, daha fazlasını bekleyerek bana bakıyordu. "Okul hayatım boyunca çok fazla zorbalığa uğradım. Yetişkinlerle aynı sınıfta olmak bana kendimi güvende hissettirdi."

"Providence'ta olma sebebin de bu mu? Yaşlı insanlar sana zarar veremeyeceği için mi buradasın?" Bir süre düşündü. "Bu doğru değil. Renata karabiber değirmenini bile kullanamayacak kadar güçsüz ama aynı zamanda bir kafes dövüşçüsünden bile daha öldürücü. Kendisini bilimsel amaçlarla gözlemliyorum."

"Ailem, patronum Sylvia'yı kiliseden tanıyordu. 19. yüzyılda kadınları mürebbiye olmaya gönderirlermiş ya, benimki de öyle oldu. Ben başvurmadım, beni buraya gönderdiler. Bir erkekle

randevuya çıktığımda bu konudan bahsederken kullanacağım cümleleri biraz düşünmem gerekiyor."

Tekrar bara baktım. Kadın hâlâ bizi izliyordu. Sanırım Teddy'yi tanıyordu.

Teddy biraz kızmıştı. "Gayet güzel anlattın işte. Neden kuracağın cümleleri önceden planlaman gereksin ki?"

"Bu ödevin tek amacı bu. Bir nevi mülakat hazırlığı."

"Bu işe girmek için bağlantılarını kullandığını söyleyebilirsin," şeklinde bir öneride bulundu. "Anlattığınıza göre Sylvia sert bir tip. Eğer işe yaramaz biri olsaydın, seni asla işe almazdı."

"Sanırım öyle," dedim. "İşimde gerçekten iyiyim. Ve lütfen babanla konuşurken bundan söz et."

"Ben de işimde iyiyim. Gerçek işimde tabii, internetten ekstra ekstra ekstra küçük beden Gucci eşofmanları sipariş ettiğim şimdiki işimde değil. Sen de bundan Alistair'a bahsedebilir misin? Bir sonraki karşılaşmamızda onu deli gibi etkileyecek bir şey bulmam lazım. Bu stüdyonun işleyiş sürecine pek dahil olamadım da. İyi bir fikrin var mı, İşletmeci Melek?"

"Sanırım birilerini işe alman ve patron olman gerekecek. Buna hazır mısın?"

Kendini biliyordu. "Doğrusu, 'patron' olmakla ilgilenmiyorum. Benim istediğim, iyi bir ekip oluşturabilmek."

"Müşteri hesaplarınız var mı?" Teddy'nin düşünmesini izledim. Bu tip bir işe nelerin dahil olduğuna dair pek bir fikrim yoktu ama yine de deniyordum. "Eğer bir müşterinin daha fazla renk yaptırmak için birkaç kez daha gelmesi gerekiyorsa, ne kadar ödeme yapmış olduğunun ya da kendisine verdiğiniz toplam fiyatın ne olduğunun kaydını nasıl tutuyorsunuz?"

"Sadece deftere yazıyoruz."

"Randevu kayıtları peki?"

"O da defterde."

"Maaş çizelgesi? Müşteri bilgileri?"

"Cevabı biliyorsun."

"İşletmeci Melek, Alistair'ı etkilemek için bir yazılım paketi

için fiyat teklifi almanı öneriyor. Müşterilere sonraki randevuları hakkında bilgilendirme mesajı falan gönderecek bir yazılım. Belki iki şubeyi birbirine bağlayabilir ve her bir stüdyonun haftalık kazançlarını tek programdan takip edebilirsiniz. Vergiler ve bordro meselesi için de kullanılır. Belki Alistair sana defterin daha ucuz bir yöntem olduğunu söyleyebilir ama en azından bir teklif sunmuş olursun."

"Melek..." Teddy iç çekti ve söylediklerimi kafasında değerlendirdiği sırada, bar taburesinden bizi izleyen kadın bize doğru yürümeye başladı. Söyleyeceği bir şey varmış gibiydi. O bize doğru yaklaşırken, Teddy ve ben aynı anda bir şey fark ettik.

Kadın çok ama çok hamileydi.

Bölüm 18

Kadın elini kocaman karnına koyup, "Teddy? Teddy Prescott?" dedi. "Uzun zamandır seni arıyordum."

Teddy'nin suratından inkâr, öfke, pazarlık, depresyon ve kabullenişe dönük birçok ifade geçti. İç çekti, başını salladı ve zihninde bir bebek arabası seçtiği sırada kadın kıkırdamaya başladı.

"Ah, hadi ama. Birlikteliğimizin üzerinden altı yıl geçti. Seni korkuttuğum için üzgünüm."

Teddy başını kollarına dayadı ve ölü taklidi yaptı. O sırada kadın bana döndü ve dudaklarını oynatarak, *Hiç de üzgün değilim*, dedi.

Ömrümden altı yıl gitmiş gibiydi. "Tanrım, Teddy. Takvim denen şeyin nasıl çalıştığını öğrenmelisin."

Teddy oturuşunu dikleştirdi ve kendini toparlamaya çalıştı. "Anna. Nasılsın? Burada ne işin var?" Daracık kıyafetinin altındaki devasa davuldan dolayı hem büyülenmiş hem dehşete düşmüş bir şekilde gözlerini kırpıştırıp bakışlarını kaçırdı. "Seni hastaneye götürmemiz mi gerekiyor? Orada kaç bebek var?" Suyunun gelip gelmediğini anlamak için botlarını gıcırdatarak yerde gezdirdi.

Parmaklarıyla sayarak yanıtladı. "Henüz doğum başlamadı

ama başladığında da beni hastaneye kocam götürecektir. Orada bir bebek var. Ve adım Anna değil, Brianna."

"Kusura bakma," dedi Teddy. "İsimler konusunda nasıl olduğumu bilirsin."

"Senin nasıl biri olduğunu bilirim." Brianna'nın yüzü düşmüştü. Bana döndü ve "Bir gün adımı bile unutacağını hiç beklemezdim. Sanırım bazı insanlar asla değişmiyor," dedi.

Bir şekilde oradan kaçıp gitme arzusuyla olduğum yerde kımıldandım. "Oturmak ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Sadece selam vermek istedim." Bir anlığına gözü masadaki çocuksu dağınıklığa takıldı. Yaşımı tahmin etmeye çalıştığını biliyordum, belli ki beni gören herkesin yaptığı şey buydu.

Gergin havayı dağıtmak için şansımı denedim. "Teddy'ye okuma yazma öğretiyorum. Zavallıcık bu yaşa kadar öğrenememiş." İkisi de kahkahayı patlattı. "Teddy bir iş kuruyor, ben de ona yardımcı oluyorum."

Brianna sırıtarak, "Zamanını gönüllü olarak böyle bir şeye harcadığına göre, sen iyi bir kız olmalısın. Teddy biraz yavaş öğrenir," dedi ve aniden ifadesi ciddileşti. "Birlikte *değilsiniz*, değil mi?"

Keşke evet diyebilseydim. "Hayır, tabii ki değiliz."

"Ah, iyi. Çünkü bir anda sonsuza dek ortadan kaybolacak ve senin adını bile unutacak. En azından bana yaşattığı buydu."

Kolunun iç tarafında, Teddy'nin işi olduğunu bildiğim mavi bir kuş dövmesi vardı. Peki ben neden kalbimden hançerlenmiş gibi hissediyordum? Kıskançlığın ne gereği vardı şimdi? Her yerde bedenlerinde onun sanatıyla dolaşan kızlar vardı. Ama ben onlardan biri değildim.

"Onunla zaman geçirmek eğlencelidir ama gittiğinde tam gider. Ve yaşadığın eğlence, sonrasındaki özleme değmez. Tanıştığıma memnun oldum. Hoşça kal, Teddy." Yanımızdan ayrıldı ve merdivenlere ulaştığında kocası yavaşça inebilmesi için koluna girip ona yardım edebilmek adına hızla yerinden fırladı.

Bu o kadar dokunaklı ve tatlı bir sahneydi ki bir anda duygulandım.

Düşmenden bu kadar korkan birine sahip olmak nasıl bir histi acaba? Gerçekten ama gerçekten böyle bir şeye sahip olmayı çok istiyordum. Teddy rahat bir tavır takınmaya çalışıyordu ama etkilendiği ortadaydı. Bakışlarını kaldırmadan kalemiyle sayfanın bir noktasını kazıyordu. Kâğıt yırtılmak üzereydi.

"Sen iyi misin?"

Yapay bir neşeyle, "Çoğu zamankine göre daha iyi geçti," dedi. "Bardağı kafamdan aşağı boşaltmadı ya da bana tokat atmadı."

"Az önce söylediklerinde haklı mıydı?" Teddy bir süre düşündükten sonra başını salladı. "Bunu kaç kıza yaptın?" Kaç kişiyi *hayal kırıklığına uğrattığını, canını yaktığını* ve *çekip gittiğini* kastediyordum ve Teddy de bunu gayet iyi anlaşmıştı. Daha ağzını açmadan, cevabın ne olacağını anlamıştım. Çünkü gözleri her şeyi anlatıyordu.

"Hepsine. Annemin dediği gibi, hiçbir şey sonsuza dek sürmez."

"Bana ondan söz etsene. Annenden."

"Çok güzeldir ve saçları benimkilerden bile muhteşemdir. Kulağa imkânsız geliyor, değil mi?" Espri yapmaya çalışıyordu ama gülümsemedim. "Adı Ruby. Ruby..." Biraz düşündükten sonra devam etti. "Hardiman. Grant. Yok, şu anda Ruby Murphy. Kendi öz annenin adını bilmemek ne garip."

"Kaç kez evlendi?"

"Bazen bir sonraki düğün için takım elbisemi kuru temizlemeciden almaya bile zor fırsat buluyorum. Altı kez evlendi. Ve bu gece senin de öğrenmiş olduğun üzere, anneme çok benziyorum."

Gözlerime baktı. "Gideceğimi biliyorsun, değil mi? Ve beni durdurmaya çalışmayacaksın?"

"Tabii ki hayır. Gidip kendi stüdyonun yöneticisi olacaksın. Ve bir gün onca yolu tepip, bana bir dövme yapman için seni

ziyaret edeceğim. Ben hariç herkeste var. Brianna'nın kolundaki mavi kuşu da sen yaptın."

Şaşırmış görünüyordu. "Benim yaptığımı nereden biliyorsun?"

"Gerçek yeteneği nerede görsem tanırım." Gülümsediğini görmek beni de gülümsetti. "Seni nerede görsem tanırım, Theodore Prescott."

"Eğer stüdyo işi yürümezse ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti sessizce. "İhtiyacım olan rakama ulaşmama daha binlerce dolar var. Alistair vitrinleri hazırlamaktan söz ediyor ve anladığım kadarıyla benim gelemeyeceğimi düşünüyor."

Telefonum çaldı ve ekrandaki ismi görünce telaşla birbirimize baktık. "Parloniler. Alo? Ne oldu?"

Arayan Renata'ydı. "Ruthie, bu korkunç ses de ne?" diye bağırdı. Arka planda boğuk bir siren sesi vardı. "Hepimiz sağır ve yarı ölüyüz, buna rağmen bu ses hepimizi uyanık tutmayı başarabiliyor. Tesistekilerin yarısı itfaiye mi geldi diye meraklanıp dışarı çıktılar."

Ses beynimde yankılanırken, "Bu ofisin alarmı," diyebildim.

Renata, "O zaman git ve alarmı kapat. Nasıl duymadın anlamıyorum. Theodore'a da ulaşamıyorum. Burada durumu çözebilecek kimsem yok. Çok fazla şey mi istiyorum? Sadece huzur ve sessizlik. Burada yaşamak için ne kadar para ödediğimizi biliyor musun sen?" diye bağırdı. Hayal kırıklığına uğramıştı.

"Çok üzgünüm. Beş dakikaya orada olacağım. Lütfen Sylvia'ya söyleme. Kapıyı kilitlediğimi biliyorum. Bundan eminim."

"Alarm takılmıştır. Ofiste çalınacak bir şey yok." Teddy yardım etmeye çalışıyordu ama bu sözler midemdeki yemeği taşa çevirmişti. Terliyordum. Basit tepkilerden fazlasını veremeyen bir hayvan gibi hissediyordum. Elimi yakalamaya çalıştığında utanıp geri çektim. "Birlikte gideceğiz," dedi ama o yavaş biriydi. Hiçbir zaman acele etmezdi. Bana faydası olmayacaktı. "Ruthie, beni bekle."

Merdivenlere varmıştım bile. Elim tırabzanda, koşarak aşağı

indim. Düşersem de kendim kalkardım. Arabama doğru koşarken Teddy'yi düşünmüyordum bile. Daha doğrusu, herhangi bir şey düşünebilecek hâlde değildim.

Arabayı, sanki arka koltuğumda Brianna doğuruyormuş gibi sürdüm. Ofisim ciyak ciyak bağıran bir bebekti, ben de ona yetişmek için patika boyunca koşuyordum. Yerdeki bir kaplumbağaya çarpmamaya uğraşırken bir taşa takılıp düştüm. Bir an için bedenimden yükselmişçesine kendimi yukarıdan gördüm: Bu çılgın maraton koşusuna tanık olmak üzücüydü. İçinde bulunduğum an, on altı yaşımda, aklı bir delikanlıda, dikkatsiz bir kızken yaşadıklarımla kesişmeye başlamıştı.

Alarm çalmaya devam ediyordu ama ben kalp atışlarımdan başka bir şey duyamıyordum.

Kapı tokmağına asılsam da, bileğim sızlayana dek kapının kilitli olduğunu bile fark edemedim. Anahtarlarım iki kez elimden düştü, kapıyı açtım, içeri girdim, alarmı devre dışı bıraktım ve Melanie'nin masasına oturdum. Nefes nefeseydim ve panik atak geçiriyordum.

Teddy, "Ne oldu?" diye seslendi açık kapıdan içeri doğru. Anlaşılan istediği zaman acele edebiliyordu. Sanki beni gerçekten iyi tanıyormuş gibi, "Kilitli miydi?" diye sordu. "Nefes al, nefes al." Beni sandalyeye oturttu ve başımı dizlerimin arasına almamı sağladı. Artık hava alabileceğim tek bir kanal vardı.

Sonrasında neler söylediğini bilmiyorum ama o puslu karanlığın içinde nefes vermem için bana koçluk yaptı.

Cevap verecek hâle geldiğim zaman, "Evet," dedim, "kapı kilitliydi. Hiçbir şey olmamış. Alarm takılmış." Gevşiyordum. Neden peşimden gelmişti? Bu krize en son tanık olan erkek, Adam'dı. Sonrasında bana her baktığında, gözlerinin bu ânın hatırası vardı. Bunun pek de çekici bir sahne olmadığını biliyordum.

Teddy ayaklarımın arasında diz çöküp kollarını açtığında kendimi ona bıraktım. Tişörtünün altından gelen teninin kokusu artık tanıdık bir kokuydu. Çok uzun süredir kapımın eşiğinde

oyalanıyor, beni takip ediyor, yaptığım her şeyi fark edip sorguluyordu. Nefis kokusunun bir kısmı kanepemin minderlerine sinmişti. Şalım onun gibi kokuyordu, yastığım, banyom...

Hey, bir dakika. "Sen benim şampuanımı mı kullanıyorsun? Buna hırsızlık denir. Son zamanlarda saçlarının ekstra parlamasına şaşırmamak lazım."

Geri çekildi ancak söylediklerim dikkatini dağıtmamıştı. "Bana neler olduğunu anlatır mısın?" Şu anı değil, yıllar önceyi soruyordu. "Genelde insanlar senin gibi her kapıyı kontrol etmezler."

"Ben fark etmeden şampuanımı çalmayı nasıl başarmış olabilirsin ki?" Sandalyenin tekerleri dönmeye başlayana dek kendimi ittim. "Keşke her zaman böyle biri olup olmadığını öğrenmek için Brianna ile biraz daha konuşabilseydim. Bir şey istediğin zaman, önce gelip bana sor."

"Benim istediğim şey, seni yiyip bitiren şu hikâyeyi öğrenmek." Ellerini uzatıp sandalyeyi tekrar kendine çekti. "Alarmın çalması ve dışarıda geçirdiğin bir akşamı mahvetmesi sinir bozucu ama dünyanın sonu değil. Ama sanırım senin için öyleydi. Bana anlatabilirsin."

Derin bir nefes verdim. Bu konuda konuşmayalı yıllar olmuştu. "On altı yaşındayken, güvenliğin ne kadar önemli olduğunu öğrendim. Hepsi bu."

Kafasını salladı. "Hepsi bu mu? Hiç sanmıyorum."

Daha önce kimse bana bunu sormamıştı, o yüzden nereden başlayacağımı bilmiyordum. Sanırım en başından başlamam lazımdı?

"Ben on altı yaşımdayken, kilisede şu an hatırlamadığım bir şey için çok büyük bir bağış toplandı. Bir kasırga ya da deprem yüzündendi sanırım. Bağış etkinliği gerçekten çok büyük bir olaydı. Yerel radyo istasyonu etkinlikten canlı yayın yapıyordu. Bir sürü oyunlar, bir güzellik yarışması, bir turta yeme yarışması ve birçok benzeri şey düzenlenmişti. Gerçekten de önemli ve güvenilir bir etkinlikti. Tıpkı bir *Cennetten Gelen* bölümü gibiydi."

"Gözümde canlandırabiliyorum. Bu arada bilgin olsun, babamı Papaz Pierce olarak hayal ediyorum."

İstemsizce gülümsedim. "Keşke benzeselerdi. Her neyse. Erkek arkadaşım Adam da gelmişti. Aşık olduğumu sanıyordum. O başka bir okula gitmişti, o yüzden günü birlikte geçirebilmek harikaydı. Tabii ebeveynlerimizin gözetiminde." O günü düşündüğümde tek hatırladığım, Adam'ın polo yaka tişörtü ve barbeküdeki bifteklerden gelen kanla karışık pis duman kokusuydu. "Ailelerimiz ilişkimizi onaylıyordu. Her şey mükemmeldi."

Teddy yüzünü buruşturmaya başladı. "Hikâyenin senin için işlerin ters gittiği kısmından nefret ediyorum. Ama sanırım o noktaya geldik." Dizlerinin üzerinden kalkmadan biraz daha yaklaştı. "Acı olan kısım bu, değil mi?"

Derin bir nefes aldım. "Toplanan paranın büyük bir kısmı, bir hayır müzayedesinden kazanılmıştı. Günün sonunda on bin dolar saymıştık. Hayal bile edemeyeceğimiz bir paraydı ve nakitti. İnsanlar çok cömert davranmışlardı. On bin dolar. Babam gidip parayı ofisine koymamı söyledi."

"Ah," dedi Teddy kederli bir sesle. "Kahretsin."

Bunları anlatabilmemin tek sebebi, Teddy'nin çok iyi bir dinleyici olmasıydı. Ona dair en sevdiğim şey buydu. Ben konuşurken surat ifadesi sürekli değişir; yüzü şefkatle yumuşar, endişeyle gerilir, gözleri şaşkınlıkla parıldar ya da alnı öfkeden kırışırdı. Beni böyle dinleyebildiği için, güvenimi ve inancımı kaybettiğim o ânı anlatabiliyordum.

"Parayı alıp ofise gittim. Banknotları babamın masasının alt çekmecesine koyarken bir yandan da Adam'la muhabbet ediyordum. Para o akşam erken saatlerde, muhtemelen hepimiz barbeküden artakalanları yerken çalındı."

Teddy'nin yüzü asılmıştı. "Polis ne dedi peki?"

"Ailem polisi aramadı. Kızları kapıyı kilitlemediği için bütün bu bağış etkinliğinin boşa gittiğini kabullenmek onlar için çok aşağılayıcıydı. Ofise zorla girilmemişti."

Teddy büyük bir şefkatle, "Ruthie," dedi.

"Babam çok sinirlenmişti. Benden sadece tek bir şey istediğini, onu da aklım oğlanın tekinde olduğu için mahvettiğimi söyledi. On bin dolar. Uçup gitmişti."

"Bu hikâyede tek bir suçlu var, o da parayı çalan kişi."

"Ve olabilecek en kötü şey oldu; ailem üniversite fonumdaki parayı çalınan paranın yerine koymaya karar verdi. Uzun uzun konuşup, bunun durumu çözeceğine karar verdiler. Ama bu da yetmedi. Babam dersimi alabilmem için pazar günü beni herkesin önünde ayağa kaldırdı ve yaptığım dikkatsizliği anlattırdı. Durumu düzeltmek için veterinerlik hayallerimden vazgeçmek zorunda kaldım."

"Bu tam bir saçmalık!" Teddy öfkeyle parladı. Ayaklarımın önünde diz çökmüş bir şeytana benziyordu.

Bu kadar çıldırmasına şaşırmıştım. "Neden kızıyorsun? Bunu hak ettim."

"Senin arkanda durmaları lazımdı. Eğer kapıyı kilitlediğini söylediysen, kilitlemişsindir."

"Ama kilitlememiş de olabilirim. Hiçbir şekilde hatırlayamıyorum. Sanki o an, zihnimde kara bir lekeden ibaret. Bir daha asla bu konuma düşmemeye yemin ettim. Ve o günden beri kontrolü sağlamak için listeler ve rutinlerle yaşıyorum. Melanie ve senin bunu fark etmemesini umuyordum."

"Peki ya Adam? O seni savundu mu?" Bakışlarımı kaçırırken, Teddy kısılmış gözlerle bana bakıyordu. "Ya annen? Mutlaka sana inanmıştır?" Bir süre sessiz kaldı. "Bir veteriner olabilecekken, üniversite için birikmiş bütün paranı bir kasırga için harcamışlar. Yıllar boyu kendinden bu kadar çok şey feda edebilmeni aklım almıyor."

"Hayal dünyasında yaşamıyordum, bir gün gerçekten veteriner olabileceğimi düşünmüyordum. Ama belki bir veteriner hemşiresi olabilirdim. Üniversite fonumdaki para sıfırlandığında, hepimiz artık bunun olamayacağını biliyorduk. İşin en kötü yanı, babam cemaatteki herkesi affedebilirdi ama beni asla. Babam bana olan inancını kaybetti, ben de Tanrı'ya olan inancımı."

Teddy yüzümü daha iyi görebilmek için hafifçe geri çekildi.

"Sanırım gidip çitleri yumruklamam filan gerekiyor. Ruthie, sana bir şey söyleyeceğim ama senin de bana inanman gerekiyor, tamam mı? Hazır mısın?" Başımla onayladım. "Başına gelenler çok kötü ve bunlar için üzgünüm. Ve artık bunu geride bırakma zamanının geldiğini bilmeni istiyorum." Yüzümü inceledi ve risk almaya karar verdi. "Ara ara gittiğim bir terapistim var. Sana onun numarasını verebilirim."

İçimi dökmek, göğsümde bir rahatlama yaratmıştı. Gözlerimi sildim. "Bu yüzden mi bu kadar iyi bir dinleyicisin?"

"Öyle miyim?" Şaşırmış görünüyordu. "Öyle olduğumu bilmiyordum."

"Sen, tanıdığım en iyi dinleyicisin." Uzanıp parmak uçlarımı şampuanımın yarattığı etkiyle cam gibi parıldayan saçlarında gezdirdim. "Ben de bazen ruh sağlığım için bir uzmanla görüşmem gerektiğini düşünüyorum. Sen terapiste ne için gidiyorsun?"

"Bu kadar güzel saçlarla nasıl başa çıkabileceğimi öğrenmek için." Ayağa kalktı ve benim de kalkmam için yardım etti. "Alarmı kur. Ben de kapıyı kilitleyeceğim." Bunları hallettik ve tepeye tırmandığımız sırada el ele tutuşmakta olduğumuzu ve sorduğum şeyi saçma bir cevapla geçiştirdiğini fark ettim.

"Terapiste neden gittiğinden söz edebilir miyiz?"

Teddy bir kaplumbağayı ezmemek için etrafından dolaştı ve "Daima senin tarafında olacağımı bilmeni istiyorum," dedi. "Fairchild'a gittiğim zaman bile, sadece bir telefon açman yeterli. Tamam mı?" Neşeli bir sesle konuşmaya çalışması beni daha da üzüyordu. Beni parçalarıma ayırmış, hayatımın en kötü anını öğrenmişti. Ve karşılığında bana hiçbir şey vermiyordu. Ama onu zorlayamazdım.

"Keşke benim sana güvendiğim gibi sen de bana güvensen."

"Ben güvenmemen gereken bir adamım. Brianna bunu sana açıklamıştı."

Bahçeye doğru peşinden ilerledim. Tıpkı benim gibi parçala-

rına ayırmış olduğu Hayallerinin Kadını, karanlıkta öylece duruyordu. "Sen gitmeden önce ona bir kez binebilir miyim? Ayrıca iki tane motosikleti nasıl götüreceksin ki?"

"Seni mutlaka gezdireceğim. Söz veriyorum." Anahtarlarımı alıp kapımı açtı, beni kanepeye oturttu ve ışıkları açtı. Şimdi sanki kendi eviymiş gibi rahatça mutfağıma girmiş, dolaptan en sevdiğim kupamı alıyordu. "Hımm... Uyku çayı mı, sıcak çikolata mı?" Bana doğru baktı. "Ne bekliyorsun? *Cennetten Gelen* zamanı."

Arkamdaki kırlenti düzeltti ve dumanı tüten kupayı elime tutuşturdu. Hayranlık duyulan biri olmak böyle hissettiriyor olmalıydı.

"Şampuanını çaldığım için özür dilerim," dedi ve bölümü başlattı. "Yedek anahtarın yoktur, değil mi? Mumlarını yakıp senin küvetinde yıkanmayı çok istiyorum. Bu, gitmeden önce yapmak istediğim şeylerden biri."

Bu gece paylaştıklarımdan sonra bu çok basit bir talepti. "Elbette."

Bölüm 19

"Şimdi tek eksiğimiz, çarpıcı bir fotoğraf. Sonrasında profilini aktif hâle getirmeye hazırız," dedi Melanie. "Al, şunu sür. Bunu, bunu ve bunu da." Ofisin diğer ucundan kafama makyaj malzemeleri fırlatıyordu. "Bunu, bunu, bir de bunu."

Sağanak bittiğinde kollarımı indirdim. "Unuttun herhalde, mesai saatlerinde bunu yapmayacağız." Yerdeki malzemeleri toplamak için ayağa kalktım ama kaslarım öyle gerilmişti ki komple eğilmek zorunda kaldım. "Ah, belim." Boynumdaki zincirin ucunda sallanan bilgisayar gözlüğüm suratıma çarptı.

Mel sevgiyle, "Seni yaşlı nine," dedi. "Eğer dikkatli davranmazsan, bu şekilde eğilmişken poponu fotoğraflayıp profiline yüklerim. Tuhaf tipler de seni mesaj yağmuruna tutar."

"Seni," eğilip yerdeki ruju aldım, "öldürürüm," ve allığı, "Melanie Sasaki." Aydınlatıcıyı ve kirpik kıvırıcıyı da yerden topladım. Makyaj fırçası bile fırlatmıştı. Güçlükle doğruldum. "Yemin ederim ne zaman fırtına kopacak olsa eklemlerimde hissediyorum."

"Günbegün hızla yaşlanıyorsun. 6. hafta geldiğinde, beyazlayan saçlarını tekrar kahverengiye boyamam gerekecek." Masasında duran devasa bardaktaki uçuk yeşil meyve suyundan

koca bir yudum aldım. Önceki yudumlarının ardından, kereviz suyunun ishal gibi bir tadı olduğunu söylemişti. Günlerden çarşambaydı ve Mel'in detoksunun üçüncü günüydü. Çaresizce, kararlılığının geçmesini umuyordum. Ama o aşırı açıksözlü bir şekilde söylenip durduğunda gülmeden edemiyordum.

Bir zamanlar öğle yemeğine kadar çığlık atmadan onunla aynı odada kalamayacağımı düşünüyordum. Ama şimdi, zaman su gibi akıp geçiyordu. "Sözleşmenin bitmesine çok az kaldı. Yalnızca bir ay."

"Ajans şimdiden bana yeni geçici iş ilanları göndermeye başladı. Ne iş olsa yaparım sanıyorlar. Normalde olsa yaparım da ama yoruldum. Umarım o güne dek hayalimdeki mesleği bulabiliriz."

Cevabının ne olacağını bildiğim hâlde sordum, "Parloniler için çalışmayı düşünür müsün?"

Mel bana bir bakış attı. "Vay canına, şu an resmen beni aşağıladın. Dün öğle yemeği için Teddy'ye ne yaptırdıklarını biliyor musun? McDonalds'tan sipariş verip onu beş yıldızlı bir restorandaymışlar gibi servis etmesini istemişler." Telefonuna uzandı. "Şu saçmalığa bak."

BigMac'leri ufacık parçalar hâlinde dilimlemiş, patates kızartmasını Jenga oynar gibi üst üste dizmiş, bir tane nuggetın yanına da tatlı-ekşi sosla sanatsal çizgiler eklemişti. Mel'e bu fotoğrafı daha önceden gördüğümü söyleyemedim. Teddy fotoğrafı kafasının altında bir kırlent, kanepemde uzanırken göstermişti. Kırlent benim kucağımdaydı.

Cuma günü yaşanan yanlış alarm krizinden beri Teddy evimden uzak kalma çabasından vazgeçmişti. Eşikte oyalanıp durmak yerine misafirperverliğimin dibini sıyırmaya başlamıştı. Gerçekten. Kapıyı kilitlemeden küvetimde uzanıp *Wonderwall*'u mırıldanıyordu. Mel bunu duysa aklını oynatırdı. Nasıl bu noktaya geldiğimizi bilmiyordum, o yüzden açıklayabilmem de mümkün değildi.

Teddy geçirdiğim kriz yüzünden bana kendimi kötü hissettir-

memişti ve artık her gece rutin kontrol turumda bana eşlik ediyordu. Bulaşıkları yıkıyordu ve *Cennetten Gelen*'e dair her türlü yan hikâyeye bile hakimdi. Sanki biri onu benim için göndermiş gibiydi. Ama böyle düşünmenin bana bir faydası olmayacağını biliyordum.

İşe dönmemiz gerektiğine karar verdim.

"Son projelerinden biri olarak, Noel partimizi planlamada bana yardımcı olacağını umuyorum. Bu sene nostaljik bir mezuniyet balosu teması düşünüyorum. Hanımları sevimli elbiseler içinde bir hayal etsene."

Melanie coşkuyla, "Evet, evet, evet," dedi. "Parti işleri tam benim olayım. Planlama yapmayı seviyorum. İnsanları davet etmeyi seviyorum. Onların iyi zaman geçirdiğini görmeyi seviyorum. Bunun için yaşıyorum." Defterini çıkarıp not almaya başladı. "Yemek. Dekorasyon. Şarkı listesi. Davetiyeler. Yemek. Ne giyeceğim. Ah, Tanrım! Saçlarımı arı kovanı modeli yaptırabilirim! Eyeliner. Yemek."

Yutmadan önce ağzındaki meyve suyunu çiğnermiş gibi yaptı.

Midona Projesi'ne özel defterimdeki MEL İÇİN OLASI MESLEKLER yazılı sayfayı açtım ve Etkinlik Planlayıcısı yazdım. "Davetiyelerle başlayalım. Genellikle dört hafta önceden haber veririm, o yüzden bu hafta davetiye işini halletmeliyiz. Tasarım işinden anlar mısın?"

"On bin yıldır geçici işlerde çalışıyorum. Her işten anlarım." Durgunlaşarak düşüncelere daldı. Etrafa bakındı. "Bunu söylediğime inanamıyorum, belki de içtiğim smoothienin etkisindendir ama buradan ayrılacak olmak beni üzüyor. Yeni insanlardan, yeni ofislerden yoruldum. Bir süre dinlenmek güzel olurdu."

"Yaşlı insanlara yönelik korkun geçti mi?"

Derin bir nefes verdi. "Başlarda korkuyordum. Çekmecendeki fotoğraf albümünü ve cenaze programlarını gördüm. Burada olmanın beni korkutan yanı buydu. Ama eğer herkesin mutlu ve meşgul olmasını sağlayabilirsek, sanırım sıkıntı kalmayacaktır. Ayrıca burada sen varsın."

Melanie tesis sakinlerinden gelen bir aramayı cevapladı. Telefonu kapattığında onu onayladım. "Onların hayatlarını olabildiğince güzel kılmak bizim işimiz." E-posta kutumu kontrol ettim. PGŞ'den Dorothea, "Talep" başlıklı bir posta göndermişti. Daha metnin sonunu bile okuyamamıştım ki Melanie, "Ben cevapladım," dedi.

"Teşekkürler."

PGŞ önceki gün tesise bir bilirkişi göndermişti. Tesiste dolaşırken ona eşlik etmiş, ziyaretinin amacını çözmeye çalışmıştım. Gölümüz ve yamacımızın güzelliklerini göstermek için elimden geleni yapmıştım. En sonunda adam bana dönmüş ve "Eğer benim gibi nitelikli bir bilirkişi değilseniz, bana yeterince yardımcı olduğunuzu düşünüyorum," demişti.

Utançtan kıpkırmızı bir hâlde adamın yanından ayrılmış, masama döndüğümde de Rose Prescott'tan gelen bir mesajla karşılaşmıştım. Benden açıkça nefret ettiği için, 1994 yılından kalma bir asbest değerlendirme raporunu bulmamı istiyordu. Eski dosyaların bulunduğu depodan çıktığımda, Melanie saçımdan örümcek ağlarını temizlemişti.

Geri aradığımda Rose'un sesindeki isteksiz onaylamayı duymak tüm bu çabaya değmişti.

Melanie olumlu bir geribildirimi hak etmişti. "Gerçekten harika iş çıkardın. Sen olmasan son birkaç haftanın altından kalkamazdım." Yüzünde pembe bir ışıltı belirdi. "Tasarım becerilerini kullanarak 1950'lerden kalma bir balo davetiyesine benzer bir şey hazırlayabilir misin?"

"Sevimliymiş. Yapabilirim. Bu konuda bizim Tedster'dan yardım alabilirim, 'bu aralar çok ilhamlı'ymış ya." (Bu kısmı havada tırnak işareti yaparak söylemişti.) Gözlerini kıstı. "Sence ona bu kadar ilham veren şey ne?"

Ona ilham veren şey ben ve temiz bir sayfa niteliği taşıyan evimdi. Sonunda Teddy her gece ne yapacağını bildiği bir hayat yaşıyordu ve bu durum onun içindeki dağınık huzursuzluğu

silip götürmüştü. *Daha önce hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim, Ruthie.* Ama bunu Mel'e söyleyemezdim.

Cevaben omuz silkmekle yetindim. "Davetiye işine onu da dahil etmek harika bir fikir. Umarım sözleşmen bitmiş olsa da partiye katılırsın. Teddy'ye de bir davetiye vereceğiz," dedim ve umursamaz bir tavırla ekledim, "Gelemeyecek ama en azından her zaman aramızda bir yeri olduğunu bilsin."

Mel gözlerini devirdi. "Sonunda vergi meselesini halletti. Bil bakalım ne oldu: Parasını geri ödediler. Hapse gireceğini sanırken bir çek aldı. Doğarken bunu bir şans cini filan mı öpmüş acaba? Kumbarası güzel güzel doluyor." Başını parti planlama listesinden kaldırdı. "Daha önce kimse hayalini gerçekleştirmek için bu kadar zahmetsiz bir şekilde para biriktirememiştir. Ondan nefret ediyorum."

Teddy bana her şeyi anlatırdı ama bunu anlatmamıştı.

"Ben de." İkimiz de ileride onu deli gibi özleyecek olan yalancılardık. "O gerçekten de akıl almaz bir tip."

Melanie, "Bak şimdi, profilin için şöyle yapacağız," diye söze başladı ama kapıdaki siyahlara bürünmüş figür dikkatimizi dağıttı. "Ah, git lütfen. Ciddi bir şey yapıyoruz."

"Gitmeyeceğim," dedi. "Yemek gelene kadar kalacağım. Akıl almaz olan kim?"

"Yemek." Melanie'nin dikkati tekrar dağılmıştı. Meyve suyu detoksunun organlarındaki toksinleri atacağını söylüyor ama hangi organlar olduğunu söylemiyordu. Benim gözlemim ise içtiği şeyin baş döndürücü büyüler ve rasgele paranoya nöbetlerine sebep olduğu yönündeydi. Kurt gibi bakışlarla Teddy'ye döndü, "Ne sipariş ettiler?"

"Salata."

Mel kederli bir sesle, "Salata," diye tekrarladı.

Sohbet açmak için, "Vergiden başına talih kuşu konduğunu duydum," dedim.

"Evet. Bir sonraki İyilik Meleğimin vergi dairesi olmasını beklemiyordum. Sana anlatacaktım." Ama anlatmamıştı çünkü

ilerleyişine dair haberler içimdeki gizli bir yeri çok incitiyordu ve o da bunun farkındaydı.

Bir zamanlar, bir tapınak gibi mum ışığıyla aydınlatılmış sessiz banyomdaki küvette minnetle uzanırdım. Rutinimin kutsal ve dokunulmaz olduğunu düşünürdüm. Ama artık benim için bazı şeyler değişmişti. Akşamları kanepemde Teddy'nin, gündüzleri de karşımda Melanie'nin oturması beni şımartmıştı. Kendim için endişelenmeye başlıyordum.

Teddy yorgun bir sesle Melanie'ye, "Peki burada neler oluyor?" diye sordu.

"Ruthie'nin profilini okumak ve onun fotoğraflarını çekmek üzereydim," dedi ve suratımdaki ifadeye karşılık, "ama tabii bunu mesai saatleri içerisinde yapmayacaktım," diye ekledi. "Bunu Ruthie ile birlikte Providence'ın su faturalarını, yaptığımız ödemelerle karşılaştıktan sonra, saat 17:01'de yapacaktım."

"Gençler, burada ne yaptığınız hiç umurumda değil." Teddy kendini sandalyeye attı, saçındaki tokayı çıkardı ve o harika saçlarını elleriyle dağıttı. "Rose burayı sırf bana inat bir alpaka çiftliğine çevirecek. Kalan zamanınızın tadını çıkarın."

Saçlarını parmaklarıyla tarayıp oynayışını izlerken sandalyemin kolçaklarını sıkmaktan ellerim acımıştı. Bundan tek etkilenen ben değildim.

Melanie sinirle, "Bana işkence etmeyi bırak," deyip ayağa kalktı, tuvalete gitti ve kapıyı ardından çarparak kapattı. Meyve suyu, sabah dokuzdan beri en az dört defa içini temizlemişti.

Kalbi kırılmışçasına gözlerini kırpıştırdı. "Ben ne yaptım ki?"

"Ona kendi saçlarının yeterince güzel olmadığını hissettiriyorsun. Sen geldiğinden beri her gün atkuyruğu postişini takıyor. Kafa derisi sızlıyor artık." Söylediği şeyi hatırlayınca huzursuzluğa kapıldım. "Alpaka çiftliği ha? Bir şeyler mi duydun?"

Teddy başını geriye atıp saçını karıştırmaya devam etti. Tavana bakarak, "Hayır ama duysam da sana söyleyemezdim. Yönetim kurulu ve hisseler ve falan filan işte. Öz babam tarafından dava edilmek istemiyorum, bu biraz tuhaf olur." Esnedi. Bende

eksik olan azı dişlerine sahipti. "Tanık kürsüsüne ilk çıkan Rose olurdu."

"Buraya bir bilirkişi gönderdiler."

Suratını buruşturdu. "Bu iyiye işaret değil. O kahverengi koca gözlerinle bana bakmayı bırak. Benden ne istediğini biliyorum ama bunu yapamam."

Melanie, atkuyruğunu düzeltmiş bir şekilde geri geldi. "Teddy, hangi saç kremini kullanıyorsun?"

"Saçlarımı bir kapak votka karıştırılmış yağmur suyuyla duruluyorum."

Mel, çizgi film karakterleri gibi kocaman açılmış şaşkın gözlerle yerine oturdu. "Gerçekten mi? Suyun soğuk olması mı gerekiyor?"

"Çok soğuk. Buz gibi." Teddy ellerini saçlarından çekti. "Mel, çantanda tarak var mı? Tabii ki vardır, sonuçta sen bir kadınsın. Hadi saçlarımı tara."

"Saçını sepet örgüsü örebilir miyim?" (Teddy başıyla onayladı.) Mel kararsız bir şekilde ona doğru yaklaştı ve ellerini saçlarına götürdüğünde, Teddy'nin gözleri kısıldı. Tahminen benimkiler de. Mel, bileklerine dek o parıltılı siyah saçlara gömülmüştü. Onu seviyor ama ona bağırmak istiyordum.

Ve Teddy tepkimi izlediği için kendimi kontrol etmek zorundaydım.

"Bu bir peruk olmalı. Bu kadar kusursuz olamaz." Melanie, Teddy inleyene dek saçlarını çekiştirdi. "Pekâlâ. Yetti artık. Ruthie'nin kemikleri bana yağmur yağacağını söylemişti. Garajın yağmur borusunun altına bir kova koyacağım."

Onu bu zahmetten kurtarmak için, "Yağmur suyu konusunda şaka yapmıştı," dedim. "Lütfen bayılmadan önce şunu ye." Ona bir muz uzattım. Böylelikle Teddy'nin saçlarını bıraktı ve ciğerlerimi kaplayan o boğucu, yeşil buharı tıslayarak dışarı attım. Teddy'nin burun delikleri büyüdü ve o kokuyu aldığına yemin edebilirdim. Ağzı seğirdi. Kafasını bir kova dolusu pis paspas suyuna sokmak istiyordum.

Melanie sızlanarak, "Benim detoksum, benim toksinlerim," dedi. Muzu şiddetle soyup tek ısırıkta yarısını yutmasını seyrediyorduk. Ağzı iğrenç bir şekilde dolu olduğu hâlde Teddy'ye dönüp, "Sen sormadan ben söyleyeyim, hayır. Ruthie'nin profiline neler yazacağımızı sana söylemeyeceğim."

"Onun profilini bulana dek dünyadaki bütün kızların profillerini gezeceğim."

Mel güçlükle yutkundu ve karanlık bir sesle, "Yaparsın," dedi.

"Çoktan yapmış gibi duruyor." Vay canına, bunu gerçekten söylemiştim. Bilgisayarıma döndüm ve Teddy'nin bakışları altında, bakım ekibinden gelen e-postayı açtım. "Önümüzdeki perşembe bir elektrikçi göndereceklermiş." O parlak, sıcak, ela bakışların altında e-postayı yanıtladım.

Mel, "Muz iyi," diye yorum yaptı.

"Neden detoks yapıyorsun ki?" diye sordu Teddy.

"Er Meydanı'nda bir adamla randevudaydım. Bana umduğundan daha iri göründüğümü söyledi." Detoks konusunda bana yaptığı açıklama bu olmasa da, sorun değildi. Teddy'nin gerçekleri ortaya çıkarmak gibi bir yeteneği vardı.

Bir anda öfkelendim. "Pardon? Ne dedi?"

"Profilimde yarı Japon olduğum yazıyor, o da bu yüzden bir varsayımda bulunmuş." Ellerini önünde birleştirdi. "Daha minyon olmalıymışım."

Teddy de benim kadar rahatsız olmuştu. "Herhangi bir herifin hayal gücüne dayanarak kendini değiştirmeyi mi planlıyorsun? Sen bu değilsin, Mel."

Mel savunmaya geçerek, "Sadece, bu aralar şansım pek yaver gitmiyor," dedi. "Üzgünüm, Ruthie. Ama bu ortamlar, balta girmemiş bir ormandan farksız."

"İlk buluşmadan nasıl bir pislik olduğunu göstererek sana bir iyilik yapmış. Kendinle ilgili hiçbir şeyi değiştirme. Yoğurdumu yiyebilirsin."

Uzattığım kaşık, çaresiz bir el tarafından kapıldı. Melanie

muz kabuğunu çöp kutusuna doğru fırlattı ve kabuk öylece duvara yapıştı. "Teşekkürler, anne. Teşekkürler, baba. Siz harikasınız." Buzdolabına gitti. Ofiste ritmik kaşık darbelerinin, yutkunuşların ve keyifli inleyişlerin dışında çıt çıkmıyordu. Masasına döndüğünde bir karar verdi. "Ruthie'nin profilini okuyacağım. Ama sadece düzgün bir adamın bakış açısıyla yorum almak istediğim için."

Bu, Teddy için rahatsız edici bir şeydi. "O zaman başka birini bul."

"Yirmi beş yaşında, son derece sevimli bir esmer..."

Elimi kaldırdım. "İtiraz ediyorum."

"Reddedildi," dedi Yargıç Theodore Prescott. "Şimdiye kadarki her kelime doğru."

Yoğurt ve muz karışımı Mel'e ilaç gibi gelmişti. Yüzünün rengi geri gelmeye başlamıştı bile. "Sözümü kesmeden tamamını okumama izin verin. Yirmi beş yaşında, son derece sevimli bir esmer, dünyasını renklendirecek eski usul ruh eşini arıyor. Tek gecelik ilişki arayanlar, tuhaf tipler, küçük penisliler, fakir erkekler ve çirkinler yazmasın."

Dehşete düşmüştüm. "Melanie, son kısmı sil."

Teddy'ye döndü ve sırıtarak, "Ona kendi profilimin bir kısmını ödünç verdim," dedi. "Bence çok iyi."

Teddy, "Pekâlâ, ben elendim," dedi. Yaklaşan scooterın sesini duyunca ayağa kalktı. "Yokluğumda hangi maddeden dolayı elendiğimi tartışacağınızdan eminim."

Teddy ofisten çıkarken Mel ile aynı anda, "Fakir erkekler," diye bağırdık. "Ayrıca tuhaf da bir tip," diye ekledi Melanie. Diğer maddeleri düşünmesini engellemek için başımı salladım.

Teddy elinde teslim aldığı yemek paketleriyle birlikte ofise dönerken Melanie, "Çok daha iyi hissediyorum ama biraz hava almam lazım," dedi. "Bunları kızlara ben götüreyim. Aggie ile kariyer seçimi konusunda konuşmak istiyorum. Zamanında ünlü bir avukat olduğunu biliyor muydunuz?" Teddy'nin elindeki paketleri aldı ve tepeye doğru yola koyuldu.

Ve ışık, ofisi terk etti. Normalde bu, bana hayat sona ermiş gibi hissettirirdi. Ama şimdi Teddy ofisteydi ve hayatımın yeni başladığını hissettiriyordu. Gözlerindeki o leziz limon damlaları benim için tek ışık kaynağıydı.

Bu da o anlardan biriydi. Bir gün geçmişe bakıp hatırladığımda başımı sallayacağım ya da zihnimde kendimle beşlik çakacağım anlardan biri. Bekâr ve muhteşem bir komşum vardı. Tabii aynı zamanda kesinlikle tehlikeli bir komşu. Ama ben, duygularımı koruma konusunda bir şampiyondum. Hayatım boyunca bu büyük, dövmeli hata için hazırlanmıştım. Eğer kalan son birkaç haftasını bana vermesini istesem, ne cevap verirdi?

Ancak şansımı denemeye fırsat vermeden telefonunu çıkardı ve "İşte, profilin için bir fotoğraf çekeceğim," dedi ve umutsuz bir şekilde ekrana bakarak ekledi, "Ah, Tanrım."

"Göster bana."

Ekranı bana çevirdi. Profilime koymak için ideal fotoğraf olduğu söylenemezdi. Boynumda gözlüğümle masamın başında oturuyordum. Ve evet, kahverengi ve krem pek de benim renklerim sayılmazdı. Ama pürüzsüz bir teniyle ışıltılı gözleri ve tatlı, yumuşak dudakları olan dürüst biri gibi görünüyordum.

"Embesil gibi görünüyorum. Eh, en azından aldatıcı bir tanıtım olmayacak." Esprim onu gülümsetmemişti. Ekrana doğru eğildi, başparmağıyla camdaki bir lekeyi siliyordu. Göğsü, derin bir nefesle inip kalktı.

Onun yöntemini kullanacaktım. Eğer bunu umursamaz ve esprili bir şekilde söylersem ciddi olduğumu anlayamazdı. "Öpüşmeyi unuttuğumdan endişeliyim. Adam'dan beri kimseyle öpüşmedim. Mezuniyet balomun üzerinden çok zaman geçti."

Bunu duymak onu afallatmıştı. Dirseklerini masaya dayayıp öne doğru eğildi. "Bir an bile endişe etme. Konuşurken dudaklarının nasıl olduğunu görmelisin," dedi ve gülümsediğimi görünce ekledi, "Gülümserken... Bence iyi öpüşüyorsundur."

Acaba onu bu teorisini test etmeye ikna edebilir miydim?

Saate baktım. "Cuma gecesi Mel'le kıyafet alışverişine çıka-

cağım. Sonrasında akşam yemeği için bana gelmek ister misin?" Sadece yemek kelimesini duymak bile başını sallamasına yetmişti. Bacaklarını ovaladı. Acaba bunun altında, öpücüğe bağlı sinsice bir neden olabilir miydi? Öne geçmeliydim. "Muhtemelen sana iyi geceler öpücüğü vermeyi deneyeceğim. Tabii tamamen bilimsel sebeplerle."

Cesur tavrım onu şaşırtmış, güldürmüş ve endişelendirmişti. "Bu pek iyi bir fikir değil. Etrafında kendimi kontrol edebilme konusunda etkileyici bir performans sergiliyorum. Eski alışkanlıklarıma dönmemi istemeyiz."

Cesaretimi korudum. "Benim için sakıncası yok. Pekâlâ, bunu öğrendikten sonra hâlâ yemeğe gelmek istiyor musun? Ben kendimi senin nükleer sığınağına davet edemem. Babanın sana daha rahat bir ev ayarlayamaması çok yazık."

"Tesisteki boş evlerden birine geçebileceğimi söyledi." Umursamaz bir şekilde omuzlarını silkti. "Parloniler de daha ikinci günümde, boş odalarına taşınabileceğimi söylemişlerdi. Elimde gayet rahat seçenekler var. Ama ben olduğum yerde kalacağım."

"Neden?"

"Çünkü komşumsun."

Âdeta büyülenmiştim ve bunu fark ettiğine de emindim. Kollarımı havaya kaldırarak esnettim.

"Profil fotoğrafı için teşekkürler. Mel geri döndüğünde düğmeye basacak ve sik yağmurlarının altında şemsiyesiz kalacağım." Yüzümü ellerimin arasına aldım. "Tabii bu onun ifadesiydi."

"Bana o sikli şerefsizleri hatırlatma," dedi somurtarak. Fotoğrafımı bir mesaja ekledi ve bir saniye sonra telefonuna bir mesaj geldi. "Cuma akşamına gelince, uslu bir çocuk olacağım. O yüzden beklentilerini fazla yükseltme." Gözlerim beni yanıltıyor olabilirdi ama biraz gergin görünüyordu. Ama gergin olması için ne gibi bir sebep vardı ki? Buluşacağı kişi bendim.

"Gün gelecek ve ben yaramaz bir kız olacağım. Belki o gün geldiğinde hâlâ buralardaysan buna kendin şahit olursun." Son zamanlarda ona bu kadar cesur şeyler söyleyebildiğime inana-

mıyordum. Bu, bir şekilde bana yakışıyordu. Sonrasında seksi yaramaz kız auramı tamamen mahvetsem de, buna aldırmıyordu. "Pekâlâ. Şimdi biraz yazılım paketlerinden söz edelim. Stüdyoya uygun bir paket bulabildin mi?"

Bölüm 20

Melanie, küçük arabasını ikinci el mağazasının önündeki oldukça dikkat çekici Rolls-Royce Phantom'un arkasına park ederken, "Onları davet etmek zorundaydım," dedi. "İkisi de baştan yaratma işini ne zaman ve nerede yapacağımızı sorup duruyordu. Ben de hemen şimdi, ikinci el mağazasında yapacağımızı söylediğimde işler bu şekilde ilerledi. Sorun nedir?" Nefes almadan konuşuyordu.

"Sorun yok. Neden bu kadar gerginsin?" Gerçi Teddy'nin de içeride olabileceğini düşününce, ben de oldukça gerilmiştim.

Tek söylediği, "Üçüncü haftada yapmam gereken çok şey var," oldu.

İçeri girdiğimizde Renata'yı, her zamanki gibi tezgâhın ardında durmakta olan satış görevlisi Kurt ile konuşurken bulduk. "Eski bir Hermés binici ceketine kaç para verirsin? Düğmelerini beğenmiyorum ve dolabımda biraz yer açsam iyi olacak," diye soruyordu.

Kurt bunu daha önceleri defalarca tecrübe etmiş gibi sabırlı bir sesle, "Biz kıyafet satın almayız," dedi. "Daha önce hiç Goodwill'e kıyafet vermediniz mi?"

Renata tezgâhın üzerindeki yüzüklerle dolu kaba uzandı ve

sanki tohumları ayıklayan bir papağan gibi hepsini tek tek bir kenara fırlattı. "Eğer bağışlarsam onu kaça satacaksın?"

Teddy erkek reyonundan, "Burada yazıyor, tüm ceketler üç dolar," diye seslendi.

"Üç dolar mı?" diye kükredi Renata. "İnsanlar çıldırmış olmalı!"

Kurt yüzükleri toparlarken "Bağış yapmak zorunlu değil ama yapılmasını takdir ediyoruz," diye yanıtladı. Beni gördüğünde neşesi yerine geldi. "Ah, selam Ruthie. Nasıl gidiyor?"

Kurt yirmili yaşların ortalarındaydı ve şükürler olsun ki sonunda saçları ile ilgili bir şey yapmıştı. Eskiden sanki kafasına tas koyup kesilmiş gibi duran hafif uzun saçları vardı ve konuşurken saçları kirpiklerine dolanırdı. Şimdiyse saçları kesilmiş ve alnı ortaya çıkmıştı. Her nedense alnında, saçlarının altında gizlenen sivilceler olduğunu düşünürdüm ama görüyordum ki aslında düzgün, açık renk bir cildi vardı ve biraz çekici biri olduğu söylenebilirdi.

Eğer Teddy Prescott'ın enerjisiyle tanışmış olmasaydım, Kurt'ün hoş olduğunu bile düşünebilirdim.

"Teşekkürler, Kurt, iyiyim. Selam Renata ve Teddy. Geldiğiniz için teşekkürler. Aggie yok mu?" Arka reyonlara doğru baktım.

Renata bakışlarını aşağı çevirdi ve "Bugün çok yorgundu," dedi.

Tezgâhın arkasındaki rafa doğru baktım. Kurt tam da beklediğim gibi arkasına döndü ve önceden seçip ayırdığı birkaç kıyafeti raftan aldı. "Elimizde neler var?"

"Kırmızı giymediğini söylemiştin," dedi, "ama bu senin tarzın. Yoksa yine çok mu kısa?"

Teddy, yüzünde öfkeli bir boğayı andıran bir ifadeyle olduğu yerde dikleşti. Hücum etmeye hazırlanıyordu ama Melanie daha hızlı davrandı.

Kurt'ün elini sıktı. "Metot'un kurucusu, Melanie Sasaki." (Bu kesinlikle hiçbir anlama gelmiyordu ve Kurt'ün kafasını karış-

tırmıştı.) "Bir bakalım. Off, bu çok kısa," dedi ve kahverengi bir elbiseyi ayırarak, "Bu da kesinlikle olmaz," diye ekledi. "Eski Ruthie bunu almak isterdi. Ama artık kahverengi kütüphaneci kıyafetleri giymek yok. Yakında bir düzenleme yapacağız."

Teddy arka taraftan, "Onun düzenli tarzıyla dalga geçme," diye bağırdı.

Renata elini tezgâhın üzerindeki giysi yığınına attı ve Kurt'e dönüp sanki bir butikteymişiz gibi, "Bunları soyunma kabinine ekle," dedi. "Şimdi, bana bunu açıkla." Teddy'ye dönüp parmağını şıklattı ve o da bir mafya babasının adamıymış gibi hızla yanımıza gelip cebinden bir zarf çıkardı. Bu, Noel partisi için hazırladığımız davetiyeydi.

Başlamak üzere olan tartışma için kendimi hazırlamaya çalıştım. "Davetiyenin nesini açıklamamı istiyorsun?"

"Temasını. 'Nostaljik Mezuniyet Balosu.'" Renata davetiyeyi Teddy'nin elinden alıp bana fırlatırken gözlerinden alev fışkırıyordu. "Bunu benimle alay etmek için mi yapın?"

Afallamıştım. "Anlayamadım?" Teddy'ye baktım ama sadece omuz silkti. "Bütün yıl bu parti için çalışıyorum. Ayrıca seninle asla ve asla alay etmem."

"Bir şekilde mezuniyet baloma gitmediğimi biliyordun. Hayatımın en büyük pişmanlığının bu olduğunu biliyordun. Ama nasıl?" Pastel tonlardaki davetiyeye baktı. "Googleladın, değil mi? Televizyondaki bir programda artık herkesin sırlarına internetten ulaşılabileceğini söylemişlerdi."

Teddy, "Bunun 1930 yılından önce doğanlar için geçerli olduğunu zannetmiyorum," diye şakalaştı ve küçük işvereninden midesine inen bir yumruk kazandı. Bu pek canını yakmış olamazdı, yine de karnını tutarak iki büklüm oldu ve çaresiz bir şekilde titreyen Kurt'e dönüp abartılı bir şekilde, "Güvenliği... ara...." diye inledi.

"Renata, insanların zihinlerini okuyabilmek gibi bir yeteneğim yok." Her defasında bir şekilde suçlu çıkan ben olsam da sabrımı korumaya çalışıyordum. Belli ki bu onun çok canını yak-

mıştı. "Hiç değilse şimdi özel Providence Mezuniyet Balosu'na gelme şansın var."

"Evet," dedi Renata dişlerini sıkarak. "Yaşlı bir kadın olarak. Gençken, kendim gibiyken gitmem gerekiyordu. Kolumda gerçek aşkımla, herkesin bakışları altında o salona girmek istemiştim. Ama Aggie bunu yapamayacağımızı söyledi."

"Neden?" diye sordum ama Melanie, Renata'nın tepkisi karşısında sert bir şekilde araya girdi.

"Herkes çok heyecanlı. Elbise kiralamak isteyenler için balodan bir hafta önce gelecek olan bir elbise kiralama şirketi ayarladım. Davetiyelerim harika oldu. Bunu sen bile kabul etmek zorundasın."

Renata'nın takıldığı ise başka bir ayrıntıydı. "Elbise kiralamak mı? Elbise? Kiralamak? Mı? Bu iş gittikçe daha da kötü bir hâl alıyor."

Melanie omuzlarını silkti. "Ne istersen onu yap. Katılmak zorunda değilsin."

Araya girdim. "Ama umarız ki katılırsın. Salona muhteşem bir kıyafetle girebilirsin." Bunu düşünmek onu cezbetmişti. "Balo kralı ve kraliçesini seçeceğiz. Müzik listesi de o yılların şarkılarından oluşacak."

Teddy bana döndü ve "Babam davetiyesini almış. Melanie, Rose'a bile bir davetiye verdiğinizi söyledi. Peki benimki nerede?" Gerçekten incinmiş görünüyordu. Elleri hâlâ karnındaydı. "Sana daha tanıştığımız gün kıyafet balolarına bayıldığımı söylemiştim."

"İşte burada." Davetiyeyi çantamdan çıkardım. "Bu gece verecektim."

Melanie alçak sesle, "Bu gece," diye tekrarladı. Şüphelenmiş gibiydi. "Bu gece ne olacak ki?"

"Gerçek Aşk dövmemi düzenlemek istiyorum." Renata, Noel davetiyesini tekrar açtı. Davetiyeye hayran kaldığı belliydi. Bana keskin bir bakış attı. "Yapmak istediğim birkaç şey var. Teddy'nin bağlantıları var."

Teddy tercüme etti, "Renata, Alistair'dan fikir almak istiyor."

"Bir hapishane dövmesi istediğimi söyledim ama inatçı çocuk bunu şiddetle reddetti," dedi Renata. "Beni yanağımda bir gözyaşı damlasıyla hayal etsene." Yanağındaki derin kırışıkları işaret etti. "Eh, neyse. Dövmeyi arkadaşının yapması konusunda ısrar etsen de, dövmeyi senin tasarlamanı istiyorum, Teddy. Ve eğer ortaya kötü bir iş çıkarsa..."

Teddy, "Ortaya harika bir iş çıkacak," dedi ve davetiyeyi cebine koyarken, "davetin için teşekkürler," diye ekledi. Sesindeki pişmanlığı hepimiz fark etmiştik.

"Ruthie," dedi Renata, "bana gittikten sonra ziyarete gelen tek bir oğlan söyle."

Silik bir gülümsemeyle, "Dürüst olmak gerekirse, onların her birini mahvettin," dedim. Teddy'nin Renata'nın söylediklerine karşı çıkmasını bekliyordum ama bu sessizliğin sonunda tahminen onun haklı olduğunu söyleyecekti. "Bana hedefine ne kadar yaklaştığını asla söylemiyorsun."

Teddy cevap vermeden arkasını döndü ve yakınımızdaki kadın pijamaları rafını karıştırmaya başladı.

Renata, "Aggie'ye ona asgari ücretin altında bir maaş vermemiz gerektiğini söyledim ama beni dinlemedi. Şimdi de maaşı çok iyi olduğu için kendime yeni bir oğlan bulmak zorunda kalacağım. Noel vakti yeni birini bulmak imkânsız," dedi. Üzüntüsünü bencilce davranarak gizlemeye çalışıyordu. Ben de aynısını yapmayı deneyecektim.

"Belki ben de akşamları biraz olsun huzura ve sessizliğe kavuşurum." Teddy'nin gülümsemediğini görünce kendimi berbat hissettim. Renata'ya döndüm ve "O zaman nazik davetimi geri çevirdiğini kabul ediyorum?" diye sordum.

İsteksiz bir ifadeyle, "O kadar ileri gitme," dedi. "Önce Aggie ile konuşayım. Belki bu yanlışı düzeltmenin vakti gelmiştir." Acaba gerçek aşkı hâlâ hayatta olabilir miydi?

Melanie'nin artık konuşmalara dahil olmadığını fark ettim ve transa geçmiş bir şekilde parmağını ekranda sağa sola kaydır-

dığını görmek beni hiç şaşırtmadı. "Bir balık daha tuttuk," diye duyurdu.

Benim profilimin yeni bir eşleşmeden mesaj aldığını söylemeye çalışıyordu. Sanırım bu iş böyle ilerliyordu? Bu konuda sorumluluğu benim almama izin vermemişti. Telefonu korumacı bir şekilde göğsüne bastırdı ve "Önce benim kontrol etmem lazım," dedi. Ekrana baktı ve derin bir nefes verdi. "Tamam, temiz." Teddy surat asmayı sürdürdü.

Renata telefonu zorla Mel'in elinden aldı ve gözlerini kısarak ekrana baktı. "Hayır. Ruthie'ye uygun değil."

Elimi uzattım. "Bırakın da ben karar vereyim."

Kurt, "Neler oluyor?" diye sordu. Bir grup çılgın insan tarafından tezgâhın arkasına hapsedilmişti.

"MatchUp'da bir eşleşmemiz oldu ki bu bir mucize." Elimi uzatıp mesaja baktım. Şimdiye kadarkiler gibi basit bir "slm naber" mesajıydı. Mesaj araba kaportasına oturarak poz vermiş, standart görünümlü bir adamdan gelmişti. "Pek de ilham verici değil. Ah, işte yün eteğim!"

Mel'in değerlendirmesi sonucu elenen tüm kıyafetleri geri bağışlamıştım. Şimdi bir arkadaşımmış gibi eteğimi ziyaret ederken, onun kahverenginin sıkıcı bir tonunda, ağır bir kumaştan yapıldığını fark etmiştim. Daha iyisini yapabilirdim. Kıyafetleri kurcalamaya koyuldum.

Kurt tezgâha yaslandı ve "Ben de MatchUp kullanıyorum," dedi.

Kederli bir suratla, "Ne hâllere düştük," diye yanıtladım.

Teddy, etek ve pantolon reyonları arasındaki dar koridorda arkamda belirdi ve bedenini sırtıma yasladı. Tutmakta olduğum elbise askısı, askılığa sürterek korkunç bir gıcırtı çıkardı.

"Akşam yemeği planımızda bir değişiklik yok, değil mi?" Bunu hiç de masumane bir şekilde sormamıştı. "Tatlı olarak önerdiğin şeyi düşündüm." Köprücükkemiklerimde kayan kolunu hafifçe sıktım. Onun sıcaklığının, şişkin kaslarının, bede-

nini kaplayan desenlerin içinde kaybolmuştum. Birbirimize ne kadar da uyuyorduk.

"Hey!" Melanie cevap vermeme fırsat bırakmadan haykırdı. "Kızın tepesinden in. Bunu konuşmuştuk." Aceleyle yanımıza koştu. Teddy'yi giysisinden yakalayıp mağazanın arka tarafına doğru sürükledi. Çok merak ettiğim hararetli bir tartışmaya koyuldular ancak Renata kolumu çekiştirip durduğu için kulak misafiri olamadım.

Elime bir elbise tutuşturdu. "Al. Şunu üstüne tut. Hımm." Kurt'e "Bunu da kabine ekle," dedikten sonra bana döndü ve gönülsüz bir şekilde ekledi, "Burası ilginç bir yer. Bir çöp konteynerini karıştırmak gibi. İnsan ne bulacağını tahmin edemiyor." Kazakların olduğu rafların arasında kayboldu.

Kurt'e dönüp sessizce dudaklarımı oynatarak, "Kusura bakma," dedim ama o sadece gülümsedi. Tezgâha doğru gittim. "Bir butikte olduğumuzu sanıyor."

"Ben de öyle bir izlenime kapıldım." Melanie'nin, üzgün bir şekilde sinmiş olan Teddy'yi azarladığı yere doğru baktı. "Daha önce hiç arkadaşlarınla gelmemiştin."

"Daha önce hiç arkadaşım yoktu." Forum arkadaşlarımla olan grup sohbetimize günlerdir, hatta belki de bir haftadır hiç yazmadığımı ve bunun forum yöneticiliği açısından da bir sorun olduğunu fark ederek sarsıldım. On yıldır sohbetler etmiş, derin itiraflarda ve kaliteli paylaşımlarda bulunmuştuk. "Daha doğrusu, yetmiş yaşın altında ve sanal olmayan bir arkadaşım yoktu."

"Ya ben?" Kurt bunu esprili ve kırgın bir şekilde sormuştu. "Geçtiğimiz bir sene boyunca tüm güzel giysileri senin için ayırıyordum."

"Tabii ki. Sen harika bir ikinci el mağazası arkadaşısın. Pekâlâ, başlasam iyi olacak." Kabine gittim ve karşımdaki rasgele kıyafetlerden oluşan öbeğe baktım. Görünüşe göre herkesin nasıl biri olmam gerektiğine dair farklı bir fikri vardı. Baldırlarımdan yukarı çekemediğim dar deri etekle yaptığım yanlış başlangıçtan sonra, sıradaki elbiseyi denedim. Elbise üzerime oldu ki bu

ikinci el alışverişler söz konusu olduğunda savaşın dörtte üçünü kazanmak anlamına geliyordu.

"Melanie, fermuarımı çeker misin lütfen?" Ben de mi kendimi bir butikte sanmaya başlamıştım? Kapıyı araladım ve Mel kabine girdi.

Fermuarı çekerken, "Tanrım. Bu elbise portakallarının hakkını veriyor," dedi.

"Eh, bununla kabinden çıkacak değilim." Ellerimi pembeleşen yanaklarıma bastırdım. "Ama portakallar konusunda haklısın."

Melanie etikete baktı. "Dört dolar. Aldık bile," dedi ve dışarı doğru, "İlk randevu için elbisemiz hazır!" diye seslendi.

"Bunu giyemem."

"Teddy, bize erkek gözüyle bir yorumda bulun." Kapının kolunu çevirdi ve Teddy içeri yuvarlandı. Kapıya yaslanmış bekliyor olmalıydı. Mel sinirlendi, sessizce bakıştılar. Az önceki tartışmalarının etkisi sürüyordu. "Ruthie ilk buluşmasına bu elbiseyle çıkacak. Karşısındaki adamın tepkisi ne olur?"

Teddy beni süzdü. Ağzını açtı ve yumruğunu ısırdı.

Mel sert bir tavırla, "Pekâlâ, güzel," dedi ve Teddy'yi dışarı itip kapıyı kapattı. "Kendine bir bak, Ruthie. Gerçekten bak ve..." portakallar yerine daha doğru bir kelime bulmaya çalışıyordu, "hatlarının ne kadar güzel ortaya çıktığını gör."

Haklıydı. Gerçekten de görebiliyordum. Ve bu fena sayılmazdı.

"Ben bir erkeğim," dedi Kurt. "O elbiseyi onun için ayıran bendim. Ben göremeyecek miyim?"

Teddy onu, "Sınırlarımı zorluyorsun, dostum" diye tersledi.

"Buradaki resmî karar merci benim," dedi Renata. "Beni içeri al." Korumamız Teddy onu içeri aldı. Kabin klostrofobik bir hâl almıştı. Beni önemseyen inanlar tarafından sıkıştırıldığıma inanamıyordum. "Evet, bu giyilebilir. Acaba baldırlardan biraz daha yukarıda olacak şekilde kestirebilir miyiz? Ruthie oldukça minyon."

Mel iç çekti. "Burada bir terzimiz yok, Bayan Parloni."

Teddy kapının arkasından, "Ben de gelebilir miyim?" diye seslendi.

"Rüyanda görürsün," diye yanıtladı Renata.

"Birinizin çıkmasına ihtiyacım var yoksa bunu üzerimden çıkaramayacağım." Melanie ve Renata'nın kararlı bir şekilde bakışmalarını izledim. Üstünlüğünü kanıtlayan hangisi olacaktı? Renata şaşırtıcı bir şekilde yumuşadığında Mel'e döndüm ve "Şöyle ki Mel, sen de çıkıyorsun. Ben senin patronunum ve beni iç çamaşırlarımla göremezsin," dedim.

Sonunda yalnız kalıp aynadaki görüntüme rahatça bakabildiğimde yumruğumu ısırdım. Vay canına. İşte şimdi gerçekten yirmi beş yaşında gibi görünüyordum.

Bu harika keşiften sonra Melanie ve Renata birlikte küçük bir kapsül gardırop inşa etmeye koyuldular. Bütün süreç, hararetli tartışmalarla geçiyordu. Olanları görmek için başımı kabinden dışarı çıkardığımda, kot pantolon reyonundaki Renata, "Ona yenilerini alacağım," diyordu. "Kullanılmış kot pantolon noktasında sınırı çekiyorum. Şuna bir bak. Apış arası delinmiş resmen!"

"O yaşlı, kemikli parmaklarını deliğe sokup durmayı kes," diye haykırdı Melanie. "Bütün gece kâbus göreceğim."

Teddy'yi güldürmek için, "Apış kelimesinin bu kadar öfkeyle söylendiğini ilk defa duyuyorum," dedim ama Teddy çok ciddiydi. Üzerimdeki pembe elbiseye bakmak için aynaya döndüm. Bir önceki mucizevi elbiseye kıyasla bu defaki biraz soluk kalmıştı. "Bugün bana yardım etmeye geldiğin için teşekkür ederim."

Donuk bir şekilde yanıtladı. "Ne kadar da özveriliyim. Elbise denemeni izlemek için buralara geldim. Tam bir azizim."

"Hayır, ben ciddiyim. Sizlerin manevi desteği bana... bunu gerçekten de başarabileceğimi hissettirdi. Sonunda kendime baktığımda farklı bir şey görebiliyorum. Kendimi ortaya çıkarabileceğimi görüyorum." Elbisedeki kırışıklıkları düzelttim. Teddy'nin cevap vermemesi içimde bir yerleri sızlatıyordu. "Çok derin ve anlamlı konuştum galiba?"

Melanie, gözlerinde eleştirel bakışlarla yanımıza geldi. "Çok kısa. Yani aslında harika görünüyor ama sen böyle bir şeyi asla giymezsin."

Mel'e dönüp bir itirafta bulundum. "Çok aptalca ama hayatım boyunca hep bir tulum giymek istedim ama hiç cesaret edemedim."

"Kurt. Tulumlar." Melanie parmağını şıklattı ve Kurt ânında harekete geçti. Renata peşlerinden giderken Emilio Pucci'nin harika ipek tulumundan söz ediyordu.

Duvardaki elbiselere bakıp kendi kendime, "Pekâlâ, bunları alacağız," dedim. "Bugün bir mucize yaşadım." Elbisemin arkasındaki fermuara uzanırken Teddy aralık kapıdan içeri girdi, beni geriye doğru yürütüp kapıyı arkamızdan kapattı.

"Buna dayanamıyorum." Sıcak elleriyle çenemi kavradı. Gözleri dudaklarımdaydı. "Sen buradayken dışarıda kalmaya katlanamıyorum. İşin kötüsü, kendinle ilgili gerçeğin farkında bile değilsin."

Sesindeki mutsuzluk beni şaşırtmıştı. "Neyin farkında değilmişim?"

"Tamamen kendin gibiyken ne kadar tatlı olduğunun farkında olmaman canımı acıtıyor. Değişmen gerekmiyor. Sanki bir şeyleri düzeltecekmiş gibi üzerine elbiseler giymen gerekmiyor. Düzeltilecek hiçbir şeyin yok."

"Biliyorum," dedim güçlükle. "Ama birkaç değişiklik yapmak, bana hayatımda yeni bir sayfa açıyormuşum gibi hissettirecek. Böylelikle başkalarını da buna ikna edebileceğim."

"Sen bu ikinci el mağazasında bin dolarlık bir elbisesin ve hâlâ kimsenin seni almamış olmasına inanamıyorum." Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Bana inanman ya da bu inadını kırman için ne yapmam gerekiyor?"

Sanırım tek gereken, bunu talep etmesiydi.

Onu kendime doğru çektim ve karşılaştığımız ilk andan beri hayalini kurduğum öpücüğü aldım. Bu noktada yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordu ve elleriyle beni sabit tutmayı başardı.

Dudaklarımı dudaklarına ılık, gerçek ve cüretkâr bir şekilde bastırmıştım. Bunu kaldırabilirdim, bu kesinlikle güzeldi. Aslında kulağımın altındaki parmağının verdiği his, beni öpüşüyor olmaktan bile daha çok titretiyordu. Teninin kokusunu bu kadar yakından alabilmek bir ayrıcalıktı.

O âna dek neden endişelenmiştim ki? Öpüşüyorduk ve bir sorun yoktu. Bu düşünce zihnimde berraklaşıp beni rahatlatırken dudakları kıpırdadı, elleri sırtımdaki fermuarı açtı ve bunu tüm bedenimde hissettim. Unuttuğum kısım buydu işte. Hareketler. Kendinden emin bir şekilde dudaklarımı araladı. Daha önce bunu bir sürü kızla yaptığını biliyordum ama bu kadar yetenekli birinin ellerindeyken bu durum umurumda bile değildi.

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi ve bu öpücük bana hayal bile edemeyeceğim derecede bir adrenalin yükselmesi yaşatmıştı. Onu yakına, daha yakına, en yakınıma çektim. *Bana bildiklerini göster. Bana bilmediklerimi öğret.* Bir anlığına da olsa ona sahip olabilmişken, gidecek olmasını umursamıyordum.

O gidene kadar, öpüşerek geçirebileceğimiz yüzlerce dakikamız vardı.

Ve nasıl aniden başladıysa, yine aniden o yalnız noktaya, Teddy Prescott tarafından öpülmüyor olma durumuna geri döndüm: Daha ellerimi saçlarına bile götürememiştim.

Onu tekrar kendime çekmeye çalıştım ama ellerime direndi. Ama çıplak sırtımdaki elleri, bu direnişin bir reddediş olmadığını gösteriyordu. Derken kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı olduğunu fark ettim. O güne dek birçok kızla öpüştüğünü biliyordum, o nedenle bu kadar şaşkın olduğunu görmek başımı döndürmüştü. "Vay canına, iyisin," dedi nefes nefese. "Öpüşme işinde çok ama çok iyisin."

Kurt, "Yardım edebileceğim bir şey var mı, Ruthie?" diye seslendi kapının diğer tarafından. Artık o bile bir butikte çalıştığını sanmaya başlamıştı. Ne yapmayı düşünüyordu ki? Gidip elbisenin farklı bir bedenini mi getirecekti?

Teddy ellerini elbisemden çekti ve tam işimizin bittiğini san-

dığım anda uzanıp kalçalarımı kavradı. Sessizce bakıştık. Kıskançlığı gözlerinden okunuyordu. "Hayır, iyiyim," diye seslendim. Sesim çok tuhaf çıkmıştı.

Kurt kendinden emin bir sesle, "Hey, sonrasında mesajlaşmak istersen sana bir arkadaşlık isteği göndereceğim," dedi. Teddy kalçalarımı sıktığında, beynimde cevap vermemi sağlayacak tek bir hücre bile kalmamıştı. Uzun bir sessizlikte sonra, "Eh, pekâlâ," dedi Kurt. Zavallı çocuk, bu çok garipti. "Sen yine de bir düşün."

Teddy kulağıma eğilip, "Aynen, bunu bir düşün," diye fısıldadı. "Burada, yanında olmasını istediğin kişi ben miyim, o mu?" Mükemmel dişleriyle kulakmememi ısırdı. Kapıyı üzerimizden çivilemek istiyordum. "Belki bir dahaki sefere, sana gerçek bir öpücük veririm."

"Gerçek bir öpücük mü?" İskeletim eriyip gitmiş, bedenim pelteye dönmüştü.

Güldü ve başparmağını alev alev yanan yanağımda gezdirdi. Yan gözle aynaya baktığımda ne kadar farklı göründüğümüzü fark ettim. O çok büyüktü, çok tehlikeli bir havası vardı. Ama çenemdeki eli son derece hafif ve ustaca dokunuyordu. O âna dek hep çok uyumsuz olduğumuzu düşünmüştüm ama şimdi, kıyafetlerimizin altındaki tenlerimizin sandığımdan çok daha uyumlu olduğunu fark ediyordum. Dudaklarının birkaç dokunuşu beni de güzelleştirmişti. O doğaüstüydü.

"Bizi aynadan izlemeyi seviyorsun. Bunu zihnime not alacağım. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?" Dudakları seksi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hayır, utanma. Sevdiğin şeyleri dürüstçe söylemen, bu işi ikimiz için de daha eğlenceli bir hâle getirir."

"Neleri sevdiğimi bilmiyorum." Tamamen dürüst davranmıştım. "Ama oldukça açık fikirliyim."

"Tanrım. Kendimi iyice kaptırmadan gitsem iyi olacak." Kurt'ün olduğu tarafa doğru sırıttı. "Buralarda olup hayranlarını savuşturabildiğim için mutluyum."

Melanie kapının ardından, "Ruthie," diye seslendi, "alt kısmı pantolon şeklindeki tulumlardan bulamadık ama sana dünyanın en tatlı şort tulumunu buldum!" Kapıyı hafifçe araladım ve tulumu aldım. "Teddy'nin nerede olduğunu bilmiyorum ama onu buraya getirmem lazım," dedi Mel. "Gülünç davranıyor."

Sırf suratında o küstah ifadeyi görebilmek için, "Her zamanki gibi," dedim.

"O değil de, Kurt senden hoşlanıyor. Ve ödevde yazdığın şeylere de oldukça uyuyor."

"Evet, sanırım." Teddy bir kez daha kocaman elleriyle kalçamı sıktığından sesim ciyaklar gibi çıkmıştı.

"Teddy kasten seni sabote ediyor. Eğer sırf kanependeki yerini kaybetmemek için kasıtlı olarak işleri bozarsa, Sasaki Metodu'nun bir parçası olamaz. Gidip dışarda mı diye bir bakayım..." Homurdanarak uzaklaştı.

Teddy'ye baktım. "Haksız mı?"

"Tam olarak haksız sayılmaz. Ruthie'nin Favori Adamı tahtımdan vazgeçemem." Tek düşündüğü buydu. Sadece kendini, peynirlerimi, kanepemi, hayranlığımı düşünüyordu. Gittiği zaman bana ne olacağını düşünmüyordu. Mel gittiğinde bana ne olacağını düşünmüyordu.

Sylvia dönüp de Providence'a kış geldiğinde yapayalnız olacaktım. Ve bu benim için hiç olmadığı kadar zor olacaktı.

"Dışarı," dedim ve emrime itaat etti. Belli ki ardında sersemlemiş kadınlar bırakarak kabinlerden dışarı sızmaya çok alışkındı çünkü ne Renata'dan ne de Melanie'den bir çığlık yükseldi. Kurt, "Seni sapık, derhal mağazayı terk et," gibi bir şey demedi. Hiçbir şey olmadı. Başrolde Teddy varsa, suç daima kusursuzdu.

Toplam altmış yedi dolar harcamıştım. İkinci el dünyasında bu bir traktörün ön kepçesini dolduracak kadar çok kıyafet anlamına geliyordu. Her bir parça Melanie ve Renata tarafından onaylanmıştı, o yüzden kendime güveniyordum. Kurt kıyafetleri poşetlere doldururken, ortaya bir renk paletinin çıktığını fark ettim: pembeler, sarılar ve griler. Hâlâ Teddy'nin bana yaptıkla-

rından dolayı şaşkındım. Kurt tezgâhın üzerine bir not defteri ve kalem bıraktığında, Teddy'ye gerçek arkadaşların birbirlerini desteklemesi gerektiği konusunda yapacağım konuşmayı şekillendirmeye çalışıyordum.

"İstersen bana numaranı ver, sana yazarım." Ne kadar gerildiği gözlerinden anlaşılıyordu. Büyük bir risk almıştı ve bunu yapmanın ne kadar korkutucu olduğunu biliyordum. Melanie kapının kenarından bizi izliyordu. Başparmağını havaya kaldırdı.

Ve evet. Bunu düşünmüştüm.

- Kurt hoş bir tipti.
- Benim kulvarımdaydı.
- Buralarda kalıcıydı.
- Beni öldürmeyeceğine hemen hemen emindim.
- Bir yıldır beni ve seveceğim kıyafetleri düşünüyordu.

Numaramı yazdım. Sasaki Metodu'ndan beklentilerim konusunda gerçekçi olmalıydım. Teddy'nin çekici enerjisi soluduğum havayı doldururken, Kurt'ün benim için gerçekten uygun bir partner olup olmayacağına odaklanamıyordum.

Kurt, "Birlikte akşam yemeği yiyelim," dediği anda, tanıdık bir el sırtımdan yukarı doğru kayarak ensemi kavradı. Kurt gözlerini kaçırarak not defterini geri aldı. Büyük ayı Teddy, peynirli kadınına sahip çıkıyordu.

Ensemdeki sıcak elden kurtulmaya çalışarak Kurt'e döndüm ve "Bugünkü yardımların için teşekkürler," dedim. Hiç kimse aklımda bir hedef varken profesyonel davranmadığımı söyleyemezdi. "Akşam yemeği fikri kulağa harika geliyor. Görüşmek üzere. Ve her zamanki gibi, kıyafetler için teşekkürler."

Renata hâlâ kasada, bir yerlerde bulduğu tasarım bir parça için ödeme yapmakta olduğundan, Teddy ile konuşacak vaktim vardı. Kapıyı ittim ve dışarı çıktığımız gibi ona doğru döndüm. "İyi bir arkadaş böyle şeyler yapar mı? Bana bunu açıkla."

"Soyunma kabininde benimle öpüşmekten hoşlanmadın mı?" Sırıttı. "Beni tutup çeken sendin, unutma. Kalbinin nasıl çarptığını hissettim. O sıkıcı adam sana bunu asla yapamaz."

"Bana yardım ediyormuş gibi davranıyorsun ama aslında tüm bunları kendi çıkarların için yapıyorsun. Sonunda buradan gideceğin anlamına gelse de, hedefine ulaşman için seni destekledim. Bunu yaptım çünkü bunun senin için ne anlama geldiğini biliyorum. Ve bunu, canımın ne kadar yanacağını bile bile yapıyorum."

"Canını yakmayı hiç istemiyorum."

"Bu yüzden mi gidişine ne kadar kaldığından hiç söz etmiyorsun? Ne kadar biriktirdin?"

"Dün Alistair'ı aradım ve paranın yarısını gönderebileceğimi söyledim."

"Bu harika." Göğsümde açtığı yaraya rağmen kollarımı iki yana açtım ve "Gördün mü?" diye ekledim. "İşte arkadaşlarının gösterdiği gelişmeler karşısında böyle sevinmen gerekir. Alistair ne dedi peki? Eminim çok sevinmiştir."

"Ödemenin tümünü yapmak zorunda olduğumu söyledi. Bunu başarabileceğime inanmıyor. Doğrusu bu noktada, dünya üzerinde buna inanan tek insan sensin. Ve işte bu yüzden senden vazgeçmek istemiyorum. Noel'e kadar anahtarları cebime koyamamam için bir neden göremiyorsun."

Kafam karışmıştı. "Tabii ki başaracaksın. Sen Teddy Prescott'sın."

"Evet. Ben benim. Hayatı boyunca önemli tek bir şeyi bile tamamlayamamış biriyim."

Dövmelerini işaret ettim. "Bunlar gayet tamamlanmış görünüyorlar." Tamamı renksiz olan dövmeleri sadece çizgilerden ve siyah boyadan ibaretti. Ama her biri kusursuzdu. Ona olan inancımdan rahatsız olmuş gibi başını çevirdi.

"Alistair bana onları renklendirirken orada öylece oturamayacak kadar sabırsız biri olduğumu söylemişti. Muhtemelen haklı."

"Görünüşe bakılırsa çok fazla insan senin nasıl biri olduğunla ilgili yorumlarda bulunmuş. Belki de onlara inanıp inanmaman gerektiğine karar verme vaktin gelmiştir." Tam cevap vereceği sırada konuşmamız bölündü.

Melanie sokağın ilerisinden, "Ruthie'yi eve bırakabilir misiniz?" diye bağırıyordu. Arabasının kapısını açmıştı bile. Kolunu havaya kaldırıp, "Teşekkürler, sizi seviyorum, görüşürüz," diye seslendi. "Ah, bir dakika! Ruthie bir balık daha tuttu! Pazartesi hepsini gözden geçireceğiz."

Renata mağazadan çıkıp, "Sorun nedir?" diye sordu.

Teddy alan elini kaldırarak işverenine cevap verdi, "Hiç, yine her zamanki gibi çok fazla alıyorum."

Teddy kapısını açarken, "Aynen öyle, Theodore Prescott," dedi Renata. "Bugün çok bencil bir çocuktun. O senin oyuncağın ya da boş zaman aktiviten değil. O gerçek bir insan."

Teddy yol boyunca tek kelime daha etmedi.

Bölüm 21

Parlonilerin yanından kaçtığımızda hava kararmıştı ve güvenlik turuma çıktığımda Teddy de bana katıldı.

Listemi gözden geçirdim, kapı kollarını kontrol ettim, çöp konteynerlerinin önündeki kepenkleri sertçe sarstım. Buradan taşındığında sudan çıkmış balığa dönmemek için, yanımda değilmiş gibi davranıyordum. Tel örgülerin ardında yan yana dikildik; ben şehrin ışıklarını, Teddy ise beni izliyordu.

Sonunda konuştum. "Tüm planlarımı altüst ediyorsun." Öfkem dinmiş, yerini soğuk bir hisse, üzüntüye bırakmıştı.

"Sen benim planlarımı altüst ediyorsun."

"Nasıl?"

"Hedefime ulaşabileceğime inanıyorsun. Zamanı geldiğinde buradan ayrılacağıma ve stüdyonun anahtarlarını elime alacağıma çok eminsin." Sanki yanılıyormuşum gibi konuşuyordu.

"Bunun için özür dilemem mi gerekiyor?"

"Hayır. Sadece, daha önce kimse bana böylesine inanmamıştı. Böylesine güçlü bir inanç karşısında ne yapacağımı bilemiyorum. Bana inanıyorsun çünkü henüz seni hayal kırıklığına uğratmadım." Başını çevirdi. "Eğer pes edersem ne olacağını merak etmeden duramıyorum. Bu çok da kötü olmamalı."

"Bir zamanlar bir hayali olan ve o hayalin peşinden gitmemiş biri olarak konuşuyorum. Devam etmek zorundasın. Pes etme." Platonik-arkadaş olarak ona amigoluk yapma işi gittikçe daha yorucu bir hâl alıyordu. "Kendime manzarada bir ışık seçtim ve her gece onu ziyaret ediyorum. Renata'nın seni aşağıladığı ya da yoksulluktan bıktığın günlerde sadece buraya gel ve ışığını ziyaret et."

"Hangisi seninki?" Şehre baktı. "Ve dileğin nedir?"

"Ne dilediğimi biliyorsun. Bugün sana bu kadar kızmamın sebebi de bu. Bu hayatta pek fazla şansım yok, o yüzden yakaladığım her bir fırsat benim için önemli."

Ardımda kocaman gölgemle tepeden aşağı inmeye koyuldum. Evin kapısını açarken arkamdan, "Ya başarılı olmak istemiyorsam?" dedi. "Ya biriktirdiğim bütün parayı bir tatile harcamak istiyorsam? Ya da belki sonsuza dek Providence'ın etrafında dolaşıp dururum."

İçimde bir şeyler kıpırdandı. Elbette ki kalbim umutla çarpıyordu. Beynim derhal olaya müdahale etti. "Providence'ın sonsuza dek var olup olmayacağını bilmiyoruz. Her geçen gün buna olan inancım daha da azalıyor."

"Buradan emekli olacağım."

"Hayır, olmayacaksın." Kapıyı açtım ve elimdeki kıyafet poşetlerini bırakmak için kanepeye doğru ilerledim. İlk defa peşimden gelmedi. "Bazen özverili taraf olmak gerçekten insanı zorluyor," diye homurdandım.

Ay ışığı, Teddy'nin saçlarına gümüşi bir parlaklık veriyordu. Bende kaçma isteği yaratan siyah bir figürdü, erotik bir kâbusa benziyordu. Uzun bacaklarını uzatmış, bahçedeki sandalyelerden birine oturmuştu. Kucağı çok davetkârdı ama oturabilmek cesaret istiyordu. Bunu düşünmek bile titrememe sebep olmuştu, karanlıkta olduğumuza şükrettim. Kapıyı kapamak için ilerlerken seslendi.

"Benimle işin bitti mi?"

Bu soruya nasıl bir cevap vermem gerekiyordu ki? "I-ıı..."

"Çünkü benim seninle işim daha bitmedi."

Bunu, benden bir şey isterken kullandığı o özel, boğuk, manipülatif sesin en saf hâliyle söylemişti. Dengemi kaybettim, dizlerimin bağı çözüldü. Öyle bir sesti bu.

"Saat geç oldu."

"Henüz gerçek potansiyelimize ulaştığımızı düşünmüyorum." Elini bacaklarına kaydırıp hafifçe vurdu. "Buraya gel ve gerçek öpücüğünü al."

Belli ki kendisi benim için gönderilmiş bir sınavdı, kim böyle bir teklifi reddedebilirdi ki?

Konuşmayı sürdürdü. "Bana kabinde yaptıklarını tekrar yapmanı istiyorum. Sadece bu defa daha uzun ve daha ateşli. Ve bir de... saçlarımı eline dolamanı." Bacaklarını kıpırdattı. "Şimdi elimi çok yavaş bir şekilde hırkanın cebine sokacağım."

"Sana neler oluyor böyle?" Ayaklarım beni ona yakınlaştırdı.

Gülümsedi. "Tadını aldım bir kere. Ve cesur olma işini üstleniyorum. Yoksa evine girip bütün gece beni düşünüp duracağından eminim."

"Bu kadar kibirli olmak nasıl bir duygu?" Gözlerini kırpıştırdı. "Hayatımda karşı konulamaz olduğuna bu kadar inanan bir insan daha görmedim."

"Senin için karşı konulamaz."

Bunu duymazdan geldim. "Seni böyle mi yetiştirdiler? Dört kız kardeşin var, değil mi? Şımarık bir bebek miydin? Birinin dikkatinin yüzde binini üzerine çekemediğinde kendini garip mi hissediyorsun?"

Keskin bir sessizlik bahçeyi kapladı.

"Sekiz yaşıma gelene kadar kız kardeşlerimle tanışmamıştım bile. Yani hayır, ortada psikolojik bir sebep olduğunu düşünmüyorum. Ama emin olmak için terapistime danışacağım." Keskin gözlerindeki tehlikeli bakışları kıyafetlerimde dolaşıyordu. "Ben sadece seni öpmekten hoşlanan, sıradan bir adamım. Ve özverili davranıyor, sana dilediğince umursamaz ve bencilce davranabileceğin biri olarak kendimi sunuyorum."

Dikkatimin dağılmaması için uğraşıyordum. "Üç kız kardeşinle aynı anneden olduğunuzu, sadece Rose'un annesinin farklı olduğunu düşünmüştüm."

Aptala anlatır gibi sabırla açıkladı. "İnternette babamı araştırırken bu bilgiye ulaşamadın mı? Hepsi babamın ilk evliliğinden. Bir nevi benim mahvetmiş olduğum evlilikten."

"Araştırmadım ki... Peki, araştırdım. Özür dilerim. Bilmiyordum."

"Beni nasıl biri zannettiğine dair zihnimde bir şeyler oturmaya başladı. Prescottların boş boş takılıp konacağı mirası bekleyen, ilgi bağımlısı, şımarık, zengin oğlu."

"Kim olduğunu gerçekten anlayabileceğim kadar yaklaşmama izin vermedin ki. Kaçak oynama konusunda çok başarılısın."

Hiçbir şey söylememişim gibi devam etti. "Benimle ilgili ikinci bir ilk izlenim elde edebilmeni dilerdim. Ama bunu nasıl başarabileceğimi bilmiyorum."

"Benim yaşlı bir kadın olduğumu düşünmüştün ve korkarım ki ilk izleniminde haklıydın. Yirmi beş yaşında gibi olabilmek için bu kadar çabalamamın nedeni bu. Bana terapiste neden gittiğini söyle. Ailen yüzünden mi?"

"Evet, tabii ki ailem yüzünden. Çocukken kimse beni tümüyle istemedi ve şimdi de bunun bir yansıması olarak boktan bir şekilde herkesin beni sevmesini sağlamaya çalışıyorum," sözlerinin içimin sularına birer taş parçası gibi nasıl düştüğünden habersiz bir şekilde ekledi, "ve bunu sana da yaptım. Ne yaptığımı biliyorum ve sana karşı farklı olmak istiyorum."

"O dövme stüdyosunu bu kadar çok istemenin sebebi..." Cümleyi böylece gecenin karanlığında asılı bıraktım. "Hayır, bana cevap ver. Bunun sadece özgeçmişine yazmak için istediğin bir şey olmadığını biliyorum. Noel'e kadar bunu gerçekleştirmek istiyorsun çünkü..."

Bir kez daha cümlenin ortasında sessiz kalmamı kaldıramadı. "Bunu söylediğimde Rose'un suratındaki ifadeyi görmek istiyorum."

"Ah." Birçok erkek bütün hayatlarını babalarına bir şeyler kanıtlamaya çalışarak geçirirdi. Fakat Teddy'nin umutsuz bir şekilde etkilemeye çalıştığı kişi kız kardeşiydi. "Ne yaparsan yap büyüleyemeyeceğin tek insan Rose mu?"

"Hemen hemen. Diğer üçü, Poppy, Lil ve Daisy, benim umutsuz bir ahmak olduğumu düşünseler de beni seviyorlar. Rose ise benim yeteneksiz evsizin teki olduğumu düşünüyor. Ailelerine yaptığım şey yüzünden benden nefret ediyor."

"Ne yaptın ki?"

"Ben doğdum ve her şey yokuş aşağı gitmeye başladı." Sanki boynuma görünmez bir halat geçirmişçesine, istemsiz bir şekilde ona daha da yaklaştım. Botlarının arasında dikiliyordum. Süper güçlere sahip olmalıydı. "Mağazadaki o öpücük, sıradan bir öpücük değildi. Bugüne dek yüzlerce kez öpüştüm ama bu içlerinde en iyisiydi. Lütfen benden aile meselelerim hakkında konuşmamı isteme." Sesi yumuşamış ve gözlerim anlamsız bir şekilde yaşlarla dolmuştu. "Dudaklarını bir kez daha dudaklarıma getir."

Elimi çenesine koyup başını geriye yatırdım. Gözlerindeki pırıltı ve dilinin dudaklarında gezinmesi çok baştan çıkartıcıydı. Ondan benim için önemli bir şey yapmasını istemem gerekiyordu. "Sonunda buradan ayrılma vaktin geldiğinde, lütfen bunu nazik bir şekilde yap, olur mu?"

Başıyla onayladı. İşte istediğim her şey bu bahçedeydi: Keşif sürecime katılmaya istekli, beni umursayan, beni koruyacak olan ve beni ardında bırakıp giderken canımı çok fazla yakmayacak bir partner. Bu, bir buluşma uygulamasındaki herhangi bir erkeğin bana verebileceğinden çok daha büyük bir garantiydi.

Öpüşmemiz, berbat bir günün ardından yatak odanızın kapısını kapatıp sırtınızı kapıya yaslarken hissettiğinize benzer bir rahatlama hissi veriyordu. Artık her şey çok basitti. Bedenlerimizin yapması gerekeni yapmasına izin veriyorduk. Bu öpücük, derin bir inilti gibiydi. Bacağımı baldırının üzerinden atmak için kaldırdım, eteğim çok dardı ve kendi ağırbaşlılığımdan rahatsız olmuştum. Eteğimi yukarı sıyırdım, kemerinin kare formunda-

ki tokasından ve köprücükkemiklerinden güç alarak kucağına oturdum. Bu dokunuşların hiçbirine hazırlıklı değildi.

Ve sonunda ellerimi saçlarına götürdüm. Şimdi bütün dünyam soğuk, siyah bir kadifeden ibaretti. Utanç verici inleyişim karşısında dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan güldü.

"Saçlarımın seni çok azdırdığını biliyordum," dedi ve verdiği nefesi tamamen içine çekene dek o gülümseyen ağzını öptüm.

Haksız sayılmazdı. Parmak uçlarımı o gür, ipeksi karanlıkta gezdirdim. Tırnaklarımı kafa derisinde kaydırdım. Onu en çok etkileyen ise saçlarını elime dolayıp çekmem olmuştu. Saçlarını hafifçe çekişimin verdiği hisle nefes nefese kalmıştı. Teddy Prescott'ı böylesine zorlamayı gerçekten sevdiğimi fark ettim. Kaydettiğim ilerlemeyi görmek için hafifçe geri çekildim. Gözleri yeşil ve kehribar lekelerle ışıldıyordu.

Dürüstçe, "Kaplumbağa kabuğu gözlerine bayılıyorum," dedim ve gözlerini kırpıştırma şekli midemde bir kasılmaya sebep oldu. Ona gerçek bir duygu mu yaşatmıştım?

Kendime güvenebileceğim birini bulmuş ve artık kendimi ondan ve tehlikeli cazibesinden korumak için kullandığım kalkanları indirmeye karar vermiştim. Kimsenin ona bu kadar uzun süre direnemediğinden emindim. Kusursuz altdudağına ve kötü bir gülümsemeyle nasıl yukarı doğru kıvrıldığına baktım. Şimdi onu öpecek, dilimi üzerinde gezdirecektim.

Bembeyaz, güzel dişleri vardı. Acıyı hissedebilmek için dilimi köpekdişine bastırdım. Dilimi diline dayadım. Her şey ıslak, keskin ve yumuşaktı.

Saçları, ağzı, dişleri... Şimdi Teddy'nin yörüngesine doğru gerçekleştirdiğim o tatlı, serbest düşüş hâline tenini de ekliyordum. Erkeklerin teni kadınlarınkinden çok daha farklıydı. Şimdi çenesinden tutmuş, ellerini boğazına doğru kaydırmadan önce parmak uçlarımı kirli sakallarında gezdirirken bunu anlayabiliyordum. Benimkinden daha kalın, daha sıcak bir derisi vardı ve tırnaklarım tarafından çizilmeye ya da dişlerimin hafifçe sürtünmesine dayanabilirdi.

Elleri iyice açıldı. Sanki ellerinin tek seferde tüm bedenime dokunamıyor olması canını yakıyormuş gibiydi. Boynuna, nabzının attığı noktaya doğru, "Eğer bana dokunursan, gerçekten kendimi kaptıracağım," dedim. "Ne kadar gurur verici," diye ekleyip açık ağzımı boynuna götürdüm. Çıkardığı ses, saf seksti. Artık vampirleri anlayabiliyordum. Yukarıdaki siyah gök, yıldızlarla bezeliydi.

Elleri üzerimde kasılırken, "Ruthie," diyerek beni uyarmaya çalıştı.

Yalvarırcasına bir sesle, "Birazcık daha. Çok keyif alıyorum," dedim. Tekrar dudaklarına yöneldiğimde elini çeneme koydu.

"Sıra bende."

Elleri, yumuşak bir şekilde omuzlarımda gezdirdikten sonra hırkamın cebine soktu. Dudaklarımı dudaklarından ayırmadan güldüm.

Ama uzun süre eğlenmeme izin yoktu, benim için yapacağı şeyler vardı.

Bana verdiği her şeyi minnetle almamı istiyordu. Ona harika olduğunu söylemeliydim. Tempodaki her değişimde, umulmadık her derinleşmede titreyerek eriyordum. Üzerimde bir çizim yapıyor gibiydi; ışığı, formları, koyu hatları oluşturuyor, çizime derinlik kazandırıyordu. Kenarlara gölge atmaya koyuldu. Yapmakta olduğumuz büyük resimden zerre kadar korkmuyordum; ellerim kıyafetlerinin uçlarını bulmaya çalışıyordu.

"Sakin ol, sakin ol," diyerek beni yatıştırmaya çalıştı. Sıcak nefesini boynumda hissediyordum. Sanki ağzını tenimden ayırmaya dayanamıyormuş gibiydi. Haklıydım da – dilini hissettim, sonra dişlerini. Bunu bedenimin her yerine yapabilirdi, bu harika olurdu.

Omzumu dişlerken, "Ruthie, vay canına," dedi. "Çok lezzetlisin." Odağını kaybediyordu, sesi gittikçe boğuklaşmıştı. Hırkamın omuz kısmı yoluna çıkarak ağzına girdi. Patlattığım kahkaha, bahçenin taş duvarlarında yankılandı.

"Lütfen hırkamı yeme, ona ihtiyacım var."

"Yemiyorum," dedi ve elleri bedenimin iki yanında aşağı doğru kaydı.

Eteğimin uçlarını avuçladığını hissettiğimde tümüyle kaskatı kesildim. Altımda nasıl bir iç çamaşırım vardı? Düz beyaz, pamuklu. Teddy ayağa kalktığında, güçlükle dengemi sağladım. Aramıza fiziksel bir engel koymak için masanın arkasına geçti.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Görüyorsun işte, değil mi?" Yüzünde güzel bir pembelik vardı, gözleri ışıldıyor, kollarındaki dövmeler, teniyle kontrast oluşturuyor, damarları belirginleşirken yumrukları hafifçe açılıyordu. "Ben hep böyle kendimi kaptırıyorum işte."

"Öyle bir şey yok. Hem sorun değil. Sadece iç çamaşırımın hiç seksi olmadığını düşünüyordum." Ona deliler gibi âşık olmadığımı kanıtlamam gerekiyordu ama hemen sonra söylediğim şey o kadar dürüstçeydi ki daha cümlem bitmeden irkiliverdim. "Bu, şimdiye kadar aldığım en iyi öpücüktü."

"Öyleyse neden bu kadar suçlu görünüyorsun?"

"Sanırım fazla istekliydim." Ona yaptıklarımı ve çıkardığım sesleri anımsadıkça, içten içe kıvranmaya başladım.

"Hey, utanman gereken bir şey yok. Harikasın." Bunu gerçekten çok kibar bir şekilde söylemişti. Benim gibi kızların her zaman duyduğu o cümle tam da böyle başlıyordu işte. *Harikasın ama ben sadece arkadaş kalmak istiyorum.*

"Çok mu üstüne geldim?"

Teddy gülerek anahtarlarını çıkardı. "Yetişkin bir erkeğim. Seninle başa çıkabilirim. Ama bu noktada dursak iyi olacak. Peşinden gelmeme fırsat bırakmadan kapını kapat."

Bölüm 22

Sasaki Metodu'nun dördüncü haftasındaydık ve artık metot umurumda bile değildi. Ama az da olsa kalan gururumu koruyabilmek adına, bunu Teddy ve Melanie'ye çaktırmamalıydım. Cuma akşamı hep birlikte göl kenarında uzanıyorduk. Ortamızda boş bir pizza kutusu vardı. TJ her zamanki gibi babasının gözetimi altında, piknik battaniyesinin yakınlarında otluyordu.

Melanie, "Hafta boyunca MatchUp hesabından üç hoş adamla muhabbet ettim. Çük fotoğrafı yok, yardım isteyen yabancı prensler yok, Western Union'dan para transferi talep eden yok, çıplak fotoğraf isteyen yok. Sanırım elimizde birkaç gerçek aday var."

Teddy elini uzatıp kaplumbağasını doksan derece çevirdi ve iğneleyici bir şekilde, "Bu o kadar düşük bir çıta ki TJ bile altından geçmeyi başaramaz," dedi. Sonrasında göz göze geldik ve Teddy'nin yanakları pembenin günbatımını hatırlatan bir tonuna büründü.

Öpüşmemizden sonra aptallaşan tarafın ben olacağımı düşünmüştüm ama tam tersi oldu. Ben soğukkanlılığımı korurken Teddy o kadar telaşlandı ki:

- Paket siparişleri elinden düşürmek,
- Renata'nın onu ilaçlarını çalmakla suçlamasına neden olacak kadar dalgınlaşmak,
- Yürürken çitlere toslamak, örümcek ağlarına dalmak, ördek pisliğine basıp kaymak gibi şeyler yapıp durmaya başladı.

Kalbimin gün boyu bu kadar hızlı atmasına neden olan şey de buydu: Çok garip davranıyordu çünkü benimle öpüştükten sonra kendine gelememişti. Ve bunu bilen tek kişi bendim.

"Huysuzluk edip duracaksan kalk git," diye tersledi Melanie. "Her neyse, Ruthie. İşte dördüncü haftaya geldik ve MatchUp hesabını kendin kullanma zamanın geldi. Kullanıcı adın ve şifren burada." Yeni etkinliğimin yer aldığı dördüncü hafta ödevimin olduğu kâğıdın üstüne yazılı olan şifre ve kullanıcı adımı bir seremoniyle sundu.

Teddy'nin de dinleyebilmesi için yüksek sesle özetledim. "Hedef, Er Meydanı'nda bir randevu. Metot: İki erkekle cilveli bir şekilde çevrimiçi mesajlaşma. Gerçek hayatta iki erkekle cilveli bir şekilde sohbet etmek ek puan getirecektir."

"Seni düşünmeden duramıyorum. İlk erkeğin cepte yani, güzellik." Teddy çakmam için elini havaya kaldırdı ama karşılık veremezdim, Melanie bu riski alamayacağım kadar ürkütücüydü. Elini indirirken, "Ne? Ben erkek değil miyim?" diye sordu.

Gözlerimin içine baktı ve zamanda geriye gittik: Onu kucakladığım, nefes nefese kalıp elleri etimi sımsıkı kavrayana dek onu öptüğüm anlara...

"Sen kesinlikle bir erkek değilsin." Melanie bıkmıştı. "Dikkatleri üzerinde tutmak için sürekli mevzuyu rayından çıkarma girişimlerinde bulunman gerçekten sinir bozucu." Mel'in yanında, tahminen kaynak olarak kullandığı bir kitap yığını vardı ve içlerinden bazılarının adları şu şekildeydi:

- *Gerçek Aşk ve Astroloji*

- *Erkek Aurası, Kadın Aurası, Çiftlerin Aurası*
- *Şans, Aşk ve Seksüel Enerji İçin Kristaller*
- *En Güzel Bebek İsimleri*

Sonuncusu mor post-itlerle doluydu ve bu biraz endişe vericiydi. "Seni kendini kaptırmaman konusunda uyarmıştım," diyerek kitabı yığının arasından aldım.

Teddy kitabın adını gördüğünde, "Yok artık," diye homurdandı.

Mel başını iki yana salladı. "Hayır, hayır. Senin için mesajlaştığım adamların isimlerine bakıyordum."

Post-itle ayrılmış sayfalardan birini açtım ve bir ipucu bulma niyetiyle sayfayı taradım. İsimlerden birinin yanında kurşun kalemle konulmuş silik bir iz vardı. "Paul: Küçük, alçakgönüllü, ölçülü."

Mel omuzlarını silkti. "Senin için uygun olmadığına karar verdim."

Kitabı indirdim. "Emin olmak için soruyorum, adaylarımı isimlerinin anlamlarına göre mi seçiyorsun?"

Sanki bu hiç de tuhaf bir şey değilmiş gibi başıyla onayladı. "MatchUp'da sana seçtiğim adaylardan en iyisi Brendan. Adı kılıç anlamına geliyor ki bence bu çekici bir şey."

Teddy kendini sırtüstü bırakıp başını kucağıma koydu. Ek bilgi: Altımda daracık yeni kot pantolonum vardı. Bir cuma günü, ofise kot pantolonla gitmiştim. Ve bu Teddy'yi biraz utandırmıştı. Başı bacaklarımda, elimdeki bebek isimleri kitabına bakıyordu.

Bir sonraki cümlesinin ne olduğunu bildiğime dair bir milyar dolarına iddiaya girebilirdim. Kendine bu kadar âşık birinin ne söyleyeceğini tahmin etmek zor değildi. T harfini açtım. Teddy, "Bana Ruthie'nin anlamını söyle," dedi.

Bir milyar dolarım boşa gitmişti. Teddy'ye baktım.

Teddy, TJ'i döndürmek için yana doğru uzandı. Aslında TJ'in yürümeye devam etmek istediğini ve bunu yapabilse gayet iyi

olacağını düşünüyordum. Ama Teddy küçük arkadaşına çok bağlanmıştı. Duş alırken mırıldandığı şarkının sözlerini bile kaplumbağasına uyarlayarak söylemeye başlamıştı. *TJ'i sahiplensem olmaz mı?* diye sormuştu bana. *Fairchild, Sürüngen Hayvanat Bahçesi'ne çok yakın. Sadece yirmi beş dakika mesafede. İşe giderken onu kreşe bırakabilirim. Sürüngen Hayvanat Bahçesi'nin stüdyoma ne kadar yakın olduğunu biliyor muydun, Ruthie?*

Melanie, "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama bence insanlar ve isimlerinin anlamları arasında gerçekten bir uyum var. Mesela Melanie, siyah demek. Ve şuna bakın." Bir kanıt sunuyormuşçasına siyah atkuyruğunu havaya kaldırdı. "Birkaç yarışmacıyı böylelikle eledim. Adamlardan birinin adı, *mandıracı* anlamına geliyordu. Aklınız alıyor mu?"

Kim bilir kaç tane olasılığı silmiş olabileceğini düşündüm. "Birilerinin bana mesaj atmak istemesi bile büyük bir şansken, sırf adının anlamı *küçük* diye Paul'u dışlıyorsun, öyle mi? Belki de adam iki metre boyundadır." Göz ucuyla Teddy'nin uzun bacaklarına baktım. "O benim ruh eşim olabilirdi ama sen sırf eski bir isim sözlüğüne bakarak onu elemeye mi karar verdin?"

Mel başını salladı. "Boyunu sordum. 1.60'mış."

Teddy kitabı elimden aldığında ellerim kucağıma, saçlarının üzerine düştü. Mel bunu fark etmemiş gibiydi, ben de saçındaki karışık bir tutamı çözmeye koyuldum. Örgü örmek gibi bir şeydi bu. Kanepede oturmuş *Cennetten Gelen*'in beni o nefis nostalji hissiyle doldurmasına izin verirken ellerimi meşgul edebileceğim, yatıştırıcı bir şey.

Parmaklarımı Teddy'nin saçlarında gezdirmek, saatlerce yapabileceğim, bağımlılık yaratan bir eylemdi.

Kitabın sayfalarını kurcaladı. "R. Bakalım. Rhiannon, Rhonda, Rose..." Sonuncuda bir an için durakladı. "Rowena, Rukmini, Ruth." Adımın anlamını okudu ve kitabı indirdi. "Olağanüstü. Aslında Mel, Sasaki Metodunu bir kitap serisine çevirebilirsin ve ikinci kitabının konusu da sevgili adaylarını isimlerine göre belirlemek olabilir. Artık buna inanıyorum."

Mel kendini beğenmiş bir tavırla, "Adını bile koydum: Sasaki Anlamı," dedi.

Teddy ve ben, kusursuz bir uyum içerisinde, "Vay canına," diye tepki verdik.

"Eee, Ruth ne anlama geliyormuş?" Fırlamalık yapacağı belliydi. Bir zamanlar, bunu yapacağını hissetmek bile gerilmeme sebep olurdu. Şimdi ise bu beni gülümsetiyordu. Yine o gerçek olduğuna inanamadığım anlardan birindeydim: arkadaşlar, piknik, göl, günbatımı...

Ve fırlamalığını yaptı: "Tahmin yürütüyorum, bence Ruth, yönetici demek."

Pizzamın kenarını kafasına fırlattım. "İşveren demek."

Teddy kitaptan okudu: "Ruth." Bana doğru kocaman gülümsedi ve sıcaklığını kalbimde hissettim. "Nazik. Şefkatli arkadaş ya da yoldaş."

"Çok seksi," dedim.

Bulunduğum noktadan, okuduğu tanımın bittiğini görebiliyordum ama devam etti. "Kahverengi gözlü yüce varlık. Hırkasının derin cepleri olan, yumuşak insan. Köpüklü banyo sevici. Havuza atlayıcı. Peynir sağlayıcı. Günbatımı parıltısı. Cennetten gelen."

Hayatım boyunca kimse beni bu kadar güzel tarif etmemişti. Parmaklarımı güzel saçlarında gezdirdim. "Bu, orijinal anlamından bile daha güzel. Başak burcu bir Ruth olmak benim için büyük bir yüktü."

Melanie, "Sen aslan burcusun, Teddy," dedi. "Bu çok bariz. Bir bakirenin dizinin dibine yatmış, tımar edilen bir aslan."

Gülmeden edemedim. "Eh, bu oldukça gerçekçi bir benzetme oldu." Mel'in merak ettiği ama korkusundan soramadığı şeyi biliyordum. "Mezuniyet balomdaydı. Ve... bir daha da kimseyle birlikte olmadım. Teddy bunu zaten biliyor."

"Yaşadığın o uzun kuraklık döneminden sonra, Sasaki Metodu sürecinde tek gecelik bir ilişki yaşamana izin veriyorum." Teddy'nin saçlarındaki ellerime, onun umursamazca yayılmış

uzun bacaklarına baktı. "Onunla değil, bir yabancıyla. Her neyse. Theodore ne anlama geliyor?"

"Tahmin edin." Eğer pohpohlanmayı umuyorsa, büyük hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Ben: "Serseri."

Melanie: "Ayı yavrusu."

Ben: "Bacakların efendisi."

Melanie: "Felaket."

Ben: "Karmaşa."

Melanie: "Tembel zengin çocuk."

Teddy gülüyor ve bizden nefret ediyordu. "İkiniz de çenenizi kapayın. Yanılıyorsunuz. Ben kusursuz bir şekilde adlandırıldım." Elini uzattı ve TJ'i tekrar bize doğru çevirdi.

T harfini açtım. "Theodore. Ah, dalga geçiyor olmalısın." Gözlerimi kapattım. "Tanrı'nın armağanı."

Melanie'nin kahkahaları yamaçlarda yankılandı.

"Benim Tanrı'nın bir armağanı olduğumu mu düşünüyorsun?" Uyluklarıma doğru biraz daha sokuldu. Dünyanın en rahat kucağı benimkiymiş gibi hissetmeme sebep oluyordu. "Teşekkürler, Ruthie. Bana kendimi çok iyi hissettiriyorsun."

Melanie uyarıcı bir tonla, "Asıl konumuza, Ruthie'ye kendini çok iyi hissettirme meselesine dönelim," dedi. "Bayan Midona, uygulamayı aç. Mesajlara gir. En üstteki üç kişi, senin potansiyel eşlerin."

"Sen benim profilimden kaç kişiyle mesajlaştın?" Ekranı kaydırıp durduğum hâlde mesajların sonu gelmiyordu. "Mel, bu çılgınlık. Bunu yapmak için ne kadar zaman harcadın?"

"Senin için ağlarımı koca bir okyanusa attım," diye savundu kendini. "Bana teşekkür etmen gerekiyor. Şu gözlüklü seksi adam, Christopher, sana kahve içmeyi teklif etti." Kucağımda homurdanan bir ayı yatıyordu.

"Bu kadar kişiyle nasıl eşleştim? Kafamı bikinili, seksi bir kızın fotoğrafına mı ekledin?" Ama hayır, bunu yapmamıştı. Profilimde sadece Teddy'nin ofiste çektiği fotoğrafım vardı. Umul-

madık bir şekilde gururum okşanmıştı ve içimde bir sıcaklık hissediyordum. "Tuhaf."

Teddy suratını astı. "Demek tanımadığın adamlar benim başaramadığım bir şekilde gururunu okşayabiliyor."

Parmak uçlarımla çatık kaşlarını düzelttim. "Çünkü onlar benim Wi-Fi şifremin peşinde değiller."

Mel'in aklına ise başka bir şey gelmişti. "O eski motosikletin nerede? Bahçede yoktu?"

"Muhtemelen yatağındadır. Gidonunu da yastığa koymuştur." Onu her gülümsetişimde, bir ödül kazanmış gibi hissediyordum.

Telefonumu alıp mesaj yazmaya başladı. "Eğer itirazın yoksa Brendan'ı deneyeceğiz." Teddy'nin itiraz etmek üzere ağzını açmasıyla birlikte, "Ruthie ile konuşuyorum," diye belirtti. Birkaç saniye ekrana baktıktan sonra gülümsedi. "Ânında cevap yazdı. Gayet hevesli. Önümüzdeki perşembe. Aynı gün benim de bir randevum var. Er Meydanı'na beraber gideriz, ben de seni uzaktan izler, göz kulak olurum."

"Kulağa iyi geliyor." Bir o kadar da korkutucu.

Mel saate baktı. "Vay canına, güneş batıyor. Gitmem lazım. Dördüncü haftayı oku. MatchUp'ta erkeklerle yazış. Git iki gerçek erkekle flört et, kütüphanede bulduğun iki inekle bile edebilirsin. Umurumda değil. Teddy dışında birileri üzerinde biraz pratik yap. Sonra da önümüzdeki perşembe günü randevuya çıkacağız."

Teddy gerindikten sonra tekrar bana doğru sokuldu ve "Benim üzerimde dilediğince pratik yapabilir," dedi.

Mel tüm dişlerini sergileyerek gülümsedi. "O kucaktaki son günlerinin tadını çıkar, dostum."

Mel'in sesindeki o sahte sevimli tonu taklit ederek, "Çıkaracağıma emin olabilirsin," diye yanıtladı.

Melanie bir süre eşyalarını toparlamakla uğraştıktan sonra yanımızdan ayrıldı. Tozpembe günbatımı manzarasında kaybolmadan önce, "Görüşürüz," diye seslendi. "Teddy, ondan ayrılmaya kendini hazırlaman gerekiyor."

Teddy tek dirseği üzerinde doğrularak, "Adımlarına dikkat et," diye arkasından bağırdı. Tek eli, TJ'in üzerindeydi. "Of, nereye bastığına hiç bakmıyor," diye homurdanarak kendini tekrar kucağıma bıraktı.

Ne zaman yukarıya, gözlerimin içine baksa, büyülendiğimi hissediyordum. Haftaya Brendan adında biriyle randevum vardı. Ya da Brendon. Kılıç adam. Böyle bir adam tarafından izlenirken başka birini nasıl düşünebilirdim ki?

Teddy, "Pazar günü Parlonilerle bir geziye çıkacağız, bize katılmak ister misin?" diye sordu.

Kaşlarını çatıp gergin bir şekilde dudaklarını ıslattı. "Nereye gideceğiz?"

"Alistair hazırlıkların nasıl ilerlediğini görmek için stüdyoya gidecek. Bunu söylerken gitmek istemeyeceğimi düşünüyormuş gibi bir hâli vardı. Ben de bir taşla iki kuş vurmaya karar verdim. Hem Renata da gerçek aşk dövmesinin kaça mal olacağını ve Alistair'ın bunu yapmayı kabul edip etmeyeceğini öğrenince benim başımın etini yemeyi bırakacaktır. Her neyse, bizimle gel. İkisi de arka koltukta sızıp kalacaklar. Biz de yeni bulduğum *Cennetten Gelen* podcastini dinleriz."

İşleri nasıl cazip hâle getireceğini iyi biliyordu. "Geçen sefer olanları, yani şu alarm olayını düşününce... Sanırım ben gelemeyeceğim." Başını sallayıp tek kelime etmeden gözlerini göle doğru çevirdiğinde, ne kadar hayal kırıklığına uğradığını fark ettim. Direttim. "Nasıl öylece gelebilirim ki?"

"Bütün tesis sakinlerini yataklarına yatırıp Providence'ın üzerini koruyucu bir kalkanla örteceğim." Yüzünü tekrar bana çevirdiğinde kalbimin teklediğini hissettim. "Her bir kapının kilidini kontrol edeceğim. Seni omzuma atıp arabaya taşıyacağım. Kolay olacak," diye mırıldanırken, ruhumu teslim etmeye başlamıştım bile.

"Yine de, neden o gezide bana bu kadar ihtiyaç duyduğunu anlamıyorum."

"Alistair'ı görme konusunda gerginim, ayrıca sana stüdyoda

hangi odayı alacağımı gösterip hava atmak istiyorum. Sana neden ihtiyaç duyuyorum ha? Ne tuhaf bir soru. Benim sana her zaman ihtiyacım var." Kaşlarının arasındaki o ufak çizgi tekrar ortaya çıktı. "Burada neler olup bittiğini anlayamıyor musun?" Eliyle etrafımızı işaret ettiğinde, kalbimin gergin bir şekilde dalgalandığını fark ettim.

Etrafıma baktığımda, bize doğru gelmekte olan altın kaplumbağayı fark ettim. Kabuğundaki kırmızılığın kan olmadığını fark edince rahatladım. Kalıcı keçeli kalemin kırmızı mürekkebiydi. "Hey, bak. Bir numara! Teddy, bu benim ilk kaplumbağam."

Yattığı yerden bana doğru gülümsedi. "Bir gördüğünü bir daha unutmuyorsun ha? Ne tatlı bir kız," diye kendi kendine mırıldandı.

Yana doğru uzanıp kaplumbağayı aldım. Bir kitap boyutlarına gelmiş, sağlıklı bir oğlan olmuştu. Onu havaya kaldırdığım için protesto ediyor, güçlü ayaklarıyla havayı tekmeliyordu. Teddy'ye baktım ve yüzündeki kendinden geçmiş ifade karşısında gülümsemeden durabilmeye çalıştım. "Şimdi bu kaplumbağayla duygusal anlar yaşayacağım. Bu biraz tuhaf gelebilir ama onunla bir daha ne zaman karşılaşabilirim bilmiyorum."

"Tadını çıkar."

Delici bakışlı hayvana döndüm ve "Bir Numara, seni elime ilk aldığımda kaplumbağalara dair hiçbir şey bilmiyordum. Ama sen, veteriner olmadan da size yardım edebileceğimi anlamamı sağladın. Bana umut verdin. Benim için her şeyi değiştiren sendin. Umarım bir gün tekrar karşılaşırız. Şimdi lütfen bana biraz müsaade et..." Kaplumbağayı battaniyenin üstüne bıraktım, birkaç fotoğrafını çektim ve çantamı karıştırdım. Kulaklığımın kablosunu kullanarak kabuğunu ölçtüm ve kabloyu tokamla işaretledim. "Böylelikle ölçünü çizelgeme ekleyebileceğim."

Onu bıraktığım anda, Bir Numara paldır küldür yanımızdan uzaklaştı. "Ondan ayrılmak çok zor olmuştu. Çok özensiz davranmışım. Keçeli kalemin iz bırakacağını bilmem gerekirdi." Elimi dezenfektanla temizledim ve bunun Teddy'yi TJ'i bırak-

maya ikna etmek için doğru zaman olup olmadığını düşündüm. "Şimdi o nadir, değerli varlık, benim yüzümden sonsuza dek bir işaret taşıyacak."

Işıltılı, pembe gökyüzünün altında, kullandığım kelimeler kulağa büyülü bir ayet gibi gelmişti. Bacaklarımda bu adamın başının ağırlığını hissederken, beklenmedik bir melankoli duygusuna kapıldım. Ve her zaman olduğu gibi, her şeyi paylaştığımız için Teddy de bunu hissetti.

"Özensiz değilsin." Bunu o kadar inançlı bir şekilde söylemişti ki kalbimdeki küçük çatlak bir anda kapandı.

"Şu an içinde bulunduğumuz yer, senin çalışkanlığının ve kibarlığının bir sonucu." Dövmeli koluna baktı ve başını göğe kaldırıp iç çekti. "Keşke senin kişiliğinin binde birine sahip olabilseydim. Bana baktığında bütün soğukkanlılığımı yitiriyorum. Öyle bir bakışın var ki... Beni dümdüz ediyor."

Hüzünlü bir şekilde, "O kadar da harika değilim," dediğimde güldü. "Teddy, sen iyi bir insansın. Şahsen buna kefil olabilirim. Çok kibirlisin ama olmamak için de bir sebebin yok." Parmak uçlarımı ipeksi siyah saçlarından geçirdim. "Ve sen, hiç kimsenin yapmadığı bir şey yaptın."

"Nedir o?" Gözleri parlak yıldızlarla dolmuştu. Bu nadir, değerli varlığın kucağımda olduğuna inanamıyordum. Bir gece beni karanlıkta bırakıp çekip gittiğinde kalbim çok kırılacaktı.

"Diğer oğlanlardan çok daha uzun süre kaldın." Eğilip alnına bir öpücük kondurdum. "Ne kadar uzun kaldığından bağımsız olarak, iyi ki buradasın. Dünyada seninle kıyaslayabileceğim tek bir insan bile yok." Bunları duymak hoşuna gidiyordu ve benden duymanın onu daha da mutlu ettiğini umuyordum. Ve şimdi sıra, onu incitebilecek olan kısma gelmişti. "Sence de TJ ile vedalaşma vaktin gelmedi mi?"

Teddy yarım metre ötemizdeki kaplumbağasına baktı. "Buna hazır olduğunu sanmıyorum."

"Bence o da tıpkı Bir Numara gibi kendi yoluna gitmeye hazır. Yakında senin de yapacağın gibi."

"Sürekli sanki benimle vedalaşır gibi konuşuyorsun. Diğer kızlar sanki hayatlarının kalıcı bir parçası, bir demirbaşı olacakmışım gibi konuşurlardı. Ki bu da ben de kaçıp gitme isteği yaratıyordu. Ama bu çok daha fena." Gözleri benimkileri aradı.

"Nasıl daha fena?" Parmaklarım saçlarında gezerken hiçbir düğüme denk gelmedi ve uzun süredir saçlarını tarıyor olduğumu fark ettim. "Sorun yok. Gideceğini başından beri biliyorum."

"Gitmemi bekliyor oluşun... beni uyuz ediyor." Parmağını göğsüne götürdüğünde bilinçsiz bir şekilde uzanıp tişörtünün üzerinden göğsünü kaşıdım. Mutsuz bir şekilde güldü. "Sürekli bana bir şeyler vermeye çalışmaktan vazgeç. Bu şefkatli kaşımayı hak etmiyorum."

Kucağımdan yuvarlanarak çekildi ve ağırlığının üzerimden kalkması tam da beklediğim gibi acı vericiydi. TJ'i eline aldı ve "Ruthie senin gitmeye hazır olduğunu düşünüyor," dedi. Sonra da bana dönüp ekledi, "Onu yanımda götüremeyeceğime emin misin? Ona çok iyi bakarım."

Dizlerimin üzerinde doğruldum. "Bunu biliyorum. Ama kendine bir dişi bulması gerekiyor. Ya da bir erkek. Aslında onun cinsiyetini bile bilmiyorum. Onun ait olduğu yer burası. Burada kalması, hayatını yeni evindeki bir fanusta geçirmesinden daha iyi olacaktır."

Gün batarken üzerimizde oluşan gök kubbeye baktık. Gökyüzünde morun binlerce tonunu görmek mümkündü. Hafif bir rüzgâr esti. Polen kokusuyla karışık Renata'nın Teddy'yi boğarcasına sıktığı parfümünün kokusunu alabiliyordum. (Teddy bu parfüme *Cadaloz No. 5* diyordu.) Gölün çamurlu kıyıları ve yün battaniyemiz de manzaraya dahildi. Providence, bu gümüşi yıldızlardan oluşan kubbenin altında güvendeydi; bu gece kendime dinlenmek için izin verebilirdim.

Herhangi bir yere bağlamaksızın, "Her şeyi çekip çevirmekten yoruldum," diye itirafta bulundum. Teddy sadece başıyla onayladı ve TJ'i yere indirdi. Kaplumbağanın göle doğru yürü-

mesini izledik. "Seninle gurur duyuyorum. Benim de ilk kaplumbağam işte böyle çekip gitmişti ve bu biraz kalbimi kırmıştı."

"Evet. Neyse, belki de eve dönmeliyiz. Buzluğa attığım dondurmaları gördün mü? Bir an önce onlara kavuşmak istiyorum." Sanki aynı evde yaşıyormuşuz ve hayatımızı sonsuza dek bir battaniyenin altında birbirine sokulmuş olarak sürdürecekmişiz gibi konuşuyordu.

Bunun doğru olmadığını biliyordum ama Tanrım, tekrar bir başıma kaldığımda anımsayabileceğim büyük, cesur ve tutkulu bir hatıramız olmasını istiyordum. Şimdi dizlerimizin üzerinde, birbirimize dokunabilecek mesafede, yüz yüze duruyorduk.

Bir piknik battaniyesinin üzerinde, nadir bulunan, kocaman yaratığımlaydım. Bu ânı ölümsüzleştirmeliydim. Büyük bir şeye ihtiyacım vardı yoksa elimde keşkelerden başka bir şey kalmayacaktı. "Bu konularda oldukça tecrübesizim ama bu gerçekten romantik bir ortam gibi duruyor."

"Öyle." Gözlerinde ilgili bir ışıltıyla bakıyordu. "Sonunda fark ettin demek."

Hipnotize olmuşçasına siyah gözbebeklerine çekiliyordum. "Beni öpmeni rica edebilir miyim?"

Bana doğru eğilerek, "Benim için bir emirdir," dedi. Dudaklarımızın birlemesine ramak kala durdu ve "Tabii eğer bizimle dövme stüdyosuna geleceğini söylersen," diye ekledi.

"Tamam," dedim ve dileğim gerçekleşti. İşte bu, hayalini kurduğum tek şeydi.

Bölüm 23

Arka koltuktaki Renata, "Geldik mi?" diye sordu çocuk gibi esneyerek. "Kısa sürdü."

Hiç de kısa sürmemişti. Çok uzun bir yolculuktu ve yol boyunca Teddy ve ben neredeyse on bir bölüm *Cennetten Gelen* podcasti dinlemiştik. Dizlerim oturmaktan tutulmuşu ve Teddy'nin söylediği her şeye gülmekten karnım ağrımıştı. Aggie gözleri kapalı, ağzı açık bir şekilde başını cama yaslamış dinleniyordu. Renata onu sarsmaya başladığında kalbim korkuyla sıkıştı. "Uyan!"

Aggie homurdanarak arkasına yaslandığında herkes derin bir nefes aldı.

Renata, "Öldüğünü sandım," diye suçladı onu.

"Henüz değil," diye yanıtladı Aggie. Renata'nın birkaç dakika boyunca onun için endişelenmesine, yakasını düzeltip elini okşamasına izin verdi. Dikiz aynasından baktığımda, Renata'nın gözlerinin dolu dolu olduğunu gördüm. Aggie onu, "Hayattayım," diye sakinleştirmeye çalıştı, "her şey yolunda."

Renata hıçkırıklarla, "Beni çok korkuttun," dedi. "Üstelik dövmemi yaptırmama ramak kalmışken. Ölseydin çok geç kalmış olacaktım."

"Eh, ama ölmedim," diye yanıtladı Aggie ve birbirlerine sokulup kafa kafaya verdiler. Teddy ve ben onlara biraz mahremiyet vermek için arabadan indik. Kaçırdığım bir şey vardı ama bir türlü çıkaramıyordum.

"Of," dedi Teddy, "Bu çok yakındı. Bu tür anları çok mu sık yaşıyorsun?"

"Evet. Birçok vefat etmiş insanla karşılaştım."

Teddy şaşırmıştı. "Gerçekten mi? Bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Bu konuda bana rehberlik eden bir kontrol listem var." Teddy'ye baktığımda bu cevabın onu tatmin etmediğini gördüm. "Cenaze işleri bitip yakınları evlerine döndükten sonra banyoda ağlıyorum." Bunları yaşadığım son günü hatırlamak bile istemiyordum. Sadece dört ay kadar önceydi. Onu kontrol için evine gittiğimde, ufak tefek, çelimsiz bir kadın olan Bayan Higgins kapısını açmamıştı. Onu yatağında buz gibi bir hâlde bulmuştum. Ve şimdi herkesi arkamda bırakmış, bu üçlünün beni tesisten uzaklaştırmasına izin vermiştim.

Boğazımda bir yumruyla, "Lütfen bana stüdyonu anlat," dedim. "Lütfen başka bir şeyler düşünmemi sağla."

Teddy kolunu omzuma attı. "İşte benim stüdyo burası. Daha doğrusu, yakında benim olacak olan stüdyo. Ne düşünüyorsun? Vitrin yazısı ve logo da daha dün yapıldı." Camda, üzerinde sarmal bir süs olan bir deniz çapası şeklinde eski tarz bir dövme tasarımı vardı. Stüdyonun adını yüksek sesle okudum. "Daima ve Sonsuza Dek. Bir dövme stüdyosu için oldukça romantik bir isim."

"Ben de başından beri böyle düşünüyordum. Sen içeri geç, ben de kızları getireyim."

Böyle bir yere girmek cesaret istiyordu ve bu yanıyla Sasaki Metodu için küçük bir egzersiz sayılmalıydı. Neredeyse tamamlanmış sayılabilecek bekleme odasına girdim. Odada hâlâ plastiğe sarılı duran siyah bir kanepe, fişe takılı olmayan bir bilgisayar ve takı kutularıyla dolu bir dolap vardı. Tezgâhın üzerine dövme

modellerinin basılı olduğu fotoğraflar konmuştu. Taze dövmelenmiş, kızarmış tenlere bakma fikri beni rahatsız etse de, Teddy'nin işlerini bulmak için fotoğrafları karıştırmaya koyuldum.

Parmaklarımı fotoğraflarda gezdirdim ve "Bunu Teddy yapmış olmalı, bunu ve bunu da," diye mırıldandım. Odaya bir adam girdi. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu ve kapıya doğru baktığında Teddy'nin dışarıda olduğunu fark etti. "Gerçekten de gelmiş."

Ses tonu hoşuma gitmemişti. Fotoğrafları işaret ettim. "Teddy'nin tasarladıklarını seçiyordum."

"Öyle bir yeteneği ayırt edememek zor. Onları şuradaki duvara asacağız. Ben Alistair." Hayal ettiğimden daha yaşlı, sakallı bir adamdı. Üzerinde buruşuk, kareli bir gömlek vardı. Kollarındaki boya izleri ve toz tabakalarıyla, daha çok bir inşaat işçisine benziyordu.

Elimi uzattım. "Ben Ruthie Midona. Teddy'nin komşusuyum."

Sanki ünlü biriymişim gibi, "Sen Ruthie'sin," diye tekrarladı. El sıkıştık. "İşte bunu beklemiyordum."

"Nasıl yani?"

Alistair, "Beklediğim gibi değilsin," diye yanıtladı ki bu oldukça merak uyandırıcıydı. Teddy'nin kollarında Parlonilerle yürüyüşünü görünce dikkatinin bozulması ise sinirlerimi bozdu. "Vay. Bu işe bir haftadan uzun süre dayanabilmesini beklemiyordum."

"Ben de öyle. Ama günün on iki saati onlar için çalışıyor. Asla şikâyet etmiyor ki inan bana, ona şikayet edilecek çok fazla şey yapıyorlar."

Teddy, yaşlı işverenleri sebebiyle ağır ağır yürüdüğünden hâlâ içeri gelememişti. "Ona stüdyoyu ben gezdireceğim," diye seslendi. "Beni bekleyin."

Alistair'a döndüm ve alçak sesle, "Umarım ona zorluk çıkarmayı bırakırsın," dedim. "Bunu başarmak için canını dişine tak-

mış çalışıyor ve bunu çok istiyor. Onu gerçekten burada istediğini ona hissettir, tamam mı?"

Alistair gözlerini kırpıştırdı, duraksadı ve utançtan yüzü kızarmış bir hâlde kapıyı açmaya gitti. "Tam vaktine geldin. Ustaların önerdiği boya hakkında fikirlerine ihtiyacım var."

Teddy keyifle gülümsedikten sonra refleks olarak dönüp bana baktı. Ona âşıktım.

Aslında aşkın nazik bir his olduğunu düşünürdüm ama bu öyle değildi. Kalbini pençelerimin arasına almak ve ona zarar verme ihtimali olan her şeyi savuşturmak için umutsuz bir arzu duyuyordum. Providence'ın dışındaki dünya hayal kırıklarıyla, acılarla dolu, huzursuz, kaotik bir yerdi. Bu kadar kıymetli bir şeyi elinde tutacak kadar özenli olan tek insan bendim.

Renata, "Her geçen dakika daha da yaşlanıyorum, getir şu iğneyi," dedi Alistair'a.

Teddy, Renata'nın tartışmasına izin vermeden, "Bunun tasarıma başlamak için bir danışma seansı olduğu konusunda anlaşmıştık," dedi. "Dövmeni ben tasarlamayacağım, nokta. Alistair bu işte en iyisidir."

Bekleme odasında gördüklerime dayanarak, en iyisinin Teddy olduğunu söyleyebilirdim. Keşke o da bunu fark edebilseydi. Âşık olmaya ne kadar çabuk alışabildiğime şaşırıyordum. Sanki ikinci el mağazasından aldığım bir paltoyu sırtıma geçirmişim de, üzerime tam oturmuş gibiydi. Bunu anlamak için aynaya bakmama bile gerek yoktu. Artık sırtımda o paltoyla devam edecektim. Uzun yolculuk yüzünden sırtım ağrıyordu. Bunu kaç kere daha yapabileceğimi bilmiyordum.

Alistair, Renata ve Aggie'yi koridorun ucundaki küçük bir odaya götürüp oturttu. "Pekâlâ, ne yapacağız?"

"Benim birkaç fikrim var," dedi Renata ve not defterini bulmak için Birkin çantasını karıştırmaya koyuldu. "Bu dövme, hayatımın aşkına bir övgü niteliği taşıyacak."

Âşık olduğu adam ölmüş müydü? İlişkileri ne kadar zaman

önceydi? Onun hiç evlenmediğini biliyordum. Renata'nın Karl Lagerfeld'i taciz ettiği Youtube videosunda, yanında Aggie vardı. Aggie oldukça genç ve sevimli görünüyordu. Aralarında, mezuniyet balolarına dek uzanan bir gerilim vardı. Belki ikisi de aynı adama âşık olmuştu. Bu teorim çok hoşuma gitmişti, sonrasında bunu Teddy'yle de konuşmaya karar verdim.

Aggie, "Onun en büyük hayalini gerçekleştireceksin," dedi Alistair'a. "Bütün gece gözüne uyku girmedi, yattığı yerde dönüp durdu."

Alistair gülümseyerek, "Onur duyarım," dedi. "Sanırım önce bunun için uygun olup olmadığını görebilmek adına tenine bakmam gerekecek."

"Neden?" Renata, saldırıya hazırlanan bir yılan gibi hiç kıpırdamadan duruyordu.

Alistair onu tanımıyordu ve büyük bir pot kırdı.

"Müşterilerimin çoğundan çok daha yaşlısınız. Daha önce hiç bu kadar yaşlı birine..." Bir el bombasının pimini çektiğini fark ederek sustu. Bomba patladığında, Teddy ve ben çoktan koridorun diğer ucuna dek koşmuştuk bile.

Koridorun ucundaki odaya girdik. Odada müşteriler için konmuş bir sıra, bir tezgâh ve bir iskemle vardı. Teddy, "Burası benim odam olacak," dedi. Ellerinin tezgâhın üzerinde gezişini izledim. "Bu odayı seviyorum çünkü giriş kısmı dahil her yeri görebiliyorum. Duvarda kendi işlerimin fotoğraflarını görmek için sabırsızlanıyorum. Ee, ne düşünüyorsun?"

Bunu ikinci soruşuydu ve gergin bir ifadeyle cevabımı bekliyordu. "Bu harika, Teddy. Ama bütün patronların bir ofisi vardır. Seni ofisin neresi?"

Bu soru onu şaşırtmıştı. "Bunu hiç düşünmemiştim. Üst katta yaşıyor olacağım, belki oradaki ekstra odayı ofis olarak kullanabilirim? Burada yapmak istediğim şeylerle ilgili Alistair'la konuşacağım."

Kolunun altındaki kabarık dosyayı fark ettim. "Yazılım için bir teklif aldım ve ücretsiz deneme sürümünü indirip nasıl gö-

ründüğüne baktım. Bu senin fikrindi. Bu gibi şeyler, beni ciddiye almasını sağlayacak."

"Sen kendini ciddiye alıyorsun. Ve en önemli şey de bu. Seninle gurur duyuyorum."

Çok içten bir şekilde, "Teşekkür ederim," dedi. Bunun yaşayacağımız vedaların ilki olduğunu biliyordum. Duymak istemediğime karar verdim ama o devam etti. "Bu konuda kendime güvenmemi sağladın. Bir mekânı nasıl işleteceğimi bilmiyorum. Sen ve Alistair sayesinde, bilmediğim şeyleri sorabileceğim birileri olduğunu biliyorum."

Providence'ta, masamda otururken telefonum çalacaktı ve yeni bir müşteriyi veri tabanına nasıl ekleyeceğini soracaktı. Arka planda, cam tezgâha yaslanmış güzel kızlar onunla flört etmek için telefonunu kapamasını beklerken kendilerine piercing seçmeye çalışıyor olacaklardı. Burada neler olacağını başından beri bilsem de, kendimi çok önemsiz hissediyordum. Yıllar boyunca birçok yakışıklı delikanlıya ev ödevleri ya da Parlonier konusunda yardım etmiştim. "Gidip arabada beklesem sorun olur mu?"

Üzülmüştü. "Ama bu odada olmayı çok uzun zamandır bekliyorum ve bunu seninle birlikte yaşamak istiyorum. Gel otur." Müşterilerin uzandığını tahmin ettiğim sırayı gösterdi. Kenara oturdum. "Neyin var senin?"

"Ben yeni bir müşterinmişim gibi davranalım." Bana dokunmasını umarak kolumu uzattım.

Güldü ve tekerlekli iskemlesiyle yanıma doğru kaydı. "Pekâlâ, Yeni Müşteri, ne istiyorsun?"

"Bir sonraki randevumun veri tabanınıza doğru bir şekilde girilmesini istiyorum. Ve bir de mavi kuş dövmesi."

Şaşırmıştı. "Neden mavi kuş?"

"Brianna'ya yaptığın kuş dövmesini gördüm. Çok güzeldi ve biraz kıskandım. O yüzden, hayali bir mavi kuş dövmesi lütfen." İskemlesini kaydırdı, bir kalem alıp tekrar yanıma geldi. Kalemin kapağını açtıktan sonra kararsız bir şekilde tenime baktı. "Devam et," dedim.

Kolumun iç kısmına tereddütle bakıyordu. "Ne bir tüy, ne bir çil tanesi. Bu gerçek bir ten mi cidden?" Önce başparmağını, sonra avuç içini tenimde gezdirdi. Bu sıcak sürtünme hissi aramızdaki çekimi arttırıyordu. Hayran bakışlarını tenime odaklamıştı. "Böyle bir tene nokta bile nasıl konulur ki?"

"Beni şaşırtmanı istiyorum." Tavana baktım ve kalemin soğuk dokunuşunu hissettim. "Liseli Ruthie şu an çıldırıyor. Sana güvenmememi, koluma kaba bir şeyler yazacağını söylüyor."

"Öyle bir şey yapmayacağım." Kalemin soğuk ucu, tenimi gıdıklayarak hareket ediyordu. "Ee, Providence incelemesi nasıl gidiyor?"

Gözlerimi kapadım. Bunu düşünmekten yorulmuştum.

"Rose ona sunduğum hiçbir şeyden memnun değilmiş gibi görünüyor. Ne yollarsam yollayayım, "Gerisi nerede?" diye soruyor. Sanırım burasının küçük bir ofis olduğunu ve işlerin onun alışık olduğundan çok daha basit olduğunu anlayamıyor. Sylvia'nın yokluğunda elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum."

Teddy usulca, "Babamın felsefesi 'Hayat değişimdir' ise, Rose'unki de 'Gerisi nerede?'dir," dedi. Kalemin hareketi bir an durdu ve sonrasında başka bir noktadan devam etti. "Ama Melanie bana senin her şeyi çok iyi idare ettiğini söyledi. Seninle gerçekten gurur duyuyorum."

Veda hissi gittikçe güçleniyordu. Tavana bakarak, "Rose bu stüdyonun ortaklarından biri olduğunu öğrendiğinde çok etkilenecek," dedim.

"Bu defa sıkılıp gitmemin ne kadar süreceğini soracak. Gerçekten kindar bir şey yapmaya kalkışmadan Providence'tan ayrılsam iyi olacak. Kalemi hareket ettirip birkaç küçük detay ekledi. Dirseğimi tutan büyük ellerinin ve parmaklarındaki boğumların verdiği hissi seviyordum. "Burası asla onu etkilemeye yetmez."

Bunun onu ne kadar üzdüğü sesinden anlaşılıyordu. "Neden sana karşı bu kadar kaba?"

Sesimdeki o karanlık, vahşi ton onu gülümsetti. "Bir gün aklını başıma toplayıp babamın koltuğuna geçmeye çalışacağım konusunda paranoyaklık ediyor. Onun tek oğlu olmamdan nefret ediyor." Kalem durdu. "Bu konuyu mesele hâline getiren tek kişi o. Belki de yönetim kurulu üyeleri onu doldurmuştur?"

Yüzüne bakmak için başımı eğdim ama koluma bakmaktan kaçındım. Muhtemelen bu, onun sanatını vücudumda taşımak için tek şansımdı ve çizdiği şeyin tamamlanmış hâlini görmenin tadını çıkarmak istiyordum. "Seni tanıyan herkes, onun işini çalmakla ilgilenmediğini bilir."

"Evet. Ama o beni tanımıyor. Daima bir bekçi köpeği gibi davranır, ne zaman yakınlaşsam hırlamaya başlar." Yüzüme baktığında ne kadar ilgili olduğumu fark etti. "Dövmeye bakmak yok."

"Tabii ki bakmıyorum. Güvenilir biri olmadığımı mı düşünüyorsun?" Gülümsemesini görünce gülümsedim.

Gözlerini işine çevirdi ve büyük bir farkındalık yaşıyormuşçasına, "Sen çok güvenilir birisin," dedi. "Bahse girerim, sana verilen her sırrı ölene dek saklarsın."

"Bugüne dek bana saklanacak pek bir şey verilmedi." Boştaki kolumla kendime sarıldım. "Rose'un seninle olan derdi bu mu yani? Bir gün üzerinde bir takım elbiseyle ortaya çıkıp erkek Prescott olarak hakkın olan yetkiyi talep edeceğinden mi korkuyor?"

Kalemi oynatmayı bıraktı ve sırtını dikleştirerek, "Mesele şu ki," dedi, "yetkili değilim."

"Biliyorum, pek yetkili birine benzemiyorsun."

"Hayır, ciddiyim. Ben babamın ikinci evliliğinden olma bir aşk çocuğuyum." Aşk çocuğu kısmını söylerken elleriyle havada tırnak işareti yapmıştı. "Sekiz yaşıma dek kız kardeşlerimle tanışmadığımı anlatmıştım sana. Bunun sebebi, benim varlığımdan haberdar olmamalarıydı. Gerçekten de benden hiç haberleri yoktu."

"Tanrım. Peki baban, Jerry senin hayatında mıydı?"

Bakışlarını kaçırıp düşündü. "Ona dair ilk hatırladığım, onun çok sık seyahat eden biri olduğuydu. Annem onun sürekli önem-

li iş gezilerinde olduğunu, döndüğünde bana o çok sevdiğim sanat malzemelerinden getireceğini söylerdi. Ama aslında babam evine, karısı Dianne Prescott'ın ve dört kızının yanına gidiyordu. Ve onun ziyaretlerini beklediğimiz aralarda parasız kalıyorduk. Annem bütçesini idare etmekten pek anlamaz. Bu konuda ürkütücü derecede ona benzediğimi söylerler."

Bunu ona söyleyenin Rose olduğunu hissediyordum. "Peki ya seni nasıl öğrendiler?"

"Elbette ki annemin sebep olduğu büyük bir fiyasko sonucunda. Çok dramatik bir tiptir," dedi alaycı bir tonla. "Ve her ne kadar son zamanlarda bunu kontrol etmeyi öğrenmiş olsa da, çok içerdi. Zil zurna sarhoş bir şekilde Jerry ve Dianne'nin nikâh tazeleme törenine gitti. Ve tam da o malum soruyu sordukları sırada..."

Hayranlık ve dehşet karışımı bir ifadeyle, "Eğer bu evliliğin gerçekleşmemesi için bir sebep varsa..." dedim. "Bunu yapmış olamaz."

"Yaptı. Bütün düğünü mahvetti. Dianne çantalarını topladı, hesaptaki bütün parayı çekti ve boşanma davası açtı. İnsanlara onun İsviçre'de bir spa merkezine gittiği söylendi ama sanırım aslında bunalıma girmişti."

"Ne kadar korkunç."

"Eh, yaşanan karmaşayı hayal et. Arkasında dört çiçek bırakıtı: Daisy, Lily, Poppy ve Rose.* Annelerinin nerede olduğunu merak ediyor, ebeveynlerinin neden artık evli olmadığını anlayamıyorlardı. Babam beni oturma odasına götürdü, kızlara yeni erkek kardeşleri olduğumu söyledi ve gelen bir iş telefonu üzerine odadan ayrıldı."

Öne doğru eğildi, sıcak eliyle bileğimi kavradı ve dikkatini dağıtmaya ihtiyacı varmış gibi çizim yapmaya geri döndü. "Tuhaf kelimesi, o anı tanımlamak için yetersiz kalır."

"Sana kaba mı davrandılar?

"Daisy, Poppy ve Lily benden daha küçüktü. Onlara beni

* Bu isimler İngilizce'de sırayla, papatya, zambak, gelincik ve gül anlamına gelmektedir. –*çn*

istedikleri gibi giydirebileceklerini söyledim. Buna sevindiler. Saçlarımı uzattığımda, üzerimde her türlü saç modelini denemeye başladılar. Hepsi beni en baştan beri sevdiler. On üç yaşıma gelene kadar adım..." Durdu ve güldü. "Neden sana her şeyi anlatıyorum ki?"

Boğazımda bir yumru belirdi. Sonsuza dek bana her şeyi anlatmasına ihtiyacım vardı. "Lütfen sana taktıkları adı söyle. Sır tutabilirim, unuttun mu?"

Ayağa kalktı ve tişörtünü sıyırdı. Sanki bir mutfak çekmecesinde makas arıyormuş gibi bedeninde bir şeyler aramaya koyuldu. "Hah, işte burada." Yan döndü ve bedenine değil dövmesine odaklanmaya çalıştım ki bu zor bir şeydi. Ve bana gösterdiği şeyi fark ettim. Onca şeyin arasında bir çiçek dövmesi daha vardı.

"Lakabın Ayçiçeği miydi? Sana yakışıyor." Görevimi gerçekleştirdiğime göre, tişörtünü geri indirene dek bir saniyeliğine de olsa bedenine bakabilirdim. Kaburgaları ve kasları nasıl bu kadar yakın bir şekilde var olabiliyordu anlamıyordum.

Kendini tekrar iskemleye bıraktı. "Ama Rose benimle yaşıttı. Aramızda altı ay vardı. Babam aynı anda iki bebeği nasıl idare edebildi bilmiyorum... Gerçi doğru ya, beni pek idare ettiği yoktu. Annemin dediğine bakılırsa, haftada iki defa spor salonuna gidiyormuş gibi çıkıp yanımıza uğruyormuş."

"Ama annen ve o birbirlerine âşıktılar," dedim. "Sonunda evlendiler, değil mi?" Hikâyenin mutlu sonla bitmeyeceğini biliyordum.

"İşin kötü tarafı da bu. Sadece on sekiz ay evli kaldılar. Görünen o ki annemin asıl hoşuna giden, haftada iki kez yanında biraz nakitle uğrayan, gizli ve zengin bir erkek arkadaşa sahip olmakmış. Şimdiki kocasını da bugün yarın terk eder. Sürekli onun gibi biri olduğumu düşünerek endişeleniyorum," dedi alçak sesle, "ben de aynı şeyi yapıyorum."

"Bence sen, nasıl biri olmak istersen olabilirsin."

Kalemin ucuyla koluma minik dokunuşlar yapıyordu ve çizimin bitmek üzere olduğunu hissediyordum.

"Aradan yirmi yıl geçti ama Rose hâlâ o oturma odasına girdiğim için çok öfkeli. Rose'un asla büyüleyemediğim tek kadın olduğunu söylerken haklıydın. Ve bunu sana anlatıyorum çünkü Providence'ı ondan kurtarabilmem mümkün değil. Orada olduğum her gün, durumu daha da tehlikeli hâle getiriyor."

"Onun için bir dövmen olduğunu biliyor mu? Kolunun arkasında gördüm. Çok güzel."

Sanki hepsinin birer simgesini bedeninde taşımak çok önemsiz bir şeymiş gibi, "Hepsi için bir tane var," dedi. "Ama o gül dövmesi, diğerlerinin toplamından bile daha çok acıttı."

"Senin için önemli olduğunu ve iyi bir izlenim bırakmak için ikinci bir şans istediğini bilmesini sağla. Bu sayede bir dahaki sefere onun olduğu bir odaya girdiğinde işler farklı ilerleyebilir."

Sabırlı bir şekilde, "Denemenin anlamı yok," dedi. "Her şeyi olduğu gibi kabul ediyorum. Aksi takdirde çok can yakıyor. Bu kadar iyi bir dinleyici olduğun için teşekkür ederim, Ruthie Midona. Umarım geçici dövmeni beğenirsin."

Renata'yı kontrol etmeye gittiğinde, kolumdaki tasarım karşısında büyülenmiş bir şekilde kalakalmıştım. Yaklaşık on santimetre boyunda bir melek çizmişti. Meleğin çevresini saran, uçuşan bir cübbesi vardı ya da bu bir hırka mıydı yoksa? Küçük, çıplak ayak parmakları ve açılmış kanatları vardı. Kolları yukarıya, cennete doğru uzanıyordu. Ve avuçlarında, bir tırnağın yarısı kadar bile büyük olmayan bir kaplumbağa vardı.

Çizimi beğenmemiştim. Çizime bayılmıştım.

Onun hayallerinin bana bu kadar uzak bir yerde olmadığı ve benim de Providence ile ömürlük bir anlaşma yapmadığım paralel bir evrende nasıl bir ilişkimiz olabileceğini biliyordum. Muhtemelen onun tavsiyesine uyup sadece kabullenmem gerekiyordu. Aksi takdirde insanın canı çok yanıyordu.

Teddy koridordan, "Hadi gel, tura devam edelim istiyorum," diye seslendi. "Yeni yatak odamı görmek ister misin?"

Bölüm 24

Dönüş yolunda çok sessizdim. Ama Parloniler öyle değildi; yan yana sızmış, gürültüyle horluyorlardı. "Yorgun musun?" diye sordu Teddy. "Aç mısın? Bir yerlerde durabiliriz."

"İyiyim ben." Sesimin bu kadar tatsız çıkmasından nefret ettim. Daha iyisini denemeliydim. "Sadece, stüdyonu ve evini görmek, işleri çok daha gerçek kıldı."

"Güzel ama, değil mi?" Teddy, yeni geleceğinin verdiği coşkuyla gülümsüyordu. "Evden çıkıp işe varmam, Providence'takinden bile daha kısa sürecek. O merdivenlerden aşağı yuvarlanmam yirmi saniye bile sürmez. Banyo için ne düşünüyorsun?" Bunu ikinci soruşuydu. "Rahat olup olmadığını görmek için küvete bile uzandım."

Kayıtlara geçsin, yeni dairesini gezmek için beni yukarı çıkardığında gerçekten çok ama çok destekleyici davranmıştım. Alan ve veren o sıcak elleriyle omuzlarımı tutarken, daireyi bir görev bilinciyle dolaşarak hayranlığımı sunmuştum.

- Banyo ("Vay, yepyeni – fayanslara bayıldım!")
- Mutfak ("Bu fırına bütün bir hindiyi bile sığdırabilirsin, Teddy!")

- Oturma odası ("Lütfen buraya yol kenarında bulduğun bir kanepeyi getirme.")
- Manzara ("Eminim o ağaç, yaprakları sarardığında da harika görünüyordur.")

Ona ne kadar çok şey söylersem, o kadar mutlu ve heyecanlı oluyordu. Yatak odası hakkında yorum yapamamıştım çünkü hiçbir zaman o odaya giremeyecektim. Ama o da gayet güzeldi. Omuzlarıma masaj yaparak beni içeride dolaştırıp dairenin ısınma sistemini anlatması, bütün bedenimin titremesine neden olmuştu. Her zaman olduğu gibi, masaj konusunda da harikaydı.

Coşkulu bir şekilde, "Bence o fazla oda harika bir ofis olabilir," dedi ve klimayı kapatıp menfezi diğer tarafa çevirmeden önce uzanıp bacağımı sıktı. "Eğer masamı pencerenin önüne koyarsam sürekli dikkatim dağılacaktır. Orada iki masaya yetecek kadar yer var."

"Bence de öyle. Oldukça büyük ve güzel bir oda." Sabahları gün ışığıyla dolacaktı. "Kendine iki masa ayarla, biri işin, biri de sanatın için."

"Sen olsan masanı hangi duvara yaslardın?"

Sunacak fikrim kalmamıştı. "Bilmiyorum. Arka duvara?" Porvidence'a varmak üzereydik. Bu mutlu görüntüyü birazcık daha sürdürmem gerekiyordu, sonrasında küvete gömülüp kendime acıyabilirdim. Bu ânın geleceğini başından beri biliyordum. Tesis sakinlerim başka evlere taşınıp bana kartpostal yollamıyorlardı. Şimdi de bu özel dostluğun yavaş yavaş ölümüyle başa çıkmayı öğrenmeliydim.

"Masamı pencerenin altına koyacağım," dedi. "Saksı bitkilerim için de güzel ve güneşli bir ortam olur." Kararını vermişti. Parlonilerin çok fazla yürümesi gerekmesin diye yukarıdaki otoparka doğru sürerken mutlu bir şekilde şarkılar mırıldanıyordu. İkisinin de gözlerinden uyku akıyordu, çok yorgundular. Aggie'nin koluma verdiği ağırlığı yüzünden, kapılarına varana kadar bitkin düşmüştüm.

Daima ve Sonsuza Dek'in Fairchild şubesine olan ziyaretimiz başarılı geçmişti. Alistair, Teddy'nin stüdyo için bir yazılım seçmesi bir yana, stüdyoya gelmesine bile çok şaşırmıştı ama bunu gizlemeyi başarmıştı. Depolama alanlarından temizlik işlerine dek birçok konuda hararetli bir şekilde tartışmışlardı. Sonunda Alistair, Teddy'nin bu işe profesyonelce yaklaştığına emin olmuştu. Teddy de çamurlarda yuvarlanan bir domuz yavrusu kadar mutluydu.

Onun için gerçekten çok seviniyordum.

Renata koltuğuna yerleşirken, "Dövme tasarımını hâlâ görmedim," dedim.

"Büyük açılışları severim. Önümüzdeki salı yaptırıyorum." Mutfağa doğru baktı, bağırmak için ağzını açtı ancak sonra Teddy'nin onlar için mikrodalgada bir şeyler ısıttığını fark etti. "Harika," diye homurdandı. "Tam bunu istediğim forma sokmuşken yeni bir çocuk bulmak zorunda kalacağım, çok yazık."

"Evet ama bunun olacağını biliyorduk." Televizyon kumandasını erişebileceği bir noktaya koydum ve ayakkabılarını çıkarttım. Aggie çoktan uyumuş gibiydi. "Ben gidiyorum," dedim ve mutfağa doğru, "İyi geceler," diye seslendim.

Teddy tam da beklediğim gibi, "Bekle," diye seslendi ama daha fazla dayanamayacaktım.

Dışarıdaki soğuk gece havası, içimde biriken tüm hayal kırıklıklarını yüzeye çıkarmıştı. Teddy her şeyden bihaberdi. Onun bu özelliği beni başından beri sinirimi bozuyordu; kendisiyle ve almakla o kadar meşguldü ki geride bırakılmanın ne kadar korkunç hissettirdiğinin farkında bile değildi. Bayan Higgins'i cansız bulduğum 15 numaralı villanın önünden geçtim. Yatağının yanında, kocası ve çocuklarının çerçeveli fotoğrafları vardı. Gidişata bakılırsa, bir gün biri cansız bedenimi bulduğunda benim etrafımda çerçeveli fotoğraflar olamayacaktı.

Karışık duygular içerisindeydim: Teddy'nin gidecek olmasının üzüntüsü, Porvidence'ta geçirdiğim zamanın önemsediğim insanların ayrılışıyla lekelenecek olmasının mutsuzluğu. Ted-

dy'nin yeni evini sevmiştim. Benim evime kıyasla aydınlık ve sıcak bir yerdi. Ve kendi adıma hiçbir zaman yeni bir yer bulup eşyalarımı toplayarak gidecek cesarete sahip olamayacağımı biliyordum.

Teddy bir gün kendine uygun bir kız bulacaktı ve o güzel fırını, o cennet gibi derin küveti kullanan o kız olacaktı. Evin önüne vardığımda başımı göğe kaldırıp, "Lanet olsun," diye bağırdım. "Lanet olsun."

Anahtarı kilide soktuğum sırada, bana doğru koşmakta olduğunu fark ettim. Avluya girdiği anda içeri girip kapıyı kapattım.

"Kapıyı aç," dedi. "Neden bağırıyorsun?"

"Yorgunum. Banyo yapacağım. İyi geceler." Kolumdaki küçük meleğe ve kaplumbağaya baktım. Suya girdiğim anda silinip gidecekti. İçimdeki hayal kırıklığı daha da şiddetlendi. Sonsuza dek benimle kalacak bir şeye sahip olamayacak mıydım?

"İçeri geliyorum," dedi ve ona verdiğim anahtarı kullanarak kapıyı açtı. Şimdi kapı eşiğinde, avlunun ışığı ve daireler çizerek uçan güveler tarafından çerçevelenmiş hâlde duruyordu. Ömrüm boyunca isteyeceğim tek şey oydu. Perşembe günü bir randevum vardı ve bu, ikinci seçeneğim için yapacağım ilk seçme olacaktı. Kimse onunla boy ölçüşemezdi.

"Seni bu kadar sinirlendiren ne, Düzenli kız?" Yüzümdeki saçı düzeltmek için elini bana doğru uzattı ama el bombamın pimine takılmıştı.

"Bana öyle hitap etme."

"Ama ben sana hep böyle seslenirim," diye itiraz ederken olduğu yerde sinmişti. Sanki rulo yaptığım bir gazeteyle ona vurmuşum gibi davranıyordu. Sanki çok umurundaymışım gibi, "Sorun ne? Ben düzeltirim. Söyle bana, hadi," diyerek yaklaştı.

Ellerimi göğsüne koyarak bana yaklaşmasını engelledim. "İnsanların bazen yalnız kalmak isteyebileceklerini anlayamıyor musun? Burası benim evim. Anahtarımı geri ver."

"Ne olup bittiğini anlamak istiyorum. Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Sadece bir şeylerin bana nasıl hissettireceğini asla düşünmüyor olman çok sinir bozucu." Gözlerindeki ilgi ve endişeden nefret ediyordum. Onu dışarı çıkarmam lazımdı. "Benden istediğin şeyi yaptım. Seninle geldim, uzun yol boyunca seni uyanık tuttum. Stüdyonu ve yeni evini gördüm. Daha ne istiyorsun?"

Belli ki kolay bir cevaptı. "Mutlu olmanı istiyorum."

"Mümkün değil."

"Bu gece sana nasıl hissettirdi?"

"Her zamanki gibi geride bırakılmış." Ağzımdan çıkan kelimeleri durduramıyordum. "Yeni hayatını yüzüme vurdun ve ben yine aynı noktadayım. Değişimden ve yanlış kararlar almaktan korktuğum için muhtemelen sonsuza dek kalacağım yerde, Providence'tayım."

"Yüzüne vurmadım. Sadece seni etkilemek istedim."

"Neden? Neden bununla uğraşıyorsun ki? Rose'la olan ilişkini benim üzerimden tekrar canlandırmak mı istiyorsun?" Ağzımdan çıktığı anda bu düşünceye ikna oldum. "Evet, bunu istiyorsun. Hâlâ bir şeyler başarabileceğine kendini ikna etmek için beni büyülemeye çalışıyorsun. Zaman geçirmek için kullandığın bir meydan okumadan fazlası değilim. Ben sana umutsuz bir şekilde âşık olana dek asla tatmin olmayacaksın." Bunu fazlasıyla alaycı bir tonda söylemiştim.

Kaşları düştü. "Seni etkilemek istedim çünkü benim için gerçekten önemlisin."

"O kadar çok yakışıklının ev ödevine yardım ettim ki, stüdyonun anahtarlarını aldığın anda sınavın biteceğini ve artık bana ihtiyacın kalmayacağını çok iyi biliyorum."

Sersemlemişti. "İhtiyacım kalmayacağını mı?"

"Aksi mümkün mü? Terk edeceksin. Beni." Kelimeleri bir araya getirmekte güçlük çekiyordum. "Beni terk edeceksin. Yeni bir hayat kurmak için beni terk edeceksin ve ben burada, beni önemseyen kimsenin olmadığı bu yerde tek başıma kalacağım. Beni önemseyen, beni savunacak kimsenin olmadığı bu yerde. Sylvia geri dönecek ve beni layık olduğum yerime geri göndere-

dek. PGŞ'nin tesisi değiştirmesini seyretmek zorunda kalacağım ve tesisteki her şey de sonunda ölüp gidecek. Ve Ruthie burada olacak. Sonsuza dek buraya tıkılıp kalacak."

"Buradan ayrılamaman beni mahvediyor." Çırpınıp duran ellerimi yok saydı ve beni harika bir şekilde kucakladı. "Seni etkilemeye çalıştım çünkü eğer istersen dışarıda seni bekleyen kocaman bir dünya olduğunu görmeni istedim. Kapana kısılmış bir fare gibisin. Burası sana iyi gelmiyor."

Bunu onaylamaya meyilliydim, yine de göğsündeki başımı otomatik olarak iki yana doğru salladım.

"Seni yanımda götürmek istiyorum. Bu yüzden o küveti sevmeni istedim."

Hiç kendi kalp atışlarınızın sesine hazırlıksız yakalandığınız oldu mu? Belki kulağınızı tuhaf bir pozisyonda yastığınıza bastırdınız ve tek duyabildiğiniz, yaşadığınızı kanıtlayan o ses oldu. Böylelikle, bir saatin tik taklarını andıran o ses sayesinde ölümlülüğünüzle karşı karşıya geldiniz: Sınırlı bir zamana sahip bir makine daireniz var. Ne büyük bir mucize. Ne büyük bir ayrıcalık.

Sözleri içime işlerken tam olarak böyle hissediyordum işte.

Beni daha da sıkı kucakladı ve başımın üstünden, "Hayatım boyunca dua ettim," dedi yumuşak bir sesle. "Yaşadığım her boktan anda içimden bu duayı ederdim. Bir şekilde huzur bulabilmeyi diliyordum. Cüzdanımı kaybettiğimde. Boşanma sırasında annem, babamın ön bahçesine dalıp sinir krizleri geçirdiğinde. İkisi de beni kimin alacakları konusunda anlaşmaya varamadıklarında. Her zaman yanlış yerde olduğumu biliyordum. Ve huzur, sessizlik ve netlik için dualar ettim. Ve dualarımın karşılığı sensin. Sana âşığım."

Kulağımı göğsünden çektim ve yüzüne baktım. "Nasıl yani, ne?"

Çenemi tutup beni öpmeden önce sadece bunu söyleyebilmiştim. Bunu tekrar söylemesini istememe gerek yoktu çünkü dudaklarındaki gülümseme ve göğsünü titreten gülüşüyle bunu

zaten tekrar söylemiş oluyordu. Sırtımın bir mobilyaya değdiğini hissettim: tezgâh, kanepe, duvar? Emin değildim. Emin olduğum tek şey, Teddy Prescott'ın beni sevdiği ve artık bunu gizlemediğiydi. En güzeli de şuydu ki: Ona inanıyordum.

Odaklandığı tek şey olmanın nasıl bir şey olacağını kaç defa merak etmiştim? Artık cevabı biliyordum. Ağzı ve elleri sevecen bir şekilde hareket ediyordu. Bedeni, sanki kahkaha atmak üzereymiş gibi titriyordu.

Tişörtünü çıkardım ve dileği gerçekleşti: Şimdi duvar kâğıtlarım tenindeydi. Bedenini kaplayan siyah beyaz figürlerin arka plandaki çiçekler ve sarmaşıklarla olan zıtlığı görülmeye değerdi. Titreyerek elini saçlarına götürdü. Nefesi hızlanırken, birkaç uzun dakika boyunca onu seyrettim.

Gözlerindeki bakışın nedenini anlamıştım. Bir cevap bekliyordu.

Uzanıp elini tuttum. "Ben de sana âşığım."

O rahatladığında, ben de rahatlıyordum. Onu o benzin istasyonundan kurtardığım andan beri bu hep böyle olmuştu. Gevşedi, derin bir nefes verdi ve bana doğru uzandı. Şimdi o masal çiçeklerinin üzerine yaslanmış, sonsuz uykumdan gerçek aşkımın öpücüğü ile uyanmıştım.

Düzenli ve dağınık. Ver ve al. Hayran ve hayran olunan. Birlikte, bunların hepsi olabilirdik. Teddy'nin şimdiye dek girmeye cesaret edemediği o odaya geri geri yürüyerek girmek, dünyanın en doğal şeyi gibiydi. Aşırı heyecanlı bir şekilde dudaklarını dudaklarımdan ayırdı.

"Bu âna dair rüyalar görüyordum." Birkaç dakika boyunca şifonyerimi kurcalamasına izin verdim. Her zaman bunun almaya, elde etmeye dair bir refleks olduğunu sanıyordum ama bunun asıl nedeni, umutsuzca beni tanımak istiyor oluşuydu. Parmak uçları saç fırçamın arkasında kaydı ve nemlendirici kavanozlarından birini eline alıp etiketini okudu. "Ah," dedi şefkatle, "ne hoş. Senin kırışıklığın yok ki." Beni kendine çekti. "Senin yüzün, hayallerimi süsleyen tek şey."

Beni nazikçe yatağa iterken dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan, "Lütfen bana oyuncak ayının adını söyle," dedi.

"Teddy."

Görünen o ki, biriyle birlikte soyunmak da çok eğlenceli olabiliyordu. Bedenini kaplayan desenleri, çizgileri, çiçekleri ve elmasları takip ettim. Lades kemiklerine, japonbalıklarına ve bir kupa kızı kartına dokundum. Bir tavşanı, elmas yüzüğü ve kral tacını öptüm. Yan tarafında ürkütücü bir kurukafa vardı, onun bile yanağına bir öpücük kondurdum. Bir bölge, sadece kuş tüyleri ve yapraklarla kaplıydı. Bedeninin her bir parçasıyla, o bir başyapıttı. Bunu ona söyledim. (Güldü ve teşekkür etti.) Ellerim, yapacağı başka şeyler için kemerini çözmeye uzandı.

Sıkıcı beyaz gömleğim ve kot eteğim, Teddy'nin başına gelen en heyecan verici şeydi. Bana öyle içten bir beğeniyle bakıyordu ki bunu yanlış anlıyor olabileceğimden korkuyordum. Bu dikkatimi dağıtmıştı, gözlerini yeniden yüzüme çekmem lazımdı.

"Benim neyim seksi ki? Tanrı aşkına, benim bir etiket makinem var." Sanki eklemleri tümüyle gücünü yitirmişçesine kendini kollarıma bıraktı. Pahalı kot pantolonun ön kısmında büyük bir kabarıklık vardı. Ben çok ama çok seksiydim.

Onun usul usul, parmak uçlarıyla sutyenimin kopçalarını çözeceğini düşünmüştüm ama o, her zaman gördüğüm Kazanova'dan çok daha farklıydı. Yatakta oldukça düzensiz bir hâli vardı ama bu harikaydı. Öncelikle, dikkati çok kolay dağılıyordu. Köprücükkemiğimde bir çil gördüğünde, bütün soğukkanlılığını yitirmişti. Dudaklarını tenime bastırırken, *Bunu gördüm ve bunu yapmak istedim*, diyordu. O kadar düzensizdi ki çoraplarımın sadece birini çıkarmış, eteğimin fermuarını, gömleğimin rasgele iki düğmesini açmış ve sonrasında her şeyi unutmuşçasına battaniyeyi üzerimize çekmişti.

Boynuma öpücükler kondururken, "Rüya görüyorum," dedi. "Yatağımdayım, yine o Ruthie rüyalarımdan birini görüyorum." Esnedi ve duvara dokundu.

Tahminen ben de rüya görüyordum; desenli pazularının

arasında sarmalanmış, güneşi benim doğurduğuma inanan biri tarafından nazikçe öpülüyordum. Çarşaflarımı bacaklarımda, bedeninin sıcaklığını tenimde hissedene dek, kıyafetlerimi çıkardığını fark etmemiştim. Sanırım gerçekten yetenekli bir adamdı.

Hareketsiz durduğumu fark etti. Tıpkı havuzda olduğu gibi nefes nefese kalakalmıştık.

"Devam etmek istiyor musun?" diye sordu ve başımla onaylayıp elimi saçlarına götürdüğümde gözleri kapandı. Birlikte batıyorduk. Nefes almamız gerekiyordu. Bana ateşli fantezilerimden sahneler sergiliyordu: Sonunda dövmeli eli göğsümde, ipeksi siyah saçları yastığımdaydı. Etrafımdaki her şey, duvarlarımdaki ufak çiçekler ve kolundaki papatyalar bulanıklaşırken elleri aşağı doğru kayıyor, Teddy bana rüya gibi olduğumu söylüyordu.

Beni tahrik edebildiğine seviniyor, parmak uçlarını hareket ettirmeden önce on farklı iltifat bekliyordu. Güldüğünde dört ya da beş iltifat sunuyordum. Sonrasında yirmi tane daha. İlk erkek arkadaşım Adam'layken asla tatmin olmamıştım. Tek derdim onun rahatlığı ve iyi bir deneyim yaşamasıydı. Vücudumu sadece ona zevk vermesi gereken bir araç olarak görüyordum. Teddy ise sadece benim gülümsememi ve keyiften titrememi istiyor, kendi bedenini umursamıyormuş gibi görünüyordu. İlk orgazmımı onun bu her zamanki telaşsız tavrı sayesinde tecrübe ettim. Bu beni şaşırtmıştı çünkü nazikçe dokunan bir başparmak dışında özellikle uyguladığı bir şey yokmuş gibiydi.

Ben titrerken, "Ah, güzel," dedi ve elini kasılmakta olan uyluklarımın arasına çekti. Karşılığında ben de ona dokunmak istiyordum ve bu hiç de tuhaf gelmiyordu. Her şeyden önce arkadaştık ve onunla denemek istediğim şeyleri rahatça konuşabilirdim. Bana izin veriyordu. Penisini gördüğümde, "Mükemmel," dedim. "Ama dövmelerle kaplı olacağını düşünmüştüm ya da belki bir piercing."

Teddy yarım bir gülümsemeyle, "Bazı şeyler kutsaldır," dedi. "Umarım hayal kırıklığına uğramamışsındır." Ona hayal kırık-

lığına uğramadığımı gösterdiğimde inledi ve parmaklarını parmaklarıma kenetledi. Onu kan ter içinde bırakana kadar almaya ve vermeye devam ettim.

Artık almak istediğime karar verdiğimde memnuniyetle onayladı ve yanağıma kibar bir öpücük kondurdu. "Çekmecede," dedim. "Melanie kondom almam konusunda çok ısrar etti. Her hacının yola çıkarken ihtiyaç duyacağı bazı şeyler olduğunu söyledi ya da öyle bir şey."

Teddy paketin ucunu dişleriyle açıp yere tükürdü. "İyi ki almışsın. Ama artık hepsi benim," dedi kulağıma eğilerek, "şu andan itibaren tüm o randevu planlarını mahvediyorum."

Dikkatim dağıldı çünkü kimin kalacağına ve kimin gideceğine henüz karar vermemiştik. Ama Teddy bacaklarımı düzeltti, iki defa iyi olup olmadığımı sordu, dudaklarını kulağımın altına dayadı ve dizimi beline doğru çekti. Bir anda her şeyi unuttuk.

"Daha fazla," dedim ve ona tümüyle sahip olana dek titreyerek birbirimize doğru uzandık. Gözlerimin üzerine düşen saçları çeken parmaklarının hassas dokunuşları, içimde yüzümü omzuna gömerek gizleme isteği uyandırdı. Ama buna izin vermedi, başımı geriye attı ve içimde gidip gelirken gözlerini gözlerimden ayırmadı. Yorumlara açıktı. Mükemmel ritmi yakaladığımızda suratımdaki ifadeye bakıp güldü. "Ah, işte başlıyoruz. Eğer bu şekilde boşalabilirsen boşal ama olmazsa da sıkıntı yok. Daha bir sürü numaram var."

"Eğer böyle devam edersen boşalabileceğim sanırım, ben de şöyle yaparsam..."

Zihnimi boşaltmaya çalıştım. Yatak gıcırdıyordu ve ben yaşadığımı hissediyordum. Yirmi beş yaşındaydım, nabzım gittikçe yükseliyordu ve ela gözleri beni her zamanki gibi mutlu ve ilgili bir şekilde bakıyordu. Derken zirveye ulaştım ve titreyen bedenimi kucaklayarak bana övgüler yağdırdı.

Bu hayatımda hiç tecrübe etmediğim derecede büyük bir zevkti çünkü bunu onunla yaşamıştım.

"Güzel miydi?" diye sorduğunda tek kelime edemeden ba-

şımla onayladım. "Peki, güzel. Devam edebilecek durumda mısın?" Ve tekrar hareket etmeye başladık. İçimdeki artçı sarsıntılar hâlâ bitmemişti ve şimdi Teddy kendisine en iyi hissettirecek şekilde gidip gelmeye başlamıştı. Her şey ipek kadar yumuşak ve basitti ama bu defa farklı bir açı, değişik bir sürtünme söz konusuydu.

"Ah, sanırım..." diye söze başladı ama devamını getiremedi.

Nefes nefeseydi, çok çalışıyor, kaslarını zorlayacak kadar çaba sarf ediyordu. Belimi hafifçe kaldırdım ve titremeye başladığı anda eski hâline getirdim. Ve Teddy inledi, donup kaldı ve titreyerek, kasılarak kendini bıraktı.

Bu noktada ne yapmam gerektiğini bilmiyordum, ben de bedeni tümüyle gevşeyene kadar ona sarıldım. Ve odaya geri döndük: Artık birbirimizi her anlamda tanıyorduk. Birbirimizin yanaklarından öptük. Orgazm sonrasında insanın nasıl hissettiğini hep çok merak ederdim ve cevabın minnettarlık, gülümseme ve mutluluk olduğunu öğreniyordum. Bunu ona da söyledim.

"Bu kadar iyi olmasını beklemiyordum," diye itiraf ettiğimde güldü. "Ama ciddiyim, çok güzeldi. Bir kere o açıyı buldum ve..."

"Tecrübelerime göre, olay tamamen açılarla ilgili," dedi ve ne söylediğini fark ederek yüzünü buruşturdu. "Demek istediğim..."

"Sorun değil. Ne yaptığını gayet iyi biliyordun ve ben de mutluydum." Uzun bir süre birbirimize sarıldık. Birbirimizi arzuladığımız her ânı itiraf ettik. Gözlüğümü taktığımda aklını yitirecek kadar tahrik olmuştu. Pantolonundaki işçiliğin sanat sayılması gerektiğini söyledim. Küvetimi doldururken borulardan gelen su sesi bile onu sertleştiriyordu. Saçlarının parlaklığı, rahmimde yangınlara sebep oluyordu.

Ona bu kadar cesaret isteyen şeyler söylediğime inanamıyordum. "Bedeninde bir dövmem olsun istiyorum." Başıyla onayladı. Öpücüklerimiz, bu sarhoş edici konuşmanın devamı gibiydi.

Saate baktım. "Ofisi kontrol etmem gerekiyor."

"Eh, akıllara durgunluk veren bir orgazmın ardından herkesin aklına ilk gelen şey budur," diye onayladı. "Ama senin yerine çoktan kontrol ettim bile. Sorun yok, Düzenli Kız. Her şey yolunda. Güvendesin." Şakağıma bir öpücük kondurdu ve battaniyeyi üzerime çekti.

Zorlayıcı yönlerimi kabulleniyor olması beni mahcup ediyordu. "Bunu sormak için biraz garip bir an olabilir ama terapistinin adını öğrenebilir miyim?"

Buna çok güldü. "Bu gece seni oldukça travmatize ettim, değil mi?" Gülümsemesi silindi. "Evet, elbette. Seni ona götürürüm. Bekleme odasında elini tutarım. Her şey yoluna girecek."

Gecenin devamı muhteşemdi.

Birlikte banyo yaptık ve bu kesinlikle aramızda bir duvar varken sohbet etmekten çok daha tatmin ediciydi. Teddy beni kurulayıp yatağa atarken, pembe bir tek boynuzlu at gibi kokuyordu. İkinci kez içime girdiğinde, bu hisse daha hazırdım. Daha gevşek ama daha hızlı bir tempo yakalamıştık. Hareket etmeyi bırakamadığımız, zihnimizin tümüyle boşaldığı anlara dek birkaç şeyi değiştirdik, güldük ve destek almak için yastıklardan faydalandık. Bedenim gerildi ve akılalmaz bir orgazm, göle düşen bir taşın suda yarattığı etkiye benzer bir şekilde dalga dalga etrafa yayıldı. Çok geçmeden Teddy de orgazm oldu.

Üzerimde sadece bir havluyla peynirli makarna pişirdim. Teddy yemeğimizi yediğimiz sırada, "Bu kılık sana çok yakıştı," dedi. "Beni çok şımartıyorsun."

"İnsanları şımartmayı seviyorum. Her gün Melanie için ekstra bir yoğurt taşıyorum. Bunu henüz fark edemedi. Benim sevgimi ifade etme şeklim bu." *Sevgi* kelimesi zihnimde yankılanırken bocaladım. O ilanı aşk ânını kafamda yaratmış olabilir miydim? Yüzüne baktım. Yanağını yumruk yaptığı eline yaslamış, gözlerini yummuş, şapşal bir mutluluk ifadesi ile gülümsüyordu. "Sen iyi misin?"

"Sadece hayallerimin kadınına âşığım."

Sırıttım. "Hayallerinin Kadını şu an park hâlinde... Bu arada

cidden, nerede o? Beni gezdirecektin, unuttun mu?" Tabaklarımızı alıp lavaboya bıraktım ve içlerini sıcak suyla doldurdum. Cevap vermemişti. "Yanılıyor muyum? Beni gezdirmeyecek miydin?"

"Çok üzgünüm. Onu tamir ettim ve satışa çıkardım. Bir süre daha bende olur sanıyordum ama birkaç saat geçmeden satıldı. Onun hurdadan farksız olduğunu düşündüğünüzü biliyorum ama Indian modellerin koleksiyoncusu çok."

"Ah." Onun kalbine sahip olmanın mutluluğuna rağmen, saçma bir şekilde incinmiştim. "İyi bir fiyat alabildin mi bari?"

"Neredeyse bir servet." Bu konuda pek de mutlu görünmüyordu. "Bunu sana anlatmadım çünkü bunu duyduğunda üzüleceğini biliyordum. Ama neredeyse bütün parayı toparladım." Tam ona kavuşmuşken, gitmesine yetecek parayı biriktirebilmişti.

"Hadi yatağa gidelim," dedim çünkü bu cevaplaması en kolay şeydi. Sorgulamadan peşimden yatak odama geldi. Kucak kucağa uzandık, her bir dokunuşu hissetmeye ve hassasiyetle zihnime kazımaya çalıştım. Bir gün ihtiyaç duyacağım hatıralar biriktiriyordum.

Yine de her şeye rağmen, dünyanın en şanslı kadını bendim.

Bölüm 25

Darmadumandım. Bir zombiden farksızdım. Pazartesi sabahıydı ve gözlerimi bilgisayar ekranıma dikmiş, neye baktığımı anlamaya çalışıyordum. Normalde yeşil olan ekran, mavinin parlak bir tonundaydı. Gece boyu Teddy ile yaşadığım o yoğun, mükemmel seks, görme yetimi bozmuş olabilir miydi?

Mel ilk defa erken gelmiş ve keyifle içeri dalar dalmaz, "Neyin var kızım? Ah, fena görünüyorsun," demişti. "Ne oldu sana böyle?"

Bacaklarım tutmuyordu, dudaklarım şişmişti, uyuşuk ve dağınık bir hâldeydim. Kimse tek bir gecede o kadar çok zevk almayı hakediyor olamazdı. Bana çay yapmak için yataktan kalkmadan evvel, gözlerimin rengini tarif edebilmek için yüzümü yastığıma vuran gün ışığına doğru eğmişti.

Mel hâlâ dik dik bana bakıyordu, o yüzden en kolay açıklamaya yöneldim. "Bilgisayarda bir sorun var." Şifremi yazdım ama hiçbir şey olmadı. Gözlüğümü taktım ve gözlerimi kısarak ekranda açılan küçük pencereye baktım. "Yalnızca Yönetici Erişimine Açıktır. Bu ne anlama geliyor? Bizim bir yöneticimiz bile yok."

"Merkez ofisin sistemi kilitlediği anlamına geliyor. Buna

daha önce çalıştığım birçok ofiste tanık oldum. PGŞ'yi araman lazım." Makyaj çantasını aldı ve esneyerek tuvalete gitti.

"Bu saatte işe başlamışlar mıdır bilmiyorum." Rose Prescott'ın asistanının numarasını çevirdim ancak telesekretere yönlendirildim. Beni aramasını rica eden bir mesaj bıraktım. Mel makyajlı bir hâlde geri geldi. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Sırıtarak sandalyesinde döndü. "Buluşman için bir strateji belirlemek ister misin?"

"Mesai saatlerinde değil." Ona teşekkür edip Sasaki Metodu'na bir son vermek istediğimi söylemenin bir yolunu bulmam lazımdı. Tepeden inerken telefonumdaki uygulamaya girmiş ve randevuyu iptal etmiştim bile. Bana soracağına emin olduğum sorulara birer cevap bulmadan bu konuşmayı yapmak istemiyordum. *Sen mi taşınacaksın? Yoksa o mu burada kalacak?*

Kapıda birinin olduğunu fark etmem biraz zaman almıştı ve tahminen bunun sebebi çok yorgun oluşumdu. "Yardımcı olabilir miyim?"

Takım elbiseli, gri saçlı bir adam ofise girdi, küçük valizini duvara yasladı ve elini ceketinin cebine attı. "Ben Duncan O'Neill. PGŞ tarafından gönderilmiş, sözleşmeli bir mali denetçiyim. İncelemenin başında Rose Prescott yer alıyor. Sürecin bundan sonraki kısmında ona rapor veriyor olacağım."

"Bundan haberim yoktu."

Melanie, "Mali denetçi," diye tekrarladı. "Aramızda bir hırsız olduğunu düşünüyorsunuz." Duncan ona sert bir bakış attı. Mel bana döndü. "Daha önce de bunun yaşandığı yerlerde çalıştım. Sisteme giriş yapamama sebebin de bu. Sistemi kilitlediler ve Duncan tüm dosyalarımızı ve hesaplarımızı gözden geçirecek. Bu doğru, değil mi?"

Duncan biraz telaşlı bir tavırla, "Aşağı yukarı, evet," dedi. "Rose birtakım anormal durumlar tespit etti."

Şimdiden Rose'un numarasını tuşlamıştım bile. İkinci çalışta cevapladı. "Beni aradığına göre Duncan gelmiş olmalı."

"Hoparlörü açıyorum. Duncan ve Melanie de yanımda. Lüt-

fen bu konuda beni bilgilendirebilir misiniz? Önceden haber vermenizi tercih ederdim."

"Denetim işleri öyle yürümüyor," dedi Rose. Sesinden anladığım kadarıyla o da benim kadar yorgundu. "Seninle açık konuşacağım, Ruthie. Bana gönderdiğin dosyaları titizlikle inceledim. Ödenen maaşlar ve tesis giderlerini, sakinlerden gelen paradan çıkardığımızda, hesaplarda bir açık olduğu görülüyor."

"Anlayamıyorum. Her pazartesi eksiksiz bir rapor hazırlıyorum."

Rose'un sabrı tükenmeye başlamıştı. "Aynen, sen üstüne düşeni mükemmel bir şekilde yapıyorsun. Gören de otuz dokuz tane villayı değil de, tek başına Hilton otellerinin Paris şubesini yönetiyorsun sanır."

Beni deniyor olabilir miydi? "Otuz dokuz değil, kırk villa var. Ki eğer bu kadar değiştirmek istediğiniz tesisi kendiniz ziyaret etmiş olsaydınız, bunu bilirdiniz." Nabzım gittikçe hızlanmış, olacakları bekliyordum.

Duncan telefona doğru eğildi ve "Acilen beni araman gerekiyor, Rose," dedi.

"Evet, sanırım sorunu bulduk."

"Sorun ben miyim?" Duncan'a baktım. "Hemen şimdi kişisel banka hesabıma giriş yapabilirsiniz. Maaşımla geçiniyorum. Ne yaptığımı düşünüyorsunuz bilmiyorum ama ben bir şey yapmadım."

Rose iç çekti. "Şu an bir tekne tatilinde olan sen değilsin. Bırak da Duncan işini yapsın. Senden istediği her şeyi ver ve Sylvia'yı arama. Eğer sana ulaşmaya çalışırsa aramalarını reddet. Yeterince açık mı? Gönderilen e-postalarını inceledim ve onu tesiste olan her şeyden haberdar ettiğini biliyorum."

Teddy kapıda poz veriyor, elindeki kese kâğıdından yemek paketini indirip kaldırarak pazularını çalıştırıyordu. "Güzel hatunuma sıcak bir kahvaltı getirmek için uğradım. Merak etme, Mel, senin için de kızarmış patates getirdim." Duncan'a döndü. "Ah, selam. Kusura bakma, sana bir şey getirmedim. Toplantıda-

sın sanırım." Başını sevimli bir şekilde çevirdi ve yüzünü buruşturdu. "Beni görmezden gel." Masama geldi. "Bunu senin için buraya bırakıyorum."

Eliyle saçımı kulağımın arkasına atarken, "Teddy, Duncan denetim için gelmiş. Hesaplardaki bir eksiklik için denetleniyoruz. Ve kız kardeşin hoparlörde," demeyi başardım.

Rose otomatik bir şekilde araya girip, "Sadece babalarımız aynı," diye düzeltti ve Teddy'nin gözlerindeki ışığın sönmesi içimi sızlattı. Sakin bir şekilde, "Ofis çalışanlarından biriyle mi yatıp kalkıyorsun, Theodore? Hangisi senin güzel hatunun? Sıcak kahvaltıyı hangisine getirdin?" diye sordu. Alaycı bir tavrı vardı ve ondan nefret ediyordum.

Duncan pencereden kaçmak ister gibiydi. Melanie sinirle öfledi. Teddy bocalamıştı ve iş başa düşmüştü.

"Evet, Teddy ile görüşüyoruz."

Melanie, "NE?!" diye öyle bir bağırdı ki bir an için duyma yetimi yitirdim. Çınlama bittiğinde Rose azarlayarak nutuk atmaya koyuldu. "Sana tek bir şey söylemiştim, Theodore, oradaki çalışanlardan uzak durmanı. Böylelikle babamın senin için endişelenmesi gerekmeyecekti. Peki dedim, o rutubetli kulübede kalabilir. Ama senden sadece bir şey istedim, sikine sahip çıkmanı."

"Artık çok geç. Ruthie'ye âşığım." Bunu ilan ettiğinde Melanie elini beline koydu. Yüzünde suçlayıcı bir ifade vardı.

Alçak sesle, "Özür dilerim Mel," dedim. "Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

"Ağzını açıp iki kelime edecektin. Bu kadar basit. Ne zamandır berabersiniz? İkiniz birden benim yüzüme karşı yalan mı söylüyordunuz?" Melanie bakışlarını bir bana, bir Teddy'ye çevirdi. Telefondan ses gelmiyordu. "Ya da boş ver. Ben artık karışmıyorum. Kalbini alıp çok yakında buradan taşınıp onu paramparça edecek birinin ayaklarının altına at. Metodum için o kadar emek verdim, şu yaptığınıza bakın."

"Çok minnettarım, gerçekten." Defterimi aldım. "Seninle kariyerin hakkında konuşmak istiyorum. Birkaç fikrim var."

Masamdan eğlence merkezinin anahtarlarını aldı. "Gidip Noel partisi için dekorları asacağım." Ofisten çıkarken gözleri dolmuştu.

Duncan boğazını temizledi. "Ben şunu kurayım..." Dizüstü bilgisayarının çantasını alıp odanın uzak bir köşesine çekildi. Şimdi ben, Teddy ve telefondaki sessizlik baş başaydık.

Olağanüstü derecede profesyonel bir sesle, "Rose, hâlâ hatta mısın?" diye sordum.

"Theodore, eşyalarını topla ve tesisi terk et. Ruthie eğer isterse cinsel taciz davası açabilir. Senin soyadın Prescott. Senin baban patron. Ruthie incelemeler yüzünden baskı altında hissediyordu ve tahminen sen de durumu çözeceğine dair ona söz verdin..."

Sözünü kestim. "Ben yetişkin bir kadınım ve birbirimizi tanımaya mesai saatleri dışında başladık. O bana hiçbir şey vadetmedi. Ve ben de kimseye dava açmıyorum."

Beni duymazdan geldi. "Ciddiyim, Teddy. Eğer bu geceye kadar oradan ayrılmazsan, Duncan arayıp bana haber verecek."

Duncan'ın da keyfi kaçmıştı. Bu işe birilerinin aşk hayatını denetlemek için girmemişti.

Teddy meydan okudu. "Yoksa ne olur? Eğer gitmezsem ne yapacaksın?"

"Ruthie'ye uyarı vereceğim. Babam seninle bağ kurmaması konusunda onu uyarmıştı ama Ruthie onu dinlemedi. Ayrıca ön büroda bazı usulsüzlükler söz konusu ve bildiğimiz kadarıyla o da bunun bir parçası. Teddy, bencil pisliğin tekisin ama ne karar vereceğini gerçekten çok merak ediyorum. Çünkü bildiğim kadarıyla bugüne kadar başka biri için kendini hiç feda etmedin. Seçimin nedir?"

Teddy bana baktı. "Bekle lütfen." Telefonu beklemeye aldı ve bana dönüp, "Ee, benimle Fairchild'a geliyor musun?" diye sordu.

"İtibarım bu şekilde gölgelenmişken öylece çekip gitmemi mi bekliyorsun? Bunu daha önce yaptım ve benim için pek iyi

olmadı." Telefonun yanıp sönen ışığını işaret ettim. "Hadi, bana yardım et. Beni savun. Buradan para çaldığımı iddia ediyor."

"Bunu yapanın sen olmadığını çok iyi biliyorum." Bunu, ailemden görmeye can attığım bir güven duygusuyla söylemişti. "Bunu Rose da biliyor. Ama kimin umurunda ki? Hadi buradan afili bir çıkış yapalım. Dünyanın Providence'tan ibaret olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Tesis sakinlerinden biri bana el sallayarak scooterla ofisin önünden geçti. Eğer gidersem hepsini ardımda bırakmış olacaktım. "Onlarla kim ilgilenecek?"

"Bilmem, aileleri ilgilenir?" Bunun kulağa ne kadar duyarsız geldiğini fark edince yüzünü buruşturdu. "Demek istediğim, onlar için erzak ayarlarız, böylece uzun süre rahatça idare edebilirler. O arada da Rose burayı yönetecek başka birini ayarlar."

"Kimse Providence'la benim kadar ilgilenemez."

"Burası için elinden gelen her şeyi verdin. Biraz da kendin için alan taraf olmayı dene."

Telefonun beklemede olduğunu gösteren kırmızı ışık yanıp sönüyordu. Tek düşünebildiğim, bir zamanlar kilitlemeyi unuttuğum o kapının hayatımı nasıl değiştirdiydi.

"Eğer şimdi gidersem suçlu görüneceğim. Ayrıca bir anda valizimi toplayıp gidebilecek bir tip değilim. Böyle bir risk alamam."

"Benim bir risk olduğumu mu düşünüyorsun?" Hakarete uğramış gibiydi. "Bana inanan tek kişi sensin. Bunu yapıyorum çünkü başarabileceğime inandın. Stüdyomu ve evimi gördün. Sürüngen Hayvanat Bahçesi oraya sadece yirmi dakika uzaklıkta ve üniversiteye sınavsız girebilmen için gerekli kredileri kazanmanı sağlayacak bir hazırlık programları var. Orada stajyer veteriner hemşire olabilirsin." Derin bir nefes aldı. "Beni seç lütfen."

Benim için burada kalmak adına kendi hayallerini de erteleyebilirdi ama görünüşe göre bu hiç aklına gelmemişti. Onu durdurabileceğini bildiğim tek şeyi söyledim. "Sonuçta stüdyodaki ortaklığın için gereken ödemeyi henüz yapmadın, değil mi?"

Telefonumda yanıp sönen kırmızı ışığa daha fazla dayanamayacaktım. "Rose, beklediğin için teşekkürler."

"Ee, kararınız nedir? Hanginiz gidiyor?"

Başımı kaldırdığımda, Teddy'nin çoktan ofisten çıktığını fark ettim. "Teddy. Teddy gidiyor. Ki bu, başından beri yapacağını söylediği şeydi."

Bölüm 26

Melanie merdivenin tepesinden, "Dramaya bak," dedi. Noel Balosu afişimizi asmakla meşguldü, ben de iş güvenliği amacıyla ona eşlik ediyordum. "Ne hafta ama. Şimdiye dek bu yerde gördüğümden çok daha fazla drama."

Sasaki Metodu'nu yarıda bırakmıştık ama doğrusu Teddy gittiğinden beri zaten her şey yarım kalmıştı.

Rose'la olan görüşmeyi bitirdikten sonra Teddy'nin peşinden tepeyi tırmanmış, eve vardığımda onu üç beş parça eşyasını çantalarına doldururken bulmuştum. Aynı konuyu acı verici bir şekilde defalarca tartışmıştık.

Ona güvenip tesisi terk edemeyişimden nefret ediyordu. Benimle birlikte kalıp Providence'ı ayakta tutmam için bana destek olmamasından nefret ediyordum. İkimiz de birbirimize bağırıp, *Sen beni sevmiyorsun* ve *Bu büyük bir hataydı* gibi şeyler söylemiştik.

Ağzımızdan çıkan şeyler kötüydü. Uykularımı kaçıracak kadar.

Sırt çantasını omzuna atarken, "Biliyor musun, Ruthie," demişti, "seni zorla götüremem. Seni omzuma atıp buradan kaçıramam. Eğer yanıma geleceksen, buradan kendi ayakların üzerinde ayrılmanı istiyorum. Ama senin bunu yapacak kadar cesur

olmamandan korkuyorum." Başparmağıyla çeneme dokunup öylece gitmişti. Ardından tek yapabildiğim, evinin kilitli kapısına bir can simidiymiş gibi sarılmaktı.

Melanie, "Sana hâlâ kızgınım," dediğinde şaşırmadım çünkü bunu saatte iki kez söylüyordu ve zehir, etkisini yitirmişti. "Sana gördüğün ilk erkeğe âşık olmamanı söylemiştim. Sana onun bir Lamborghini olduğunu söylemiştim. Ama sen ne yaptın? Bile isteye duvara tosladın. Kalbin kırıldı."

"Evet." Onaylamaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu çünkü aynaya baktığımda ne hâlde olduğumu görmüştüm. Bir kez daha doksan beş yaşıma geri dönmüştüm.

"İyi bir adam bulabilmeni sağlayacak bir program hazırlamak için çok çabaladım. Güvenilir bir adam." Merdivenin tepesinde hafifçe sallandı ve onu sabitlemek için elimi uzattım. "Er Meydanı'nda boktan bir randevuya bile çıkmadın. Barda oturup seni gözetlemek, sonrasında da birlikte sarhoş olup erkekleri çekiştirmek istiyordum."

"Biliyorum."

"O zaman neden böyle oldu?"

"Benzin istasyonunda saçlarını gördüm. Sonra arkasını döndü ve... Eh, onun nasıl göründüğünü biliyorsun. Sonra güldü. Sana anlatmamıştım, değil mi? Beni yaşlı bir kadın sandı. Gerçekten doğru bir ilk izlenimdi."

"Yaşlı değilsin," diye karşı çıktı.

"Bana hayrandı. Bunun için sunabileceğim bir kanıt yok ama gerçekten de öyleydi. Bunu hak ettiğimi söylemiştin. Bu yüzden eğer onu bir daha göremeyeceksem bile pişman değilim. Providence'ın bana öğrettiği tek bir şey varsa, o da hayatın kısa olduğu."

"Telefonuna cevap vermiyor."

"Biliyorum." Hiç değilse ona ulaşamayan yalnızca ben değildim. "Mel, burada harika iş çıkardın."

Melanie yemek ve alkol işlerini ayarlamış, uyumlu bir dekorasyon şeması oluşturmuş ve en küçük ayrıntıya kadar özenmiş-

ti. İlk defa baloya misafir olarak katılacaktım. Melanie'nin sözleşmesi yarın sona eriyordu ama yine de geleceğine söz vermişti. Belki. Eğer bana çok kızgın değilse.

Benim için üzülüyormuş gibi bir sesle, "Geçmiş yıllarda çok emek verdin," dedi. Merdivenlerden indi ve bir şeyler daha söylemeye karar verdi. "Ve bu son Noel partisi. Üzgünüm, Ruthie ama bu tesis o kadar kötü yönetilmiş ki PGŞ'nin bu şekilde devam edilmesine izin vereceğini sanmıyorum. Ki başından beri planları bu şekildeydi." Kibar bir tonda devam etti, "Kira sözleşmelerinin bitiş tarihi önümüzdeki yıl 31 Aralık mıydı? Bu aynı zamanda senin de çıkış tarihin. Belki de buna devam etmek isteyip istemediğine bir karar vermeli ve kendi kararınla ayrılmalısın."

Biraz daha süs almak için dolaba doğru ilerledi.

Forum arkadaşlarımla olan sohbet grubumuza gelen bir mesajla telefonum çaldı. Belki de forum yöneticiliğinden ayrılmamı talep ediyorlardı, buna şaşırmazdım. Mesajı açtığımda bir linkle karşılaştım.

CENNETEN GELEN'DE BABAYI CANLANDIRAN AKTÖR, 1990'LARDA GERÇEKLEŞTİĞİ SÖYLENEN CİNSEL SALDIRILARLA İTHAM EDİLDİ.

Makaleyi okudum. Görünen o ki setteki birçok kişi Rahip Pierce Percival'ı oynayan aktör tarafından tacize uğramıştı. Cam kenarındaki bir sandalyeye çöktüm ve dışarıdaki yeşil dünyaya baktım.

Hayatta mütevazı zevklerim vardı. Banyo yapmak, her gün aynı saatte akşam yemeği yemek, hayatımın en zor yıllarında benim için bir ebeveyn konumunda olan basit bir diziyi izlemek. Çocukluğum zorbalıkla, yalnızlıkla ve sarsılmış bir inançla geçmişti ama ne olursa olsun bu dizinin saatini kaçırmazdım. Kendi televizyonunun karşısında oturan küçük Teddy'yi düşündüm.

Her şeyin bir sonu vardı. Bunu herkesten daha iyi biliyordum.

Ama gerçekten de tutunacak bir dala ihtiyacım vardı. Gözyaşlarımı hırkamın koluna sildim ve dışarı baktığımda onu gördüm: Patika boyunca ilerleyen, o küçük, kararlı yumruyu. Önlerinde uzanan o sonsuz çimenliğe rağmen hareket etmeyi nasıl sürdürüyorlardı? Bir şekilde, santim santim de olsa ilerliyorlardı.

Bir şekilde bu durumdan kurtulmam gerekiyordu. "Mel, kaplumbağaların nesli tehlikede. Bu bir işe yaramaz mı?"

Düşünceli bir şekilde, "Aslında yaramalı," dedi. "Ama eminim ki PGŞ, bunun bir mesele olmadığı konusunda rapor yazacak birkaç çevre denetimcisi bulacaktır. Sanırım o kaplumbağaları umursayan tek kişi sensin."

"Bu doğru. Geçtiğimiz altı yıl boyunca tuttuğum kayıtlar, tesisteki kaplumbağa nüfusunun sadece birazcık ilgi ve bakımla nasıl da arttığını belgeleyebilir."

"Vay, Bayan Ruthie oldukça kararlı görünüyor. Savaşmadan teslim olmayacağına karar verdi." Mel'in o güzel gülüşünü nasıl da özlemiştim.

"Sana teşekkür etmek istiyorum, Mel. Bugüne dek benim tarafımı tutan ilk kişi sendin."

Bunu duymak onu şaşırtmıştı. "Nasıl yani?"

"Sen daima bana inandın. Sasaki Metodu'nun flört etmekle ilgili olmadığını biliyorum. Bu, senin bana kendimi düşünmeyi öğretmek için uyguladığın bir yöntemdi. Kendimi insan ırkının bir parçası olarak görmemi sağlamak için. Beni yirmi beş yaşına döndürdün. Ve sana çok ama çok minnettarım." Ona sıkıca sarıldım.

"Hey, hey. Çılgınca bir şey yapmayacaksın, değil mi?"

"Çılgınca bir şey değil, idari bir şey. Sürüngen Hayvanat Bahçesi'ndeki tanıdıklarımı arayacağım ve tesise koruma tedbiri çıkartmak için hangi evrakları göndermemiz gerektiğini öğreneceğim. PGŞ için işleri biraz zorlaştıralım. Aslında bunu yıllar önce yapmalıydım."

Mel beni iyice sarmaladıktan sonra ayrıldık. "Yıllar önce, Sylvia'nın tesiri altındaydın. Hesap denetimi işleri ne âlemde?"

"Anlayabildiğim kadarıyla Sylvia, PGŞ'ye gönderilmeden önce raporlarımı tesiste otuz dokuz villa olduğunu gösterecek şekilde değiştirmiş. Bu yüzden hiçbir zaman yeterince özgür olmama izin vermedi. Villa sahiplerinin tesise uğramayacaklarını düşünerek kırkıncı evden elde edilen bütün geliri cebine attı. İnternet sitemizde otuz dokuz villanın listelendiğini hiç fark etmemiştim. Duncan, onun yıllardır ikinci bir hesap kaydı tuttuğunu söyledi."

"Onun aile dostunuz olduğunu biliyorum," dedi Mel. "Sence gerçekten bunu yapmış olabilir mi?"

Kilisedeki hırsızlığın gerçekleştiği gün Sylvia da oradaydı. Bağış toplama etkinliğinden sonra artan yemekler ve limonata eşliğinde yaptığımız kutlamaya da katılmıştı. Anne ve babam ona güveniyordu. Kilisenin istediği kısmına keyfince girebiliyordu. Bir anahtara ulaşması zor değildi. Cemaate dikkatsiz, aptal bir kız olduğumu söylediğim gün, o da oradaydı.

O günden iki ay sonra Tahiti'ye tatile gitmiş ve aileme bir kartpostal göndermişti. Ve o zamandan beri de benim kendimi suçlu hissetmeme izin veriyor ve beni manipüle ediyordu.

"Evet," dedim. "Bence paraları Sylvia çaldı." Hayvanat Bahçesi'nden sonra yapmam gereken ikinci bir arama daha vardı. Teddy'nin telesekreterine yeterince cesur davranamadığım için beni affetmesini söylediğim bir mesaj bıraktım. Beni geri aradığında, ona haklı olduğunu söyleyecektim. Providence benden yeterince şey almıştı. Şimdi hayatımı ele alma sırası bendeydi.

Ve o telefon görüşmelerinden sonra, babamı arayacaktım.

Bölüm 27

Parlonilerin yardımcısız kaldıklarını bildiğim için partiye bir saat kala yanlarına çıktım. Akıl sağlığımı korumak için gereken şeyin kendimi meşgul etmek olduğunu düşünüyordum. Bir saniye bile boş kalsam, Teddy'nin sesi kulaklarımda çınlıyordu.

Fairchild'daki Daima ve Sonsuza Dek Dövme Stüdyosunu aramıştım. Telefonu Teddy açmıştı. Sesindeki gurur karşısında, telefonu kapamak zorunda hissetmiştim. Başarmıştı. Onu gerçekten çok seviyor olmalıydım çünkü onun adına o kadar sevinmiştim ki yatağımda mutluluktan ağlayarak sızmıştım.

Parlonilerin evine gittiğimde ön kapılarının açık olduğunu fark ettim. Ama bu beni bir zamanlar olduğu kadar etkilemedi. Kız kardeşler giyinmiş, hazırlanmış, oturma odalarında dans figürlerini çalışıyorlardı. Halının üzerinde acı verici bir şekilde dans ediyorlardı. Bu, o güne kadar gördüğüm en yavaş valsti.

Her ikisinin de üzerinde güzel birer balo kıyafeti vardı. Askılı elbiselerinin canlı ve parlak kumaşı, gevşek ve kırışık tenleriyle kontrast oluşturuyordu. Aggie pek iyi görünmüyordu. Renata onun çevresinde dönerken ayaklarını güçlükle oynatıyordu. Bunun bölmemem gereken bir sahne olduğu hissine kapılmıştım. Acaba geçmişte, mezuniyet balosu konusunda yaşadıkları can sıkıcı olay neydi?

Âmi bozdum ve "Refakatçiniz geldi," diye seslendim.

"Geldin demek, güzel. Giyin hadi." Renata, ön tarafında CHANEL logosu olan bir elbise kılıfını işaret etti. "İkinci el mağazanı ziyaret ettim."

Öylece bakakaldım. "Bunu ikinci el mağazasında mı buldun?"

"Tabii ki hayır," dedi Renata. "Tanrım, bu kız gerçekten saf. Sylvia'nın senin burnunun dibinde bu kadar iş çevirebildiğine şaşırmamalı."

"Sana bunu kim söyledi?"

"Küçük bir kuş söyledi."

Lanet olsun, Melanie. Dedikodu yapmak hoş değildi. Kılıfın fermuarını açtım. Saten kumaşı süsleyen fildişi tüyler ve arkasını çevirmeye korktuğum bir fiyat etiketiyle karşılaştım. "Benim için neden bunu yaptığını anlayamıyorum."

Aggie, "Bu bir teşekkür," derken, Renata da, "Bu bir veda hediyesi," diye yanıtladı.

"Bunu nereden biliyorsunuz?" İstifa mektubumu yazmış, çıktısını almış ve imzalamıştım. Noel partisinden sonra mektubu Rose Prescott'a gönderecek ve yerime yeni birisini bulmasına yardım edecektim. Gitmem gereken bir yer ve almam gereken riskler vardı. "Bu elbiseyi kabul edemem."

"Sana ne veriyorsam alacaksın," diye çıkıştı Renata. "Ve öldüğün güne dek teşekkürlerini sunacaksın. *Hayatımı değiştirdiğin için teşekkürler, Renata Parloni.* Doğrusu sen bugüne dek tanıştığım en zor kızsın."

Aggie, Renata'nın yanağını okşadı. "Anlayamıyor ki. Nasıl anlasın? Onu rahat bırak."

Neden bu kadar sinirlendiğini bilmiyordum. "Ödünç alıyorum. Çok teşekkürler." Bu noktada verebileceğim en büyük taviz buydu.

Ben soyunup o büyülü elbiseyi üzerime geçirmek için ikinci yatak odalarına doğru giderken Renata arkamdan, "Mağazadaki görevli, bu elbiseyle oturamayacağını söyledi. Eğer otursan

bütün tüyler eğrilir," diye bağırdı. Teddy'nin beni bu elbisenin içinde görebilmesini çok isterdim. Ama Daima ve Sonsuza Dek'e giderken havalı kız hırkamı giyecektim. Üzerinde tilkiler ve mantarlar olanı.

Aggie, "Fermuarını çekeyim," dedi kapı aralığından.

"Sen iyi misin?"

"Akut gençlik yetmezliğinden mustaribim." Fermuarı çekmek bile onu yormuştu. "İşte. Tam da kendimi gördüğüm gibi görünüyorsun." Dudaklarında hafif bir gülümseme şekillendi. "Bu gece olağanüstü bir iş çıkardığını biliyorsun, değil mi?"

"Tam olarak öyle denemez. Bütün işi Melanie üstlendi."

"Bazı şeyleri düzeltmemize yardım ediyor olacaksın." Aggie atkuyruğumu elbisenin yakasından özenle kurtardı. "Elbiseyi kabul ettiğin için teşekkürler. Bunun Ren için anlamı büyük. Hiç çocuğumuz olmadı. Ama sen, sevgili Ruthie Maree, bizim çocuğumuz gibisin. Sen ve Theodore. Bu gece kapıyı kilitlemeyeceğiz. Bir ihtimal geri dönerse diye."

Derin bir nefes alıp başımı salladım. Tokamı çıkardım ve saçlarım omuzlarıma döküldü. "Gidelim mi?"

"Birazdan geleceğiz, sen git."

Mucizevi kuğu prensesi elbisemle Providence'ta yürümek biraz ürkütücüydü. Elektrikli scooterların sesi kulaklarımda vızıldıyordu. Tesis sakinleri, kaplumbağaları ezmemeye çalışarak ilerliyorlardı. Eğlence merkezinin kapılarını açtım, disko topunu ve süs lambalarını yaktım ve duvarlarda rengârenk ışıklar dönmeye başladı. Telefonumda Mel'den gelen bir mesaj vardı: Biraz gecikeceğim, müzik listesi hazır. Sadece oynat tuşuna bas. Dediğini yaptım, liste oldukça eski bir şarkıyla başlıyordu. Kalabalıktan heyecanlı bağırışlar yükseldi.

Sakinler, süslü püslü elbiselerle içeri doluştular. Bazılarının yanında kavalyeleri, bazılarınınsa aileleri vardı. Her biriyle selamlaşacak, aynı zamanda da vedalaşacaktım. Ayrılacağımı duyduklarında beni ayıplayacak, Parlonilerin bahçesindeki çimleri üstsüz bir şekilde biçen o dövmeli çocuğun kalbini tekrar

kazanmak için kaçtığımı öğrendiklerinde ise beni destekleyeceklerdi.

Bayan Whittaker kapı eşiğinden bana, "Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmedim," dedi. Elbisemden mi yoksa ışıltılı salondan mı söz ettiğini anlayamamıştım. "Keşke bir de kavalyem olsaydı. Eminim şu an bana baktığında bunu tahmin edemiyorsundur ama zamanında çok fazla seçeneğim vardı."

"Aynı anda üç erkek arkadaş. Evet, anlatmıştın. Ve saygımı kazanmıştın. Ben de tek bir erkek arkadaş edinmek üzere olduğumu umuyorum, çok özel bir erkek arkadaş." *Göz kamaştırıcı, çarpıcı, yakışıklı Theodore Prescott. Lütfen beni bekle. Yakında orada olacağım.*

Salon gittikçe kalabalıklaşırken, Parlonilerin ortalarda olmadığını fark ettim. Tam kapıya yönelmiştim ki el ele tutuşmuş bir hâlde içeri girdiler. Âşık bir kadın olarak, sonunda anlamıştım.

Parloniler kardeş değillerdi.

Nasıl olmuştu da birbirlerine nasıl baktıklarını hiç fark edememiştim? Birbirlerinin ellerini nasıl sıkıca tuttuklarını, evlerine hemen her girdiğimde kanepenin üstünde birlikte uyuyor olduklarını? Sırtları dik, başları havada bir şekilde salona giriyorlardı.

Renata meydan okuyan bakışlarını salonda gezdirdi. Artık geçmişte yaşadıkları can yakıcı şeyin ne olduğunu biliyordum: Mezuniyet balolarına birlikte gidememişlerdi ve yıllardır bunu ilişkilerinde bir yara gibi taşıyorlardı.

Eğer bir olay çıkacağını düşünmüşlerse, yanılmışlardı. Bekledikleri yargılanmak ya da iğneleyici sözler duymaksa da öyle. Tesis sakinleri Parlonilere şöyle bir baktıktan sonra yemeklerine yöneldiler. Bir şekilde bütün dünyayı bu akşamlığına değiştirmiş olan o aynalı kürenin altındaki ikiliye doğru yürüdüm.

"Neden bana söylemediniz?" Renata o gün beni tanımlamak için *saf* kelimesini kullanmıştı ve şimdi haklı olduğunu görüyordum. "Bana güvenemediniz mi?"

Renata gülümseyerek, "Sonunda anladı," dedi. Parti ışıkları-

nın altında yirmili yaşlarda gibi görünüyordu. "Sevdiceğim bir bahsi daha kazandı." Aggie'nin elini dudaklarına götürüp öptü. "Sana yirmi dolar borçluyum."

"Neden bana söylemediniz?" diye tekrarladım.

"Senin baban bir rahip," dedi Renata. "Başlangıçta söylemedik çünkü senin bir pislik olma ihtimalini göze alamadık. Hem böylesi çok daha kolaydı. İnsanlar hayatımız boyunca bizi kardeş sandılar. Ama artık öyle olmayacak." Renata etrafına bakındı. "Tam da hayal ettiğim gibi hissediyorum. Her ne kadar yaşlanmış olsam da."

Elbisemdeki tüylerden birini düzelttim. "Ama benim bir pislik olmadığını biliyorsunuz. Gerçekten de kardeş olduğunuzu sanıyordum. Teddy biliyor mu?"

"Hem de ilk günden beri," dedi Aggie. İkisi birden gülümsediler. "Bu sırrı kasten sürdürmeye çalışmıyorduk. Sadece uzun süredir böyle yaşıyorduk. Bu pek..." Doğru kelimeyi bulamıyordu. Sanırım söylemek istediği şey, bunun pek kolay olmadığıydı.

Renata bakışlarını bana çevirdi. "Bu bizim meselemiz. Ama artık devir değişti. Ve senin mezuniyet balon da bunun için harika bir zamanlama oldu."

"Evlenmelisiniz." Dikkatli bir şekilde bakıştıklarında, haddimi aşmadığımı umdum. Derken gülümsediler.

"Sonunda anlamaya başlıyorsun," dedi Renata. Gözlerinde onaylayıcı bir ifade vardı. "Hayatın ne kadar kısa olduğunu anlamaya başlıyorsun. Aşkı bulmak zorundasın."

"Sanırım onu kaybettim."

"O zaman tekrar bul," dedi Aggie.

Dans pistine doğru yürürlerken Renata, "Onun bir pislik olmamasına çok sevindim," diyordu. Şalı omzundan kaydığında, dövmesini gördüm: SONSUZA DEK AGATHA. Bu harikaydı.

Birlikte basit adımlarla vals yapmaya başladılar. Diğer çiftler de onlara katıldı ve çok geçmeden dans pistinde ağır çekim, toplu bir dans sahnesi oluştu. Bazıları bastonlarıyla dans ediyorlardı. Bazıları sık sık dinlenmek için oturuyorlardı. Bu, dünyanın

en yavaş, en tatlı partisiydi. Melanie'nin elleriyle yaptığı küçük mezuniyet çiçeklerini aldım ve onların narin bileklerine bağladım. Bu gece, herkes yirmi beş yaşında hissediyordu.

Bu gece, bir mucizeydi.

Duvara yaslanmış partiyi seyrettiğim sırada içeri bir kadın girdi. Uzun boylu, güçlü ve bir takım sporu için ilk seçilecek tiplerdendi. Rose Prescott el çantasını yanıma bırakırken, "Bu gerçekten çok hoş," dedi. "Gerçekten zevkliymişsin. Babamın sabah burada olacağını haber vermek için geldim. O her zaman bunun çok önemli bir şey olduğunu söylediği için, denetim sonuçlarını bir gözden geçirmek istedim." Eh, Rose açık açık, *Davetin için teşekkürler*, gibi bir şey söyleyebilecek tiplerden değildi.

"Melanie, buranın tesis sakinlerinin sözleşmeleri bittikten sonra geliştirilmesini önereceğini söyledi."

"Evet, böyle yapacağız. Bunu mutlaka fark etmişsindir." Savunmacı bir tavırla ekledi, "Bu kadar suçlayıcı bakma. Ve babamın oğluna olan öfkeni benden çıkarma."

"Neden ona kardeşim demiyorsun."

"Çünkü bir kardeş istemiyorum."

"Seni o kadar seviyor ki bedeninde bir gül dövmesi taşıyor. Ama muhtemelen onunla bunu fark edebilecek kadar bile zaman geçirmedin. Çocukluğunuzdan beri onu istemiyor olman onun kalbini kırıyor."

Gözlerinde bir duygu parıltısı bilirdi. "Bu biraz karışık bir mesele."

"Burada çalışmak bana bir şeylerin çok da karışık olmaması gerektiğini öğretti. Ve hayatın çok hızlı akıp gittiğini. Bir gün sen de, ben de onlara benzeyeceğiz." Başımla kalabalığı işaret ettim. "Bence artık ikimizin de bazı şeylerle barışma zamanı geldi."

"Teddy burada olacağını söylemişti, gelmedi mi?" Rose bunu sanki fikrimi değiştirmek için son bir girişim olarak söylemişti. "Eminim sana söz bile vermiştir."

Hayır, gelmemişti. Sadece ben gelmesini ummuştum. "Evet, söz verdi. Ama olması gereken daha önemli bir yer varsa, bunu

anlarım." Tam o sırada kapıdaki uzun boylu adamı fark ettim ve kalbim takla attı.

Ancak Rose, "Hah," dedi, "İşte babam da geldi."

Jerry Prescott, elinde küçük bir valizle bize doğru yürüdü. "Şehre daha yeni indim. Şöyle bir uğrayıp bütün o yaygaranın ne hakkında olduğunu kendim görmek istedim. Bu harika."

Dans pistinde ağır ağır dans eden yaşlılara gülümseyerek etrafımızda dolaştı. Bakışları Parlonilere ve onların arasındaki romantik ilişkiye takıldı, buna şaşırmışsa bile gizlemeyi iyi başarmıştı. "Olan her şeye rağmen, yıl boyunca muazzam bir çalışkanlık örneği sergilediğin için seni tebrik etmek istiyorum, Ruthie," dedi.

Somurtkan bir şekilde, "Bence o kadar acele etmeyin," dedim. "Rose'un size kötü haberleri var."

"Ah, evet. Bu konuda bana kısaca bilgi verdi." Jerry'nin ifadesi ciddileşmişti. "Senin bu işin içinde olduğuna hiçbir zaman inanmadığımızı da söyledi mi? Artık bu, adli makamların meselesi. Sylvia yarın sabah Noumea'da karaya çıkacak ve orada onu polis karşılayacak. Providence'ın eski sahiplerinin parasını da zimmetine geçirmiş gibi görünüyor. On beş yıldan fazla süredir burada çalıştığını düşünürsek, yaklaşık 400 bin dolarlık bir kayıptan söz etmek mümkün. Eğer teklifini kabul edip seninle birlikte tesisi dolaşsaydık, durumu daha erken fark edebilirdik. Kırk küçük villa."

Rose dertli bir tavırla iç çekti. "Ne söyleyeceğini biliyorum, o yüzden hiç zahmet etme. Şu andan itibaren satın aldığımız her mülkü şahsen gezeceğim."

Disko topu dönerken yıldız gibi parıldayan ışıklar yüzünden gözlerim kamaştı. Karanlığa tekrar alıştıkları anda, kapıda bir siluet daha gördüm. Tanımadığım bir başka adam. Uzun boyluydu ve tam üzerine göre dikilmiş gibi duran bir takım elbise giyiyordu. Değişik bir saç kesimi vardı. Yan taraflar neredeyse kazınmıştı ve tepesindeki biraz daha uzun olan saçları disko topunun ışığında mavi-siyah parıldıyordu.

Bu Teddy'ydi. Geri dönmüştü ve...

Rose ve Jerry aynı anda şaşkınlıkla, "Saçlarını kestirmiş," dediler.

Teddy bizi gördü ve yanımıza doğru yürümeye başladı. Parloniler de onu görünce bize doğru ilerlemeye koyuldular.

Jerry oğlunun omzuna sert bir şekilde vurdu ve "Vay vay vay, ne şık olmuşsun," dedi. "Bu haliyle PGŞ'nin ana merkezine çok yakışırdı, değil mi Rose?"

Teddy ise gözlerini benden ayırmıyordu. "Geri döndüm. Çok geç kalmadım, değil mi?"

Etrafımızı işaret ettim. "Bana sorarsan tam zamanında geldin. Her zaman olduğu gibi. O güzel saçların nerede?" Çok yakışıklıydı ve tam bir yetişkin gibi görünüyordu. Özenle cilalanmış deri ayakkabılarına baktım. Görünen o ki Fairchild onu hiç ummadığım bir şekilde değiştirmişti. Oturma odamdaki yarı dolu koliler şimdi ürkütücü bir hâl almıştı.

Bir adım atıp yanıma geçti. Omzumdaki elinin sıcaklığı beni rahatlatmıştı. "Babamın dediğini yaptım. Saçlarımı kestirdim. Ve sana, kazandığını söylemek için geldim. Büyümeye ve olmamı istediğin kişiye dönüşmeye hazırım. Beni maaş bordronuza ekle." Benimle konuşmuyordu. Bakışları Rose'daydı.

Rose, "Hey, bir dakika," diye araya girdi ancak Jerry elini kaldırdı.

"Aklında ne var?"

"İşle ilgili hangi eğitimi istersen alacağım. Sonra da merdivenin ilk basamağından başlayarak PGŞ için çalışacağım. Karşılığında sen de Providence'ı olduğu hâliyle bırakacaksın."

"Buranın bizim için iyi bir yatırım olmadığını gösteren bir değerlendirmeyi yeni tamamladım," dedi Rose. "Ruthie'ye geri ödemesini yaptığımızda, durum daha da kötü bir hâl alacak."

Araya girdim. "Ne geri ödemesi?"

"Sylvia altı yıldır sana asgari ücretin altında ödeme yapıyor." Rose bunu saf bir çocukla konuşuyormuş gibi söylemişti. "Neden bu kadar az kazandığını hiç merak etmedin mi?"

"Burada konakladığım için az maaş alıyordum."

Rose, *Ah, Ruthie,* dercesine iç çekti. "İncelemenin bir parçası olarak senin görevlerine de baktım. Görev tanımında belirtilenlerden çok daha fazlasını üstlenmişsin. Bütün bunların ne anlama geldiğini çözeceğiz. Ama Sylvia senden faydalanmış ve bunun için üzgünüm. Durumu düzeltmek için elimizden geleni yapacağız." Rose babasına baktı ve babası başıyla onayladı.

Teddy, Rose'a döndü. "Var olduğum için özür dilerim," dedi. Rose'un karşı çıkmasına fırsat vermeden devam etti, "Ciddiyim. Annem ve ben senin hayatını mahvettik ve bunun için gerçekten çok üzgünüm. Tek istediğim seni etkileyebilmekti. Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum. Ama denemek zorundayım. Çünkü geri kalan her yolu çoktan denedim."

Rose'un yüzü kızarmaya başlamıştı. Kızıyor mu, üzülüyor mu anlayamamıştım.

"Bu büyük bir fedakârlık," dedi Jerry. "Peki ya stüdyo ne olacak?"

"Payımı satacağım. Eğer bu tesisin hayatta kalması için bunu yapmam gerekiyorsa, buna değer. Onlara bir bak." Babasının ve kız kardeşinin salona göz gezdirmesini sağladı. "Bu insanların, sahip olacakları son yuva olduğuna inandıkları evlerinden koparılmasına nasıl izin verebilirim? Ruthie'nin benden istediği tek şey, burayı önemsememdi. Ve işte buradayım, burayı önemsiyorum."

Parloniler sonunda zorlu yürüyüşlerini tamamlayıp yanımıza ulaşmışlardı.

"Ne kaçırdık?" Renata, Teddy'ye baktı ve "Siktir," dedi. "*Vogue İtalya* senin kıçını yesin! Bu çocuk hep bu kadar yakışıklı mıydı ya?"

Güldüm. "Evet."

Renata, Aggie'nin kolundaydı. "Hayatım boyunca erkeklerle hiç ilgilenmedim, o yüzden senin yorumuna inanacağım. Saçların nerede, Theodore?"

"Bir peruğa senden çok daha fazla ihtiyacı olan birine bağışladım." Renata'nın yüzünde beliren hayal kırıklığı karşısında

gülümsedi. "Bir kez olsun doğru şeyi yapmak için buradayım. Bir anlaşma yapıyorum."

Aggie, "Providence'ın geleceği ile mi ilgili?" diye sordu Jerry'ye.

"Evet, hanımefendi," dedi Jerry ve Rose'a bakarak ekledi, "ancak henüz hiçbir şey kesinleşmiş değil. Lütfen sadece bu güzel gecenin tadını çıkarın."

Aggie bu eski sevgili muamelesini kabul edecek değildi. "Umarım çevresel etki değerlendirmesi yapmışsınızdır?"

"Elbette," diye cevapladı Rose. "Bu benim yürüttüğüm değerlendirmenin bir parçası."

"Öyleyse bu tesisin nesli tükenmekte olan bir kaplumbağa türüne ev sahipliği yaptığını ve son altı yıldır onlar için tesis kapsamında bir bakım ve rehabilitasyon programı yürütüldüğünü biliyor olmalısınız?" Aggie tıpkı bir avukat gibi sakin ve temkinli konuşuyordu.

"Ne, kaplumbağalar mı?" Rose bir cevap arayarak yüzünü buruşturdu. "İşler ne şekilde gelişirse gelişsin, hiçbir hayvanın etkilenmeyeceğinden emin olacağız."

"Herhangi bir çalışmanın altın kaplumbağalar üzerinde yaratabileceği etkileri göz önünde bulundurmak zorundayız. Nesilleri ciddi bir tükenme tehlikesi altında ve bu tesis, gezegendeki toplam altın kaplumbağa sayısından daha fazlasına ev sahipliği yapıyor. Daha öncesinde tesisi ziyaret edip turuma katılsaydın bunu bilirdin," dedim.

Rose telaşlanmıştı. Bir kâbusun içine hapsolmuşçasına kardeşine baktı. "Burası senin için bu kadar mı önemli, Teddy? Lanet olası bir avukat gibi görünüyorsun."

Teddy ellerindeki dövmeleri işaret ederek, "Bir avukata benzediğimi sanmıyorum," dedi. "Ve evet, burası benim için bu kadar önemli. En çok önemsediğim şey ise Ruthie."

Elimi koluna koydum. "Bizim için stüdyondan vazgeçmeni istemiyorum."

"Gereken buysa, bunu yapacağım." Rose'a döndü. "Evet?

Beni işe en alt kademeden başlatabilirsin. Ofise alındığım sürece sorun yok. Sıradan görevler ve aşağılayıcı istekler konusunda oldukça deneyimliyim."

"Bu doğru," dedi Renata. "Neredeyse hiç söylenmez bile."

Rose'un suratından çeşitli duygularla mücadele etmekte olduğu anlaşılıyordu. Sonra aniden bir karara vardı. "Pekâlâ, Providence'ın olduğu gibi kalmasını... tavsiye edeceğim. Yamacın diğer tarafında boş bir tarla var. Belki tarlada nesli tükenmekte olan herhangi bir hayvan yoktur. Bence o alana daha uygun fiyatlı bir huzur evi sitesi kurmalı ve iki tesisi birbirine bağlamalıyız. Bazı şeyleri değiştirirken, bazı şeyleri de olduğu gibi bırakırız. Bu iki taraf için de daha iyi olacaktır. Raporumda yer alan ikinci tavsiye buydu," dedi ve ekledi, "birincisi de tesisi yeniden inşa etmekti. Ama şimdi buradayım ve bunun doğru olmayacağını görebiliyorum."

Teddy başıyla onayladı. "Bence bu iyi bir fikir. Burası yaşamak için güzel bir yer ve sadece çok zengin insanlara mahsus olmamalı. Ayrıca bana kalırsa, biraz çeşitlilik yapılması gerektiğini de raporuna ekleyebilirsin. Burası biraz..." Parlonilerin bakışlarını fark edince sustu.

"Söyleyebilirsin. Burası, zengin ve beyaz yaşlıların ölmeye geldikleri yer." Renata kendi şakasına güldükten sonra ciddileşti. "Bence bu bizleri ileriye taşıyacak, çok iyi bir öneri. Hangi yüzyıldayız bilmiyorum. Ama beni etkiledin. O yakışıklı kafanın içinde bir beyin taşıyorsun."

Aggie, Teddy'nin göğsüne elini koyarak, "Ve de güzel bir yürek," dedi.

Teddy, "Harika, her şey yoluna girdi," dedi ancak gülümsemesi henüz gözlerine ulaşmamıştı. Benim hayallerimi güvence altına alabilmek için kendi hayalini feda etmişti. Eminim üniversite fonum boşaltıldığında nasıl hissettiğimi şimdi çok daha iyi anlıyordu. O da benim gibi, elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu. "Teşekkürler, Rose, seni hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum."

Rose, "Of, Theodore," diye homurdandı, "bunu yapmak zorunda mıydın?" Teddy'nin anlamadığını görünce ekledi, "Büyük bir hamle yapmadan duramıyorsun, değil mi? Gerçekten de dünyanın en benmerkezci insanısın."

Aggie, "Kesinlikle değil," diyerek savunmaya geçti. "Bugüne dek yüzü aşkın genç adamla çalıştık. Hiçbiri Theodore'un tırnağı bile etmezdi. Seni temin ederim ki başkalarını onun kadar önemseyen kimse yoktur."

Rose beklenmedik bir şekilde Teddy'ye döndü ve "Özür dilerim," dedi. "Çocukken sana çok kötü davranıyordum."

Renata, "Ve gördüğümüz kadarıyla yetişkin olduktan sonra da durum değişmemiş," diye ekledi.

Rose bunu duymazdan gelerek Teddy'yle konuşmayı sürdürdü. "Senin hatan değildi."

Jerry, "Benim hatamdı," dedi. "Bu benim hatamdı. Sizi bu durumla kendi kendinize baş etmek zorunda bıraktım. Çok meşguldüm."

Rose, "Kendini bana sevdirmek için çok çabaladın," dedi ve soğukkanlılığını yitirdi. Gözleri dolmuştu. "Bunu ben de istedim. Ama içinde bulunduğum mutsuzluğu yansıtabileceğim en kolay hedef sendin. O zaman da, şimdi de. Üzgünüm, Teddy. Ruthie bana bir gül dövmen olduğunu söyledi." Sesi titriyordu. "Ben bunu haketmiyorum."

"Tabii ki bir gül dövmem var. Seni kız kardeşler bahçesinden ayrı tutamazdım." Kibarlığı ve açıksözlülüğü, Rose'un tümüyle teslim olmasını sağlamıştı. Rose ile birbirlerine sarıldılar. Gerçekleşmesi yirmi yıl süren bir sarılmaydı bu. Teddy, Rose'un başının üzerinden benimle göz teması kurduğunda, ne kadar duygusallaştığını görebilmiştim.

"Sana karşı berbat bir kardeştim. Ama sana direnmek hiç kolay değildi."

Teddy gülümseyerek, "O kadar uzun süre direndin ki senin süper güçlerin olduğunu düşünmeye başladım," diye onayladı. "Hey, sen benim kız kardeşimsen, ben senin neyin oluyorum?"

"Erkek kardeşim." Rose bunu çok tuhaf bir kelimeymiş gibi söylemişti. Daha güçlü bir sesle tekrar denedi. "Bugünden sonra kız ve erkek kardeşleriz."

Teddy, müzikle uyumlu bir şekilde Rose'u olduğu yerde döndürdü. "Eh, artık birlikte çalışacağımıza göre, arkadaş bile olabiliriz."

Rose ve Jerry aynı anda başlarını salladılar. "Sana bunu yaptırmayacağız."

"Ne?" Teddy telaşlanmıştı. "Ama daha önce bir anlaşma yaptık!"

Jerry, "Yıllardır sende görmeyi beklediğimiz tutkuyu ve adanmışlığı gördük," dedi. "Ama seni bunu yapmak zorunda bırakmayacağım. Sen bir dövme sanatçısısın, mülk geliştiricisi değil. Artık bunu anlayabiliyorum." Teddy'ye sarılma sırası ondaydı.

"İçinizden biri içki almama yardım edebilir mi?" Renata'nın sesi oldukça yaşlı ve zayıf çıkıyordu. "Şuradaki yemek masasındalar sanırım."

Aggie, "Doğrusu çok minnettar oluruz," diye ekledi. Jerry ve Rose'un onları reddedebilmesi mümkün değildi. İki yaşlı hanım, Jerry ve Rose'un kollarında ilerlerken omuzlarının üzerinden bize gülümsediler. Teddy ve ben yalnız kalmıştık.

Başparmağıyla çeneme dokundu. "Hayatımda hiç bu kadar güzel bir insan görmedim. Bu elbise... Melek gibi görünüyorsun."

"Sen de şeytan gibi. Son derece çekici bir şeytan. Saçların..." Uzanıp parmaklarımı kısa saçlarının arasından geçirdim. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Umarım bana dair en sevdiğin şey uzun saçlarım değildir. Ne? Beni seviyorsun, değil mi?"

"Bu kadar özgüvenli olmak nasıl bir duygu?" Ona doğru yaklaştım ve beni dikkatle kucakladı. "Sana ulaşmaya çalışıyordum."

"Biliyorum. Ama kafamı toparlamaya ihtiyacım vardı. Bunu

anlayabileceğini düşündüm." Kısa bir sessizlikten sonra ekledi, "Ama eğer çok geç kaldıysam ve sen de Sasaki Metodu'na devam ettiysen..."

"Sakinleş. Sasaki Metodu başarıyla tamamlandı çünkü âşık oldum." Başımı kaldırdım ve gittiğinden beri her gün, her dakika hayalini kurduğum o öpücüğü aldım. Bu kadar genç olmak ne büyük ayrıcalıktı. Önümde onu tanıyacağım, ona güleceğim, o sevimli, beceriksiz tavrıyla benimle ilgilenmesine izin vereceğim koca bir ömür vardı.

Eğer yeterince dikkatli davranırsam, bu öpücüğe hayatım boyunca sahip olabilirdim.

Müzik değiştiğinde elimden tutup beni dans pistine götürdü. Teddy, "Hey şuna bak," dedi ve başkalarına çaktırmadan Parlonileri işaret etti. Renata, arkaya sakladığı elinde kare şeklinde bir yüzük kutusu tutuyordu. Yavaşça döndükleri sırada, Aggie'nin elinde de bir yüzük kutusu olduğunu fark ettik.

"Bir evlenme teklifi yarışı." Gülümsedi. "Sence kim kazanır?"

"Berabere kalacaklarını düşünüyorum." Beni tekrar öptüğünde, ben de gülümsüyordum. Ve bir kez daha. Birinin boğazını temizlediğini duyana dek öpüşmeyi sürdürdük.

Bu, Bayan Whittaker'dı. Bana doğru eğildi ve içten bir şekilde, "Tebrikler," dedikten sonra arkamızdaki bir noktaya doğru, "Ah, selam tatlım," dedi. "Ne kadar da havalı bir... kostüm."

"Sadece otuz dakika geciktim." Melanie'nin üzerinde geleneksel bir Japon yukatası vardı ve saçlarını ellilerin oldukça meşhur saç şekli olan arı kovanı modeli yaptırmıştı. Saatine baktı. "Pekâlâ, kırk beş dakika diyelim. Burada neler oluyor?" Tesis sakinlerinin arasına karışmış olan Jerry ve Rose'u fark etmişti. Teddy'nin belime koyduğu elini de fark ettiği kesindi. "Geleceğini düşünmemiştim."

"Ruthie'yi kurtarmak için geldim. Ama sanırım onu ve tesisi asıl kurtaran, kaplumbağalar olacak. Teşekkürlerini bu şekilde sunuyor olmalılar."

"Sasaki Metodu'm. Böylesine parlak bir fikre çok yazık oldu."

Birbirine kenetlenmiş ellerimizi işaret etti. "Ruthie, listede yazanlarla Teddy'nin zerre alakası yok."

"Listeler her zaman doğru değildir." Bunu söylediğimde ikisi de şok olduklarını abartılı tavırlarla belli ettiler.

"Demek onu sonsuza dek büyülemek istediğine karar verdin. Sonsuza dek peynir yiyebileceksin. Tam ben kendime bir nedime elbisesi seçmeye hazırken bir anda ortaya çıktın ve her şeyi mahvettin." Melanie bilmeden onun için çok incitici bir şey söylemişti ama Teddy umursamamış gibiydi. Belki de kız kardeşiyle kucaklaşmak, o yarayı sarmıştı.

"Hiçbir şey mahvolmadı," dedi Teddy. "Ruthie'nin dünyası tamamen aynı kalacak."

Onlara söylemem gereken bir şey vardı. "Providence'tan ayrılacağım. İkiniz de bana harika tavsiyeler verdiniz. Artık tesisin dışındaki dünyayı görme zamanım geldi."

Teddy umutla, "Ne yani, artık ölene dek burada kalmayı planlamıyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Sanırım kendime yeni bir şey bulmam gerekiyor." Forumumu, kıyafetlerimi ve yüzlerce kez yürüdüğüm, kaplumbağalarla süslü patikaları düşündüm. "Bu biraz korkutucu ama yine de yapmak istiyorum."

Dans pistinde meydana gelen sahne, hepimizin dikkatini dağıtmıştı: Birbirine yüzük sunan iki yaşlı kadın. Etraflarındaki yarım ay şeklinde dizili yaşlılar büyük bir alkış kopardı.

Melanie düşünmeye bile gerek duymadan, "Sana yardım edeceğiz," dedi. İşte o böyle bir arkadaştı. Parlonilerin yanına gidip fotoğraflarını çekmeye başladı.

Teddy'ye döndüm ve "Sen de bana yardım edecek misin?" diye sordum. "Demek istediğim, tahminen kendi başıma da halledebilirim. Ama eğer yanımda olursan Sürüngen Hayvanat Bahçesi'ne staj başvurusuna giderken daha az gerilirim."

Gülümsemesi muhteşemdi. "Evet, yardım edeceğim. Senin için her şeyi yaparım. Verme sırası bende. O yüzden bana müsaade et." Sıcak, dövmeli elleriyle çenemi kavradı ve dudaklarımız

birleşirken, gözlerim disko topunun ışığından kör oldu. Gözlerim kamaşmıştı. Ve bunun bitmesini istemiyordum. Ve uzun bir süre boyunca da bitmedi.

İki şarkı arası geçişte yaşanan kısa sessizlikte, Melanie dehşetle bağırdı: "Aman Tanrım, Teddy saçlarını kestirmiş!"

Kapanış

Bu kapı çalışını nerede duysam tanırdım, her zaman aynı ritimde tıklatırdı. "Geliyorum." Kapıyı açtım ve Teddy elinde alışveriş poşetleri ve ağzında zarflarla karşımda duruyordu. Dişlerinin arasından, "Anahtarımı kullanamadım," dedi.

"Bunlar nedir?" Zarfları ağzından aldım. Artık bana bir merhaba öpücüğü verebilirdi ve verdi de.

"Mutfağında azalan ne varsa aldım." Poşetleri boşaltıp buzdolabına yerleştirmeye başladı. "Makaleni bitirebildin mi?"

"Evet, birkaç saat önce teslim ettim. Şimdi de oturup çok zor bir meseleye kafa yoruyordum." Ders kitaplarımı kenara itip dizüstü bilgisayarımın başına oturdum. "Daha önce herhangi bir şeye sadece duygusal nedenlerle çok uzun süre tutunduğun oldu mu?" Cennetten Gelen Sensin'in anasayfasına bakıyordum.

"Elbette. Duygusallık benim göbek adım."

Dövmelerine baktım ve gülümsedim. "Bir itirafta bulunacağım. Ben çok büyük bir çevrimiçi forumun yöneticisiydim."

Dolabı doldurmayı bitirdi ve masaya ahşap bir peynir tabağı getirdi. "Ne forumu? Ya da dur, söyleme. Ben tahmin edeyim. *Cennetten Gelen* için mi?"

"Aynen. On beş yaşından beri arkadaşlarımla yönetiyorduk. Ama Rahip Pierce hakkında açılan davadan sonra, hiçbirimiz artık eskisi gibi hissedememeye başladık. Sanırım artık forumu kapama zamanı geldi." Teddy eğildi, bir parça peynir kesti ve bir

krakerin üzerine koyarak bana uzattı. Ekranı gördüğünde güldü. "Bu forumun üyelerinden biri de benim."

"Ne?"

"Providence'ta yaşarken seni etkileyebilmek için üye olmuştum. Her zaman bölümleri net bir sırayla izlemene şaşmamalı. Senin büyülü ve mükemmel biri olduğunu düşünmüştüm."

"Böyle düşünmene bir itirazım yok." Benim için küçük bir kraker-peynir ikilisi daha hazırladı. Ve tabii ki daha ilkini bile yutmama izin vermeden elime tutuşturdu. "Yavaş ol."

"Seninleyken yavaş olamıyorum," diye karşı çıktı. "İçimde her şeyi hızlandırma isteği yaratıyorsun."

Sözleşmem bittiğinde yanına taşınmamı istiyordu. Dördüncü kattaki küçük stüdyo dairemi seviyordum ve PGŞ'den aldığım geri ödeme de kirayı karşılamamı sağlıyordu. Ama Teddy'nin dairesi üniversiteme daha yakındı ve yatağı da dünyanın en rahat yeriydi.

Yatağını bir bataklığa benzetmek mümkündü, içine girdiğimde bir türlü çıkamıyordum.

Başparmağımı ısırdım. "Sence forumu kapatmalı mıyım? Diğer yöneticiler kararı benim vermemi söylediler. O forumda çok zaman geçirdik. Çok fazla anımız var." On beş yaşımdan beri neredeyse hiç değişmemiş alan anasayfaya baktım.

"Bence artık foruma ihtiyacın yok," dedi Teddy. "Providence'tan ayrıldığından beri birçok şeyi ardında bıraktın ve hepsi de sana iyi geldi." Artık terapiye gidiyor oluşumu ve avuçlarım sızlayana kadar kapıları kontrol etme huyumdan vazgeçişimi kastediyordu. "Ama kapamadan, olduğu gibi de bırakabilirsin. Sana bir zararı olmaz."

"Gittikçe olumsuz bir yere dönüşüyor."

Mahkeme sürecindeki aktörle ilgili gönderilerden nefret ediyordum. Bana PGŞ'nin Sylvia Drummond'a karşı açtığı davada tanıklık edeceğimi hatırlatıyorlardı. Süslü bir kıyafetle tekneden inerken çekilen fotoğrafları basına yansıdığında, pek de iyi görünmediğini fark etmiştim. Yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Ama

sonunda beni aradığında, kendimi savunmaya hazırdım. Ve onunla konuştuğum sırada bir yanımda elimi tutan Teddy, diğer yanımda da Rose Prescott vardı.

Artık ebeveynlerim kilisenin parasını çalan kişinin Sylvia olduğunu biliyorlardı.

Teddy ağzı peynirle dolu bir şekilde, "Mel mesaj attı," dedi. "Bu seneki Noel partisi hazırlıklarına yardım etmemizi istiyor."

"Ederiz tabii."

Mel sonunda hayallerindeki mesleğe kavuşmuştu. Providence sakinleri için çok kapsamlı bir aktivite programı yürütüyordu ama işi bununla da sınırlı değildi. Altı ayrı huzur tesisi arasında seyahat ediyor, koordine bir şekilde çeşitli geziler, dans partileri ve el sanatları seansları düzenliyordu. Mel için her iş günü bir diğerinden farklıydı. Yaşlı insanları seviyordu. Daha da önemlisi, hem Providence'ın zengin sakinlerini hem de şehir merkezindeki ekonomik açıdan güçsüz yaşlıların kaldığı konutları ziyaret ederek ışıltısını onlarla paylaşıyordu.

Teddy'ye döndüm ve "Yine de oraya gitmek biraz üzücü olacak," dedim.

Kısa bir sessizlik oldu. Teddy'nin bana bakan gözlerinde birçok hatıra vardı. Zarif bir şekilde, "O mutlu bir şekilde öldü ve bu senin sayende oldu," dedi.

Renata Parloni için sınırların ötesinde bir cenaze töreni düzenlenmişti ki bu tam bayılacağı tipte bir organizasyondu. Gazetedeki ölüm ilanlarında SEKSİ Mİ, DEĞİL Mİ dergisiyle yayıncılıkta bir çığır açtığı belirtilen Renata'nın cenaze törenine birçok moda tasarımcısı, dergi patronları ve takım elbiseli Teddy'yi çaktırmadan kesen uzun bacaklı modeller katılmıştı. Teddy koluna girdiği Aggie ile o kadar meşguldü ki bunu fark etmemişti bile. Zaten diğer kolunda da ben vardım.

Rahip, Renata'nın eşi Aggie Parloni'den önce hayata gözlerini yumduğunu söylediğinde, odada bir alkış dalgası yükselmişti.

Renata sınırların ötesinde bir hayat yaşamıştı ve ölümünün ardından da bizleri şaşırtmayı sürdürmüş, her zaman şakasını

yaptığı şeyi yapmıştı. Beni vasiyetnamesine eklemişti. Aggie bana bunu bir zamanlar bana verdikleri yüz dolarlık bahşişle aynı şeymiş gibi söylemişti. Kabul etmemek için çok çabalamıştım. Bunu hak etmiyordum. Ama ne kadar kaçmaya çalışsam da faydası yoktu.

Renata mirasçılarından biri olmama karar vermişti ve işte buradaydım: Fairchild'daki küçük bir apartman dairesinde, bütün gün çalışmak ve okumaktan dolayı yorgun bir hâlde oturuyordum. Sürüngen Hayvanat Bahçesi'nde stajyerdim ve veteriner olma hayalime giden o uzun yolda tıpkı bir altın kaplumbağa gibi, santim santim ilerliyordum.

"Sanırım bazı eski şeyleri ardımda bırakmam gerekiyor," dedim ve Cennet Gelen Sensin'in yönetici paneline girdim. Sayfayı kapatma butonu karşımdaydı. "Eğer butona tıklarsam, geri dönüşü olmayacak."

"Geçmişe geri dönmek isteyecek misin ki?"

Bu soruyu ciddi bir şekilde düşündüm. Geçmişe geri dönseydim, köprücükkemiğimde bir kaplumbağa dövmesi olmazdı. Teddy'nin elinin üzerine, Providence'ta birbirimizi buluşumuzu temsilen yaptırdığı o kırmızı 50 dövmesi olmazdı. Âşık olmazdım ve bana âşık olacak birini bulamazdım.

"Hayır, istemeyeceğim" diyerek butona bastım. Sorun yoktu. *Cennetten Gelen*, çok yalnız olduğum ve kendimi yaşlı biri gibi hissettiğim dönemde bana destek olmuş, beni beslemişti. Ama artık ona ihtiyacım yoktu.

Teddy, "Vay canına," dedi ve elimi tuttu. Ver. O her zaman, her zaman veriyordu. "Seninle gurur duyuyorum."

"Ne çabuk uzuyorlar." Boşta kalan elimi, ensesinde dağınık bir topuz hâlinde duran saçlarına götürdüm. "En etkileyici yanın. Ama umarım artık saçlarından ibaret olmadığını anlamışsındır. Sen bir patronsun."

"Ben bir dövme sanatçısıyım," diye düzeltti ama gülümsüyordu. Evrak işlerinde gösterdiği başarıyla hepimizi şaşırtmıştı. O kaotik yüzeyin altında ortaya çıkmak için umutsuzca bir fırsat

bekleyen gizli bir yönetici olduğu kimin aklına gelirdi ki? Bu çok tahrik ediciydi. Sırıtmaya başladı. "Saçlarımın seni nasıl tahrik ettiğini hatırlıyorum"

"Teddy, eminim artık kel olsan bile seni arzulayacağımı anlamışsındır."

"Noel zamanı bunu Daisy'ye söyleme, yoksa hemen makasına sarılır."

"İyi hatırlattın, bu sene Noel'de seni kiliseye gönülden bağlı ailemin yanına götürebilir miyim?" Profilim için yazdığım taslaktan alıntı yapmıştım. Bir zamanlar internet aşklarının iyi bir fikir gibi geldiği birkaç saniyelik süreçte kendim için böyle şeyler yazmıştım ki sonrasında o süreç iki aya uzamıştı.

(Ayrıca Melanie'nin Sasaki Metodu taslağını edebiyat ajanslarına satmaya uğraştığından da bahsetmeliyim.)

Metnin devamını hatırlamaya çalışarak devam ettim. "Sabırlı, güvenilir ve sarmaş dolaş olmaya meyilli ruh eşimi arıyorum."

"Eh, buldun bile." Teddy ayağa kalktı ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Hadi sana yemek hazırlayayım. Hey," dedi ve hırkamı çekiştirdi. "Düğmeleri yanlış iliklemişsin. Dur düzelteyim. Tamam, şimdi oldu."

Mutfağa girip akşam yemeğini hazırlarken, "Tabii ki beni kiliseye gönülden bağlı anne babanla tanışmaya götürebilirsin. Beni çok sevecekler. Benim Tanrı'nın bir armağanı olduğumu düşünecekler. Ben herkesin tipiyim."

Doğruydu. Gerçekten de öyleydi.

Ve benimdi.